#1 *New York Times* Çoksatanı

ANGIE THOMAS

"Bir baş yapıt."
THE GUARDIAN

"Çarpıcı."
JOHN GREEN

YABANCI

SESSİZ

KALMA!

Sessiz Kalma!
Özgün Adı | *The Hate U Give*
Angie Thomas

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-61-3

Türkçe Çeviri © Boran Evren, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Angie Thomas, 2017

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eserin yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ANGIE THOMAS

SESSİZ KALMA!

Çeviren

Boran Evren

Karanlıkta
ışığın da bulunabildiğini öğreten
büyükanneme...

BÖLÜM 1

O AN

BİR

Bu partiye gelmemeliydim.

Bu partiye *ait* olduğumdan bile emin değildim. Kendimi daha üstün gördüğümden filan diye de demiyorum. Sadece bazı yerler vardı ki *ben* olmak yetmiyordu. Kişiliğimin iki versiyonu da uymuyordu. Koca D'nin bahar tatili partisi de böyle yerlerden biriydi işte.

Ter içindeki bedenlerin arasından sıkışıp geçerek Kenya'yı takip ettim. Omzuna kadar inen saçlarının bukleleri her adımıyla zıplıyordu. Mekânı ot kokulu bir sis basmış gibiydi ve müziğin ritmi yerleri titretiyordu. Bir rapçi herkesi Nae Nae yapmaya davet etti ve ardından insanlar kendi tarzlarınca dansa başlayınca bir sürü yerden "Hey" sesleri geldi. Kenya elindeki bardağı havaya kaldırarak dans ede ede kalabalığın içinden kendine yol açtı. Aşırı yüksek sesli olan müzikle birleşen ot kokusunun neden olduğu mide bulantısıyla içkimi dökmeden odanın diğer ucuna gitmeyi başarabilirsem şaşıracaktım.

Kalabalıktan çıkmayı başardık. Koca D'nin evi hınca hınç doluydu. Onun bu bahar tatili partilerine milletin eş, dost, akrabasını da alıp doluştuğunu duymuştum, yani ben hariç herkesin ama lanet olsun, bu kadar çok insan olacağını düşünmemiştim. Kızların saçları boyalı, röfleli ve bukleliydi. Ayrıca yıkılıyorlardı. Sade at kuyruğumla kendimi acayip basit hissetmeme neden oluyorlardı. En gıcır ayakkabılarını ve kalçalarından sarkan pantolonlarını giymiş olan çocuklar, kızlara o kadar abanarak sürtünüyorlardı ki, hani neredeyse prezervatif takmaya ihtiyaç duyacaklardı. Anneannem, ilkbahar aşk getirir, derdi. Garden Heights'ta ilkbahar her zaman aşk getirmezdi ama kışın bir sürü bebek geleceğini müjdelerdi. Çoğu Koca D'nin partisinde rahme düşerse hiç şaşırmazdım. Partilerini her zaman bahar tatilinin cuma günü yapardı çünkü cumartesi kendine gelip pazar gününü de tövbe ederek geçirirdin.

Kenya, "Starr, beni takip etmeyi bırak da gidip dans et," dedi. "İnsanlar daha şimdiden kendini bir bok sandığını düşünüyorlar."

"Garden Heights'ta bu kadar çok zihin okuyabilen insan olduğunu bilmezdim." Ya da benim hakkımda "Koca Mav'ın dükkânda çalışan kızı" olduğumdan fazla bir şey söyleyebilecek birileri olduğunu. İçkimden bir yudum alıp geri tükürdüm. İçinde Hawaii Pançı'ndan fazlası olacağını biliyordum ama alışık olduğumdan çok daha sertti. Buna panç demeleri bile yanlıştı. Doğruca sert içki deseler de olurdu. İçkimi sehpanın üstüne koyup, "Bu insanlar beni öldürecekler, aklımdan geçenleri bildiklerini sanıyorlar."

"Kızmasana, sadece haberin olsun diye söylüyorum. Şu okula gittiğin için kimseyi tanımıyormuş gibi davranıyorsun."

Annemle babam beni Williamson Prep'e gönderdiğinden beri, yani altı yıldır bunu duyuyordum. "Her neyse," diye mırıldandım.

"Ve bir de şey gibi giyinmesen ölmezsin, şey gibi..." Burnunu yukarı kaldırıp spor ayakkabılarımdan başladı ve aşırı

büyük kapüşonlu eşofman üstüme kadar beni iyice bir süzdü. "*Bunun* gibi. Üstündeki ağabeyimin eşofman üstü değil mi?"

Bizim ağabeyimizin üstü. Kenya'yla ben bir ağabey paylaşıyorduk: Seven.* Ama ikimiz akraba değildik. Onun annesi Seven'ın annesiydi ve benim babam da Seven'ın babasıydı. Çılgınca olduğunu biliyorum. "Evet, onun."

"Tahmin etmeliydim. İnsanlar başka ne diyorlar, biliyor musun? Millet kız arkadaşım olduğunu düşünüyor."

"İnsanların ne düşündüğü umurumdaymış gibi duruyor muyum?"

"Hayır! Sorun da bu zaten!"

"Her neyse." Onun peşinden bu partiye gelmenin *Extreme Makeover: Starr'ı Baştan Yaratıyoruz*'a çıkmak gibi bir batağa saplanmak olacağını bilseydim evde kalıp *Fresh Prince*'in tekrar bölümlerini izlerdim. Jordanlarım rahattı ve lanet olsun, daha yeniydiler. Bazıları yeni şeyler giydiklerini iddia edemezlerdi bile. Eşofman üstü aşırı büyüktü ama öyle olması hoşuma gidiyordu. Ayrıca burnumun üstüne kadar çektiğimde otun kokusundan kurtuluyordum.

Kenya, "Yani, bütün gece sana bakıcılık yapacak değilim, dolayısıyla bir şeyler yapsan iyi olur," deyip odayı gözden geçirdi. Tamamen dürüst konuşacağım, aslında Kenya istese manken olabilirdi. Kusursuz koyu kahverengi bir teni (bir defa bile sivilcelendiğini sanmıyordum) çekik kahverengi gözleri ve takma olmayan uzun kirpikleri vardı. Boyu da mankenlik yapmak için idealdi ama podyumdaki şu kibritlerden biraz daha kalıncaydı. Aynı kıyafeti asla iki defa üst üste giymezdi. Babası King,** bunu garanti ediyordu.

Kenya, Garden Heights'ta takıldığım tek kişiydi; okulunuz kırk beş dakika uzaktaysa ve insanlar sizi sadece ailenizin dükkânında görüyor, annesi de babası da çalışan bir çocuk iseniz arkadaş edinmeniz zordur. Ortak noktamız Seven sayesinde

---

* (İng.) Yedi. –ç*n*

** (İng.) Kral. –ç*n*

Kenya'yla takılmak kolaydı. Ama bazen hakikaten de acayip belalı oluyordu. Sürekli birileriyle kavga etmeye ve ilk fırsatta babacığının kıçlarını tekmeleyeceğini söylemeye fena hevesliydi. Dediği yalan değildi ama sırf milletin burnunu sürtmek için kavga çıkarmaktan vazgeçmesini isterdim. Yani istesem ben de baba kartını çekip milletin burnunu sürtebilirdim. Babam Koca Mav'a bulaşılmayacağını herkes bilirdi, kaldı ki çocuklarına bulaşmak... Yine de beni kalkıp millete musallat olurken göremezdiniz.

Mesela Koca D'nin partisinde Kenya, Denasia Allen'a pis pis bakıyordu. Denasia hakkında çok şey hatırlamıyordum ama dördüncü sınıftan beri Kenya'yla ikisinin birbirlerinden çok hoşlanmadıklarını biliyordum. Denasia odanın neredeyse öbür ucunda çocuğun tekiyle dans ediyordu ve Kenya'yı görmezden geliyordu. Fakat nereye gidersek gidelim Kenya, Denasia'yı görüp ona öfkeyle bakıyordu ve pis pis bakılmanın olayı da buydu: Bir noktada bakışları üstünüzde hissederdiniz ve biri sizi birilerini pataklamaya ya da pataklanmaya davet ederdi.

Kenya öfkeyle, "Offf! Kıza tahammül edemiyorum," dedi. "Geçen gün kafeteryada sırada bekliyorduk, tamam mı? Şu da arkamda durmuş kıçıyla konuşuyordu. Benim adımı kullanmadı ama hakkımda konuştuğunu anladım; DeVante'yle yatmaya çalıştığımı söylüyordu."

"Hakkaten mi?" dedim, öyle dememin beklendiğini biliyordum.

"Hı-hı. Onu istemiyorum."

"Biliyorum." Dürüst olmak gerekirse DeVante'nin kim olduğunu bile bilmiyordum. "Peki, sen ne yaptın?"

"Sence ne yapmış olabilirim? Arkama dönüp benimle bir derdi olup olmadığını sordum. Eski numara, gözümün içine baka baka 'Senin hakkında bile konuşmuyordum kızım' diyecek! Şu beyazların okuluna gidip bunun gibi sürtüklerle uğraşmak zorunda kalmadığın için çok şanslısın."

Saçmalık, değil mi? Daha beş dakika önce, Williamson'a gittiğim için götümün kalktığını iddia etmişti. Şimdi de şanslı

mı oldum yani? "İnan bana, benim okulumda da sürtükler var. Sürtüklük evrensel bir değer."

"Bekle ve gör! Bu gece hakkından geleceğiz onun." Kenya'nın bakışları pisliğin en üst mertebesine çıktılar. O bakışların kendisine battığını hisseden Denasia, doğruca Kenya'ya baktı. Kenya da sanki Denasia kendisini duyabiliyormuş gibi, "Hı-hı," diye doğruladı. "Bekle bakalım."

"Dur bir dakika. *Biz mi? Bu yüzden mi bu partiye gelmem için yalvardın? Ebelemeç oynarken arkadaşın olsun diye mi?"*

İncinmiş görünecek kadar yüzsüzdü. "Yapacak başka işin yok muydu be kızım? Ya da takılabileceğin başka birileri. Sana kıyak çekiyoruz şurada."

"Hakkaten mi Kenya? Arkadaşlarım olduğunu biliyorsun değil mi?"

Gözlerini yuvarladı. Abartarak. Birkaç saniyeliğine sadece gözlerinin beyazı göründü. "Senin okuldaki minik ciks kızlar sayılmaz."

"Onlar ciks değil ve sayılırlar." Düşündüm. Maya ile iyiydik. Son zamanlarda Hailey'yle aramızın nasıl olduğunu bilmiyordum. "Ve açıkçası, sosyal hayatıma yardımcı olma yöntemin beni bir kavganın içine çekmekse ben almayayım. Lanet olsun! Söz konusu sen olduğunda hep bir dram var."

"Lütfen Starr?" *Lütfen*'i uzatarak söylemişti. Fazla uzatarak. "Aklımdaki şu, DeVante'den uzaklaşmasını bekleyeceğiz tamam mı? Sonra da ikimiz..."

Telefonumun baldırımda titreştiğini hissettim ve ekrana göz attım. Çağrılarını duymazdan geldiğimi anladığından beri Chris bana mesaj atıyordu.

Konuşabilir miyiz?

Olayların böyle gelişmesini istememiştim.

Tabii ki istememişti. Dün olayların tamamen farklı bir yönde gelişmesini istemişti ki sorun da buydu zaten. Telefonu cebime sokuşturuverdim. Ne söylemek istediğimden emin değildim ama onunla daha sonra uğraşmayı tercih ediyordum.

Birileri, "Kenya!" diye bağırdı.

Ütülenmiş gibi düz saçlı, iri, açık kahve tenli bir kız kalabalığın içinden bize doğru ilerliyordu. Siyah-sarışın Afro-mohawk saçları olan uzun boylu bir çocuk da peşinden geldi. İkisi de Kenya'ya sarılıp ne kadar da hoş göründüğünden bahsettiler. Onlara kalırsa ben orada değildim bile.

Kız, "Ne diye geldiğini söylemedin?" deyip başparmağını ağzına soktu. Öyle yapmaktan dişleri biraz fazla uzamıştı. "Bizimle gelebilirdin."

Kenya, "Yok be kızım. Starr'ı almam lazımdı," dedi. "Buraya beraber yürüdük."

O anda farkıma vardılar. Kenya'nın on beş santim ötesinde bile değildim.

Çocuk gözlerini kısıp beni baştan aşağı süzdü. Yüzü sadece bir anlığına buruştu ama fark etmiştim. "Sen Koca Mav'ın dükkânında çalışan kızı değil misin?"

Gördünüz mü? İnsanlar sanki doğum belgemde ismim o şekilde yazılıymış gibi davranıyorlardı. "Evet ta kendisi."

Kız, "Aaa!" dedi. "Seni bir yerden gözümün ısırdığını biliyordum. Üçüncü sınıfta beraber okumuştuk. Bayan Bridges'ın dersinde. Arkanda oturuyordum."

"Ha." Bu ânın onu hatırlamam gereken an olduğunu biliyordum ama hatırlamamıştım. Galiba Kenya haklıydı: Hakikaten de kimseyi tanımıyordum. Yüzleri tanıdık geliyordu ama milletin alışveriş torbalarını doldururken isimleriyle hayat hikâyelerini öğrenme fırsatım olmuyordu.

Fakat yalan söyleyebilirdim. "Evet, seni hatırlıyorum."

Çocuk, "Kızım yalan söylemeyi bırak," dedi. "Onun façasını bilmediğin belli."

Kenya'yla kız aynı anda şarkı söyleyerek, "Neden hep yalan söylüyo'sun?" dediler. Çocuk da onlara katılınca hep beraber katıla katıla güldüler.

Kenya, "Bianca ve Chance, iyi davranın," dedi. "Bu Starr'ın ilk partisi. Ailesi hiçbir yere gitmesine izin vermiyor."

Ona yan gözle bir bakış attım. "Ben partilere gidiyorum Kenya."

Kenya onlara, "Hiçbirinizin onu bur'larda bi' partide gördüğü filan oldu mu ya?" diye sordu.

"Yok be!"

"Aynen öyle. Ve sen bi' şey demeden bil ki hanım hanımcık beyaz çocukların banliyö partileri sayılmaz."

Chance'la Bianca küçümseyerek kıkırdadılar. Lanet olsun! Keşke bu eşofman üstü bir şekilde beni tamamen yutsaydı.

Chance bana, "Şeker* filan attıklarına bahse girerim, di mi?" diye sordu. "Beyaz çocuklar hap atmayı severler."

Bianca başparmağını ağzından çekmeden, "Ve Taylor Swift dinlemeyi," dedi.

Tamam, o kısmı doğru sayılırdı, ama bunu onlara söylemeyecektim. "Yok be, aslında partileri epey sağlam," dedim. "Bir defasında bi' çocuk doğum günü için J. Cole'u getirtmişti."

Chance, "Hadi ya. Cidden mi?" diye sordu. "Siktiiir. Yavru, gelecek sefere beni de çağırsana. Şu beyaz çocuklarla parti yapayım bakalım."

Kenya yüksek sesle, "Her neyse," dedi. "Denasia'nın tepesine binmekten bahsediyorduk. Şıllık şurada DeVante'yle dans ediyor."

Bianca, "Eski numara," dedi. "Hakkında ileri geri konuştuğunu biliyon di mi? Geçen hafta Donald'ın dersindeyken Aaliyah bana dedi ki..."

Chance gözlerini yuvarladı. "Öğğ! Donald."

Kenya, "Sırf seni attı diye kızgınsın," diyor.

"E herhalde!"

Bianca, "Her neyse, Aaliyah bana dedi ki..." diye başladı.

Tanımadığım sınıf arkadaşları ve hocalar tartışılırken bir kez daha kaybolmuştum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Fakat fark etmezdi. Nasılsa görünmezdim.

Buralardayken kendimi sık sık öyle hissediyordum.

---

* Ekstazi. *–yhn*

Denasia ve öğretmenleri hakkında yakınmalarının ortasında Kenya, bir içki daha almakla ilgili bir şey söyledi ve üçü birlikte beni almadan yürüyüp gittiler.

Bir anda Cennet bahçesinde meyveyi yeni yemiş Havva gibi olmuştum; çıplak olduğumu yeni fark etmiş gibiydim. Olmamam gereken, neredeyse kimseyi tanımadığım bir partide kendi başımaydım ve tanıdığım tek kişi de beni ortada bırakıp gitmişti.

Kenya haftalar boyunca bu partiye gelmem için yalvarmıştı. Deli gibi rahatsız olacağımı biliyordum ama ona ne zaman hayır desem "Bir Garden partisine gitmek için fazla iyiymişim" gibi davrandığımı söylemişti. Bu teraneyi duymaktan bıkıp yanlış düşündüğünü kanıtlamaya karar vermiştim. Sorun şuydu ki annemle babamı ikna etmek için Siyahi İsa'nın çıkıp gelmesi gerekiyordu ve burada olduğumu öğrenirlerse de beni ancak Siyahi İsa kurtarabilirdi.

İnsanlar bana, "Salak gibi duvara yaslanmış tek başına duran şu hatun kim?" dermiş gibi bakıyorlardı. Havamı bozmadan kimseye bulaşmadığım sürece bir sorun yaşamayacaktım. Fakat ironik olan şuydu ki Williamson'da "havalı takılmam" gerekmiyordu. Hiçbir şey yapmadan da havalıydım çünkü oradaki az sayıdaki siyahi çocuktan biriydim. Garden Heights'ta havalı olmak, kazanmam gereken bir şeydi ve bu da piyasaya çıktıkları gün retro Jordan ayakkabılar almaktan daha zordu.

Fakat beyaz çocuklarla işlerin böyle yürümesi tuhaftı. Siyahi olmak zor olana dek çok gıcır bir şeydi.

Tanıdık bir ses, "Starr!" dedi.

İnsan denizi, sanki kahverengi tenli bir Musa'ymış gibi önünde yarıldı. Çocuklar onunla yumruk tokuşturdu ve kızlar da ona bakmak için başlarını çevirdiler. Bana gülümsedi ve gamzeleri, gangster havasını bozdu.

Khalil hoştu, bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Ayrıca, eskiden onunla banyo yapardım. *Öyle* değil, ta eskiden, onun pipisi, benim de büyükannesinin deyimiyle kukum olduğu için kıkır-

dadığımız günlerde. Yemin ederim, öyle sapık bir durum yoktu.

Bana sarılırken sabun ve bebek pudrası kokuyordu. "Ne var ne yok kızım? Seni görmeyeli epey oldu." Beni bıraktı. "Kimseye ne mesaj atıyosun ne de başka bir şey. Nerlerdeydin?"

"Okul ve basketbol takımı beni meşgul ediyor," dedim. "Ama hep dükkândayım. Artık kimsenin görmediği sensin."

Gamzeleri kayboldu. Yalan söylemeden önce hep yaptığı gibi burnunu sildi. "Meşguldüm."

Belli. Yepyeni Jordanlar, tiril tiril beyaz tişörtü, kulaklarındaki elmaslar. Garden Heights'ta büyüdüğünde "meşgul" olmanın gerçekte ne anlama geldiğini bilirdin.

Siktir. Fakat *o* şekilde meşgul olmamasını dilerdim. Gözlerimin dolmasını mı yoksa suratına bir tane geçirmeyi mi istiyordum bilemedim.

Fakat Khalil o elâ gözlerle bana öyle bir bakıyordu ki öfkelenmek zordu. Kendimi yeniden on yaşımda gibi hissettim; Christ Temple Kilisesi'nin bodrumunda oturmuş tatilde gittiğim İncil Kursu'nda hayatımın ilk öpücüğünü onunla paylaşıyordum. Aniden eşofman üstü giymiş olduğumu, bildiğin pasaklı göründüğümü hatırladım... ve halihazırda bir erkek arkadaşım olduğunu. O anda Chris'in çağrılarına ve mesajlarına karşılık vermiyor olabilirdim ama hâlâ benimdi ve ben de durumun aynen böyle devam etmesini istiyordum.

"Büyükannen nasıl?" diye sordum. "Ya Cameron?"

"İyiler. Ama büyükannem hasta." Khalil bardağından bir yudum aldı. "Doktorlar, kanseri mi ne varmış dediler."

"Lanet olsun. Üzgünüm K."

"Evet, kemoterapi görüyor. Ama tek derdi kendine bi' peruk bulmak aslında." Gamzelerini belli etmeyen zayıf bir kahkaha attı. "İy'leş'çek."

Söylediği kulağa, bir tahminden çok bir dua gibi geliyordu kulağa. "Annen Cameron için yardım ediyor mu?"

"Bildiğimiz iyi kalpli Starr. Hep insanların en iyi yanını görmeye çalışıyorsun. Yardım filan etmediğini biliyo'n."

"Hey, sadece sordum. Geçen gün dükkâna uğradı. Daha iyi görünüyor."

Khalil, "Şimdilik," dedi. "Bırakmaya çalışıyom diyo ama bildiğin terane. Birkaç hafta temiz kalacak sonra son kez kafa olmak istediğine karar verecek ve kaldığı yerden devam etçek. Ama dediğim gibi ben iyiyim, Cameron iyi, büyükannem iyi." Omuz silkti. "Önemli olan tek şey bu."

"Evet," dedim ama Khalil'le verandasında geçirdiğim akşamları hatırladım, annesinin eve dönmesini beklediğimiz zamanları. Hoşuna gitse de gitmese de, o da Khalil için önemliydi.

Müzik değişti ve hoparlörlerden Drake'in rap yapan sesi gelmeye başladı. Ritme uyarak başımı salladım ve mırıldanarak eşlik ettim. Dans pistindeki herkes "dipten başladık şimdi buradayız" kısmına tek bir ağızdan haykırarak eşlik etti. Bazı günlerde Garden Heights'ta şu, "lanet olsun hakikaten *dipteyiz*, ama yine de daha kötü olabilirdi" hissini paylaşıyorduk.

Khalil beni izliyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı ama sonra başını iki yana salladı. "Şu ağlak Drake'i hâlâ sevdiğine inanamıyorum."

Ağzım açık ona baktım. "Kocamı rahat bırak!"

Khalil ağlak bir sesle, "Klişe *kocan*. *'Bebeğim, sen her şeyimsin, sen istediğim tek şeysin,*'" diye şarkı söyledi. Onu omzumla itince güldü ve içkisi, bardağının kenarlarından döküldü. "Öyle söylediğini sen de biliyorsun!"

Ortaparmağımı kaldırıp hareket çektim. Dudaklarını büzüp öpücük sesi çıkardı. Birbirimizden onca ay ayrı kalmıştık ama yine de sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi normal muhabbetimize devam ediyorduk.

Khalil sehpanın üstünden bir peçete alıp Jordanlarının üstüne dökülen içkiyi sildi: Three Retro modeli. Birkaç yıl önce çıktılar ama yemin ederim bunlar acayip temizdi. Fiyatları yaklaşık üç yüz dolardı ki o da ancak eBay'de ucuza vermeye niyetli birilerini bulursan. Chris bulmuştu. Ben kendiminkileri yüz elliye alıp tam bir vurgun yapmıştım ama çocuk boyu giyiyordum. Küçük ayak-

larım sayesinde, Chris'le birbirinin aynısı spor ayakkabılarımız vardı. Evet, biz o çiftlerdendik işte. Sikerler! Buna rağmen epey havalıydık. Aptalca işler yapmayı keserse çok iyi olacaktık.

Khalil'e, "Ayakkabıların yakıyor," dedim.

"Teşekkürler." Onları peçetesiyle ovaladı. İçim ezildi. Her sert ovuşta ayakkabı bana yardım etmem için bağırıyordu. Çok ciddiyim. Ne zaman bir spor ayakkabı yanlış şekilde temizlense bir yavru kedi ölüyor.

"Khalil," dedim, o peçeteyi elinden almama bir saniye kalmıştı. "Ya nazik hareketlerle ileri geri sil ya da hafif dokunuşlarla içkiyi emdir. Ovalama. Hakikaten bak."

Sırıtarak bana baktı. "Pekâlâ Bayan Spor-ayakkabı-uzmanı." Sonra, Siyahi İsa'ya şükürler olsun, nazik hareketlerle emdirmeye geçti. "Üstlerine içkimi dökmemin nedeni sen olduğuna göre onları sana temizletmem lazım aslında."

"Altmış dolarına patlar."

Doğrulup, "Altmış mı?" diye bağırdı.

"Aynen öyle. Ve şeffaf topukları olsaydı fiyat seksene çıkardı."

Şeffaf tabanları temizlemek it gibi zor oluyordu. "Temizlik kitleri ucuz değil. Hem bunları alabildiğine göre belli ki iyi para yapıyorsun."

Khalil sanki hiçbir şey dememişim gibi içkisinden bir yudum alıp, "Lanet olsun, bu halt epey sertmiş," diye mırıldandı ve bardağını sehpanın üstüne koydu. "Babacığına yakında, sana bi' uğraması lazımmış, desene be. Onunla konuşmam gereken bi' işler var."

"Ne gibi işler?"

"Yetişkin işleri."

"Tabii sen çok yetişkinsin, değil mi?"

"Senden beş ay, iki hafta ve üç gün daha büyüğüm." Göz kırptı. "Unutmuş diilim."

Dans pistinin ortasında bir hareketlenme oldu. Tartışan insanların sesleri müziğin sesini bastırdı. Küfürler havada uçuşuyordu.

Peki, aklımdan geçen ilk şey ne oldu? Kenya'nın vaat ettiği gibi Denasia'nın üstüne yürüdüğü. Fakat pistten gelen sesler onlarınkinden daha derindi.

Pat! diye çınladı bir silahın sesi. Eğildim.

Pat! İkinci bir el. Güruh, kapıya hücum etti ve herkesin aynı anda çıkması imkânsız olduğundan bu da daha çok küfürleşme ve dalaşmaya neden oldu.

Khalil elimi kavradı. "Hadi gel."

Aramızda Kenya'yı göremeyeceğim kadar çok insan ve kıvırcık saç vardı. "Ama Kenya..."

"Onu boş ver hadi gidelim!"

Beni tutup kalabalığın içinden çekerken insanları kenara itip ayakkabılarına bastı. Sadece bu bile birkaç kurşun yememize neden olabilirdi. Paniğe kapılmış yüzlerin arasından Kenya'yı bulmaya çalıştım. Kimin vurulduğunu ya da kimin vurduğunu görmeyi denemedim bile. Bir şey bilmezsen kimseyi ispiyonlayamazdın.

Dışarıda arabalar hızla uzaklaşıyordu ve insanlar silahların ateşlenmediği her yönde gecenin içine doğru koşturuyorlardı. Khalil beni loş bir sokak ışığının altına park edilmiş bir Chevy Impala'ya doğru götürdü. Beni şoför kapısından içeri itince ben de yolcu koltuğuna geçtim. Lastikleri inleterek uzaklaştık ve bütün o kargaşayı dikiz aynasında bıraktık.

"Hep bir boklar oluyor," diye mırıldandı. "Birileri vurulmadan parti veremiyorsun."

Annemle babam gibi konuşmuştu. İşte tam da bu yüzden "bir yere gitmeme" izin vermiyorlardı. En azından Garden Heights'ta.

İyi olduğunu umarak Kenya'ya bir mesaj attım. O kurşunların, hedefi olduğunu sanmıyordum ama kurşunların canlarının çektiği yere gitmek gibi bir huyları vardı.

Kenya epey hızlı karşılık verdi.

Ben iyiyim.

Ama şu kevaşeyi görüyom. Az sonra belasını sikcm.

Sen nerdesin?

Bu hatun şaka filan mıydı? Az önce can havliyle kaçmışken hemen kavgaya mı girişecekti? Böyle salakça sorulara cevap bile vermiyordum.

Khalil'in Impala'sı hoştu. Bazı çocukların arabaları gibi abartılı değildi. İçeri girmeden önce kocaman jantlar filan görmemiştim ve ön koltuğun derisinde çatlaklar vardı. Ama arabanın içindeki zevksiz limon yeşiline bakılırsa bir noktada modifiye edilmiş olmalı.

Koltuktaki bir çatlakla oynamaya başlamıştım. "Sence kim vuruldu?"

Khalil saç fırçasını kapıdaki bölmeden çıkardı. Saçlarının yanlarını tararken "Büyük ihtimalle bir King Lord," dedi. "Oraya geldiğimde içeri birkaç Garden Disciple girdimişti. Olay çıkması garantiydi."

Başımla onayladım. Garden Heights son iki aydır aptal bir çete kavgası yüzünden savaş alanına dönmüştü. Ben bir "kraliçe" olarak doğmuştum çünkü babam eskiden bir King Lord'du. Fakat o, oyunu terk edince benim de sokaklardaki kraliyet statüm sona ermişti. Bunun içinde büyümüş olsam da kimsenin malı olmayan sokaklar için savaşılmasını anlayamıyordum.

Khalil fırçayı kapı bölmesine bırakıp stereosunu açtı ve babamın bir milyon defa çaldığı eski bir rap şarkısını, sesi sonuna kadar açıp dinlemeye başladı. Kaşlarımı çattım. "Neden hep şu eski şeyleri dinliyorsun?"

"Kanka kendine gel! Tupac gerçekleri söylüyor."

"Evet, yirmi yıl önce."

"Yok be, şu anda bile. Yani, şunu bir dinle hele." Beni işaret etti ki bu da şu "Khalil'in felsefi anları"ndan birine gireceği anlamına geliyordu. "'Pac, Thug Life'ın* The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody'** anlamına geldiğini söylemişti."

---

* (İng.) Gangster Hayatı. –*çn*

** (İng.) Küçük çocuklara aşıladığınız bütün o nefretiniz herkesin belasını sikiyor. –*çn*

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"İyi dinle! The Hate U (U harfi) Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G L-I-F-E. Demek istiyor ki, toplumun bize gençken verdiği şeyler, sonra biz bu yüzden vahşileşince dönüp onların kıçını tırmalıyor. Çaktın mı?"

"Vay be. Aynen."

"Gördün mü? Sana günümüzde bile anlamlı olduğunu söylemiştim." Başıyla ritim tutup rap yapıyordu. Onun şu aralar "herkesin belasını sikmek" için ne yaptığını merak ediyordum. Bildiğimi sansam da yanıldığımı umuyordum. Bunu ondan duymam gerekiyordu.

"Peki ya gerçekte neyle meşguldün?" diye sordum. "Birkaç ay önce babam dükkândan ayrıldığını söyledi. O zamandan beri seni görmedim."

Direksiyona doğru biraz daha eğildi. "Seni nereye bırakmamı istersin, evine mi dükkâna mı?"

"Khalil..."

"Evine mi dükkâna mı?"

"Eğer o haltı satıyorsan..."

"Kendi işine bak Starr! Benim için endişelenme. Ben yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum."

"Saçmalık. İstesen babamın sana yardım edeceğini biliyorsun."

Yalan söylemeden önce burnunu siliyor. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, tamam mı? Ve babacığının verdiği şu asgari ücretli iş de bir halta yaramadı. Işıklar mı yansın karnımız mı doysun arasında seçim yapmaktan bıktım."

"Büyükannenin çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyordu. Hastalandığında şu hastanedeki soytarılar onunla çalışmaya devam edeceklerini söylediler. İki ay sonra üstüne düşeni yapamaz oldu çünkü kemoterapi görüyorsan o eşşek kadar çöp kutularını sağa sola sürükleyemiyorsun. Onu kovdular." Başını iki yana salladı. "Komik değil mi? Hasta olduğu için *hastane* onu kovdu."

Tupac'ın *kime inanıyorsun* diye sorması dışında Impala'nın içi sessizdi. Bilmiyordum.

Telefonum bir kez daha titreşti, büyük ihtimalle ya Chris yeniden af dilemek için ya da Kenya, Denasia'ya karşı destek istemek için aramıştı. Fakat ekranda beliren ağabeyimin, tamamı büyük harflerle yazılmış mesajı oldu. Neden büyük harf kullandığını bilmiyordum. Büyük ihtimalle beni korkuttuğunu sanıyordu ama aslında beni gıcık etmekten başka bir işe yaramıyordu.

NERDESİN?

KENYAYLA O PARTİDE OLMASANIZ İYİ OLUR

BİRİLERİNİN VURULDUĞUNU DUYDUM

Korumacı anne ve babalardan kötü olan tek şey, korumacı ağabeylerdir. Siyahi İsa bile beni Seven'dan kurtaramazdı.

Khalil bana doğru baktı. "Seven ha?"

"Ner'den anladın?"

"Çünkü sana ne zaman bir şey yazsa bir şeyleri yumruklamak istermiş gibi görünüyorsun. Sana ne dilemen gerektiğini söyleyip durduğu doğum gününü hatırlıyor musun?"

"Ağzının ortasına bir tane koymuştum."

Khalil gülerek, "Sonra da Natasha 'erkek arkadaşına' çenesini kapatmasını söylediğin için sana kızmıştı," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Seven'a öyle kendini kaptırmış olması sinirlerimi bozuyordu. Geldiği zamanların yarısında sırf Seven'ı görmek için orada olduğunu düşünüyordum."

"Yok be, Harry Potter filmlerin olduğu için geliyordu. Kendimize ne diyorduk ya? Hood* Üçlüsü. Şeyden sıkı..."

"Voldemort'un burnunun içinden de sıkı dostlar. Çok aptaldık."

"Aynen öyle, değil mi?" dedi.

Güldük ama kahkahalarımızda eksik olan bir şey vardı. Eksik olan *biri* vardı. Natasha.

---

* Neighborhood'un yani mahallenin kısaltması. Genelde fakir siyahi nüfusun çoğunlukta olduğu mahalleleri belirtmek için kullanılır. –ç*n*

Khalil yola baktı. "Üstünden altı yıl geçmiş olması çok saçma, var ya."

Siren sesi gelince irkildik, dikiz aynasında mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

İKİ

On iki yaşıma girdiğimde annemle babam benimle iki konuşma yaptılar.

Biri bildiğimiz bebekler ve leylekler hakkında olandı. Yani, ben o standart konuşmayı dinlemedim. Annem Lisa, sertifikalı bir hemşireydi ve bana neyin nereye girdiğini ve büyüyene kadar neyin oraya, buraya ve hatta hiçbir yere girmeyeceğini açıkladı. Zaten o zamanlar herhangi bir şeyin herhangi bir yerime gireceğini filan düşünmüyordum. Bütün diğer kızların altıncı sınıftan yediye geçerken göğüsleri çıkmışken benim göğsüm sırtım kadar düzdü.

Yaptığımız diğer konuşma, bir polis beni durdurduğunda ne yapacağım hakkındaydı.

Annem şikâyet edip babama bu konular için çok küçük olduğumu söyledi. Babam da tutuklanmak ya da vurulmak için çok küçük olmadığımı söyledi.

"Starr-Starr, sana söylenen neyse onu yap," dedi. "Ellerini

görünür bir yerde tut. Ani hareketlerde bulunma. Sadece onlar seninle konuştuğunda konuş."

Ciddi bir şey olduğunu anlamıştım. Babam tanıdığım, lafını en az sakınan insandı ve o sessiz olmamı söylüyorsa sessiz olmam gerekiyordu.

Birilerinin Khalil'le de bu konuşmayı yapmış olmasını diledim.

Sessizce küfredip Tupac'ın sesini kıstı ve Impala'yı yolun kenarına çekti. Çoğu evin terk edildiği ve sokak ışıklarının yarısının patlak olduğu Carnation'daydık. Biz ve polis dışında kimseler yoktu.

Khalil motoru durdurdu. "Bu aptalın ne istediğini merak ediyorum."

Memur, aracı park edip ışıldağını açtı. Kör olmamak için gözlerimi kırpıyordum.

Babamın söylediği başka bir şeyi hatırladım. Eğer biriyle berabersen dua et ki üstlerinde bir şey olmasın yoksa düşerken seni de çekecek demektir.

"K, arabada bir şeyin yok değil mi?" diye sordum.

Dikiz aynasından polisleri izliyordu. "Yok."

Memur, şoför kapısına yaklaşıp pencereye tıkladı. Khalil kolu çevirip pencereyi açtı. Sanki ışık gözlerimizi yeterince almıyormuş gibi memur feneri suratlarımıza tutuyordu.

"Ehliyet, ruhsat ve sigorta belgesi."

Khalil bir kuralı kırdı: polisin istediğini yapmadı. "Bizi neden kenara çektiniz?"

"Ehliyet, ruhsat ve sigorta belgesi."

"Bizi neden kenara çektiniz dedim."

"Khalil," diye yalvardım. "Dediğini yap."

Khalil iç çekip cüzdanını çıkardı. Memur fener ışığıyla hareketlerini takip ediyordu.

Kalbim yüksek sesle atıyor ama babamın söyledikleri kafamda yankılanıyordu: Polisin yüzüne iyice bir bak. Yaka numarasını hatırlayabilirsen daha da iyi olur.

Fener ışığı Khalil'in ellerini takip ederken yaka numarasını ezberledim: bir-on beş. Memur beyazdı, otuz sonu kırklarının başındaydı, kahverengi saçları kısacık kesilmişti ve üst dudağında ince bir yara izi vardı.

Khalil evraklarını ve ehliyetini memura uzattı.

Bir-On Beş evrakları evirip çevirdi. "İkiniz bu gece nereden geldiniz?"

Khalil, "Nunya," dedi, seni ilgilendirmez anlamında. "Beni neden kenara çektiniz?"

"Arka farın kırılmış."

Khalil, "Bana ceza kesecek misiniz kesmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Baksana, sen neden arabadan inmiyorsun çok bilmiş?"

"Hocam cezamı kes de..."

"İn arabadan! Eller yukarı, görebileceğim bir yere koy."

Khalil ellerini kaldırıp arabadan indi. Bir-On Beş onu kolundan çekip arka kapıya yapıştırdı.

Konuşabilmek için mücadele ettim. "Niyeti..."

Memur bana, "Eller gösterge panelinin üstüne!" diye kükredi. "Kımıldama!"

Söylediğini yaptım ama ellerim kımıldamadan tutamayacağım kadar çok titriyorlardı.

Khalil'in üstünü aradı. "Peki ukala dümbeleği, bakalım üstünden ne çıkacak."

Khalil, "Hiçbir şey bulamayacaksınız," dedi.

Bir-On Beş üstünü iki defa daha aradı. Ama eli boş döndü.

Khalil'e, "Burada kal," dedi. "Ve sen de." Pencereden bana baktı. "Kımıldama."

Başımla onaylamayı bile beceremedim.

Memur devriye arabasına geri döndü.

Annemle babam beni polisten korkacak şekilde değil, sadece onların yakınındayken akıllıca hareket edecek şekilde yetiştirdiler. Bana, bir polis bana arkasını dönmüşken hareket etmenin akıllıca olmadığını söylediler.

Khalil hareket etti. Arabanın kapısına geldi.

Ani bir hareket yapmak akıllıca değildir.

Khalil yaptı. Şoför kapısını açtı.

"Sen iyi misin Starr..."

Pat!

Bir. Khalil'in bedeni sarsıldı. Sırtından kan boşaldı. Dik durabilmek için arabanın kapısına tutundu.

Pat!

İki. Khalil soluksuz kalmış gibi derin bir nefes aldı.

Pat! Üç. Khalil şaşkınlıktan donakalmış gibi bana baktı.

Yere düştü.

On yaşıma döndüm, Natasha'nın düşmesini izliyordum.

Ciğerlerimden kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi, boğazımda patladı ve duyulmak için her bir santimimi kullandı.

İçgüdülerim kımıldama diyordu ama diğer her yanım Khalil'i kontrol etmemi söylüyordu. Impala'dan atlayıp diğer tarafa koştum. Khalil sanki Tanrı'yı görmeyi umuyormuş gibi göğe bakıyordu. Ağzı sanki çığlık atmak istermiş gibi açıktı. İkimize yetecek kadar çok çığlık atıyordum.

Tek söyleyebildiğim, "Hayır, hayır, hayır," oldu, sanki bir yaşındaymışım da bildiğim tek sözcük buymuş gibi. Kendimi nasıl yerde, onun yanında bulduğumu bilmiyorum. Annem bir defasında biri vurulduğunda kanı durdurmamı söylemişti ama çok fazla kan vardı. Çok, çok fazla kan.

"Hayır, hayır, hayır."

Khalil kımıldamıyordu. Tek bir kelime etmedi. Bana bakmadı bile. Bedeni kaskatı kesildi. Gitmişti. Tanrı'yı gördüğünü umuyordum.

Başka biri daha çığlık attı.

Göz yaşlarımın arasından gözlerimi kırpıştırdım. Memur Bir-On Beş bana bağırıp arkadaşımı öldürdüğü silahı bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım.

ÜÇ

Khalil'in cesedini bir sergiymiş gibi sokakta bıraktılar. Polis arabaları ve ambulanslar bütün Carnation Caddesi boyunca ışıldaklarını yaka yaka dolaştılar. İnsanlar yol kenarında durmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Lanet olsun kanka," dedi adamın biri. "Onu öldürdüler!"

Polis güruha dağılmalarını söyledi. Ama kimse dinlemedi.

İlk yardım ekibi Khalil için bir bok yapamayacağından yardıma ihtiyacım varmış gibi beni ambulansın arkasına oturttular. Parlak ışıklar üstümdeydi ve insanlar beni görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı.

Kendimi özel hissetmiyordum, kendimi hasta hissediyordum.

Polisler, Khalil'in arabasının altını üstüne getiriyorlardı. Onlara durmalarını söylemeyi denedim: N'olur cesedinin üstünü örtün. N'olur gözlerini kapayın. N'olur ağzını kapayın. Arabasından çıkın. Saç fırçasını almayın. Fakat sözcüklerin hiçbiri ağzımdan çıkmadı.

Bir-On Beş yüzünü ellerine gömmüş kaldırımda oturuyordu. Diğer memurlar omzunu sıvazlayıp ona bunun geçeceğini, bir şeyinin kalmayacağını söylediler.

Sonunda Khalil'in üstüne bir örtü örttüler. Onun altında nefes alamazdı. Nefes alamıyordum.

Nefes.

Nefes al.

Boğuluyormuş gibi.

Kesik kesik.

Soludum.

"Starr?"

Uzun kirpikli kahverengi gözler önümde belirdi. Benim gözlerime benziyorlardı.

Polislere çok şey söyleyememiştim ama annemle babamın isimleriyle telefon numaralarını vermeyi başarmıştım.

Babam, "Hey," dedi. "Hadi gel, gidelim."

Karşılık vermek için ağzımı açtım. Sözcükler yerine bir hıçkırık çıktı.

Birisi babamı kenara çekti ve ardından annem kollarını bana sardı. Sırtımı sıvazlayıp yalanlar söyleyen, özenle kısılmış bir sesle konuşuyordu. "Sorun yok. Bebeğim. Sorun yok."

Uzun bir süre o şekilde kaldık. Sonunda babam ambulanstan inmemize yardımcı oldu. Kollarını meraklı gözlere karşı bir kalkan gibi bana dolayıp beni caddenin ilerisindeki Tahoe'suna götürdü.

Arabayı o kullandı. Bir sokak lambasının ışığı yüzüne vurunca çenesini ne kadar sıktığı belli oldu. Kel kafasındaki damarlar kabarmıştı.

Annemin üstünde önlüğü vardı, üzerinde plastik ördekler olan. Bu gece acilde ekstra vardiyaya kalmıştı. Birkaç defa gözlerini sildi. Büyük ihtimalle Khalil'i düşünüyordu ya da sokakta yatanın ben olabileceğimi.

Karnım düğüm düğüm oldu. Bütün o kan, hepsi ondan gelmişti. Bir kısmı ellerimin üstüne, Seven'ın eşofman üstüne, spor

ayakkabılarıma bulaşmıştı. Bir saat önce gülüp sohbet ediyor, aradan geçen zamanda neler yaptığımızı anlatıyorduk. Şimdiyse bütün bu kan...

Ağzımda sıcak tükürük birikti. Karnım daha da düğüm oldu. Öğürdüm.

Annem dikiz aynasından bana baktı. "Maverick kenara çek!"

Kendimi arka koltuğun diğer tarafına atıp araç tam durmadan kapıyı açtım. İçimdeki her şey dışarı çıkıyormuş gibiydi ve tek yapabildiğim buna izin vermekti.

Annem dışarı atlayıp aracın etrafından dolanarak bana doğru koştu. Saçımı bulaşmasın diye geri çekip sırtımı sıvazladı.

"Çok üzgünüm bebeğim," dedi.

Eve dönünce üstümü çıkarmama yardım etti. Seven'ın üstü ve benim Jordanlarım siyah bir çöp poşetinin içinde gözden kayboldu ve onları bir daha asla görmedim.

Üstünden buharlar çıkacak kadar sıcak suyla dolu küvete oturup Khalil'in kanını çıkarmak için ellerimi derim soyulana dek ovaladım. Babam beni yatağıma taşıdı ve annem de ben uykuya dalana kadar parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Kâbuslar beni tekrar tekrar uyandırdı. Annem bana nefes alıp vermemi söyledi, tıpkı ben büyüyene kadar devam eden astımım için söylediği gibi. Galiba bütün gece odamda kaldı çünkü ne zaman uyansam yatağımda oturuyordu.

Fakat bu defa baktığımda gitmişti. Gözlerim bir kez daha neon mavisi duvarların parlaklığıyla mücadele etmek için kısıldılar. Saat sabahın beşini gösteriyordu. Bedenim saat beşte uyanmaya o kadar alışmıştı ki cumartesi sabahı olsun olmasın bir şey fark etmiyordu.

Tavanımdaki karanlıkta parlayan yıldızlara bakıp geçen geceyi gözden geçirmeye çalıştım. Partinin görüntüleri parça parça aklımdan geçti: kavga, Bir-On Beş'in beni ve Khalil'i kenara çekmesi... İlk kurşunun sesi kulağımda çınladı. İkincisi. Üçüncüsü.

Ben yatakta yatıyordum. Khalil ise morgta.

Natasha da sonunda kendisini orada bulmuştu. Altı yıl önceydi ama o gün olan her şeyi hâlâ hatırlıyordum. Manav dükkânımızda yerleri süpürerek ilk J'lerim için para kazanıyordum, tam o sırada Natasha koşarak içeri girmişti. Tombuldu (annesi ona büyüyünce zayıflayacağını söylemişti), koyu tenliydi ve saçları hep daha yeni yapılmış gibi duran örgüler halinde toplu olurdu. Onunki gibi örgülerim olmasını o kadar çok isterdim ki.

"Starr, Elm Sokağı'ndaki yangın musluğu patladı!" demişti.

Bu beleş su parkımız olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Babama bakıp sessizce yalvardığımı hatırlıyordum. Bir saat içinde döneceğime söz verdiğim sürece gidebileceğimi söylemişti.

Suyun o günkü kadar yükseğe fışkırdığını bir daha gördüğümü sanmıyorum. Mahalledeki hemen herkes de oradaydı. Sadece eğleniyorduk. Arabayı ilk fark eden ben olmuştum.

Elinde bir Glock tutan dövmeli bir kol arka pencereden dışarı uzandı. İnsanlar koşarak kaçmışlardı ama ben kaçmamıştım. Ayaklarım kaldırımın bir parçası olmuşlardı sanki. Natasha suya ayaklarıyla vuruyordu, mutluydu, kendini kaptırmış eğleniyordu. Sonra...

Pat! Pat! Pat!

Bir gül çalısının içine dalmıştım. Tekrar ayağa kalktığımda birileri, "Dokuz yüz on biri arayın!" diye bağırıyordu. İlk başta bağıranın ben olduğumu sanmıştım çünkü gömleğimde kan vardı. Gülün dikenleri etimi çizmişti, hepsi bu. Ama Natasha haklanmıştı. Kanı suya karışıyordu ve insanın tek görebildiği sokağın aşağısına akan kırmızı bir nehirdi.

Korkmuş görünüyordu. On yaşındaydık, insan öldükten sonra ne olur bilmiyorduk. Lanet olsun, ben hâlâ bilmiyordum ve o da istemiyor olsa da öğrenmeye zorlanmıştı.

Ölmeyi istemediğini biliyordum. Tıpkı Khalil'in istemediği gibi.

Kapım gıcırdayarak açıldı ve annem içeri baktı. Gülümsemeye çalışıyordu. "Kimler kalkmış bakalım."

Yatakta hep oturduğu yere yerleşip ateşim olmasa da alnıma dokundu. O kadar çok hasta çocuğa bakıyordu ki artık içgüdüsel bir hareketti. "Nasılsın bakalım Kemirik?"

Şu lâkâp. Annemle babam biberonu bıraktığım andan itibaren bir şeyleri kemirmeye başladığımı iddia ediyorlardı. Artık o müthiş iştahım kalmamıştı ama lâkâp yapışıp kalmıştı. "Yorgun," dedim. Sesimde fazladan bir bas tınısı vardı. "Yatakta kalmak istiyorum."

"Biliyorum bebeğim ama burada kendi başına olmanı istemiyorum."

Benim olmak istediğim tek şey ise buydu: kendi başıma kalmak. Bana bakıyordu ama sanki eskiden olduğum kişiye bakıyormuş gibi geliyordu. At kuyruklu, süt dişi sallanan ve hep bir Powerpuff kızı olduğuna yemin eden o küçük kızı görüyordu. Beni öyle görmesi tuhaftı ama aynı zamanda beni sarıp sarmalayan bir battaniye gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Ayağa kalkıp elini uzattı. "Hadi gel. Seni bir şeyler yemeye götürelim."

Yavaşça mutfağa yürüdük. Koridor duvarındaki bir tabloda çarmıha gerilmiş Siyahi İsa vardı ve hemen yanındaki fotoğrafta da Malcolm X elinde bir çifte tutuyordu. Anneannem hâlâ o iki resmin yan yana durmasından şikâyet ediyordu.

Onun eski evinde yaşıyorduk. Dayım onu banliyölerdeki kocaman evine aldığında anneannem de evi annemle babama vermişti. Carlos Dayı, anneannemin Garden Heights'ta kendi başına yaşıyor olmasından, özellikle de hem evlerde hem de sokaklarda hırsızlıklar en çok yaşlıların başına geldiğinden, her zaman rahatsızlık duymuştu. Anneannem reddetmiş, birileri evine girip televizyonunu çaldıktan sonra bile, burasının nasıl da onun yuvası olduğunu ve hiçbir kabadayının kendisini kaçıramayacağını söylemişti. Bundan yaklaşık bir ay sonra Carlos Dayı, Pam Yenge'nin çocuklara bakmak için yardıma ihtiyaç

duyduğunu söyledi. Anneannem de, Pam Yenge "o zavallı bebecikler için beş kuruşluk bir şey bile pişiremediğinden" gitmeyi kabul etti. Fakat evimiz her daim alınan potpori kokusu, çiçekli duvar kâğıtları ve hemen her odadaki pembe rengiyle anneannemin etkisini kaybetmiş değildi.

Babamla Seven, biz mutfağa girmeden önce konuşuyorlardı. Biz içeri girer girmez sustular.

"Günaydın minik kızım." Babam masadan kalkıp alnımı öptü. "İyi uyudun mu?"

Beni bir sandalyeye yönlendirirken, "Evet," diye yalan söyledim. Seven sadece bakmakla yetindi.

Annem buzdolabının, üstü restoran menüleri ve meyve şekilli magnetlerle dolu kapağını açtı. "Pekala Kemirik," dedi, "hindi pastırması mı istersin yoksa normal pastırma mı?"

"Normal." Böyle bir seçeneğim olmasına şaşırmıştım. Hiç domuz eti yemeyiz. Müslüman değiliz. Daha çok "Hırüslümanız". Annem, anneannemin karnındayken Christ Temple Church*'e üye olmuş. Babam, Siyahi İsa'ya inanıyor ama On Emir'den çok Kara Panterler'in On Maddeli Pragramını takip ediyordu. Bazı konularda İslam Ümmet'iyle hemfikirdi ama Malcolm X'i öldürmüş olabilecekleri gerçeğinin üstesinden gelemiyordu.

Babam, "Evimde domuz var," diye homurdanıp yanıma oturdu. Seven gülümsedi. Seven'la babam, uzun süre kayıp kalan insanların gazetede çıkan yaşlandırılmış fotoğraflarına benziyorlardı. Küçük kardeşim Sekani'yi de işin içine katınca aynı kişinin sekiz, on yedi ve otuz altı yaşlarındaki hallerini görüyordunuz. Koyu kahverengi tenleri, ince ve uzun vücutları, kalın kaşları ve neredeyse feminen denebilecek uzun kirpikleri vardı. Seven'ın örülmüş saçları hem kel babama hem de kısa saçlı Sekani'ye bol bol saç sağlayacak kadar uzundu.

Bana gelirsek, sanki Tanrı annemle babamın ten renklerini bir boya kutusunda karıştırıp orta kahverengi bir ton elde etmiş gibiydim. Babamın kirpiklerini almıştım ve kaşlarıyla da lanet-

* Mesih'in Tapınağı Kilisesi. –çn

lenmiştim. Onun dışında tamamen annemin yolundan gitmiştim; büyük kahverengi gözlerim ve biraz fazla geniş bir alnım vardı.

Annem elinde pastırmayla Seven'ın arkasından geçip omzunu sıktı. "Şey yapabilmemiz için dün gece kardeşinle kaldığın için..." Ağlayacak gibi olunca sustu, yaşananların anısı havada asılı gibiydi. Boğazını temizledi. "Minnettarız."

"Sorun değil. Evden çıkmam gerekiyordu."

Babam, "King geceyi evde mi geçirdi?" diye sordu.

"Daha çok taşındı gibi. Iesha nasıl da güzel bir aile olabileceklerinden bahsediyor..."

Babam, "Hey," dedi. "O senin annen oğlum. Büyümüşsün gibi kalkıp ona ismiyle hitap edeyim deme."

Annem, "Evimizdeki birinin yetişkin olması lazım," dedi. Bir tava alıp koridora doğru bağırdı, "Sekani, bir daha söylemeyeceğim. Eğer hafta sonunda Carloslara gideceksen kalksan iyi edersin! İşe geç kalmama neden olacaksın." Dün geceyi telafi etmek için gündüz vardiyasında çalışması gerekiyordu herhalde.

Seven, "Baba, sen de neler olacağını biliyorsun," dedi. "Onu dövecek, Iesha da onu dışarı atacak. Sonra dönüp değiştiğini söyleyecek. Bu defa tek fark bana dokunmasına izin vermeyecek olmam."

Babam, "İstediğin zaman yanımıza taşınabilirsin," dedi.

"Biliyorum, ama Kenya'yla Lyric'i bırakamam. O aptal onlara da vuracak kadar deli. Kızları olmaları umurunda değil."

Babam, "Peki," dedi. "Ona bir şey söyleme. Eğer sana dokunursa bırak ben halledeyim."

Seven başıyla onaylayıp bana baktı. Ağzını açıp biraz açık tuttuktan sonra, "Dün gece için üzgünüm Starr," dedi.

Birileri nihayet mutfağın üstünde asılı duran bulutun varlığını kabul etmişti. Nedense bu benim varlığımı da kabul etmiş olmak gibiydi.

Söylemesi tuhaf olsa da, "Teşekkür ederim," dedim. Anlayış ve şefkat hak eden ben değildim, Khalil'in ailesiydi.

Sadece pastırmanın tavada cızırdayıp çatırdamasının sesi

geliyordu. Sanki alnıma "Kırılabilir" etiketi yapıştırılmıştı ve bir şey söyleyip beni kırma riskine girmektense hiçbir şey söylememeyi tercih ediyorlardı.

Fakat en kötüsü de sessizlikti.

"Eşofman üstünü ödünç aldım Seven," diye mırıldandım. Öylesine söylenmiş bir şeydi ama hiçbir şey söylememekten iyiydi. "Mavi olanı. Annem atmak zorunda kaldı. Khalil'in kanı..." yutkundum. "Üstüne kanı bulaştı."

"Ah..."

Bir dakika boyunca kimse başka bir şey söylemedi.

Annem tavaya döndü. "Çok anlamsız. O bebek..." diyor boğuk bir sesle. "Daha sadece bir bebekti."

Babam başını iki yana salladı. "O çocuk kimseyi incitmemişti. Başına böyle bir halt gelmesini hak etmiyordu."

Seven, "Onu neden vurdular?" diye sordu. "Bir tehdit mi oluşturuyordu?"

"Hayır," dedim sessizce.

Masaya baktım. Hepsinin birden yeniden beni izlediklerini hissediyordum.

"Hiçbir şey yapmadı," dedim. "*Biz* bir şey yapmadık. Khalil'in silahı bile yoktu."

Babam ağır ağır soluk verdi. "Buralarda bu duyulursa millet aklını kaybeder."

Seven, "Mahalledekiler daha şimdiden Twitter'da bunun üstüne konuşmaya başlamışlar," dedi. "Dün gece gördüm."

Annem, "Kız kardeşinden bahsettiler mi?" diye sordu.

"Hayır. Sadece Khalil için baş sağlığı mesajları, polise lanet okumalar... öyle şeyler. Ayrıntıları bildiklerini sanmıyorum."

"Ayrıntılar belli olunca bana ne olacak?" diye sordum.

Annem, "Ne demek istiyorsun bebeğim?" diye sordu.

"Polis hariç orada olan tek kişi bendim ve böyle şeylerin nasıl olduğunu sen de gördün. Sonunda ulusal haberlere çıkıyor. İnsanlar ölüm tehdidi alıyor, polis onları hedef alıyor, bir sürü şey işte."

Babam, "Sana bir şey olmasına izin vermem," dedi. "Hiçbirimiz vermeyiz." Annemle Seven'a baktı. "Kimseye Starr'ın orada olduğunu söylemiyoruz."

Seven, "Sekani'nin bilmesi gerekiyor mu?" diye sordu.

Annem, "Hayır," dedi. "En iyisi bilmemesi. Şimdilik sessiz kalmakla yetineceğiz."

Tekrar tekrar aynı şeyi görmüştüm. Siyahi biri sadece siyahi olduğu için öldürülüyor ve kıyamet kopuyordu. Başsağlığı hashtagleri tweetlemiş, Tumblr'da fotoğrafları yeniden bloglamış ve önüme gelen her dilekçeyi imzalamıştım. Hep birinin başına böyle bir şey geldiğine tanık olursam en yüksek sesin benden çıkacağını, bütün dünyanın neler olduğunu duymasını sağlayacağımı söylemiştim.

Şimdi de ben o kişiydim ama konuşamayacak kadar korkuyordum.

Evde oturup açık ara farkla en sevdiğim dizi olan *The Fresh Prince of Bel Air*'i izlemek istiyordum. Her bölümünü kelimesi kelimesine ezbere bildiğimi düşünüyordum. Evet, çok eğlenceliydi ama aynı zamanda hayatımdan kesitleri ekranda görmek gibi bir şeydi. Hatta açılış müziği bile bana anlamlı geliyordu. Niyeti bozuk iki çete üyesi, mahallemde bela çıkarıp Natasha'yı öldürmüşlerdi. Annemle babam da korkmuş ve beni zengin bir mahallede oturan amcamla teyzeme göndermeseler de züppe bir zengin okuluna yollamışlardı.

Keşke ben de Will'in, Bel Air'de kendisi olabildiği gibi Williamson'da kendim olabilseydim.

Aslında Chris'in telefonlarına cevap verebilmek için evde kalmayı da ister gibiydim. Dün gecenin ardından ona kızmak aptalca geliyordu. Ya da Kenya'nın arkadaştan sayılmayacaklarını iddia ettiği şu kızları, Hailey'yle Maya'yı arayabilirdim. Bunu neden söylediğini anlayabiliyordum. Onları evime hiç çağırmıyordum. Onlar mini-malikânelerde yaşıyorlardı. Benim evimse sadece miniydi.

Yedinci sınıftayken onları yatıya kalmaya davet etmek gibi bir hata yapmıştım. Annem tırnaklarımızı yapmamıza, gece boyunca ayakta kalıp istediğimiz kadar pizza yememize izin verecekti. Hailey'nin evindeki hafta sonlarımız kadar muhteşem olacaktı. Arada bir hâlâ onlarda kalıyorduk. Sonunda üçüyle birden aynı anda takılabilmek için Kenya'yı da davet etmiştim.

Hailey gelmemişti. Babası geceyi "gettoda" geçirmesini istememişti. Annemle babama bunu söylerken kulak misafiri olmuştum. Maya gelmişti ama sonunda annesiyle babasından gelip onu almalarını istemek zorunda kalmıştı. Hemen yan sokakta birileri arabayla geçerken bir yere kurşun sıkınca silah seslerinden ürkmüştü.

O gün Williamson'ın bir dünya ve Garden Heights'ın da ayrı bir dünya olduğunu ve ikisini ayrı tutmam gerektiğini anlamıştım.

Fakat o gün ne yapmayı planladığımın bir önemi yoktu, annemle babamın benim için kendi planları vardı. Seven işe gitmek için çıkmadan önce üstünde Best Buy'dan aldığı polo ve hakileriyle gelip bana sarıldı.

"Seni seviyorum," dedi.

Bakın, işte birilerinin ölmesinden bu yüzden nefret ediyordum. İnsanlar normalde yapmadıkları şeyleri yapıyorlardı. Annem bile bana daha uzun süre, daha bir sevgiyle ve normalden daha büyük bir şefkatle sarılıyordu. Diğer yandan Sekani ise tabağımdaki pastırmaları çalıyor, telefonuma bakıp dışarı çıkarken kasıtlı olarak ayağıma basıyordu. Bunu yaptığı için ona minnettardım.

Bir kâse dolusu köpek mamasını ve artan pastırmaları dışarıya çıkarıp pitbullumuz Brickz'e* verdim. Babam ona bu ismi vermişti çünkü her zaman bir kucak dolusu tuğla kadar ağır olmuştu. Beni görür görmez zıplayıp zincirlerinden kurtulmaya çalıştı. Yeterince yakınına gelince de o hiperaktif kıçını yerinde tutamayıp bacaklarıma atladı. Beni az kalsın deviriyordu.

---

* (İng.) Tuğlalar. –çn

"Yakala!" dedim. Çimenlerin üstüne çömeldi ve gözlerini kaldırıp bana baktı. O koca yavru gözleriyle inleyip yalvardı. Bu da özür dilemenin Brickz versiyonuydu.

Pitbullların saldırgan olabildiklerini biliyordum ama Brickz çoğunlukla tam bir bebekti. *Koca bir bebek.* Tabii, birileri zorla evimize girmeye filan kalkarsa karşılaşacağı "bebek Brickz" olmayacaktı.

Brickz'i besleyip su kabını doldururken babam, bahçesinden demet demet karalahana topladı. Avuçlarım kadar büyük çiçekleri olan güllerini budadı. Babam her gece orada saatler geçirip bir şeyler diker, toprağı havalandırır ve onlarla konuşurdu. İyi bir bahçe için iyi muhabbetin şart olduğunu iddia ederdi.

Yaklaşık otuz dakika sonra kamyonetine binmiş, pencereleri açmış gidiyorduk. Radyoda Marvin Gaye neler olduğunu* soruyordu. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı ama güneş, bulutların arasından kendini göstermeye başlamıştı ve neredeyse kimse heniz dışarı çıkmamıştı. Günün bu kadar erken saatlerinde otoyoldan geçen tırların uğultusunu duymak kolaydı.

Babam mırıldanıp Marvin'e eşlik ediyordu ama bebeğe anlatılır gibi anlatılsa bile ritim tutmayı beceremezdi. Üstünde bir Lakers yeleği vardı ve içine gömlek giymediğinden kollarındaki dövmeler gözler önündeydi. Bebeklik fotoğraflarımdan biri gülümseyerek bana bakıyordu. Koluna çıkmamak üzere kazınmış, altına da "Uğruna yaşanacak, uğruna ölünecek bir şey" yazılmıştı. Seven'la Sekani de diğer kolundaydılar ve altlarında aynı sözcükler vardı. Olabilecek en basit şekilde aşk mektupları.

"Geçen akşam hakkında biraz daha konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Yok."

"Tamam. Canın ne zaman isterse."

Olabilecek en basit şekilde bir aşk mektubu daha.

Garden Heights'ın uyanmaya başladığı Marigold Bulvarı'na döndük. Başlarında çiçekli eşarplar olan birkaç kadın büyük el-

* (İng.) Marvin Gaye'in What's Going On adlı şarkısına gönderme. *-yhn*

bise sepetleri taşıyarak çamaşırhaneden çıkıyorlardı. Bay Reuben restoranının kilitlerini açıyordu. Aynı zamanda aşçısı olan yeğeni Tim, duvara yaslanmış uyku akan gözlerini ovalıyordu. Bayan Yvette, sahibi olduğu güzellik salonuna girerken esniyordu. Top Shelves Spirits and Wine içki dükkânında ışıklar açıktı ama oranın ışıkları hiç kapanmazdı zaten.

Babam, aile dükkânımız Carter's Grocery'nin önüne park etti. Burayı Bay Wyatt bütün gün sahilde oturup güzel kadınları izlemek için (kendi sözleri, benim değil) dokuz yıl önce Garden Heights'tan gittiğinde almıştı. Hapisten çıktıktan sonra kendisine iş veren tek kişi Bay Wyatt olmuştu ve daha sonra da babamın, dükkânı iyi işleteceğine güvendiği tek kişi olduğunu söylemişti.

Garden Heights'ın doğu tarafındaki Wal Mart'la karşılaştırıldığında, bizim dükkânımız minicikti. Beyaza boyanmış demir parmaklıklar, pencereleri ve kapıyı koruyordu. Dükkânın hapishaneye benzemesine neden oluyorlardı.

Komşumuz olan berber dükkânının sahibi Bay Lewis, kollarını koca göbeğinin üstünde kavuşturmuş bir halde kapının önüne çıktı ve durdu. Sonra kıstığı gözlerini babama doğrulttu.

Babam iç çekti. "İşte başlıyoruz."

Dışarı atladık. Bay Lewis, Garden Heights'ın en iyi birkaç berberinden biriydi. Sekani'nin high top fade'i* bunu kanıtlıyordu ama kendi saçları afro ve karmakarışıktı. Göbeği ayakkabılarını görmesini engelliyordu. Karısı vefat ettiğinden beri pantolonunun fazla kısa olduğunu ve çoraplarının da her zaman birbirlerine uymadığını söyleyecek kimsesi yoktu. O gün de biri çizgili ve diğeri de baklava desenliydi.

"Eskiden dükkân altıya beş kala dedin mi açılırdı," dedi. "Altıya beş kala!"

Saat 06:05'ti.

Babam kapının kilidini açtı. "Biliyorum Bay Lewis ama size

---

* Yanları kazınıp yukarı doğru uzatılmış ve üst kısmı kademeli olarak renklendirilmiş afro saç modeli. *–çn*

daha önce de söyledim, dükkânı Wyatt'la aynı şekilde işletmiyorum."

"O belli zaten. Önce resimlerini indirdin. Kim Dr. King'i ne idüğü belirsiz tipin tekiyle değiştirir ya..."

"Huey Newton öyle biri değil."

"Dr. King de değil! Sonra kalkıp serserileri işe alıyorsun. Şu Khalil denen çocuğun geçen gece kendisini öldürttüğünü duydum. Büyük ihtimalle şu maddeden satıyordu." Bay Lewis gözlerini babamın basketbol hırkasından kaldırıp dövmelerine baktı. "O fikri nereden edindiğini merak ediyorum."

Babam dişlerini sıkıp, "Starr, Bay Lewis için kahve makinesini aç."

İçimden *ki defolup gitsin*, diyerek babamın cümlesini tamamladım.

Yumruğunu siyahilerin gücü için kaldırmış Huey Newton'ın, fotoğraftan izlediği self servis masasındaki kahve makinesini açtım.

Aslında filteyi değiştirip makineye taze kahve ve su koymam gerekirdi ama Khalil'in arkasından konuştuğu için Bay Lewis dünden kalma çekirdeklerden yapılmış kahve içecekti.

Topallayarak koridorlarda dolaştı ve ballı çörek, bir elma ve bir paket de domuz eti jölesi aldı. Ballı çöreği bana verip, "Isıt bakalım şunu kızım, sakın ha yakayım filan deme," dedi.

Çöreği, plastik ambalajı şişip patlayana kadar mikrodalga fırında tuttum. Bay Lewis çöreği çıkardığım gibi ağzına tıktı.

"Bu şey sıçakmış!" Aynı anda çiğneyip üflüyordu. "Fazla ısıtmışsın be kızım. Ağzım yanıyodu az kalsın!"

Her zamanki müşteriler gelmeye başlamışlardı, yeşilliklerini babamdan başka kimseden almamakta ısrar eden Bayan Jackson gibi. Kırmızı gözlü, pantolonları sarkan dört adam, cipslerimizin neredeyse tamamını aldılar. Babam kafalarının bu kadar kıyak olması için saatin fazla erken olduğunu söyleyince de aşırı yüksek sesle güldüler. Çıkarlarken bir tanesi sıradaki cigarasının ucunu yalıyordu. Saat on bir civarı Bayan Rooks briç kulübü toplantısı

için birkaç gül ve atıştırmalık aldı. Gözlerinin altı çökük tü ve ön dişleri altın kaplamaydı. Peruğu da altın rengindeydi.

Babam hesabını kesip ben de aldıklarını torbaya doldururken, "Bur'ya birkaç piyango bileti koysanız iyi ederseniz canımın içi," dedi. "Bu gece üç yüz milyon dolar veriyo'larmış ha!"

Babam gülümsedi. "Hakikaten mi? Bütün o parayla ne yapardınız Bayan Rooks?"

"Siktiir. Canımın içi, esas soru bütün o para bende olsa ne *yapmazdım*. Efendimiz biliyor ya ilk uçağa binip buradan kaçardım."

Babam güldü. "Öyle ha? Peki o zaman kim bize kırmızı kadife pastası yap'cak?"

"Başka biri çünkü ben gitmiş ol'cam." Arkamızdaki sigara vitrinini işaret etti. "Canımın içi bana şu Newportlardan bi' paket vericen mi?"

Bunlar anneannemin de en sevdikleriydi. Bırakması için kendisine yalvarmamdan önce babamın da en sevdiği marka buydu. Bir paket alıp Bayan Rooks'a uzattım.

Sonra, elindeki pakete hafifçe vurarak bana birkaç saniye baktı ve ben de söyleyeceklerini bekledim. *Acımayı.* "Canımın içi Rosalie'nin torununa olanı duydum," dedi. "Çok, çok üzgünüm. Siz ikiniz eskiden arkadaştınız, di mi?"

O "eskiden" iğne gibi battı ama Bayan Rooks'a sadece, "Evet Ha'mfendi," dedim.

"Hmm!" Başını iki yana salladı. "Efendimiz ruhuna acısın. Okuduğumda kalbim ner'deyse kırılıyordu. Geçen gece gidip Rosalie'yi göreyim dedim ama evinde zaten çok fazla insan vardı. Zavallı Rosalie. Bütün o yaşadıkları yetmezmiş gibi şimdi de bu. Barbara, Rosalie'nin onu gömecek parayı nereden bulacağını bilemediğini söyledi. Aramızda toplamayı konuştuk. Bize yardımcı olabilir misin, ha Maverick?"

"Tabii. Sadece neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin yeter, gerisini olmuş bilin."

Gülümseyerek o altın dişleri gözler önüne serdi. "Oğlum,

Efendimiz'in işinin seni nereye getirdiğini görmek güzel. Anan görse gurur duyardı."

Babam ağır ağır başını salladı. Babaannem aramızdan ayrılalı on yıl olmuştu. Babamın her gün ağlamayacağı kadar uzun ama birileri bahsettiğinde moralini bozacak kadar kısa bir süre önce.

Bayan Rooks beni süzüp, "Bir de şu kıza bakın hele," dedi. "Lisa'nın tıpkısının aynısı. Maverick gözünü açık tut ha. Mahallenin şu yar'maz oğlanları usanmadan deneyecekler."

"Yok ya, onlar gözlerini açık tutsalar daha iyi. Benim o işlere olurum yok bilirsin. Kırk yaşına gelene dek çıkmak ona yasak."

Elim cebime gitti, Chris ve attığı mesajlar gelmişti aklıma. Siktir, telefonu evde unutmuştum. Söylemeye lüzum yok, babam Chris hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir yıldan uzun süredir beraberdik. Seven biliyor çünkü Chris'le okulda tanıştı ve annem de Chris, arkadaşım olduğunu iddia ederek beni Carlos Dayımın evinde durmadan ziyaret ettiğinde öğrendi. Bir gün Carlos Dayı'yla ikisi bizi öpüşürken yakalayıp arkadaşların birbirlerini o şekilde öpmediklerini söylediler. Daha önce hiç Chris'in o kadar kızardığını görmemiştim.

Onun ve Seven'ın Chris'le çıkmama dair bir sorunları yoktu ama Seven'a kalsa ben bir rahibe olurdum ya, neyse. Ancak durumu babama anlatacak cesareti bulamıyordum. Esas mesele Chris'in beyaz olmasıydı.

İlk başta annemin bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm ama o, "Suça bulaşmadığı ve sana düzgün davrandığı sürece isterse puantiyeli teni olsun umurumda değil," demişti. Diğer yandan babam Halle Berry'nin nasıl da "artık bizim kardeşlerden biriyle takılmadığını" ve bunun ne kadar da saçma olduğundan şikâyet edip duruyordu. Yani ne zaman siyahi birinin, beyaz biriyle beraber olduğunu öğrense bir anda o kişi arızalı oluyordu. Bana öyle bakmasını istemiyordum.

Neyse ki annem ona anlatmamıştı. Kavgaya dahil olmayı reddediyordu. Chris benim erkek arkadaşımdı, dolayısıyla babama anlatma sorumluluğu da bendeydi.

Bayan Rooks gitti. Birkaç saniye sonra zil çaldı. Kenya hızlı adımlarla dükkâna girdi. Ayağındakiler epey tatlıydı: Henüz koleksiyonuma dahil etmediğim Bazooka Joe Nike Dunklar. Kenya hep gıcır ayakkabı giyerdi zaten.

Her zamankileri almak için koridora girdi. "Selam Starr, selam Maverick Amca."

Babam onun amcası değil, erkek kardeşinin babası olmasına rağmen, "Selam Kenya," diye karşılık verdi. "İyi misin?"

Elinde jumbo boy bir acılı Cheetos ve bir Sprite'la döndü. "İyiyim. Sadece annem, ağabeyimin geceyi sizinle geçirip geçirmediğini öğrenmek istiyo."

İşte yine Seven'a, sanki üstünde hak iddia edebilecek tek kişi kendisiymiş gibi "ağabeyim" demişti. Acayip can sıkıcı.

Babam, "Annene onu daha sonra arayacağımı söyle," dedi.

"Tamam." Kenya aldıklarının parasını ödeyip benimle göz teması kurdu ve başını hafifçe yana doğru salladı.

Babama "Ben yerleri süpüreceğim," dedim.

Kenya peşimden geldi. Süpürgeyi alıp dükkânın diğer tarafındaki manav koridoruna gittim. Şu kırmızı gözlü adamlar bir şey almadan önce tadına bakarken etrafa birkaç üzüm tanesi saçmışlardı. Yeri süpürmeme kalmadan Kenya konuşmaya başladı.

"Khalil'e olanları duydum," dedi. "Çok üzgünüm Starr. Sen iyi misin?"

Kendimi zorlayıp başımla onayladım. "Ben sadece... inanamıyorum anlıyor musun? Onu göreli epey bir zaman olmuştu ama..."

"Canın yanıyor." Kenya benim dile getiremediğimi söylemişti.

"Aynen."

Siktir. Göz yaşlarının geldiğini hissediyordum. Ağlamıycam, ağlamıycam, ağlamıycam...

Yumuşak bir sesle, "Buraya girerken onun da içeride olacağını umut eder gibiydim," dedi. "Eskiden olduğu gibi. O çirkin önlüğü üstüne geçirmiş müşterilerin aldıklarını poşetlere doldururken."

"Yeşil önlük," diye mırıldandım.

"Aynen. Kadınların üniformalı erkekleri sevdiklerini söyleyip dururdu."

Yere baktım. Eğer o anda ağlamaya başlarsam bir daha hiç duramayabilirdim.

Kenya, Acılı Cheetos'unu açıp paketi bana uzattı. Teselli yiyeceği.

Uzanıp iki tane aldım. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Cheetos tıkındık. Khalil'in de orada bizimle olması gerekiyordu.

"Peki, eee," derken sesim boğuk geliyordu. "Dün gece Denasia'yla birbirinize girdiniz mi?"

"Kızım." Sesi sanki bu bombayı saatlerdir patlatmak istiyormuş gibi geliyordu. "İşler çığrından çıkmadan hemen önce DeVante yanıma geldi. Telefon numaramı istedi."

"Onun Denasia'nın erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"DeVante öyle bağlanacak bir tip değil. Her neyse, Denasia kavga başlatmak için geldi ama silahlar ateşlendi. Aynı sokağa kaçmış bulunduk, ben de onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm. O kadar eğlenceliydi ki! Görmeliydin."

Memur Bir-On Beş yerine bunu görmeyi tercih ederdim. Ya da Khalil'in göğe baktığını. Ya da bütün o kanı. Midem yine büzüldü.

Kenya elini önümde salladı. "Hey. Sen iyi misin?"

Gözlerimi kırpıp Khalil ve o polisin görüntüsünü sildim. "Evet iyiyim."

"Emin misin? Bir anda çok sessizleştin."

"Evet."

Daha fazla üstelemedi ve ben de Denasia için planladığı ikinci raundu anlatmasına izin verdim.

Babam beni ön tarafa çağırdı. Oraya vardığımda bana bir yirmilik uzattı. "Bana Reuben's'tan biraz pirzola al. Ve bir de..."

"Patates salatasıyla bamya istiyorsun..." dedim. Cumartesileri hep bunları ister.

Yanağımı öptü. "Babanı biliyorsun. Kendine de ne istersen al bir tanem."

Dükkândan çıkarken Kenya da peşimden geldi. Bir arabanın geçmesini bekledik. Şoför sesi sonuna kadar açmış müzik dinliyordu ve o kadar geriye kaykılmıştı ki ritim tutarken sadece burnunun ucunun oynadığı görülüyordu. Caddeyi geçip Reuben's'a gittik.

Kaldırımdayken dumanlı aroma burnumuza çarptı. Bir blues şarkısının notaları sokağa dökülüyordu. İçeride duvarlar eşitlik mücadelesinin liderleri, politikacılar, James Brown ve bypass olmadan önce gelen Bill Clinton gibi burada yemek yemiş ünlülerin fotoğraflarıyla kaplıydı. Dr. King ve Bay Reuben'ın çok daha gençken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı.

Müşterilerle kasiyer arasında kurşungeçirmez bir paravan vardı. Sırada birkaç dakika geçirdikten sonra elimi yelpaze gibi sallayarak biraz serinlemeye çalışıyordum. Penceredeki klima aylar önce çalışmayı bırakmıştı ve ocak da bütün binayı ısıtıyordu.

Sıranın başına gelince Bay Reuben bizi paravanın arkasından eksik dişlerini gösteren bir gülümsemeyle selamladı. "Selam Starr ve Kenya. Nasılsınız bakalım?"

Bay Reuben mahallemde bana ismimle seslenen az sayıdaki insandan biriydi. Bir şekilde herkesin ismini hatırlamayı başarıyordu. "Selam Bay Reuben," dedim. "Babam her zamankinden istiyor."

Bir bloknota not aldı. "Tamamdır. Pirzola pattes salatası, bamya. Siz ikiniz de kızarmış barbekü kanat ve patates kızartması mı istiyorsunuz? Starr çocuğum sana da fazladan sos, değil mi?"

Bir şekilde herkesin genelde ne istediğini de hatırlıyordu. "Evet efendim," dedik.

"Tamamdır. Beladan uzak duruyor musunuz bakıyım ha?"

Kenya rahatlıkla, "Evet efendim," diye yalan söyledi.

"O zaman ikram olarak biraz pound keke ne dersiniz bakalım ha? Uslu olduğunuz için ödül olsun diye."

Ona tabii, deyip teşekkür ettik. Fakat zaten Bay Reuben Kenya'nın kavgasını duymuş olsa bile ona kek teklif ederdi. O böyle iyi biridir. Karnelerini getiren çocuklara bedava yemek verir. İyi bir karneyse fotokopisini çekip "Yıldızlar Duvarı"na asar, kötüyse de sorumluluğunu üstlenip daha yi yapacaklarına söz verdikleri sürece yine bedava bir öğün verir.

"Yaklaşık on beş dakika sürecek," dedi.

Bu da oturup numaran okunana kadar beklemek demekti. Birkaç beyaz adamın yanında boş bir masa bulduk. Garden Heights'ta nadiren beyaz birilerini görürdünüz ama gördüğünüzde de genelde Reuben's'ta olurlardı. Adamlar tavanın bir köşesine monte edilmiş tüplü televizyondan haberleri izliyorlardı.

Kenya'nın Acılı Cheetos'undan biraz kemirdim. Üstlerinde peynir sosu olsa tatları çok daha güzel olurdu. "Haberlerde Khalil'le ilgili herhangi bir şey çıktı mı?"

Dikkati benden çok telefonundaydı. "Yani, sanki haberleri çok izliyorum ya. Ama Twitter'da bir şeyler gördüm galiba."

Bekledim. Otoyoldaki kötü bir trafik kazası ve parkta bulunan içi köpek yavrusu dolu bir çöp torbasının arasında bir polisin de dahil olduğu bir vurulma vakasının soruşturulmakta olduğuna dair kısa bir haber vardı. Khalil'in isminden bile bahsetmemişlerdi. Saçmalık işte.

Yemeklerimizi alıp dükkânâ geri dönmek için yola çıktık. Tam caddenin karşısına geçerken gri bir BMW yanımıza yanaştı, arabanın içinden kalp atışı gibi ritimle bas sesi yükseliyordu. Şoför tarafındaki pencere açıldı, dışarıya duman süzüldü ve Kenya'nın yüz elli kiloluk erkek versiyonu bize gülümsedi. "Ne var ne yok kraliçeler?"

Kenya pencereden içeri eğilip adamın yanağını öptü. "Selam baba."

"Selam Starr-Starr," dedi. "Amcana selam vermeyecek misin?"

"Sen benim amcam filan değilsin," demek istedim. Sen benim bir bokum değilsin. Eğer kardeşime bir daha elini sürecek olursan seni... "Selam King" diye mırıldandım sonunda.

Aklımdan geçenleri duymuşçasına gülümsemesi silindi. Purosundan bir nefes çekip dudaklarının köşesinden köşesinden dumanı üfledi. Sol gözünün altında iki gözyaşı dövmesi vardı. Aldığı iki can. En az iki.

"Hepinizin Reuben's'a gittiğinizi görüyorum. Alın bakalım." İki tane şiş rulo uzattı. Para. "Ne kadar harcadıysanız zararınızı karşılar."

Kenya birini rahatlıkla aldı ama ben kirli paraya elimi sürmedim. "Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama kraliçe." King göz kırptı. "Vaftiz babandan biraz para alıver işte."

Babam, "Yok ya, böyle iyi," dedi.

Bize doğru yürüyordu. Babam arabanın penceresine yaslanıp King'le göz hizasına geldi ve onunla şu erkeklerin hepsini nasıl hatırladıklarını anlayamadığın kadar çok adımı olan el şıkışmalarından yaptı.

Kenya'nın babası sırıtarak, "Koca Mav," dedi. "Ne var ne yok kral?"

"Bana öyle hitap etme." Babam bunu yüksek sesle ya da öfkeyle söylemedi sadece benim birilerine hamburgerime soğan ya da mayonez istemediğimi söylerken kullandığım ses tonunu kullandı. Babam bana bir defasında annesiyle babasının King'in ismini, sonradan katıldığı çeteden esinlenerek koyduklarını ve isimlerin de bu yüzden önemli olduklarını söylemişti. İsmin seni tanımlar. King ilk nefesini aldığı andan itibaren bir King Lord olmuştu.

King, "Ben sadece vaftiz kızıma biraz harçlık verecektim," dedi. "Küçük kankasının başına gelenleri duydum. Rezalet bir durum."

Babam, "Evet. Nasıl olduğunu bilirsin," dedi. "Aynasızlar önce vurup sonra soru sorarlar."

"Şüphesiz. Bazen bizden bile kötü oluyorlar." King kıkırdadı. "Ama bi bak be ya. Küllü bir iş var, bir paket gelecek, saklamak için bir yer lazım. Iesha'nın evini izleyen çok göz var."

"Sana daha önce de o halt buralarda yenmiyor demiştim."

King sakalını sıvazladı. "Ha, tamam. Yani millet oyundan çıksın, nereden geldiğini unutsun, benim param olmasa şu küçük dükkânlarını..."

"Ben olmasam da sen kodeste olacaktın. Üç yıl. Eyalet hapishanesi. O haltı hatırladın mı? Sana hiçbir borcum yok." Babam pencereye yaslanıp, "Ama eğer Seven'a bir kez daha el kaldırırsan seni eşek sudan gelene kadar döverim. Madem artık yeniden anasının yanına döndün, bunu sakın unutma."

King dişlerini emdi, "Kenya gir arabaya."

"Ama baba..."

"Gir şu arabaya dedim sana!"

Kenya mırıldanıp bana "görüşürüz" dedi ve yolcu tarafına geçip içeri atladı.

King, "T'mam Koca Mav. Böyle olacak demek ha?" dedi.

Babam doğruldu. "Tam olarak böyle olacak."

"T'mam o zaman. Sen dikkat et de kıçın başın ayrı oynamasın. Ne yapacağım belli olmaz."

BMW ağır ağır yoluna devam etti.

DÖRT

O gece Natasha beni peşinden yangın musluğuna gelmeye ikna etmeye çalıştı ve Khalil de onunla birlikte arabayla gezmem için yalvardı.

Kendimi zorladım, dudaklarım titreyerek onlara beraber takılamayacağımızı söyledim. Onlar sormaya ben de hayır demeye devam ettim.

Karanlık sürünerek ikisine doğru ilerledi. Onları uyarmayı denedim ama hiç ses çıkaramıyordum. Gölge bir anda ikisini birden yutuverdi. Şimdi de bana doğru sürünüyordu. Geriledim ama bu defa da arkama geçmiş olduğunu keşfettim...

Uyandım. Saatimde dört numara parlıyordu: 11:05.

Derin derin nefes aldım. Kolsuz tişörtüm ve basketbol şortum terden sırılsıklam olup tenime yapışmışlardı. Yakınlardan bir yerden siren sesleri geliyordu ve Brickz'le diğer köpekler de onlara karşılık vermek için havlıyorlardı.

Yatağımın yanına oturup sanki böylece kâbusu silip atabi-

lirmişim gibi yüzümü sıvazladım. Yeniden uykuya dalmamın hiçbir yolu yoktu. Onları bir daha göreceğim anlamına geliyorsa yeniden uyumak istemiyordum.

Boğazım zımpara kâğıdıyla ovalanmış gibiydi ve susuzluktan kavrulmuştu. Ayaklarım soğuk zemine dokunduğunda bütün tüylerim diken diken oldu. Babam ilkbahar ve yazın klimayı sonuna kadar açıp evi buzhaneye çevirirdi. Diğerlerimiz tir tir titrerdik ama bu onun hoşuna gider ve hep, "Az'cık soğuktan kimseye bir şey olmamış," derdi. Yalan.

Kendimi zorla sürükleyerek koridorda ilerledim. Mutfağa giden yolu yarıladığımda annemin "Neden bekleyemiyorlar? Daha yeni en yakın arkadaşlarından birinin öldüğünü gördü. Şu anda bunu yeniden yaşamasına gerek yok," dediğini duydum.

Durdum. Mutfaktan gelen ışık koridora saçılıyordu.

İkinci bir ses, "Soruşturma yapmamız lazım Lisa," dedi. Carlos Dayı, annemin ağabeyi. "Geri kalan herkes gibi biz de gerçeği öğrenmek istiyoruz."

Babam, "Yani o domuzun yaptığını haklı çıkarmak istiyorsunuz," dedi. "Siktiğimin soruşturmasıymış."

Carlos Dayı, "Maverick, bunu başka bir şey haline getirme," dedi.

"On altı yaşındaki siyahi bir çocuk, beyaz bir polis onu vurduğu için öldü, başka ne olabilir ki?"

Annem, "Şşşş!" diye tısladı . "Alçak sesle konuş. Starr uykuya dalana kadar dönüp durdu."

Carlos Dayım bir şey söyledi ama duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuşmuştu. Bir gıdım daha yakınlaştım.

"Bu siyah-beyaz meselesi değil," dedi.

Babam, "Saçmalama," dedi. "Eğer bu olay Riverton Hills'de olsaydı ve çocuğun adı Richie olsaydı bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Carlos Dayı, "Uyuşturucu satıcısı olduğunu duydum," dedi.

Babam, "Yani bu, olanları haklı mı yapıyor?" diye sordu.

"Öyle olduğunu söylemedim ama eğer kendini tehdit altında hissettiyse Brian'ın hareketini açıklayabilir."

"Hayır" diyecek oldum ama boğazıma takılıp kaldı, haykırılmak için yalvarıyordu. Khalil o gece bir tehdit değildi.

Peki ya polisi, Khalil'in uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünmeye iten şey neydi?

Bir dakika. *Brian*. Bir-On Beş'in ismi bu muydu?

Babam, "Haa, yani onu tanıyorsun," diye dalga geçti. "Hiç şaşırmadım."

"O iş arkadaşım ve ister inan ister inanma iyi bir adam. Bunun onun için zor olduğundan eminim. O anda ne düşündüğünü kim bilebilir?"

Babam, "Khalil'in uyuşturucu satıcısı olduğunu düşündüğünü sen kendin söyledin," dedi. "Bir *gangster*. Ama neden öyle olduğunu varsaydı? Nasıl? Khalil'e bakarak mı? Açıkla bakalım dedektif."

Sessizlik.

Carlos Dayı, "Starr neden bir uyuşturucu satıcısıyla aynı arabadaymış ki?" diye sordu. "Lisa sana söyleyip duruyorum, onu ve Sekani'yi bu mahallenin dışına çıkarmanız lazım. Burası zehirli."

"Düşünüyorum."

Babam, "Ve hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

Annem, "Maverick, kız iki arkadaşının öldürülmesine tanık oldu," dedi. "İki! Daha sadece on altı yaşında."

"Bir tanesi de onu koruması gereken kişinin eliyle öldü! Ne düşünüyorsun, komşuları olduğunda sana farklı mı davranacaklar sanıyorsun?"

Carlos Dayı, "Neden bunlara hep ırk meselesiymiş gibi bakıyorsun?" diye sordu. "Diğer ırklar bizi, bizim birbirimizi öldürdüğümüz kadar öldürmüyorlar."

"Hadi oradan. Ben Tyrone'u öldürürsem hapse girerim. Bir polis beni öldürürse işten uzaklaştırılır. O da bir ihtimal."

Carlos Dayı, "Var ya, seninle bu konuşmayı yapmanın bir

anlamı yok," dedi. "En azından Starr'ın, olayla ilgilenen dedektifle konuşmasına izin vermeyi düşünecek misin?"

Annem, "Büyük ihtimalle önce ona bir avukat tutmamız lazım Carlos," dedi.

"O da şu anda gerekli değil," dedi.

Babam da, "O polisin tetiği çekmesi de gerekli değildi," dedi. "Gerçekten de onları kızımla konuşturup sırf avukatı yok diye sözlerini çarpıtmalarına izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Kimsenin onun sözlerini çarpıtacağı yok! Sana söyledim, biz de gerçeğin açığa çıkmasını istiyoruz."

Babam, "Merak etme, biz gerçeği biliyoruz, istediğimiz o değil," dedi. "*Biz* adalet istiyoruz."

Carlos Dayı iç çekti. "Lisa, dedektifle ne kadar kısa zamanda konuşursa o kadar iyi olur. Basit bir süreç olacak. Tek yapması gereken bazı soruları cevaplamak. Hepsi bu. Şu anda bir avukat tutmak için para harcamaya gerek yok."

Annem, "Carlos aslında biz kimsenin Starr'ın orada olduğunu bilmesini istemiyoruz," dedi. "Korkuyor. Ben de öyle. Neler olacağını kim bilebilir?"

"Bunu anlıyorum ama seni temin ederim ki korunacak. Sisteme güvenmiyorsan bile en azından bana güvenebilir misin?"

Babam, "Bilmiyorum," dedi. "Güvenebilir miyiz?"

"Bana bak Maverick. Artık sabrımı tükettin..."

"O halde evimden çıkıp gidebilirsin."

"Ben ve annem olmasaydık burası evin bile olmazdı!"

Annem, "İkiniz de durun," dedi.

Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. Lanet olası zemin gıcırdayıp araba alarmı kadar yüksek bir ses çıkardı. Annem mutfağın kapısına doğru bakıp sonra da gözlerini koridora, doğruca benim üstüme dikti. "Starr bebeğim, neden ayaktasın?"

O noktada mutfağa gitmek dışında bir çarem kalmamıştı. Üçü de masanın başında oturuyorlardı; annemle babam pijamalarıyla, Carlos Dayı da eşofmanı ve hırkasıyla.

"Selam minik kız," dedi. "Seni uyandırmadık değil mi?"

"Hayır," deyip annemin yanına oturdum. "Zaten uyanmıştım. Kâbuslar yüzünden."

Hepsi de bana anlayışla baktılar. Fakat bunu bana anlayış göstersinler diye söylememiştim. Aslında bana bu şekilde anlayış gösterilmesinden nefret ediyordum.

Carlos Dayı'ya, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sekani midesini üşütmüş ve onu eve getirmem için yalvardı."

Babam, "Zaten dayın da gitmek üzereydi," diye ekledi.

Carlos Dayı'nın çene kasları seğirdi. Dedektifliğe geçtiğinden beri yüzü yuvarlaklaşmıştı. Ten rengi anneannemin "high yella"* dediği tondaydı ve çok sinirlendiğinde yüzü tıpkı şu anki gibi kıpkırmızı kesiliyordu.

"Khalil için üzgünüm ufaklık," dedi. "Az önce annenle babana dedektiflerin merkeze gelip birkaç soruyu cevaplamanı istediklerini söylüyordum."

Babam, "Ama istemiyorsan yapmak zorunda değilsin," dedi.

Carlos Dayı, "Var ya sen..." diye lafa girdi.

Annem, "Lütfen durun," dedi. Bana baktı. "Kemirik, polislerle konuşmak istiyor musun?"

Yutkundum. Evet diyebilmek isterdim ama bilemiyordum. Bir yandan da polisten bahsediyorduk. Herhangi birine söylemek gibi olmayacaktı.

Diğer yandan da *polisten* bahsediyorduk. İçlerinden biri Khalil'i öldürmüştü.

Ama Carlos Dayı da polisti ve benden, bana zarar verecek bir şey yapmamı istemezdi.

"Khalil'in adalete kavuşmasına yardımı olacak mı?" diye sordum.

Carlos Dayı başıyla onayladı. "Olacak."

"Bir-On Beş de orada olacak mı?"

"Kim?"

"Memur, yaka numarası bu," dedim. "Onu hatırlıyorum."

---

* Beyaz tene çok yakın açık sarı-kahverengi. *–çn*

"Ha. Yok, olmayacak. Söz veriyorum. Her şey yolunda gidecek."

Carlos Dayı'nın sözleri garanti demekti. Bazen annemle babamın sözlerinden bile daha güvenilir olurdu. Kesinlikle arkasında durmayacağı sürece asla söz vermezdi.

"Tamam," dedim. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim." Carlos Dayı yanıma gelip alnıma iki öpücük kondurdu, beni küçükken yatağıma yatırdığı zamanlardan beri yaptığı gibi. "Lisa, pazartesi günü onu okuldan çıkar çıkmaz getir. Fazla uzun sürmez."

Annem ayağa kalkıp ona sarıldı. "Teşekkür ederim." Ona eşlik edip koridordan kapıya götürdü. "Kendine dikkat et olur mu? Ayrıca eve gidince bana mesaj at."

"Baş üstüne ha'mfendi. Annemiz gibi konuşuyorsun," diye takıldı.

"Her neyse. Mesaj atsan iyi edersin..."

"Tamam, tamam. İyi geceler."

Annem mutfağa dönüp sabahlığını toparladı. "Kemirik, babanla ben sabah kiliseye gitmek yerine Bayan Rosalie'yi ziyaret edeceğiz. İstersen sen de gelebilirsin."

Babam, "Evet," dedi. "Gitmen için sana baskı yapan bir dayı filan da yok."

Annem ona çabucak, delici bir bakış atıp bana döndü. "Evet, kendini buna hazır hissediyor musun bakalım Starr?"

Dürüst olmak gerekirse Bayan Rosalie'yle konuşmak polislerle konuşmaktan daha zor olacaktı. Fakat büyükannesine ziyarete gitmeyi Khalil'e borçluydum. Vurulmasına tanık olduğumu bilmiyor bile olabilirdi ama bir şekilde öğrendiyse ve neler olduğunu öğrenmek istiyorsa soru sormak hakkıydı.

"Evet geleceğim."

Babam, "Dedektiflerle konuşmadan önce ona bir avukat tutsak iyi olur," dedi.

"Maverick." Annem iç çekti. "Carlos henüz gerekli olduğunu

düşünmüyor, ben de onun kararına güveniyorum. Ayrıca bir an bile yanından ayrılmayacağım."

"Kendisinin kararlarına güvenen biri olması ne güzel," dedi. "Hem gerçekten de taşınmayı düşünüyor muydun? Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Maverick, bu gece o konulara girmeyeceğiz."

"Biz gidersek buralarda bir şeyleri nasıl değiş..."

Annem sıktığı dişlerinin arasından, "Mav-rick!" dedi. Annem bir ismi ne zaman böyle kesse kendi ismin olmaması için dua ederdin. "Bu gece o konulara girmeyeceğiz dedim." Babama yan bakıp karşılık vermesini bekledi ama bir karşılık gelmedi. Bana, "Gidip biraz uyumayı dene bir tanem," deyip yanağımı öptükten sonra odalarına gitti.

Babam buzdolabına gidip, "Biraz üzüm ister misin?" dedi.

"Evet. Neden Carlos Dayı'yla durmadan kavga ediyorsunuz?"

"Çünkü hergelenin teki." Elinde bir kâse beyaz üzümle masaya gelip yanıma oturdu. "Gerçekten de benden hiçbir zaman hazzetmedi. Annen üstünde kötü bir etkim olduğunu düşündü. Fakat kendisiyle tanıştığımda Lisa çok çılgındı, Katolik okulundan mezun olan bütün kızlar gibi."

"Seven'la kıyaslarsak anneme bayağı korumacı davrandığına bahse girerim, öyleydi değil mi?"

"Evet aynen," dedi. "Carlos, Lisa'nın babasıymış gibi davranırdı. Ben içeri girdiğimde hepinizi yanına alıp benim numaramı engelledi. Hatta onu bir boşanma avukatına bile götürdü." Sırıttı. "Yine de benden kurtulamadı."

Babam hapse girdiğinde üç, çıktığında da altı yaşındaydım. Birçok anımda o da var ama ilk anılarımın pek çoğunda yok. Okulun ilk günü, düşen ilk süt dişim, yedek tekerlekler olmadan ilk defa bisiklete binişim. Bu anılarda babamınkinin olması gereken yerde Carlos Dayı'nın yüzü vardı. Sürekli tartışmalarının sebebinin bu olduğunu düşünüyordum.

Babam yemek masasının maun ağacından yüzeyinde parmak-

larıyla tık tık tık diye ritim tutuyordu. "Bir süre sonra kâbuslar son bulacak," dedi. "En kötüleri hemen sonrasında olur."

Natasha'dan sonra da öyle olmuştu. "Kaç kişinin ölümüne tanık oldun?"

"Yeterince. En kötüsü kuzenim Andre'ydi." Parmağı içgüdüsel gibi duran bir hareketle kolunun ön kısmındaki bir dövmenin üstünden geçti: üstünde bir taç olan *A* harfi. "Bir uyuşturucu pazarlığı, soyguna dönüşmüştü ve başından iki defa vuruldu. Hemen önümde. Aslında sen doğmadan birkaç ay önce. Bu yüzden sana Starr adını verdim." Bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "Bütün o karanlığın içindeki ışığımdın."

Babam ağzına birkaç üzüm atıp çiğnedi. "Pazartesi gününden korkma. Polislere gerçeği söyle ve söylemek istemediğin şeyleri söyletmelerine izin verme. Tanrı sana bir beyin vermiş. Onlarınkine ihtiyacın yok. Yanlış bir şey yapmadığını hatırla, yanlışı yapan polis. Başka şekilde düşünmeni sağlamalarına izin verme."

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Carlos Dayı'ya sormak istiyordum ama bir nedenden ötürü yapamıyordum. Ancak babam farklıydı. Carlos Dayı bir şekilde yerine getirilmesi imkânsız sözleri tutmayı başarırken babam bana karşı hep samimi oluyordu. "Polislerin Khalil'in cinayetinde adaletin yerini bulmasını istediklerini düşünüyor musun?"

Tık tık tık. *Tık... tık... tık.* Gerçekler mutfağımızın üstüne bir gölge düşürdü. Bunun gibi durumlara düşen bizim gibi insanlar anca hashtag olurlardı, nadiren adalet onlar için yerini bulurdu. Fakat hepimizin bir kez olsun, *tek bir kez olsun* böyle bir işin doğru sonuçlanacağı o günü beklediğimizi umuyordum.

Belki de o gün, bu gündür.

Babam, "Bilemiyorum," dedi. "Herhalde öğreneceğiz."

Pazar sabahı arabamızla küçük sarı bir evin önünde durduk. Ön verandanın altında parlak renkli çiçekler açmıştı. Eskiden Khalil'le o verandada otururdum.

Annem ve babamla kamyonetten atlayarak indik. Babamın elindeki üstü alüminyum folyoyla kaplı kabın içinde, annemin yaptığı lazanya vardı. Sekani kendini hâlâ iyi hissetmediğini söyleyip evde kalmıştı. Seven da onunlaydı. Fakat bu "hasta" numarasını yemiyordum, Sekani bahar tatili bitecek olduğunda hep bir çeşit mikrop kapardı.

Bayan Rosalie'nin yürüme yolundan geçmek, bir sürü anının çığ gibi art arda gelmesine neden oldu. Kollarım ve bacaklarım bu beton zemine düştüğümde oluşan yaralarla doluydu. Bir defasında scooterımın üstündeydim ve Khalil bir tur binmesine izin vermediğim için beni itmişti. Ayağa kalktığımda dizimin büyük kısmının derisi soyulmuştu. Hayatımda hiç o kadar yüksek sesle çığlık atmamıştım.

Eskiden bu yürüme yolunda sek sek oynayıp ip atlardık. Khalil ilk başta bunların kız oyunları olduğunu söyleyip oynamak istememişti. Fakat Natasha'yla kazananın ödül olarak bir Freeze Cup, yani köpük bardakta dondurulmuş Kool-Aid* ya da bir paket "Nayleytır" yani Now and Later** alacağını söylediğimizde pes ederdi. Bayan Rosali mahallenin Şekerci Hanım'ıydı.

Onun evinde neredeyse kendi evimde olduğu kadar çok vakit geçirirdim. Annem ve Bayan Rosalie'nin en küçük kızı Tammy, büyürken birbirlerinin en yakın arkadaşlarıymış. Annem bana hamile kaldığında lise sondaymış ve anneannem onu evden atmış. Bayan Rosalie de sonunda büyükannemle büyükbabam ona kendi başına kalacağı bir daire tutana dek evine almış. Annem, Bayan Rosalie'nin en büyük destekçisi olduğunu ve lise mezuniyetinde sanki sahnede yürüyen kendi kızıymış gibi ağladığını söylerdi.

Üç yıl sonra Bayan Rosalie, annemle beni Wyatt's'ta görmüştü, bu bizim dükkânımız olmasından çok önceydi. Anneme üniversitenin nasıl gittiğini sormuştu. Annem de ona babam hapiste olduğu için çocuk bakıcısı tutamadığını ve anneannemin

---

* Oralet benzeri bir içecek. *–çn*

** Bir çeşit sakız. *–çn*

de kendi bebeği olmadığı için kendi sorunu olmadığını söyleyip bana bakmadığını söylemişti. Dolayısıyla annem de okuldan ayrılmayı düşünüyordu. Bayan Rosalie beni ertesi gün kendi evine getirmesini ve para vermek hakkında da tek kelime etmemesini söylemişti. Annem okulda olduğu süre boyunca önce bana, sonra da Sekani'ye bakıcılık yapmıştı.

Annem kapıyı tıklatınca kapıdaki tel örgü takırdadı. Bayan Tammy başında örtü, üstünde tişört ve eşofmanıyla kapıyı açtı. Kilitleri açıp arkaya dönerek, "Maverick, Lisa ve Starr gelmişler anne," dedi

Oturma odası tıpkı Khalil'le benim içinde saklambaç oynadığımız zamanlardaki gibiydi. Kanepe ve koltuğun üstü hâlâ plastikle kaplıydı. Yazın şort giydiğinizde üstlerinde fazla uzun otururseniz plastik neredeyse bacaklarınıza yapışıyordu.

Annem, "Selam Tammy kızım," dedi ve uzun uzun sımsıkı kucaklaştılar. "Nas'sın?"

"İdare ediyorum işte." Bayan Tammy önce babamı ardından beni kucakladı. "Sadece eve gelme nedenimin bu olmasından nefret ediyorum."

Bayan Tammy'ye bakmak çok tuhaftı. Khalil'in annesi Bayan Brenda'nın kokain kullanmayan hâli gibi görünüyordu. Khalil'e çok benziyordu. Aynı elâ gözler ve gamzeler... Bir defasında Khalil, Bayan Tammy'nin annesi olmasını ve böylece New York'ta onunla yaşayabilmeyi dilediğini söylemişti. Ben de şaka olsun diye Bayan Tammy'nin ona ayıracak zamanı olmadığını söylemiştim. Keşke hiç öyle demeseydim.

Babam ona, "Lazanyayı nereye koymamı istersin Tam?" diye sordu.

"Yer bulabilirsen buzdolabına," dedi. "Annem insanların dün bütün gün yiyecek getirdiklerini söyledi. Geçen gece oraya gittiğimde hâlâ getiriyorlardı. Bütün mahalle uğramış gibi görünüyor."

Annem, "İşte Garden böyle," dedi. "Millet hiçbir şey yapamazsa bile yemek pişirir."

"Doğru söze ne denir." Bayan Tammy kanepeyi işaret etti. "Hepiniz geçin oturun şöyle."

Annemle ben oturduk, babam da geri dönüp bize katıldı. Bayan Tammy genelde Rosalie'nin oturduğu koltuğa yerleşti. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Starr seni son gördüğümden beri bildiğin bayağı büyümüşsün. Sen de Khalil de o kadar..."

Sesi çatladı. Annem uzanıp dizini sıvazladı. Bayan Tammy derin bir nefes alıp bana bir kez daha gülümsedi. "Seni görmek güzel bebeğim."

Babam, "Bayan Rosalie'nin bize iyi olduğunu söyleyeceğini biliyoruz Tam," dedi, "ama gerçekte nasıl?"

"Günlük yaşıyoruz. Neyse ki kemoterapi işe yarıyor. Onu yanıma taşınmaya ikna edebileceğimi umuyorum. Bu şekilde ilaçlarını aldığından emin olabilirim." Burnundan iç çekti. "Annemin bu kadar zorlandığından hiç haberim yoktu. İşini kaybettiğini bile bilmiyordum. Nasıl olduğunu bilirsin. Asla yardım istemez."

"Peki ya Bayan Brenda?" diye sordum. Sormak zorundaydım. Khalil olsa sorardı.

"Bilmiyorum Starr. Bren... orası karmaşık. Haberi aldığımızdan beri onu görmedik. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama onu bulursak... ne yapacağımızı bilmiyorum."

Annem, "Yakınınızda bir rehabilitasyon tesisi bulmanıza yardımcı olabilirim," dedi. "Ama kurtulmayı istiyor olması lazım."

Bayan Tammy başıyla onayladı. "Sorun da bu zaten. Ama düşünüyorum da... Bu olay ya onu sonunda yardım istemek zorunda bırakacak ya da uçurumdan aşağı itecek. Umarım bir önceki olur."

Cameron, üstüne sabahlığını geçirmiş, bütün dünyanın kraliçesiymiş gibi bir edası olan büyükannesini elinden tutup oturma odasına getirdi. Daha incelmiş gibi görünüyordu ama kemoterapi görüp de bütün bunları yaşayan biri için güçlüydü de. Başına sarılı eşarp, ihtişamına ihtişam katıyordu, bir Afrika kraliçesi bizi huzuruna kabul edip kutsamıştı.

Hepimiz ayağa kalktık. Annem Cameron'a sarılıp dolgun yanaklarından birini öptü. Khalil o yanakları yüzünden ona Chipmunk derdi ama kardeşine şişko diyecek kadar aptal olan herkese haddini bildirmeyi de bilirdi.

Babam, Cameron'a bir beşlik çakıp sonunda ona sarıldı. "Ne var ne yok kanka? İyi misin bakalım?"

"Evet efendim."

Bayan Rosalie'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kollarını açtı ve ben de hayatımda benimle akraba olmayan birinden aldığım en içten kucaklamayla sarmalandım. Hem de bana sarılmasında acımadan eser yoktu. Sadece sevgi ve güç. Galiba ikisine de biraz ihtiyaç duyduğumu biliyordu.

"Bebeğim," dedi. Geri çekilip bana bakarken gözleri yaşarmıştı. "Ne olduğunu anlayamadan büyüyüverdin."

Annemle babamı da kucakladı. Bayan Tammy koltuğa oturmasına izin verdi. Bayan Rosalie kanepenin kendine yakın olan tarafına eliyle pat pat vurunca oraya oturdum. Elimi tutup başparmağıyla nazikçe üstünü okşadı.

"Mmm," dedi. "Mmm!"

Sanki elim ona bir öykü anlatıyormuş o da buna karşılık veriyormuş gibiydi. Biraz durduktan sonra, "Geldiğine çok sevindim. Seninle konuşmak istiyordum," dedi.

"Evet, ha'mfendi." Söylemem gerekeni söyledim.

"O çocuğun gelmiş geçmiş en iyi arkadaşı sendin."

Bu defa ne demem gerektiğini bilemedim. "Bayan Rosalie biz eskiden olduğu kadar yakın..."

"Umurumda değil bebeğim," dedi. "Khalil'in hiç senin gibi bir arkadaşı olmadı. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Yutkundum. "Evet Ha'mfendi."

"Polis bana olay gerçekleştiğinde yanında olduğunu söyledi."

Demek biliyordu. "Evet ha'mfendi."

Rayların üstünde durmuş, trenin son hız üstüme gelmesini izliyordum ve bir an gerilip çarpışmayı bekledim; bana neler olduğunu sormasını.

Fakat tren başka bir raya geçti. "Maverick, seninle konuşmak istiyordu. Yardımını istiyordu."

Babam doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Hı hı. Şu şeyi satıyordu."

Bir şey içimden kayıp gitti. Yani, aslında anlamıştım ama bunun doğru olduğunu bilmek...

Canımı yakıyordu.

Yemin ederim Khalil'e avazım çıktığı kadar bağırıp küfretmek istiyordum. Nasıl olur da annesini elinden alan şeyi satabilirdi? Başka birilerinin annesini onların elinden aldığının farkında değil miydi?

Eğer bir hashtagden ibaret olursa, bazı insanların onu sadece bir uyuşturucu satıcısı olarak göreceklerinin farkında değil miydi?

Oysa o bundan çok daha fazlasıydı.

Bayan Rosalie, "Ama bırakmak istiyordu," dedi. "Bana söyledi. 'Anneanne bu işin içinde kalamam. Bay Maverick bu yolun sadece iki şeyden birine gittiğini söyledi: mezara ya da hapse ve ben ikisini de görmeye meraklı değilim.'"

Ne olduğunu açıklayamıyordum ama babamın da içinden bir şeyler kayıp gitti. Gözleri donuklaştı ve başını öne doğru salladı. Annem sırtını sıvazladı.

Bayan Rosalie, "Konuşup aklını başına getirmeye çalıştım," dedi. "Ama bu mahalle genç erkeklerin kulaklarını büyüklerine sağır ediyor. Para meselesi de tuz biber oldu. Bütün faturaları ödeyip kendine spor ayakkabı filan alıyordu. Ama yıllar içinde ona söylediklerinin aklında olduğunu biliyordum Maverick ve bu da bana büyük bir umut veriyordu.

"Hep şey diye düşünüyorum, keşke bir günü daha olsaydı ya da..." Bayan Rosalie titreyen dudaklarını kapattı. Bayan Tammy ona uzanmak için hamle yaptı ama o, "Ben iyiyim Tam," dedi. Bana baktı. "Yalnız olmadığı için mutluyum ama sen yanında olduğun için daha da mutluyum. Tek bilmem gereken bu. Ne ayrıntılara ne de başka bir şeye ihtiyacım yok. Onunla olduğunu bilmek yeterince iyi."

Tıpkı babam gibi tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

Ama Khalil'in anneannesinin elini tutarken gözlerindeki ıstırabı görebiliyordum. Khalil'in küçük kardeşi artık gülümseyemiyordu. İnsanlar Khalil'in gangsterin teki olduğunu düşünüp umursamayacaklarsa ne olmuştu yani? Biz umursuyorduk.

Bizim için önemli olan Khalil'di, yaptığı şeyler değil. Diğer herkesin hiçbir önemi yoktu.

Annem üstümden uzanıp Bayan Rosalie'nin kucağına bir zarf bıraktı. "Bunu almanı istiyoruz."

Bayan Rosalie zarfı açtı ve bir anlığına bir sürü para gözüme ilişti. "Bu da ne yahu? Hepiniz biliyo'nuz bunu kabul etmeyeceğimi."

Babam, "Hayır edebilirsin," dedi. "Bizim için Starr'la Sekani'ye nasıl baktığını unutmuş değiliz. Seni elinde avcunda bir şey olmadan öylece bırakacak değiliz."

Annem, "Ayrıca cenaze masraflarını ödemeye çalıştığınızı biliyoruz," dedi. "Umarım bunun yardımı dokunur. Mahalledekilerden de para topluyoruz. Dolayısıyla sen hiçbir şey için endişelenme."

Bayan Rosalie yeniden yaşaran gözlerini sildi. "Her bir kuruşunu geri ödeyeceğim."

Babam, "Geri ödemeni istediğimizi söyledik mi?" diye sordu. "Sen iyileşmeye odaklan t'mam? Tanrı şahidim olsun bize para verecek olursan onu aynen iade edeceğiz."

Bol bol gözyaşı ve kucaklaşma yaşandı. Bayan Rosalie'nin yolluk olsun diye verdiği Freeze Cup'ın tepesindeki kırmızı şurup parlıyordu. Bunları hep ekstra tatlı yapardı.

Çıkarken Khalil'in, ben giderken nasıl da arabaya doğru koştuğunu hatırladım, güneş saç tutamlarının arasından görünen kafa derisinde parlardı. Gözlerinin içi de bir o kadar parlak olurdu. Camı tıklatınca açardım ve eksik dişli gülümsemesiyle, "Bay bay, öpsün seni albay," derdi.

O zamanlar ben de eksik dişlerimi sergileyerek kıkırdardım. O andaysa gözlerim dolmuştu. Vedalar en çok veda edilen siz-

den önce gittiyse can yakar zaten. Khalil'in camımın önünde durduğunu hayal ettim ve onun hatırına gülümsedim. "Bir gün görüşeceğiz albay."

BEŞ

Dedektiflerle konuşmam gereken pazartesi günü, durup dururken ağlamaya başlamış, elimde buharları tüten ütüyle yatakta iki büklüm olmuştum. Annem, ben polo tişörtümün üstündeki Williamson armasını yakmadan önce ütüyü aldı.

Omzumu sıvazladı. "Bırak kendini Kemirik, rahatla."

Mutfak masasında Seven olmadan sessiz bir kahvaltı yaptık. Geceyi annesinin evinde geçirmişti. Wafflelarımla oynadım. Sırf polis dolu o karakola gitme düşüncesi bile kusmak istememe neden oluyordu. Bir şeyler yemek, durumu daha kötü yapacaktı.

Kahvaltıdan sonra hep yaptığımız gibi oturma odasındaki On-Maddelik Program'ın çerçeveli posterinin altında el ele tutuştuk ve babam duamızda bize önderlik etti.

"İsa, bugün bebeklerime göz kulak ol," dedi. "Onları kolla, yanlış yollardan uzak tut ve yılanlarla dostları ayır etmelerini sağla. Kendi halklarından olmak için ihtiyaç duydukları bilgeliği bahşet.

"Seven'a, annesinin evindeki durumla başa çıkması için yardımcı ol ve her zaman evimize gelebileceğini söyle. Sekani'nin okulda pizza yiyeceklerini öğrenir öğrenmez aniden mucizevi bir şekilde iyileşmesini sağladığın için teşekkür ederiz." Gözümün ucuyla gözleri ve ağzı kocaman açık olan Sekani'ye bakıyordum. Ukala ukala sırıttıktan sonra gözlerimi kapattım. "Klinikte, insanlarına yardım eden Lisa'nın yanında ol. Kız evladımın içinde bulunduğu durumu atlatmasına yardım et Efendim. Ona iç huzuru bahşet ve bu öğleden sonra hakikati dile getirmesine yardımcı ol. Son olarak Bayan Rosalie'ye, Cameron'a, Tammy'ye ve Brenda'ya bu zor zamanlarında güç ver. Senin o kutsal isminle dua ediyorum, âmin."

Geri kalanlarımız da, "Âmin," dedik.

Sekani, "Baba, neden beni Siyahi İsa'yla öyle zor bir duruma sokuyorsun?" diye şikâyet etti.

Babam, "O gerçeği biliyor," dedi. Sekani'nin gözlerinin kenarlarındaki çapakları silip polosunun yakasını düzeltti. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Biraz merhamet filan göresin diye uğraşıyorum dostum."

Babam beni çekip kucakladı. "İyi olacak mısın?"

Göğsüne yasladığım başımı salladım. "Evet."

Bütün gün öyle kalabilirdim. Bir-On Beş'in var olmadığı ve dedektiflerle konuşacağımı unutabildiğim az sayıdaki yerden biriydi ama annem sabah trafiği başlamadan önce çıkmamız gerektiğini söyledi.

Şimdi, beni yanlış anlamayın, araba kullanmayı biliyordum. Ehliyetimi on altıncı yaş günümden bir hafta sonra almıştım. Fakat ücretini kendim ödemediğim sürece bir arabam olmayacaktı. Annemle babama okul ve basketbol varken çalışacak zamanım olmadığını söylemiştim. Onlar da o halde kendilerinin de bir araba için zamanları olmadığını söylemişlerdi. Çok saçma.

İyi bir günde okula gitmem kırk beş dakika, trafik ağır ilerliyorsa bir saat sürüyordu. Sekani'nin kulaklıklarını takmasına gerek yoktu çünkü annem otoyolda kimseye küfretmezdi. Rad-

yoda çalan ilahilere eşlik ederdi: "Bana güç ver Tanrım. Bana güç ver."

Riverton Hills'de otoyoldan çıkıp bütün o güvenlikli siteleri geçtik. Carlos Dayı onlardan birinde oturuyordu. Bir mahalleyi duvarla çevrelemek bana çok tuhaf geliyordu. Hakikaten de insanları dışarıda tutmaya mı yoksa içeride tutmaya mı çalışıyordular? Birileri Garden Heights'ın etrafına her ikisi için de duvar örebilirdi.

Okulumuz da bu şekilde duvarlı ve güvenlikliydi. Kampüsün bir sürü penceresi olan modern binaları, yeni ve yürüme yolları boyunca açmış olan kadife çiçekleri vardı.

Annem alt okul binasına giden araba paylaşımı şeridine girdi. "Sekani, iPadini almayı unutmadın değil mi?"

"Aldım ha'mfendi."

"Yemek kartını?"

"Aldım ha'mfendi."

"Antrenman şortlarını? Ve temiz olanları almış olsan iyi edersin."

"Evet anne. Artık neredeyse dokuz yaşındayım. Bana biraz olsun güvenemez misin?"

Annem gülümsedi. "Tamam koca adam. Bana biraz tatlı verecek misin?"

Sekani ön koltuğun üstünden uzanıp annemin yanağını öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ayrıca sakın unutma, bugün seni eve Seven getirecek."

Arkadaşlarının yanına koşturup haki ve polo giymiş bütün o diğer çocukların arasına karıştı. Benim okuluma giden araba paylaşımı şeridine geçtik.

Annem, "Tamam Kemirik," dedi. "Seven okuldan sonra seni kliniğe getirecek sonra da ikimiz karakola gideceğiz. Buna hazır olduğuna kesinlikle emin misin?"

Hayır. Fakat Carlos Dayı sorun olmayacağına söz vermişti. "Bunu yapacağım."

"Tamam. Bütün gün okulda kalamayacakmış gibi hissedersen beni ara."

Bir dakika. Evde kalabilir miydim? "Neden beni gelmeye zorladın ki?"

"Çünkü evden çıkman lazım. O mahalleden çıkman lazım. En azından çaba harcamanı istiyorum Starr. Bu kulağa zalimce gelecek ama Khalil'in artık hayatta olmaması, yaşamayı bıraktığın anlamına gelmiyor. Anlıyor musun kızım?"

"Evet." Haklı olduğunu biliyordum ama yine de yanlışmış gibi geliyordu.

Araba paylaşımı şeridindeki sıranın başına geldik. "Şimdi, sana şu saçma antrenman şortlarını alıp almadığını sormama gerek yok, değil mi?"

Güldüm. "Yok. Görüşürüz anne."

"Görüşürüz kızım."

Arabadan indim. Daha en az yedi saat boyunca Bir-On Beş hakkında konuşmama gerek yoktu. Khalil üstüne düşünmeme gerek yoktu. Sadece normal Williamson'daki normal Starr olup normal bir gün geçirmem yeterliydi. Bu da beynimdeki düğmeyi çevirip Williamson Starr'ı olmam anlamına geliyordu. Williamson Starr'ı argo konuşmuyordu. Rapçilerin söylediklerini beyaz arkadaşları tekrarlasa bile o tekrarlamazdı. Argo onları havalı yapıyordu. Argo, Starr'ı "getto" yapıyordu. Williamson Starr'ı, insanlar canını sıksa bile dilini tutuyordu ki kimse onun "öfkeli siyahi kız" olduğunu düşünmesin. Williamson Starr'ı, kolaylıkla yanına yaklaşılabilen bir kızdı. Pis pis bakmak yok, yan bakmak yok, öyle şeylerin hiçbiri yoktu. Williamson Starr'ı, kavgacı değildi. Temelde Williamson Starr'ı, kimsenin eline kendisine getto demeleri için bir sebep vermiyordu.

Böyle davrandığım için kendime çok kızıyordum ama yine de yapıyordum.

Sırt çantamı omzuma attım. Her zamanki gibi J'lerimle uyumluydu, Jordan'ın *Space Jam*'de giydikleri gibi mavi siyahtılar. Onları almak için dükkânda bir ay çalışmıştım. Diğer herkes

gibi giyinmekten nefret ediyordum ama *The Fresh Prince* bana bir şey öğretmişti. Mesela Will herkesten farklı olabilmek için ceketini tersyüz edip giyiyordu. Ben üniformamı tersyüz edip giyemem ama spor ayakkabılarımın her daim gıcır olmasını ve sırt çantamın onlarla uyumlu olmasını sağlayabilirdim.

İçeri girip avluda Maya, Hailey ya da Chris'i görmeye çalıştım. Onları göremedim ama çocukların yarısının bahar tatilinde bronzlaşmış olduklarını gördüm. Neyse ki bronz tenle doğmuştum. Biri gözlerimi kapadı.

"Maya, sen olduğunu biliyorum."

Kıkırdayıp ellerini çekti. Ben hiç de uzun sayılmazdım ama Maya'nın gözlerimi kapatmak için parmak ucuna kalkması gerekiyordu. Sonra da hatun kalkmış lise basket takımında orta alanda oynamak istiyordu. Saçını, kendisini uzun göstereceği umuduyla yüksek bir topuz yapıyordu ama yok, olmuyordu.

"Kimsenin-Mesajlarına-Yanıt-Veremem Hanım, nasılsınız bakalım?" dedi ve o küçük el sıkışma hareketimizi yaptık. Babamla King'inki gibi karmaşık değildi ama işimizi görüyordu. "Seni uzaylılar mı kaçırdı acaba, diye endişelenmeye başlanmıştım."

"Ha?"

Telefonunu kaldırdı. Ekranda köşeden köşeye uzanan yepyeni bir çatlak vardı. Maya telefonunu hep düşürürdü. "Bana iki gündür mesaj atmadın Starr," dedi. "Hiç hoş değil."

"Ha." Khalil'in şeyinden... o olaydan beri telefonuma neredeyse hiç bakmamıştım. "Özür dilerim. Dükkânda çalışıyordum. Ne kadar çılgınca olabileceğini biliyorsun. Bahar tatilin nasıl geçti?"

"İyi denilebilir sanırım." Bir Sour Patch Kids* kemiriyordu. "Taipei'deki büyük-büyükbabamları ziyaret ettik. Yanıma birkaç şapka ve basketbol şortu almıştım, dolayısıyla bütün hafta boyunca 'Neden oğlan gibi giyiniyorsun?' 'Neden oğlan sporu yapıyorsun?' falan filan demelerini dinlemek zorunda kaldım.

* Ekşi olmasıyla ünlü bir jelibon. *–yhn*

Ryan'ın resmini görmeleri de korkunçtu. Rapçi olup olmadığını sordular!"

Gülüp şekerlerinin bir kısmını çaldım. Maya'nın erkek arkadaşı Ryan, on birinci sınıf öğrencileri arasından benim dışımdaki tek siyahi çocuktu ve herkes beraber olmamızı bekliyordu çünkü görünüşe bakılırsa sadece ikimiz siyahi olduğumuzdan sınıfımızın siyahiliğini korumak için Nuh'un gemisindeki gibi çift olmamız gerekiyordu. Son zamanlarda bu gibi saçmalıkların fazlasıyla farkındaydım.

Kafeteryaya yöneldik. Otomatların yanındaki masamız neredeyse tamamen doluydu. Hailey sıranın üstüne oturmuş, kıvırcık saçlı, gamzeli Luke ile hararetli bir tartışmaya girmişti. Bunun onlar için ön sevişme yerine geçtiğini düşünüyordum. Altıncı sınıftan beri birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve insanın duyguları ortaokulun sarsaklığını sağ salim atlatabiliyorsa artık oynamayı bırakıp kendini ortaya koyması gerekirdi.

Takımdaki diğer kızların bir kısmı da oradaydı: eşkaptan Jess ve Maya'nın yanında karınca gibi kaldığı 5 numara Britt. Hepimizin bir arada oturması klişe bir durum sayılırdı ama böyle yapınca iyi oluyordu. Yani, başka kim şişmiş dizlerimiz hakkında sızlanmamızı dinleyip maçtan sonra otobüste giderken peydah olan, sadece bizim anlayabileceğimiz esprilere gülecekti ki?

Chris'in basket takımında oynayan çocuklar, yan tarafımızdaki masada oturmuş, Hailey'yle Luke'a hafif hafif gaz veriyorlardı. Chris daha gelmemişti. Ne yazık ki ve neyse ki.

Luke, Maya'yla beni görünce kolunu bize doğru uzattı. "Teşekkür ederim! İşte bu tartışmayı bitirebilecek iki makul insan."

Jess'in yanına banka oturdum. Başını omzuma dayadı. "On beş dakikadır devam ediyorlar."

Zavallı kız. Saçlarını sıvazladım. Jess'in küt kesilmiş saçlarına gizliden gizliye vurgundum. Boynum o kesimi taşıyabilecek kadar uzun değildi ama onun saçları kusursuzdu. Her tel tam olarak olması gerektiği yerdeydi. Eğer kızlarla ilgileniyor

olsaydım hiç düşünmeden saçları için onunla çıkardım ve o da omzum için benimle çıkardı.

"Bu defaki neyle ilgili?" diye sordum.

Britt, "Pop Tart,"* dedi.

Hailey bize dönüp Luke'u işaret etti. "Bu pislik kalkıp mikrodalgada daha iyi ısındıklarını söyledi."

Normalde böyle durumlarda "hasta" derdim ama o anda "*Iyyy*," dedim ve Maya da, "Ciddi misin?" dedi.

Hailey, "Değil mi?" dedi.

Luke, "Tanrı aşkına!" dedi. "Sadece makineden almak için bir dolar istedim!"

"Hâlihazırda kusursuz bir şeyi mikrodalgada yok etmek için benim paramı harcayamayacaksın."

Luke, "Isıtılmaları gerekiyor!" diye karşılık verdi.

Jess, "Aslında Luke'la aynı fikirdeyim," dedi. "Isıtıldıklarında on kat iyi oluyorlar."

Omzumu artık başını yaslayamayacağı şekilde oynattım. "Artık arkadaş olamayız."

Ağzı açık kaldı ve altdudağını sarkıttı.

"Tamam tamam," dedim, o da kocaman bir sırıtmayla başını tekrar omzuma dayadı. Bildiğin çatlak. Birkaç ay sonra mezun olduğunda benim omzum olmadan nasıl hayatta kalacağını bilmiyordum.

Hailey, "Pop Tart ısıtan herkesin hakkında suç duyurusunda bulunulması lazım," dedi.

"Sonra da hapse atılmalılar," dedim.

Maya, "Ardından ne kadar daha iyi olduklarını kabul edene kadar ısıtılmamış Pop Tart yemeye zorlanmalılar," diye ekledi.

Hailey, "Kanun böyle," deyip sanki öyle yapınca konu kapanmış gibi yumruğunu masaya vurdu.

Luke, "Sizin sorunlarınız var gençler," deyip masadan atladı. Hailey'nin saçıyla oynadı. "Bütün o boyanın beynine sızdığını düşünüyorum."

---

* Bir çeşit krema dolgulu büyük kraker. *–yhn*

Hailey giderken Luke'a tokat atar gibi yaptı. Bal sarısı saçlarına mavi perçemler ekleyip omuz hizasında kesmişti. Beşinci sınıftayken bir matematik sınavı sırasında içinden öyle geldiği için makas çıkarıp kısaltmıştı. İşte o anda hiçbir şeyin sikinde olmadığını anlamıştım.

"Mavi saçları beğendim Hails," dedim. "Kesimini de."

Maya sırıtıp, "Evet," dedi. "Çok Joe Jonasvari olmuş."

Hailey başını o kadar hızlı çevirdi ki gözlerinde şimşekler çakıyormuş gibi oldu. Maya ile kıkırdadık.

Olay şu ki YouTube'un derinliklerinde, Hailey'nin yatak odasında üçümüzün Jonas Brothers şarkılarına eşlik edip gitar ve davul çalıyormuş gibi yaptığımız bir video vardı. O Joe olmuştu, ben Nick'tim ve Maya da Kevin'di. Ben aslında Joe olmak istemiştim, gizlice en çok onu seviyordum ama Hailey kendisinin o olması gerektiğini söylediğinden ona izin vermiştim.

Onun istediğini yapmasına sıkça izin verirdim. Hâlâ da veriyordum. Galiba bu Williamson Starr'ı olmanın bir parçasıydı.

Jess, "O videoyu bulmak zorundayım," dedi.

Hailey, "Haaaaayııııır," deyip masanın üstünden aşağıya kaydı. "O asla bulunmamalı." Karşımıza oturdu. "Asla. As-la. O hesabın şifresini hatırlayabilseydim silerdim."

Jess, "Haa, o hesabın ismi ne?" diye sordu. "JoBro Lover"* filan mı? Bir dakika, yok, JoBro *Lova*. Ortaokuldayken herkes otu boku yanlış yazmayı severdi."

Sırıtıp, "Öyle bir şey işte," diye mırıldandım.

Hailey bana baktı "Starr!"

Maya'yla Britt kahkahalara boğuldular.

Bunun gibi anlarda kendimi Williamson'da normal hissediyorum. Kendime koyduğum kurallara rağmen yine de kendi grubumu, kendi masamı bulmuştum.

Hailey, "Tamam o zaman," dedi. "Nasıl olduğunu anladım, Maya Jonas and Nick's Starry Girl 2000..."**

---

* Jonas Kardeşler Âşığı. *–çn*

** Maya Jonas ve Nick'in Yıldızlı Kızı 2000. *–çn*

Eskiden internette kulandığım lakabımı tamamen telaffuz edemeden, "Eee Hails," dedim. Sırıttı. "Bahar tatilin nasıl geçti?"

Hailey'nin sırıtması kayboldu ve gözlerini devirdi. "Ha, kusursuzdu. Babamla Dünyanın-en-tatlı-üvey-annesi benimle Remy'yi tutup 'ailecek bağlanma deneyimi' için Bahamalardaki eve götürdüler."

Ve işte bam. Şu normallik hissi vardı ya hani? Kaybolup gitmişti. Bir anda buradaki çocukların çoğundan ne kadar farklı olduğumu hatırladım. Kimsenin beni ya da erkek kardeşlerimi Bahamalara sürüklemesine gerek yoktu, fırsatımız olsa oraya yüzerek giderdik. Bizim için aile tatili, yüzme havuzu olan yerel bir otelde hafta sonunu geçirmek anlamına geliyordu.

Britt, "Kulağa benim annemle babam gibi geliyorlar," dedi. "Bizi üçüncü yıl arka arkaya şu siktiğimin Harry Potter World'üne götürdüler. Kaymak birası ve elimizde değneklerle bayağı aile fotoğrafları çektirmekten usandım artık."

Siktir. Harry Potter World'e gitmekten hangi salak şikâyet eder ki? Ya da kaymak birasından? Ya da değneklerden?

Hiçbirinin bana bahar tatilinde ne yaptığımı sormayacağını umuyordum. Taipei'ye, Bahamalar'a, Harry Potter World'e gitmişlerdi. Ben mahallede kalıp bir polisin arkadaşımı öldürmesine tanık olmuştum.

Hailey, "Galiba Bahamalar o kadar kötü değildi," dedi. "Ailece bazı aktiviteler yapmamızı istediler ama sonunda hep kendi istediklerimizi yaptık."

Maya, "Yani durmadan bana mesaj atmaktan bahsediyorsun," dedi.

"Yine de kendi istediğim şeydi."

Maya, "Her gün, bütün gün," diye ekledi. "Saat farkına dikkat etmeden."

"Her neyse ufaklık. Benimle konuşmaktan keyif aldığını biliyorsun."

"Aa," dedim. "Süpermiş."

Fakat aslında değildi. Hailey bahar tatilinde bana hiç mesaj atmamıştı. Son zamanlarda bana neredeyse hiç mesaj atmıyordu. Artık belki haftada bir atıyordu ama eskiden her gün atardı. Aramızda bir şeyler değişmişti ve ikimiz de bu durumu açık açık kabullenmiyorduk. Şu anda olduğu gibi Williamson'dayken aramız normaldi ama buranın dışında artık en yakın arkadaş değildik... bilemiyordum.

Ayrıca Tumblr hesabımı takip etmeyi bırakmıştı.

Bunu bildiğimi bildiğinden şüphem yoktu. Bir defasında 1955 yılında beyaz bir kadına ıslık çaldığı için on dört yaşında öldürülen Emmett Till'in fotoğrafını paylaşmıştım. Parçalanmış bedeni insana benzemiyordu. Hailey hemen sonrasında kafayı yiyerek bana mesaj atmıştı. Birinin bunu bir çocuğa yapacağına inanamadığı için olduğunu sanmıştım. Yok. Böyle korkunç bir görüntüyü paylaşabildiğime inanamadığı içindi.

Bundan kısa süre sonra diğer paylaştıklarımı beğenip kendi sayfasına da paylaşmayı bıraktı. Takipçiler listemi gözden geçirdim. İşte, Hails artık beni takip etmiyordu. Kırk beş dakikalık mesafede oturduğum için Tumblr, arkadaşlığımızın kök saldığı kutsal zemindi. Beni takip etmeyi bırakması, "Artık senden hoşlanmıyorum," demekle aynı şeydi.

Belki de hassas davranıyordum. Belki başka şeyler değişmişti, belki *ben* değişmiştim. Şu an için her şeyin yolunda olduğu numarası yapmaya devam edeceğimizi tahmin ediyordum.

İlk zil çaldı. Pazartesi günleri ben, Hailey ve Maya için ilk ders İleri İngilizce'ydi. Yolda NCAA bahisleri ve çeyrek finale kimlerin kalacağı hakkındaki artık neredeyse kavgaya dönüşmüş bir tartışmaya daldılar. Hailey doğuştan Notre Dame taraftarıydı. Maya ise onlara neredeyse sağlıksız denebilecek bir nefret besliyordu. O tartışmanın dışında kaldım. Hem zaten ben daha çok NBA ile ilgileniyordum.

Koridora döndüğümüzde Chris'in sınıfımızın kapısında durduğunu gördüm. Elleri ceplerindeydi ve kulaklıklarını boynuna asmıştı. Dosdoğru bana bakıp koluyla kapıyı kapattı.

Hailey bakışlarını ondan bana kaydırdı. Bir ona bir bana, bir ona bir bana. "Aranızda bir şey mi oldu?"

Büyük ihtimalle beni ele veren dudaklarımı büzmem olmuştu. "Evet. Öyle bir şey."

Hailey, "Hıyar herif," deyip bana neden arkadaş olduğumuzu hatırlattı. Ayrıntılara ihtiyacı yoktu. Eğer biri herhangi bir şekilde beni incitirse o kişi otomatik olarak pislik listesine girerdi. Beşinci sınıftayken, Maya'nın gelmesinden iki yıl önce başlamıştı. Ben Natasha yüzünden ve Hailey de annesini kanserden kaybettiği için, en ufak halta bile ağlayan iki zavallı "ağlak bebe"ydik. İkimiz birlikte dalga dalga üstümüze gelen kederle başa çıkmıştık.

İşte bu yüzden aramızdaki bu tuhaflığın bir anlamı yoktu. "Ne yapmak istiyorsun Starr?" diye sordu.

Bilemiyordum. Khalil'den önce Chris'e doksanlardan kalma bir R&B ayrılık şarkısından daha ağır bir triple mesafe koymayı düşünüyordum. Fakat Khalil'den sonra daha çok bir Taylor Swift şarkısı gibiydim. (Yanlış anlaşılmasın, Tay-Tay'in hastasıydım ama öfkeli kız arkadaş ölçeğinde doksanların R&B'si gibi etkili olamıyordu.) Chris'e kızgındım ama onu özlüyordum. *Bizi* özlüyordum. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki yaptığını unutmaya istekliydim. Bu da acayip ürkütücüydü. Sadece bir yıldır beraber olduğum biri bana nasıl bu kadar çok şey ifade edebilirdi? Fakat Chris... o farklıydı.

Ne var biliyor musunuz? Onu Beyoncéleyecektim. Doksanlardan kalma bir R&B ayrılık şarkısı kadar güçlü değil ama bir Taylor Swift'ten daha kuvvetli. Evet. Bu işe yarardı. Hailey'yle Maya'ya "Onunla ben ilgileneceğim," dedim.

Beni korumammış gibi ortalarına alacak şekilde yer değiştirdiler ve beraberce kapıya gittik.

Chris bize bakıp eğildi. "Hanımefendiler."

Maya, "Çekil!" diye emretti. Chris'in ondan ne kadar da uzun olduğu düşünülürse epey komikti.

Bana o bebek mavisi gözleriyle baktı. Tatilde teni bronzlaşmıştı. Eskiden ona, "O kadar soluk tenlisin ki marshmallow

gibi görünüyorsun," derdim. Kendisini bir yiyecekle karşılaştırmamdan nefret ederdi. Ben de bana karamel dediği için bunu hak ettiğini söylerdim. Çenesini kapatırdım.

Fakat lanet olsun. *Space Jam* Elevenlarını da giymişti. Okulun açıldığı ilk gün onları giyeceğimizi unutmuştum. Ona yakışıyorlardı. Jordanlar benim zaafımdı. Elimde değildi.

"Sadece kız arkadaşımla konuşmak istiyorum," dedi.

"O kim bilmiyorum," dedim, onu tam bir profesyonel gibi Beyoncéliyordum.

İçini çekti. "Lütfen Starr? En azından konuşsak olmaz mı?"

Taylor Swift'e geri döndüm çünkü şu *lütfen* işe yaramıştı. Hailey'yle Maya'ya göz kırptım.

Hailey, "Onu incitirsen seni öldürürüm," diye uyardı ve sınıfa bensiz girdiler.

Chris'le kapıdan uzaklaştık. Bir dolaba yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Dinliyorum," dedim.

Kulaklıklarından bol baslı bir enstrümental şarkının sesleri geliyordu. Büyük ihtimalle kendi parçalarından biri. "Olanlar için özür dilerim. Önce seninle konuşmalıydım."

Başımı yana eğdim. "Konuştuk zaten. Bir hafta önce. Hatırladın mı?"

"Biliyorum, biliyorum ve dediklerini ciddiye alıyorum. Sadece şey olursa hazır olmak istemiş..."

"Doğru düğmelere basıp fikrimi değiştirebilirsen mi?"

"Hayır!" Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Starr, öyle yapmayacağımı... bu öyle bir şey değil... özür dilerim tamam mı? Fazla ileri gittim."

Fazla ileri sözcüğü hafif kalıyordu. Koca D'nin partisinden önceki gün Chris'le onun gülünç derecede büyük odasındaydık. Annesiyle babasının malikânesinin üçüncü katında bir süitti, çocukları büyüyüp evden gitmiş bir ailenin son doğan oğlu olmanın bir faydası işte. Evimin tamamı kadar büyük bir katının olduğunu ve bana benzeyen bir hizmetçisi olduğunu unutmaya çalışıyordum.

Oynaşmak bizim için yeni bir şey değildi ve Chris elini şortumdan içeri kaydırdığında çok önemsememiştim. Sonra beni gaza getirdi ve o anda gerçekten de düşünmüyordum. Hem de hiçbir şey. Gerçekten de zihnimi kapatmış gibiydim ve ben tam *o âna* erişecekken durup cebine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Bana bakıp kaşlarını kaldırarak sessizce sonuna kadar gitmek için izin istedi.

Tek düşünebildiğim Garden Heights'ta bebeklerini kalçalarına yaslamış yürürken gördüğüm o kızlardı. Prezervatif olsun olmasın kaza olabiliyordu işte.

Chris'e patladım. Buna hazır olmadığımı biliyordu, bunun üstüne çoktan konuşmuştuk ama yine de yanında prezervatif vardı! Sorumlu davranmak istediğini söyledi ama eğer ona hazır olmadığımı söylemişsem hazır değilim demektir.

Evinden kızgın *ve* azmış bir şekilde çıktım, birinin evinden çıkarken olabileceğin en kötü halde.

Fakat annem haklı çıkmış olabilirdi. Bir defasında bir erkekle o noktaya gelmenin bütün şu duyguları aktive ettiğini ve sürekli yapmak istemene neden olduğunu söylemişti. Chris'le ben artık bedeninin her ayrıntısını fark eder hâle gelmemi sağlayacak kadar ileri gitmiştik. İç çektiğinde açılan şirin burun delikleri. Parmaklarımın keşfetmekten hoşlandığı yumuşak kahverengi saçları. Nazik dudakları, arada bir onları ıslatan dili. Ensesinde, öpmek için harika yerler sunan o beş nokta.

Bunun da ötesinde, telefonda her geceyi benimle hem her şeyden hem de hiçbir şeyden konuşarak geçiren o çocuğu hatırlıyordum. Beni gülümsetmeyi seven o çocuğu. Evet, arada bir beni öfkelendirdiği oluyordu ve eminim ben de onu öfkelendiriyordum ama 'biz' benim için anlamlıydı. Aslında 'biz' benim için büyük bir anlam ifade ediyordu.

Sik sikkidi sikidi sik. Tuzla buz oluyordum. "Chris..."

Bel altından vurmayı hedefleyip gereğinden fazla tanıdık gelen bir ritimle, "*Buump... buump, buump, buump,*" diye beatbox yaptı.

Onu işaret ettim. "Sakın cüret edeyim deme!"

"Şimdi bakın bu benim hayatımın nasıl baş yüz ters aşağı olduğunun hikâyesi. Ve bir dakikanızı almak, sadece şöylece oturmak ve nasıl oldu da Bel-Air denen şehrin prensi oldum, onu anlatmak istiyorum."

Müziğin enstrümental kısmını beatbox yapıp göğsüyle kalçasını ritme uyarak öne çıkarıyordu. İnsanlar gülerek yanımızdan geçtiler. Bir çocuk imalı imalı ıslık çaldı. Birileri, "Çalkala Bryant çalkala!" diye bağırdı.

Gülümsememe engel olamadım.

The Fresh Prince sadece benim dizim değil bizim dizimizdi. Lise ikide beni Tumblr'dan takip etmeye başlamıştı ve ben de onu takip etmeye başlamıştım. Okulda birbirimizden haberdardık ama tanımıyorduk. Bir cumartesi bir sürü *Fresh Prince* GIF'i ve klibi paylaşmıştım. Her birini beğenip paylaşmıştı. Kafeteryada o pazartesi sabahı Pop Tartlarımla üzüm suyumun parasını ödeyip, "En iyi Viv Teyze ilk Viv Teyze'ydi," demişti.

Bizim başlangıcımız buydu işte.

Chris, *The Fresh Prince*'i anlıyor ve bu da beni anlamasını sağlıyordu. Bir defasında Will'in yeni dünyasında kendisi olarak kalmasının ne kadar süper olduğundan bahsetmiştik. Ben de okulda öyle olabilmeyi istediğimi ağzımdan kaçırmıştım. Chris de, "Neden olamıyorsun Fresh Princess?" demişti.

O zamandan beri onunlayken hangi Starr olmam gerektiğine karar vermek zorunda değildim. İkisini de seviyordu. Yani, ona gösterdiğim kısımlarını. Bazı şeyleri ona açık edemiyordum: mesela Natasha'yı. Bir kişinin ne kadar kırılmış olduğunu görmek onu çıplak görmek gibidir. O hallerini bir defa görürseniz onlara bir daha asla aynı gözle bakamazdınız.

Bana şu andaki bakış şeklini seviyordum; hayatındaki en iyi şeylerden biriymişim gibi. O da benim hayatımdaki en iyi şeylerden biriydi.

Yalan söyleyemeyeceğim, genelde zengin beyaz kızlardan gelen o, "Neden *onunla* çıkıyor ki?" bakışları eksik olmuyordu.

Bazen ben de aynı şeyi merak ediyordum. Chris o bakışlar yokmuş gibi davranıyordu. Böyle şeyler yaptığında, sırf beni gülümsetmek için kalabalık bir koridorun ortasında rap ve beatbox yaptığında, o bakışları da unutuyordum.

İkinci mısraya başlayıp omuzlarını savurarak bana baktı. En kötü yanı ne miydi? Şu aptal kıçı, yaptığının işe yaradığının farkındaydı. "Batı Philadelphia'dan doğma büyüme, hadi gel bebeğim. Sen de katıl."

Ellerimi tuttu.

Bir-On Beş fener ışığıyla Khalil'in ellerini takip ediyor.

Khalil'e ellerini kaldırıp ayağa kalkmasını söylüyor.

Bana bağırarak ellerimi konsola koymamı istiyor.

Sokağın ortasında ellerimi havaya kaldırmış ölü arkadaşımın yanında yere diz çöküyorum. Chris kadar beyaz bir polis, silahını bana doğrultuyor.

Chris kadar beyaz.

İrkilip bir anda geriledim.

Chris'in suratı asıldı. "Starr iyi misin?"

Khalil kapıyı açıyor. "İyi misin Starr..."

Bam!

Kan var. Çok fazla kan.

İkinci dersin zili çalıp beni normal Starr olmadığım normal Williamson'a geri getirdi.

Chris aşağıya eğilip yüzünü yüzümün önüne getirdi. Gözyaşlarımın ardından onu ancak bulanık görebiliyordum. "Starr?"

Evet, sadece birkaç damla gözyaşı ama kendimi foyam ortaya çıkmış gibi hissediyordum. Derse gitmek için dönünce Chris kolumu kavradı. Hınçla kolumu çekip etrafından dolaştım.

Ellerini teslim olma anlamında havaya kaldırdı. "Özür dilerim, ben..."

Gözlerimi silip derse girdim. Chris hemen arkamdaydı. Hailey'yle Maya ona olabilecek en pis baklışlarını yöneltmişlerdi. Kendimi Hailey'nin önündeki masaya attım.

Omzumu sıktı. "Şu pislik torbası."

Okulda o gün kimse Khalil'den bahsetmediği için çok rahatlamıştım. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum çünkü Khalil'e hareket çekmiş gibi hissediyordum.

Basketbol sezonu bittiği için okuldan herkesle beraber çıktım. Büyük ihtimalle hayatımda ilk defa gün sonunun gelmemiş olmasını diledim. Polislerle konuşmaya biraz daha yakındım.

Hailey'yle kol kola girip otoparkı geçtik. Maya'nın kendisini alacak bir şoförü vardı. Hailey'nin kendi arabası vardı ve benim de arabası olan bir ağabeyim vardı; ikimiz bir şekilde okuldan hep beraber yürüyerek çıkardık.

Hailey, "Chris'i pataklamamı istemediğimden emin misin?" diye sordu.

Ona ve Maya'ya prezervatif skandalından bahsetmiştim ve onların gözünde Chris sonsuza dek hıyarağaları memleketine sürülmüştü.

Yüzüncü defa, "Evet," dedim. "Şiddet dolusun Hails."

"Arkadaşlarım söz konusu olduğunda bir ihtimal. Ama hakikaten ya nasıl bir kafayla böyle bir şey yaptı ki? Tanrım, oğlanlar ve siktiğimin cinsel güdüleri."

Burnumdan soludum. "Luke'la sen bu yüzden mi bir araya gelmediniz?"

Beni hafifçe omzuyla dürttü. "Kapa çeneni."

Güldüm. "Neden ondan hoşlandığını kabul etmiyorsun?"

"Ondan hoşlandığımı da nereden çıkardın?"

"Hailey, ciddi misin?"

"Neyse ne Starr. Bu benimle ilgili değil. Bu, sen ve seks peşindeki erkek arkadaşınla ilgili."

"Seks peşinde değil," dedim.

"O zaman sen nasıl adlandırıyorsun?"

"O anda azmıştı."

"Aynı şey!"

Yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım ve o da aynı şeyi denedi

ama kısa süre içinde ikimiz de kahkahalara boğulduk. Tanrım, yeniden normal Starr ve Hailey olmak çok iyi bir histi. Bir şeylerin değiştiğini ben mi hayal ettim, diye merak etmeme neden olmuştu.

Hailey'yle Seven'ın arabasına giden yolun yarısında birbirimizden ayrıldık. "Pataklama teklifi hâlâ geçerli," diye seslendi.

"Güle güle Hailey!"

Kollarımı sıvazlayarak yürüdüm. Bahar, bir kimlik krizine girmeye karar verip bana soğuk yüzünü göstermişti. Bir iki metre ötede Seven, kız arkadaşı Layla'yla konuşurken elini arabasına dayamış duruyordu. O ve şu lanet olası Mustang'i. Ona, Layla'ya dokunduğundan fazla dokunuyordu. Belli ki Layla'nın umurunda değildi, Seven'ın atkuyruğundan düşmüş olan rastasıyla oynuyordu. Görünce insanın gözlerini deviresi geliyordu. Bazı kızlar gereğinden fazlasını yapıyorlardı. Kendi kafasındaki bütün o buklelerle oynayamaz mıydı?

Fakat dürüst olmak gerekirse Layla'yla bir derdim de yoktu. Seven gibi o da bir geekti. Harvard'a gidecek kadar akıllıydı ama istikameti Howard'dı ve gerçekten de tatlı bir kızdı. Son sınıftaki dört siyahi kızdan biriydi ve eğer Seven siyahi kızlarla çıkmak istiyorduysa harika birini seçmişti.

Yanlarına gidip, "*Öhöm-öhöm*" dedim.

Seven gözlerini Layla'dan ayırmadı. "Gidip imza atıp Sekani'yi al."

"Yapamam," diye yalan söyledim. "Annem beni listeye yazdırmadı."

"Evet yazdırdı. Yürü."

Kollarımı kavuşturdum. "Sırf onu almak için kampüsün yarısını geçip sonra da aynı yolu geri gelmeyeceğim. Giderken onu alabiliriz."

Bana ters ters baktı ama bütün bunlar için fazla yorgundum. Ayrıca hava da soğuktu. Seven, Layla'yı öpüp şoför tarafına geçti. "Sanki uzun bir yolmuş gibi laf ediyor bir de," diye mırıldandı.

"Sanki giderken onu alamazmışız gibi laf ediyor bir de," deyip arabaya atladım.

Arabayı çalıştırdı. Chris'in, Kanye ve diğer müstakbel kocam J. Cole'dan yaptığı karışık müzik listesi, Seven'ın iPod'undan çalıyordu. Otoparkın trafiği içinde yol bulup Sekani'nin okuluna sürdü. Seven imza atıp onu okul sonrası programından aldı ve yola koyulduk.

Otoparktan çıkalı daha beş dakika olmadan Sekani, "Açım," diye inlemeye başladı.

Seven, "Sana okuldan sonra atıştıracak bir şey vermediler mi?" diye sordu.

"Ne olmuş yani? Hâlâ açım."

Seven, "Oburcuk," deyince Sekani koltuğunun arkasını tekmeledi. Seven güldü. "Tamam, tamam! Annem kliniğe yiyecek bir şeyler getirmemi istemişti zaten. Sana da bir şeyler alırım." Dikiz aynasından Sekani'ye baktı. "Bu süper bir şe..."

Seven donup kaldı. Chris'in listesini kapatıp yavaşladı.

Sekani, "Müziği neden kapattın?" diye sordu.

Seven, "Kapa çeneni," diye tısladı.

Kırmızı ışıkta durduk. Bir Riverton Hills devriye arabası yanımıza yanaştı.

Seven doğrulup ileriye baktı, neredeyse gözünü bile kırpmıyordu ve direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Gözleri sanki polis arabasına bakmak istermiş gibi biraz kımıldadı. Sertçe yutkundu.

Ben de ileriye bakıp trafik ışıklarının değişmesi için dua ettim.

Nihayet ışık yeşil olunca Seven hareket etmeden önce devriye arabasının gitmesini bekledi. Otoyola çıkana dek omuzları gevşemedi. Benimkiler de.

Annemin sevdiği Çin restoranında durduk ve hepimiz için yemek aldık. Dedektiflerle konuşmadan önce bir şeyler yememi istiyordu. Garden Heights'ta çocuklar sokakta oyun oynuyorlardı. Sekani yüzünü pencereme yaslayıp onları izledi ama onlarla oynamayacaktı. Mahalledeki çocuklarla en son oyun oynadığında Williamson'a gittiği için ona "beyaz çocuk" demişlerdi.

Kliniğin yanındaki bir duvar resminden Siyahi İsa bizi selamladı. Seven gibi rastalı saçları vardı. Kolları duvar boyunca açılmıştı ve arkasında pofuduk beyaz bulutlar vardı. Üstüne yazılmış büyük harfler bize, İsa Sizi Seviyor, diyordu.

Seven, Siyahi İsa'yı geçip kliniğin arkasındaki otoparka gitti. Kapıyı açmak için şifreyi girdi ve annemin Camrysinin yanına park etti. Ben gazoz tepsisini Seven da yiyecek tepsisini aldı ve Sekani de hiçbir şey yapmadı çünkü o hiçbir zaman bir şey taşımazdı.

Arka kapının ziline basıp kameraya el salladım. Kapı, parlak beyaz duvarları ve ayna gibi beyaz fayans kaplı bir zemini olan dezefektan kokulu bir koridora açıldı. Koridordan geçince bekleme odasına ulaştık. Bir avuç insan oturmuş, tavandaki eski tüplü televizyondan haberleri izliyorlar ya da benim küçüklüğümden beri orada olan dergileri okuyorlardı. Dağınık saçlı bir adam yemek taşıdığımızı görünce doğrulup sanki kendisine getirmişiz gibi burnunu çekti.

Ön masadaki Bayan Felicia görmek için boynunu uzatarak, "Ne getirdiniz bakalım?" diye sordu.

Annem üstünde düz sarı önlüğü, yanında gözleri yaşlı bir oğlan ve annesiyle geldi. Çocuk aşı olup hayatta kaldığı için ödül olarak verilmiş bir lolipopu emiyordu.

Annem bizi görünce, "İşte bebeklerim de gelmişler," dedi. "Hem de yemeğimi de getirmişler. Hadi gelin. Arkaya geçelim."

Bayan Felicia arkamızdan, "Bana da biraz bırakın," diye seslendi. Annem ona susmasını söyledi.

Yemeği mola odasının masasına koyduk. Annem böyle günler için dolapta tuttuğu birkaç kâğıt tabak ve plastik çatal bıçağı getirdi. Duamızı edip yumulduk.

Annem tezgâhın üstüne oturup yedi. "Mmmm! Bu çok iyi geldi. Teşekkür ederim Seven canım. Bugün sadece bir paket Cheetos yedim."

Sekani kızarmış pirinçle dolu ağzını şapırdatarak, "Öğle yemeği yemedin mi?" diye sordu.

Annem çatalını ona doğrulttu. "Sana ağzın doluyken konuşmayacaksın demedim mi? Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, hayır yemedim. Öğle yemeği aramda bir toplantım vardı. Şimdi, hepiniz anlatın bakalım. Okul nasıldı?"

En uzun konuşan hep Sekani olurdu çünkü her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırdı. Seven gününün güzel geçtiğini söyledi. Ben de, "İyi sayılırdı" diyerek aynı kısalıkta konuştum.

Annem sodasından bir yudum aldı. "Bir şey oldu mu?"

Erkek arkadaşım bana dokunduğunda kafayı yiyecek gibi oldum ama... "Hayır. Hiçbir şey olmadı."

Bayan Felicia kapıya geldi. "Lisa seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ön tarafta bir sıkıntı var."

"Mola verdim Felicia."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Fakat seni soruyor. Brenda."

Khalil'in annesi.

Annem tabağını masanın üstüne koydu. "Burada kalın," derken doğruca bana baktı.

Fakat ben genelde kafamın dikine giderdim. Peşinden bekleme odasına gittim. Bayan Brenda yüzünü ellerine almış oturuyordu. Saçı dağınıktı ve beyaz tişörtü kirlenip neredeyse kahverengi olmuştu. Kollarıyla bacaklarında uçuklar ve kabuk bağlamış yaralar vardı ve iyice açık tenli olduğundan daha da belli oluyorlardı.

Annem önünde diz çöktü. "Bren, selam."

Bayan Brenda ellerini kımıldattı. Kırımızı gözleri bana Khalil'in küçükken söylediklerini hatırlattı, annesinin bir ejderhaya dönüştüğünü söylemişti. Bir gün bir şövalye olup onu yeniden insana çevireceğini söylemişti.

Uyuşturucu satmış olması hiç mantıklı gelmiyordu. Kırık kalbi ona izin vermez, diye düşünmüştüm.

Annesi, "Bebeğim," diye bağırdı. "Lisa, bebeğim."

Annem, Bayan Brenda'nın ellerini ne kadar kötü göründük-

lerini umursamadan kendi ellerinin arasına alıp sıvazladı. "Biliyorum Bren."

"Bebeğimi öldürdüler."

"Biliyorum."

"Onu öldürdüler."

"Biliyorum."

Bayan Felicia kapının eşiğinden, "İsa Efendimiz," dedi. Yanındaki Seven da kolunu Sekani'nin omzuna attı. Bekleme odasındaki bazı hastalar başlarını iki yana salladılar.

Annem, "Ama Bren, kendine çeki düzen vermen lazım," dedi. "İstediği buydu."

"Yapamam. Bebeğim bur'da değil."

"Evet yapabilirsin. Cameron yanında ve sana ihtiyacı var. Annenin sana ihtiyacı var."

Khalil'in sana ihtiyacı vardı, demek istiyordum. Seni bekledi ve senin için ağladı. Peki, sen neredeydin? Şimdi ağlamaya hakkın yok. Artık çok geç.

Fakat ağlamaya devam etti. Öne arkaya sallanıp ağladı.

Annem, "Tammy'yle ben yardım almanı sağlayabiliriz Bren," dedi. "Ama bu defa gerçekten de istemen lazım."

"Artık böyle yaşamak istemiyorum."

"Biliyorum." Annem eliyle Bayan Felicia'yı çağırıp telefonunu ona verdi. "Rehberimden Tammy Harris'in numarasını bul. Onu arayıp kız kardeşinin burada olduğunu söyle. Bren, en son ne zaman bir şeyler yedin?"

"Bilmiyorum. Ben... bebeğim."

Annem doğrulup Bayan Brenda'nın omzunu sıvazladı. "Sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Annemin peşinden geri döndüm. Hızlı yürüyor sayılırdı ama yemeklerin yanından geçip tezgâha geldi. Sırtını bana verip tezgâha yaslandı ve başını eğip tek bir kelime etmeden öylece durdu.

Bekleme odasında söylemek istediğim her şey yüzeye çıkıyordu. "Nasıl oluyor da kendinde üzülmeye hak görüyor?

İhtiyacı olduğunda Khalil'in yanında değildi. Onun için kaç defa ağladığını biliyor musun? Doğum günlerinde, Noellerde, hepsinde. Nasıl oluyor da şimdi ağlamaya hakkı oluyor?"

"Starr, lütfen."

"Ona hiç annelik yapmadı ki! Şimdi bir anda bebeği mi oldu? Palavra!"

Annem tezgâha yumruk atınca yerimden zıpladım. "Kes sesini!" diye bağırdı. Arkasına döndüğünde yaşlar gözlerinden boşalıyordu. "Ölen onun alelade arkadaşlarından biri değildi. Oğluydu, duydun mu? Oğlu!" Sesi çatladı. "O çocuğu karnında taşıdı, o çocuğu doğurdu ve senin de onu yargılamaya hakkın yok."

Ağzım kupkuru olmuştu. "Ben..."

Annem gözlerini kapadı. Alnını ovdu. "Özür dilerim. Ona bir tabak hazırla olur mu bebeğim? Ona bir tabak hazırla."

Ben de her şeyden biraz koyup ona bir tabak hazırladım. Tabağı Bayan Brenda'ya götürdüm. Alırken kulağa "teşekkür ederim" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

O kızıl sisin içinden bakışlarını bana doğrulttuğunda beni gören Khalil'in gözleriydi ve o anda annemin haklı olduğunu anladım. Bayan Brenda Khalil'in annesiydi. Ne olursa olsun.

ALTI

Annemle dakik bir şekilde, tam dört buçukta karakola geldik.

Bir avuç polis telefonla konuşup bilgisayarda bir şeyler yazıyor ya da öylece duruyorlardı. *Law&Order*'daki* gibi normal şeylerdi ama nefesim kesildi. İçimden sayı saymaya başladım: Bir. İki. Üç. Dört. On iki civarında sayıyı şaşırdım çünkü tek görebildiğim kılıflarındaki tabancalardı.

Hepsine karşılık biz sadece iki kişiydik.

Annem elimi sıktı. "Nefes al."

Onun elini tutmaya başladığımı fark etmemiştim.

Derin bir nefes aldım, ardından bir tane daha ve o da her bir nefesi başıyla onaylayıp, "Tamam. İyisin. İyiyiz," dedi.

Carlos Dayı yanımıza geldi ve annemle beni masasına götürünce oturdum, her yandan bana bakan gözleri hissediyordum. Bir şey ciğerlerimi sıkmaya başlamıştı. Carlos Dayı bana bir şişe buz gibi su uzattı. Annem suyu dudaklarıma götürdü.

---

* Amerikan polisiye dizisi. *–yhn*

Ağır ağır yudumlar alıp memurların meraklı gözlerinden kaçınmak için Carlos Dayı'nın masasını inceledim. Masanın üstünde benim ve Sekani'nin de neredeyse iki çocuğununki kadar fotoğrafı vardı.

Annem ona, "Onu eve götüreceğim," dedi. "Bugün ona bunu yaşatmayacağım. Hazır değil."

"Anlıyorum ama bir noktada onlarla konuşmak zorunda Lisa. Bu soruşturmanın en önemli parçalarından biri."

Annem iç çekti. "Carlos..."

Dikkat çekecek kadar alçak bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "İnan bana anlıyorum. Ne yazık ki bu soruşturmanın doğru yürütülmesini istiyorsak onlarla konuşması gerekiyor. Bugün olmazsa başka bir gün."

Sürekli bekleyip neler olacağını merak edeceğim başka bir gün daha.

Bunu kaldıramazdım.

"Bugün yapmak istiyorum," diye mırıldandım. "Bitirip gitmek istiyorum."

Sanki orada olduğumu yeni hatırlamışlar gibi bana baktılar.

Carlos Dayı önümde diz çöktü. "Emin misin bir tanem?"

Cesaretim kırılmadan başımla onayladım.

Annem, "Tamam," dedi. "Ama ben de onunla beraber gideceğim."

Carlos Dayı, "Sorun olmayacak," dedi.

"Sorun olup olmaması umurumda değil." Bana baktı. "Bunu kendi başına yapmayacak."

O sözcükleriyle bana hayatımın en güzel kucaklamasını yaşattı.

Carlos Dayı kolunu omzuma sardı ve içinde bir masa ve birkaç sandalye dışında hiçbir şey olmayan küçük bir odaya götürdü. Nerede olduğu görünmeyen bir klima yüksek sesle çalışıyor, odaya buz gibi hava üflüyordu.

Carlos Dayı, "Pekâlâ," dedi. "Ben dışarıda olacağım, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

Alnımı her zamanki gibi arka arkaya iki defa öptü. Annem elimi tuttu ve sımsıkı sıkarak yüksek sesle dile getirmediği şeyi söyledi: Arkanı kolluyorum.

Masanın başına oturduk. İki dedektif içeri girdiğinde hâlâ elimi tutuyordu. Arkaya yapıştırdığı siyah saçları olan genç beyaz bir adam ve ağzının çevresinde çizgileri olan, saçlarını diken diken kestirmiş Latin Amerikalı bir kadın. İkisi de bellerinde silah taşıyorlardı.

Ellerini görünür bir yerde tut.

Ani hareketlerde bulunma.

Sadece seninle konuşulduğunda konuş.

Kadın elini uzatıp, "Merhaba, Starr ve Bayan Carter," dedi. "Ben Dedektif Gomez ve bu da ortağım Dedektif Wilkes."

Dedektiflerin elini sıkmak için annemin elini bıraktım. "Merhaba." Sesim değişmeye başlamıştı bile. Williamson'da olayım ya da olmayayım, ne zaman "diğer" insanların arasında olsam böyle oluyordu. Kendim gibi konuşmuyordum ya da sesim kulağa kendiminmiş gibi gelmiyordu. Her sözcüğü dikkatle ölçüp biçiyor ve düzgün telaffuz ettiğimden emin oluyordum. Onların gettodan geldiğimi düşünmelerine asla ama asla izin veremezdim.

Wilkes, "İkinizle de tanıştığıma sevindim," dedi.

Annem, "Koşullar düşünülecek olursa ortada çok sevinilecek bir durum olduğunu söylemezdim," dedi.

Wilkes'in yüzü de boynu da aşırı derecede kızardı.

Gomez, "Demek istediği ikiniz hakkında da çok şey duymuş olduğumuz," dedi. "Carlos her zaman harika ailesi hakkında durmaksızın konuşur. Sizinle çoktan tanışmışız gibi hissediyoruz."

Özenle yalakalık yapıyordu.

"Lütfen otur." Gomez bir sandalyeyi işaret etti ve Wilkes'la ikisi karşımıza oturdular. "Sırf bilesiniz diye söylüyorum, söylediklerinizi kayda geçiyor ama bunun tek amacı Starr'ın beyanatını kayda alabilmemiz."

"Tamam," dedim. İşte yine başladık, böyle sevimli tavırlar filan. Ben asla böyle tavırlar takınmazdım.

Dedektif Gomez günü, zamanı ve odanın içindeki insanların isimlerini söyleyip kayda geçtiğimizi ekledi. Wilkes not defterine bir şeyler karaladı. Annem de sırtımı sıvazlıyordu. Bir anlığına tek duyulan, kalemin kâğıt üstünde çıkardığı sesti.

"Tamam o halde," Gomez sandalyede oturduğu yeri ayarlayıp gülümserken ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Endişelenme Starr. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum, diye düşündüm ama ağzımdan, "Evet Ha'mfendi," diye çıktı.

"On altı yaşındasın, değil mi?"

"Evet Ha'mfendi."

"Khalil'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Üç yaşımdan beri. Büyükannesi bana bakıcılık yapardı."

"Vay be," dedi, öğretmen gibi kelimeyi uzata uzata. "Bu epey uzun bir zaman. Bana olay gecesi neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Öldürüldüğü gece mi demek istiyorsunuz?"

Siktir.

Gomez'in gülümsemesi biraz soldu, ağzının çevresindeki çizgiler eskisi kadar derin değildi ama, "Olay gecesi evet. Kendini rahat hissettiğin bir noktadan başla."

Anneme baktım. Başıyla onayladı.

"Arkadaşım Kenya'yla Darius adında birinin verdiği bir ev partisine gittik," dedim.

Güm-güm-güm. Masanın üstünde ritim tutmaya başlamıştım.

Dur. Ani hareket yapma.

Ellerimi görünür kalmaları için masanın üstüne koydum.

"Her bahar tatilinde bir parti verir," dedim. "Khalil beni gördü, yanıma geldi ve merhaba dedi."

Gomez, "Neden partide olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

İnsanlar neden partilere giderler? Eğlenmek için. "Eğlence amacıyla olduğunu tahmin ediyorum," dedim. "Hayatımızda olup biten şeyler üstüne konuştuk."

"Ne gibi şeyler?" diye sorguladı.

"Büyükannesi kanser olmuştu. O akşam bana anlatana kadar bilmiyordum."

Gomez, "Anladım," dedi. "Ondan sonra ne oldu?"

"Partide bir kavga çıkınca arabasına binip oradan uzaklaştık."

"Khalil kavgaya karıştı mı?"

Bir kaşımı kaldırdım "Yok be."

Lanet olsun. Düzgün İngilizce'yle konuş be kızım.

Doğruldum. "Demek istediğim, hayır Ha'mfendi, kavga çıktığı sırada sohbet ediyorduk."

"Tamam, demek ikiniz çıkıp gittiniz. Nereye gidiyordunuz?"

"Beni evime ya da babamın marketine götürmeyi teklif etti ama biz karar veremeden Bir-On Beş bizi kenara çekti."

"Kim?" diye sordu.

"Memur, yaka numarası bu," dedim. "Hatırlıyorum."

Wilkes bir şeyler karaladı.

Gomez, "Anladım," dedi. "Bana daha sonra ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ne olduğunu hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyordum ama olanları yüksek sesle dile getirmek, işte bu farklı bir şeydi. Aynı zamanda da zor bir şeydi.

Gözlerime bir şey batarmış gibi oldu. Masaya bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

Annem sırtımı sıvazladı. "Başını kaldır Starr."

Annemle babamın, benim ya da kardeşlerimin biriyle gözlerinin içine bakmadan konuşmamızı istememek gibi bir huyları vardı. İnsanların gözlerinin, ağızlarından fazla şey söylediklerini iddia ederlerdi ve bunun iki taraf için de geçerli olduğunu, eğer birinin gözlerinin içine bakıp da söylediğimiz şeyde samimi olursak bizden şüphelenmek için fazla bir nedenlerinin olmayacağını söylerlerdi.

Gomez'e baktım.

"Khalil aracı yolun kenarına çekip motoru kapattı," dedim "Bir-On Beş ışıldaklarını açıp pencereye yaklaştı ve Khalil'den ehliyet ve ruhsatını istedi."

Gomez, "Khalil söyleneni yaptı mı?" diye sordu.

"İlk olarak memura neden bizi kenara çektiğini sordu. Ardından ehliyet ve ruhsatını gösterdi."

"Khalil bu konuşma sırasında öfkeli gibi göründü mü?"

"Canı sıkılmış gibiydi, öfkeli değil," dedim. "Polisin onu taciz ettiğini hissediyordu."

"Sana bunu söyledi mi?"

"Hayır ama anlaşılıyordu. Ben de öyle olduğunu varsaydım."

Siktir.

Gomez biraz daha yakına geldi. Bordo renkli ruju dişlerini lekelemişti ve nefesi de kahve kokuyordu. "Peki neden?"

Nefes al.

Oda sıcak değil, sen gerginsin.

"Çünkü yanlış bir şey yapmıyorduk," dedim. "Khalil ne aşırı hız yapıyordu ne de arabasını, insanları tehlikeye atacak bir şekilde kullanıyordu. Bizi kenara çekmek için bir nedeni varmış gibi durmuyordu."

"Anladım, peki sonra ne oldu?"

"Memur, Khalil'i araçtan inmeye zorladı."

"*Zorladı* mı?" dedi.

"Evet Ha'mfendi. Onu tutup çekti."

"Çünkü Khalil tereddüt etti, öyle mi?"

Annem genizden gelen bir ses çıkardı, sanki bir şey söyleyecekmiş de kendini durdurmuş gibi. Dudaklarını büzüp daireler çizerek sırtımı sıvazladı.

Babamın ne dediğini hatırladım, *söylemek istemediğin sözcükleri ağzına koymalarına izin verme.*

Gomez'e, "Hayır Ha'mfendi," dedim. "Kendisi çıkıyordu ama memur yarı yolda onu tutup zorla dışarı çekti."

Bir kez daha, "Anladım," dedi ama anlamak için görmesi ge-

rekirdi ve görmediği için de büyük ihtimalle söylediğime inanmıyordu. "Daha sonra ne oldu?" diye sordu.

"Memur üç defa Khalil'in üstünü aradı."

"Üç defa mı?"

Aynen. Saydım. "Evet Ha'mfendi. Bir şey bulamadı. Ardından Khalil'e ehliyet ve ruhsatını kontrol ederken olduğu yerde kalmasını söyledi."

"Ama Khalil olduğu yerde kalmadı, öyle mi?" dedi.

"Kendini de vurmadı ama."

Siktir. Siktiğimin koca ağzı.

Dedektifler bakıştılar. Ses çıkarmadan bir anlığına konuştular.

Duvarlar üstüme geldi. Ciğerlerimi sıkıştıran el geri döndü. Tişörtümü boynumdan tutup çektim.

Annem, "Bugünlük bu kadar yeter diye düşünüyorum," dedi ve ayağa kalkarken elimi tuttu.

"Fakat Bayan Carter, işimiz bitmedi."

"Umurumda değil..."

"Anne," dedim ve o da başını eğip bana baktı. "Sorun değil. Bunu yapabilirim."

Bana, kardeşlerim ve ben sınırlarını zorladığımızda attığı bakışa benzeyen öfkeli bir bakış attı. Oturdu ama elimi tutmaya devam etti.

Gomez, "Pekâlâ," dedi. "Demek Khalil'in üstünü aradı ve ona ehliyetiyle ruhsatını kontrol edeceğini söyledi. Sonra ne oldu?"

"Khalil şoför kapısını açtı ve..."

Pat!

Pat!

Pat!

Kanlar.

Yanaklarımdan aşağı akmaya başlayan gözyaşlarını kolumla sildim. "Memur onu vurdu."

Gomez, "Sen..." diye başladı ama annem bir parmağını ona doğru kaldırdı.

"*Lütfen* ona bir saniye verebilir misiniz?" dedi. Kulağa bir ricadan çok bir emir gibi geliyordu.

Gomez bir şey söylemedi. Wilkes bir şeyler daha karaladı.

Annem gözyaşlarının bir kısmını benim yerime sildi. "Ne zaman hazır olursan," dedi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirdim ve başımı salladım.

Gomez, "Tamam," deyip derin bir nefes aldı. "Khalil'in neden kapıya geldiğini biliyor musun Starr?"

"Bana iyi olup olmadığımı sormak için geldiğini düşünüyorum."

"Düşünüyor musun?"

Telepatik yeteneğim yoktu. "Evet Ha'mfendi. Sorusuna başladı ama memur onu sırtından vurduğu için bitiremedi."

Dudaklarıma birkaç tuzlu gözyaşı daha döküldü.

Gomez masanın üstünden uzandı. "Hepimiz bu işin köküne inmeyi istiyoruz Starr. İşbirliği yapmanı takdir ediyoruz. Bunun şu anda senin için zor olduğunu anlıyorum."

Yüzümü yeniden koluma sildim. "Tamam."

"Tamam." Gülümseyip o aynı şeker gibi, anlayışlı ses tonuyla, "Peki, Khalil'in narkotik madde satıp satmadığını biliyor muydun?" dedi.

Durakladım.

Bu ne sikim bir soru ya?

Gözyaşlarım durdu. Gerçekten de, gözlerim bir anda kuruyuverdiler. Ben bir şey diyemeden annem, "Bunun konuyla ne alakası var?" oldu.

Gomez, "Sadece bir soru," dedi. "Biliyor muydun Starr?"

Bütün o acıma dolu bakışlar, gülümsemeler, o anlayışlı tavır. Bu hatun beni yemlemişti.

Soruşturma mı yapıyorlar yoksa gerekçe mi arıyorlardı?

Sorusunun cevabını biliyordum. Khalil'i partide gördüğüm an anlamıştım. Hiç yeni ayakkabı giymezdi. Hele mücevherat?

Güzellik malzemeleri satan o dükkândan aldığı doksan dokuz sentlik zincirler sayılmazdı. Bayan Rosalie bunu doğrulamıştı.

Peki, bunun öldürülmüş olmasıyla nasıl bir bağlantısı olabilirdi? Bu bütün olanları haklı mı çıkaracaktı yani?

Gomez başını yana eğdi. "Starr? Lütfen soruyu cevaplayabilir misin?"

Kendilerini arkadaşımı öldürdükleri için daha iyi hissettirmeyi reddettim.

Doğruldum, doğruca Gomez'in gözlerinin içine baktım ve, "Onu ne uyuşturucu satarken ne de uyuşturucu kullanırken gördüm."

"Peki, satıp satmadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Bana hiç sattığını söylemedi," dedim ki bu doğruydu. Khalil bunu hiç doğrudan itiraf etmedi.

"Peki, sattığına dair bir bilgin var mı?"

"Bir şeyler duymuştum." Bu da doğruydu.

İç çekti. "Anladım. King Lords ile bir bağlantısı olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Garden Müritleri ile?"

"Hayır."

"Partide hiç alkol aldınız mı?" diye sordu.

Bu hamleyi *Law&Order*'dan tanıdım. Tanıklığımı güvenilmez kılmaya çalışıyordu. "Hayır, ben içki içmem."

"Khalil içti mi?"

Annem, "Oha durun bir dakika," dedi. "Siz Khalil'le Starr'ı mı yoksa onu öldüren polisi mi yargılıyorsunuz?"

Wilkes notlarından başını kaldırıp baktı.

Gomez, "Ben... ben ne demek istediğinizi tam anlayamadım Bayan Carter," diye kekeledi.

Annem, "Evladıma şu polis hakkında daha tek bir soru bile sormadınız," dedi. "Ona Khalil hakkında soru sorup duruyorsunuz, sanki ölmesinin sebebi kendisiymiş gibi. Starr'ın dediği gibi, o kendini vurmadı."

"Biz sadece bütün resmi görmeye çalışıyoruz Bayan Carter. Hepsi bu."

"Onu Bir-On Beş öldürdü," dedim. "Yanlış bir şey de yapmıyordu. Resmin daha ne kadar büyük olmasına ihtiyacınız var?"

On beş dakika sonra annemle beraber karakoldan çıktık. İkimiz de bir şeyin farkındaydık:

İşin içine sıçacaklardı.

YEDİ

Khalil'in cenazesi cuma günüydü. Yani yarın. Ölmesinin üstünden tam bir hafta geçtikten sonra.

Okuldaydım. Tabutta nasıl görüneceğini merak ediyordum, orada kaç kişi olacağını, tabutta nasıl görüneceğini, başkalarının öldüğünde yanında olduğumu bilip bilmediklerini... tabutta nasıl görüneceğini.

Bunu düşünmemeyi başaramıyordum.

Pazartesi akşamı haberlerde vurulmasından bahsederken nihayet Khalil'in ismini verdiler ama yanında bir etiketle: Khalil Harris, uyuşturucu satıcısı zanlısı. Silahsız olduğundan bahsetmediler. "Kimliği açıklanmayan" bir tanığın sorgulandığını ve polisin soruşturmaya devam ettiğini söylediler.

Polislere anlattıklarımdan sonra "soruşturacak" başka ne kalmıştı bilmiyordum.

Spor salonunda herkes mavi şortlarını ve altın rengi Williamson tişörtlerini üstlerine geçirmişti ama daha ders başlama-

mıştı. Zaman geçirmek için kızlardan bazıları birkaç oğlana meydan okuyup basket maçı yapmaya başlamışlardı. Salonun bir ucunda oynuyorlardı, koşarlarken zemin gıcırdıyordu. Oğlanlar kendilerine blok koyduklarında kızlar anında "Ya duuuuuğ ya!" diyorlardı. Williamson tarzı flört.

Hailey, Maya ve ben diğer uçtaki tribünlerde oturuyorduk. Aşağıda çocukların bir kısmı güya dans ediyor, mezuniyet balosu için figürlerini hazır etmeye uğraşıyorlardı. *Güya* dedim çünkü yaptıkları halta dans demenin imkânı yoktu. Maya'nın erkek arkadaşı Ryan az da olsa başarılı olmaya yaklaştığı söylenebilecek tek kişiydi ve o da sadece dab yapıyordu. Kendisinin favori hareketi. İri, geniş omuzlu bir defans oyuncusuydu ve hareketleri biraz komik görünüyordu ama sınıftaki tek siyahi erkek olmanın avantajı da buydu işte. Aptal görünmene rağmen havalı olabiliyordun.

Chris en aşağıdaki bankta oturmuş, dans etmeleri için telefonundaki çalma listelerinden birini çalıyordu. Omzunun üstünden bana baktı.

Yanıma yaklaşmasına izin vermeyecek iki korumam vardı: bir yanımda Ryan'a tezahürat yapan Maya ve diğer yanımda da kasıklarını tuta tuta Luke'a gülüp video kaydı yapan Hailey. İkisi de Chris'e hâlâ kızgınlardı.

Dürüst olmak gerekirse ben değildim. Bir hata yapmıştı ve ben de onu affetmiştim. *The Fresh Prince*'in müziğiyle dans edip kendini utandırmaya hazır olduğunu göstermesi bu konuda yardımcı olmuştu.

Fakat ellerimi kavradığı an o geceye dönüvermiştim, sanki aniden Chris'in beyaz olduğunu hakikaten, *hakikaten* algılamıştım. Tıpkı Bir-On Beş gibi. Ayrıca evet biliyordum, burada en yakın arkadaşım olan beyaz kızın yanında oturuyordum ama beyaz bir erkek arkadaşım olmasıyla sanki Khalil'e, babama, Seven'a ve hayatımdaki bütün diğer siyahi erkeklere koca bir "siktir" çekiyormuş gibiydim.

Chris bizi kenara çekmemişti, Khalil'i vurmamıştı ama onunla çıkarak olduğum kişiye ihanet mi ediyordum?

Bunu çözmeye ihtiyacım vardı.

Hailey, "Aman Tanrım, bu mide bulandırıcı," dedi. Basket maçını izlemek için kayıt yapmayı bırakmıştı. "Mücadele etmiyorlar bile."

Hakikaten de etmiyorlardı. Top, Bridgette Holloway'in atış denemesinin ardından potanın açığından geçerek gidiyordu. Ya takım arkadaşımızın el-göz koordinasyonu ciddi bozuktu ya da bilerek ıskalamıştı çünkü şimdi de Jackson Reynolds ona nasıl atış yapılacağını gösteriyordu. Esasen kendisine yapışmıştı. Üstü çıplak bir halde.

Hailey, "Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum," dedi. "Kız oldukları için onlara yumuşak davranmalarının mı yoksa kızların kendilerine yumuşak davranılmasına izin vermeleri mi?"

Maya göz kırpıp, "Basketbolda eşitlik. Değil mi Hails?" dedi.

"Evet! Bir dakika." Şüpheyle Maya'ya baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun yoksa ciddi misin bastı bacak?"

"İkisi de," dedim. Arkaya, dirseklerimin üstüne yaslanırken göbeğim tişörtümün içinden çıktı: yemek bebeği. Az önce yemekten çıkıp geldik ve kafeteryada da kızarmış tavuk vardı; Williamson'ın düzgün yapabildiği yiyeceklerden biri. "Bu sahici bir maç değil Hails," dedim ona.

"Yok." Maya karnımı sıvazladı. "Bebek kaç aylık?"

"Seninki kadar işte."

"Ayyy! Yemek bebeklerimizi kardeş gibi yetiştirebiliriz."

"Aynen, değil mi? Benimkinin adını Fernando koyacağım," dedim.

Maya, "Niye Fernando?" diye sordu.

"Bilmem. Kulağa yemek bebeğine yakışacak bir isim gibi geliyor. Hele bir de *r*'yi yuvarlarsan." Denedi ama sadece tuhaf bir ses çıkarıp biraz da tükürünce katıla katıla gülmeye başladım.

Hailey maçı işaret etti. "Şuna bakın! İşte karşınızda onlar kadar atletik olmamıza rağmen eril cinsiyetin, kadınları küçümsemek için kullandığı 'kız gibi oynamak' zihniyeti."

Aman Tanrım. Hakikaten de canı sıkılmıştı.

Kızlara, "Topu deliğe atın!" diye höykürdü.

Maya'yla göz göze geldiğimizde gözleri sinsi sinsi parlıyordu ve bir anda ortaokulu hatırlayıp déjà vu yaşadım.

Maya, "Ve J'nin dışından atmaktan çekinmeyin!" diye bağırdı.

"Sad'ce dikkatinizi maçtan ayırmayın," dedim.

Maya "Ve J'nin dışından atmaktan çekinmeyin," diye şarkı söyledi.

Ben de, "Sad'ce dikkatinizi maçtan ayırmayın," diyerek ona katıldım.

Yıldızlar Takımı'ndaki *Dikkatini Maçtan Ayırma*'yı söylemeye başladık. Artık günler boyunca aklımdan çıkmayacaktı. Jonas Brothers'ı takıntı yaptığımız sıralarda filmleri de takıntı yapmıştık. Disney, ebeveynlerimizin bütün parasını almıştı.

Artık bağıra bağıra söylüyorduk. Hailey bize öfkeyle bakmaya çalışıyordu. Sonra güldü.

"Hadi gelin." Maya'yla beni çekerek ayağa kalktı. "Dikkatimizi *bu* oyundan ayırmayalım."

Ha demek şu feminist öfke nöbetlerinden biri geldiğinde beni basketbol oynamam için sürükleyebiliyorsun ama Emmett Till yüzünden beni Tumblr'da takip edemezsin öyle mi? diye düşünüyordum. Neden onunla bir türlü bu konuyu konuşamadığımı bilmiyordum. Ne de olsa söz konusu olan sadece Tumblr'dı.

Fakat düşününce, *Tumblr*'dan bahsediyorduk.

Hailey, "Hey!" dedi. "Oynamak istiyoruz."

Maya, "Hayır istemiyoruz," diye mırıldandı. Hailey onu dirseğiyle dürttü.

Ben de oynamak istemiyordum ama bir nedenden ötürü kararları Hailey alıyordu ve Maya'yla ben de takip ediyorduk. Böyle olmasını planladığımız filan da yoktu aslında. Bazen bir

şeyler oluverirdi ve arkadaş grubunuzda bir lider olduğunu ve onun siz olmadığınızı fark ederdiniz.

Jackson el sallayarak bizi oyuna çağırdı. "Gelin bakalım hanımlar. Güzel kızlara her zaman yerimiz var. Sizi incitmemeye çalışacağız."

Hailey bana baktı, ben ona baktım ve yüzümüze beşinci sınıftan beri kusursuzlaştırdığımız o hiçbir şey ele vermeyen ifade yerleşti, ağızlar hafif açık, gözler her an yuvarlanmaya hazır.

"Piki o zaman," dedim. "Hadi oynayalım."

Pozisyon alırken Hailey, "Üçe üç," dedi. "Kızlara karşı oğlanlar. Yarı saha. Yirmiye ilk gelen kazanır. Affedersiniz hanımlar ama bununla ben ve kızlarım ilgileneceğiz, tamam mı?"

Bridgette, Hailey'ye acayip pis baktı. O ve arkadaşları sahanın yan çizgisine geçtiler.

Dans partisi son buldu ve aralarında Chris'in de olduğu çocuklar yanımıza geldiler. Önceki maçta oynayan Tyler'a bir şeyler fısıldadı. Chris sahada Tyler'ın yerini aldı.

Jackson topu Hailey'ye verdi. Ben de beni bloke eden Garrett'ın çevresinden dolandım, Hailey de bana pas verdi. Ne olursa olsun Hailey, ben ve Maya beraber oynadığımızda ritim, uyum ve beceri bir araya gelip muhteşem bir yumak oluşturuyorlar.

Garrett beni bloke ediyordu ama Chris koşup onu omuzlayarak kenara itti. Garrett, "Ne halt ediyorsun Bryant?" oldu.

Chris, "O bende," dedi.

Defans pozisyonuna geçti. Ben topu sektirirken göz gözeydik.

"Selam," dedi.

"Selam."

Sıçrayıp şut çekmesi için apaçık duran Maya'ya bir göğüs pası verdim.

Başardı.

İki sıfır.

Koç Meyers, "İyi iş Yang!" dedi. Ofisinden çıkıp gelmişti. Tek gereken gerçek bir maç yapıldığına dair bir ipucu olmasıydı,

öyle olunca anında koçluk moduna geçiyordu. Bana bir dizideki fitness koçunu anımsatıyordu. Ufak tefek olsa da kaslıydı ve Tanrı biliyor ya, kadın iyi bağırıyordu.

Garrett elinde topla saha çizgisindeydi.

Chris açığa geçmek için koştu. Karnım dolu olduğundan peşinde kalmak için kendimi zorlayarak koştum. Kalçalarımız birbirine dayanmış Garrett'ın kime pas vereceğine karar vermeye çalışmasını izliyorduk. Kollarımız birbirine sürtününce içimde bir şey harekete geçti; duyularım aniden Chris'le dolup taştılar. Bacakları o spor şortlarının içinde ne kadar da güzel görünüyorlardı. Old Spice sürmüş ve o azıcık sürtünmemiz sırasında bile teni o kadar yumuşak gelmişti ki...

"Seni özledim," dedi.

Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Ben de seni özledim."

Top ona doğru geliyordu. Chris topu yakaladı. Artık ben defans pozisyonundaydım ve o top sektirirken yeniden göz gözeydik. Bakışlarım dudaklarına indi; hafif ıslaktılar ve onları öpmem için yalvarıyorlardı. Bakın, işte bu yüzden onunla hiç basket oynayamıyordum. Çok dikkatim dağılıyordu.

Chris, "En azından benimle konuşur musun?" diye sordu.

Koç, "Defans Carter!" diye bağırdı.

Topa odaklanıp çalmaya çalıştım. Yeterince hızlı değildim. Etrafımdan dolaşıp doğruca potayı hedefledi ama üç sayı çizgisindeki Jackson'a pas verdi.

Koç, Hailey'ye, "Grant!" diye bağırdı.

Hailey oraya doğru koştu ve top Jackson'ın elinden çıkarken parmak uçları sürtünerek yönünü değiştirdi.

Top fırladı. Koştum. Yakaladım.

Chris hemen arkamdaydı, potayla aramdaki tek şey oydu. Durumu netleştireyim: Kalçalarım kasıklarına, sırtım da göğsüne dayanmıştı. Ona çarpıp dururken topu nasıl deliğe sokacağımı anlamaya çalışıyordum. Aslında kulağa olduğundan çok daha seksiymiş gibi geliyor, özellikle de bu pozisyonda. Fakat Bridgette'ın neden ıskalayıp durduğunu anlıyordum.

Hailey, "Starr!" diye bağırdı.

Üçlük çizgisinde boştaydı. Topu yerden pasla ona verdim.

Şut çekti. On numara.

Beş sıfır.

Maya, "Hadi çocuklar," diye takıldı. "Elinizden gelen bu kadar mı?"

Koç alkışladı. "Aferin, aferin."

Jackson saha çizgisindeydi. Topu Chris'e pasladı. Chris göğüs pasıyla ona geri verdi.

Chris, "Anlamıyorum," dedi. "Geçen gün koridorda bildiğin kafayı yedin. Neler oluyor?"

Garrett, Chris'e pas verdi. Ben de gözlerim topun üstünde defansa geçtim. Chris'e bakmıyordum. Chris'e bakamazdım. Gözlerim beni ele verirdi.

"Konuş benimle," dedi.

Topu bir kez daha çalmaya çalıştım. Şansım yaver gitmedi.

"Oynamaya devam et," dedim.

Chris sola hamle yaptı ve çabucak yön değiştirip sağa gitti. Peşinde kalmaya çabaladım ama dolu midem beni yavaşlatıyordu. Potaya erişip basketi çaktı. Epey iyiydi.

Beş iki.

Hailey, "Lanet olsun Starr!" diye bağırıp topu aldı. Bana pas verdi. "Kendini oyuna ver! Topun kızarmış tavuk olduğunu hayal et. O zaman dikkatin dağılmaz herhalde ha?"

Bu.

Ne sikim.

Bir laf.

Etti.

Lan?

Dünya beni arkada bırakıp ilerlemeye devam etti. Topu tutup mavi boyalı saçları peşisıra zıplayan Hailey'ye baktım.

Söylediği şeye inanamıyordum... Söylemiş olamazdı. İmkânı yoktu.

Top ellerimden düştü. Sahanın dışına çıktım, gözlerim yanıyordu.

Kız soyunma odasındaki, maç sonrasının kötü kokusu henüz geçmemişti. Bir maç kaybettiğimizde sığındığım yerdi burası, istersem ağlayıp küfredebileceğim bir yer.

Dolapların bir ucundan diğer ucuna yürümeye başlamıştım.

Hailey'yle Maya koşa koşa içeri geldiler, soluk soluğa kalmışlardı. Hailey, "Sana ne oluyor böyle?" diye sordu.

"Ben mi?" dedim. Sesim dolaplardan yankılanarak yükselmişti. "O ettiğin laf neydi öyle?"

"Rahatla biraz! Maçta söylenen öylesine bir şeydi sadece."

"Kızarmış tavuk şakası mı öylesine bir şeydi? Hakikaten mi?" diye sordum.

"Bugün kızarmış tavuk günü!" dedi. "Maya'yla az önce bunun üstüne şakalaşıyordunuz. Ne demeye çalışıyorsun?"

Volta atmaya devam ettim.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Aman Tanrım! Irkçılık yaptığımı mı düşündün?"

Ona baktım. "Ortamdaki tek siyahi kıza kızarmış tavukla ilgili bir laf ettin. Ne sanıyordun?"

"Hasiktir Starr! Ciddi misin? Yaşadığımız onca şeyin ardından ırkçı olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Irkçı olmadan da ırkçı bir şey söyleyebilirsin!"

Maya, "Başka bir şeyler mi dönüyor Starr?" dedi.

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor?" diye patladım.

Hailey, "Çünkü son zamanlarda çok tuhaf davranıyorsun!" diye patlayarak karşılık verdi. Bana bakıp, "Bunun polisin senin mahallede bir uyuşturucu satıcısını vurmasıyla alakası var mı?"

"N-ne?"

"Haberlerde duydum," dedi. "Ayrıca artık o tarz şeylerle ilgilendiğini de biliyorum."

O tarz şeyler mi? O tarz şeyler ne demek oluyor be?

"Sonra da şu uyuşturucu satıcısının adının Khalil olduğunu söylediler," deyip Maya'yla bakıştı.

Maya, "Onun, senin doğum günlerine gelen çocukla aynı Khalil olup olmadığını öğrenmek istedik," diye ekledi. "Ama nasıl soracağımızı bilemedik."

Uyuşturucu satıcısı. Onu böyle görüyorlardı. Sadece zanlı olması fark etmiyordu. "Uyuşturucu satıcısı", "şüpheli"den çok daha fazla ses çıkaran bir sözcüktü.

Arabada olduğum ortaya çıkarsa bu beni, onların gözünde ne yapacaktı? Uyuşturucu satıcısıyla takılan serseri getto kızı mı? Öğretmenlerim hakkımda ne düşüneceklerdi? Ya arkadaşlarım? Bir ihtimal bütün koca dünya?

"Ben..."

Gözlerimi kapattım. Khalil göğe bakıyordu.

"*Kendi işine bak Starr,*" dedi.

Yutkunup inledim. "O Khalil'i tanımıyordum."

Beyaz bir çocukla çıkmaktan daha kötü bir ihanetti bu. Onu inkâr etmiştim. Neredeyse paylaştığımız her kahkahayı, her kucaklaşmayı, her gözyaşını, beraber geçirdiğimiz her saniyeyi silmiş sayılırdım. Kafamda bir milyon "Özür dilerim" yankılanıyordu ve özürlerimin yeterli olmayacaklarını bilsem de her neredeyse Khalil'e ulaşmalarını diliyordum.

Fakat yapmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

Hailey, "Peki öyleyse nedir?" diye sordu. "Bu, Natasha'nın ölüm yıldönümü filan mı?"

Tavana bakıp hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kardeşlerim ve öğretmenlerim dışında Williamson'da Natasha'yı bilenler bir tek Hailey'yle Maya'ydı. Herkesin bana acımasını istemiyordum.

Hailey, "Annemin ölüm yıldönümü birkaç hafta önceydi," dedi. "Günlerce boktan bir moddaydım. Canının sıkın olmasını anlıyorum ama beni ırkçı olmakla suçlamak mı Starr? Nasıl ya?"

Gözlerimi daha hızlı kırpıştırmaya başlamıştım. Tanrım, onu uzaklaştırıyordum, Chris'i uzaklaştırıyordum. Lanet olsun, onları hak ediyor muydum? Natasha hakkında konuşmuyordum, Khalil'i düpedüz inkâr etmiştim. Onları öldürmüş kadar olmuş-

tum. Anılarını canlı tutmak edepliliğini göstermemiştim ama güya en yakın arkadaşlarıydım.

Ağzımı kapattım. Hıçkırıklarımı durdurmadı. Yüksek sesle, hıçkırıklarım duvarlardan yankılana yankılana ağlıyordum. Biri diğerini takip ediyor, ardından bir tane daha geliyordu. Maya'yla Hailey sırtımı ve omuzlarımı sıvazladılar.

Koç Meyers koşarak içeri geldi. "Carter..."

Hailey ona bakıp, "Natasha," dedi.

Koç başını iyice eğerek salladı. "Carter, gidip Bayan Lawrence'ı gör."

Ne? Hayır. Beni okul psikiyatristine mi gönderiyordu? Bütün öğretmenler on yaşındayken arkadaşının öldüğünü gören zavallı Starr'ı biliyorlardı. Eskiden sürekli ağlayarak sınıftan dışarı çıkardım ve ilk başvurdukları cümle hep bu olurdu: Bayan Lawrence'ı gör. Gözlerimi sildim. "Koç, ben iyiyim..."

"Hayır, değilsin." Cebinden bir koridor geçiş kartı çıkarıp bana uzattı. "Git onunla konuş. Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

Hayır, olmayacaktı ama neyin yardımcı olacağını biliyordum.

Geçiş kartını alıp sırt çantamı dolaptan çıkardım ve spor salonuna döndüm. Aceleyle kapılara doğru giderken sınıf arkadaşlarım gözleriyle beni takip ettiler. Chris bana seslenince hızlandım.

Büyük ihtimalle ağladığımı duymuşlardı. Harika. Öfkeli Siyahi Kız olmaktan beter ne vardır? Zayıf Siyahi Kız olmak.

Ana ofise geldiğimde gözlerimi ve yüzümü tamamen kurulamıştım.

Müdür Dr. Davis, "İyi günler Bayan Carter," dedi. Tam o çıkarken gelmiştim ve o da cevabımı beklemedi. Bütün öğrencilerin ismini biliyor mu yoksa sadece kendisi gibi siyahi olanları mı? Artık böyle şeyleri düşünüyor olmamdan nefret ediyordum.

Sekreteri Bayan Lindsey beni bir gülümsemeyle karşılayıp bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Gelip beni alacak birini aramam lazım," dedim. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Carlos Dayı'yı aradım. Annemle babam gereğinden fazla soru soracaklardı. Beni okuldan almaları için bir uzvumu kaybetmiş olmam lazımdı. Carlos Dayı'ya tek söylemem gereken mideme kramp girdiğiydi ve anında gelip beni alırdı.

Kadın sorunları, Carlos Dayı'nın soruşturmasını bitirmenin anahtarıydı.

Neyse ki öğle yemeği arasındaydı. İmza atıp beni aldı ve yalanım iyice etkili olsun diye karnımı tuttum. Çıkarken biraz froyo* ister miyim diye sordu. Ben de evet dedim ve kısa süre sonra Williamson'dan yürüme mesafesindeki bir dükkâna girdik. Hipster Cenneti adı verilmesi gereken, Garden Heights'ta asla bulamayacağınız mağazalarla dolu yepyeni bir AVM'deydi. Froyo dükkânının bir yanında Indie Urban Style ve diğer yanında da evcil köpekler için kıyafet satan Dapper Dog vardı. Kıyafet. Köpek için. Brickz'e keten gömlek ve kot pantolon giydirsem bu beni ne çeşit bir ahmak yapardı?

Beyazlar, köpeklerine gerçekten deli divane oluyorlardı.

Kaplarımıza yoğurt doldurduk. Ek malzeme almaya geldiğimizde Carlos Dayı fro-yo rapine başladı. "Geldim buraya alıyorum fro-yo, yo. Fro-yo, yo, yo."

Fro-yo yemeyi çok seviyordu. Aslında şirin sayılırdı. Limon yeşili bir masa ve koyu pembe sandalyelerin olduğu köşedeki bir bölmeye oturduk. Bilirsiniz ya, tipik fro-yo dekoru.

Carlos Dayı kabıma baktı. "Gerçekten de kusursuz fro-yo'nu Cap'n Crunch'la** berbat mı ettin?"

"Konuşana bak," dedim. "Oreo mu Carlos Dayı? Gerçekten mi? Hem Golden Oreo bile değil, ki biliyorsun açık ara farkla üstün Oreo o. Sen kalkmış normal Oreo almışsın. *Hasta.*"

Bir kaşık dolusu fro-yo'yu yutup, "Tuhafsın," dedi.

---

* (İng.) Frozen yoghurt, dondurulmuş yoğurt. *–yhn*

** Bir çeşit mısır gevreği. *–yhn*

"*Sensin* tuhaf."

"Hmm, demek midene kramp girdi ha?" dedi.

Siktir. O işi neredeyse unutmuştum. Karnımı tutup inledim. "Evet. Bugün ikisi de epey kötü."

Kimin yakın zamanda bir Oscar kazanmayacağını biliyordum. Carlos Dayı bana o sert dedektif bakışlarını yöneltti. Bir kez daha inledim; bu defaki kulağa biraz daha inanılır geldi. Kaşlarını kaldırdı.

Ceketinin cebindeki telefonu çaldı. Ağzına bir kaşık fro-yo daha tıkıp telefonuna baktı. Kaşığı ağzından çıkarmadan, "Annen beni geri arıyor," dedi. Telefonu yanağıyla omzunun arasında tutuyordu. "Selam Lisa. Mesajımı aldın mı?"

Siktir.

Carlos Dayı, "Kendisini iyi hissetmiyor," dedi. "Bilirsin ya, *kadınlara özel* bir sorunu var."

Annem yüksek sesle yanıt verdi ama Carlos Dayı'nın telefonu tutma şekli yüzünden sesi boğuk geldi. Siktir, siktir.

Carlos Dayı ensesini tutup ağır ağır, uzun, derin bir nefes verdi. Annem ne zaman ona sesini yükseltse küçük bir oğlan çocuğuna dönüşüyordu. Sözüm ona en büyükleri de oydu.

"Tamam, tamam. Seni duydum," dedi. "Al, kendin konuş onunla."

Siktir, siktir, siktir.

Eskiden telefonu olarak bilinen dinamiti bana uzattı. Ben, "Alo?" der demez annem soruları taramalı tüfek gibi sıraladı.

"Kramp girdi ha Starr? Gerçekten mi?" dedi.

"Karnım çok ağrıyor annecim," diye inleyerek yalanım inandırıcı olsun diye kıçımı yırttım.

"Kızım, yok artık. Sana hamileyken doğum sancılarım varken derse gitmiştim," dedi. "Williamson'a sırf karnın ağrıdığında dersten kaçasın diye o kadar para vermiyorum."

Neredeyse aslında burs da aldığımı hatırlatacaktım ama yok... Tarihte telefonun öbür tarafından birine vurmayı başaran ilk insan olurdu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır."

"Khalil'le ilgili mi?"

İç çektim. Yarın bu saatlerde tabutun içindeki bedenine bakıyor olacaktım.

"Starr?" dedi.

"Hiçbir şey olmadı."

Bayan Felicia arkadan ona seslendi. "Bak, gitmem lazım," dedi. Carlos seni eve götürecek. Kapıyı kilitle, içeride kal ve kimseyi içeri alma, beni anladın mı?"

Bunlar zombi kıyametinde hayatta kalma tavsiyeleri değildi. Sadece anne babası Garden Heights'ta çalışan çocuklar için normal tembihlerdi. "Seven'la Sekani'nin içeri girmelerine izin veremez miyim? Harika."

"Vay, vay, vay birileri komiklik yapmaya çalışıyor ha? Şimdi kendini kötü hissetmediğini biliyorum. Daha sonra konuşuruz. Seni seviyorum. Mucuk!"

Beş dakika içinde birilerine öfkelenip foyalarını ortaya çıkarmak sonra da onları sevdiğini söylemek için insanın çelik gibi sinirlerinin olması gerekir. Ben de ona onu sevdiğimi söyleyip telefonunu Carlos Dayı'ya verdim.

"Tamam, küçük kız," dedi. "Dökül bakalım."

Ağzıma biraz fro-yo tıktım. Daha şimdiden erimeye başlamıştı. "Dediğim gibi. Kramp giriyor."

"Bunu yemedim ve belli bir konuda net olalım diye söylüyorum: 'Carlos Dayı beni okuldan alır mısın?' kartını her okul yılında sadece bir defa kullanabilirsin ve onu da şu anda kullanıyorsun."

"Beni aralıkta almıştın, hatırlamıyor musun?" Yine karnıma kramp girdiği içindi ama o gün yalan söylememiştim. Hakikaten it gibi karnım ağrıyordu.

"Tamam her *takvim* yılında bir defa," diye netleştirdi. Gülümsedim. "Ama bana durumu anlamam için daha çok şey anlatman lazım. Dolayısıyla konuş bakalım."

Cap'n Cruch'ı fro-yomun içinde sağa sola itiyorum. "Khalil'in cenazesi yarın."

"Biliyorum."

"Gidip gitmemem gerektiğinden emin değilim."

"Ne? Niye?"

"Çünkü onu partiden önce aylar boyunca görmemiştim," dedim.

"Yine de gitmelisin," dedi. "Eğer gitmezsen pişman olursun. Ben de gitmeyi düşündüm. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, düşünürsen..."

Sessizlik.

"O polisle hakikaten arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Arkadaşız diyemem, hayır. İş arkadaşıyız."

"Ama birbirinize ilk isminizle hitap ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi.

Kabıma baktım. Carlos Dayı bazı yönlerden ilk babam sayılırdı. "Annecim" ve "babacım" sözcüklerinin sadece sesten ibaret olmayıp bir anlamları olduklarını anladığım sıralarda babam hapse girmişti. Her hafta babamla telefonda konuşurdum ama ne Seven'ın ne de benim bir kez bile hapishaneye ayak basmamızı istemediğinden onu görmüyordum.

Fakat Carlos Dayı'yı görüyordum. O rolü doldurmakla kalmamış daha da fazlasını yapmıştı. Bir defasında ona baba deyip diyemeyeceğimi sormuştum. Hayır demişti, çünkü zaten bir babam vardı ama dayım olmak hayatında olabileceği en iyi şeydi. O zamandan beri "dayı" benim için hemen hemen "baba" kadar çok şey ifade ediyordu.

Dayım. O polisle birbirlerine ilk isimleriyle hitap ediyorlardı.

"Küçük kız, ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesi boğuk geliyordu. "Keşke ben... bu olduğu için üzgünüm. Gerçekten de."

"Onu neden tutuklamadılar?"

"Bu gibi vakalar zorludur."

"O kadar da zorlu değil," dedim. "Khalil'i öldürdü."

"Biliyorum biliyorum," deyip yüzünü ovuşturdu. "Biliyorum."

"Sen olsan onu öldürür müydün?"

Bana baktı. "Starr... bu soruya cevap veremem."

"Evet, verebilirsin."

"Hayır, veremem. Öldürmezdim diye düşünmeyi isterdim ama o durumda olmadığın, o memurun hissettiğini hissetmediğin sürece bir şey söylemek zor..."

Bir anda, "Silahını bana doğrulttu," deyiverdim.

"Ne?"

Gözlerim deli gibi yanıyordu. Titreyen bir sesle, "Yardım gelmesini beklerken," dedim. "Başka biri gelene dek bana doğrulttu. Sanki tehditmişim gibi. Silahı olan ben değildim."

Carlos Dayı bana çok uzun bir bakış attı.

"Küçük kız." Elime uzandı. Elimi sıkıp yanıma geldi. Kolunu bana sarınca yüzümü göğsüne gömdüm ve gözyaşlarımla sümüğüm gömleğini ıslattı.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm." Her özrüyle saçlarımı öptü. "Ama bunun yeterli olmadığını biliyorum."

SEKİZ

Cenazeler ölüler için yapılmaz. Yaşayanlar için yapılır.

Khalil'in hangi şarkıların söylendiğini ya da vaizin kendisi hakkında neler söylediğini umursadığını sanmıyordum. O bir kutunun içindeydi. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ailemle ben cenaze merasimi başlamadan otuz dakika önce yola çıktık ama Christ Temple Kilisesi otoparkı daha şimdiden doluydu. Khalil'in okulundan birkaç çocuk üstlerine Khalil'in fotoğrafı basılı "RIP* Khalil" tişörtleriyle sağda solda duruyorlardı. Dün adamın teki bize de bunlardan satmaya çalışmıştı ama annem bugün onları giymeyeceğimizi söylemişti; tişörtler sokaklar içindi, kilise için değil.

İşte şimdi buradaydık, elbiselerimiz ve takımlarımızın içinde arabamızdan çıkıyorduk. Annemle babam el ele tutuşup kardeşimle benim önümden yürüdüler. Ben daha küçükken Christ Temple'a giderdik ama annem insanların "kendi bokları kok-

* (İng.) Rest In Peace, huzur içinde yatsın. *–yhn*

muyormuş" gibi davranmalarından sıkılmıştı ve artık Riverton Hills'deki şu "farklı kökenlere açık" kiliseye gidiyorduk. Oraya aşırı derecede çok insan gidiyordu ve dualarla ayini, gitarı olan beyaz bir adam yönetiyordu. Ha, bir de ayin bir saatten kısa sürüyordu.

Christ Temple'a dönmek, liseye başladıktan sonra ilkokula dönmek gibiydi. Küçükken size büyük gelirdi ama geri döndüğünüzde ne kadar da ufak olduğunu fark ederdiniz. İnsanlar küçücük fuayeyi doldurmuşlardı. Yer kızılcık rengi bir halıyla kaplıydı ve iki tane de şarap rengi, yüksek arkalıklı sandalye vardı. Annem bir defasında yaramazlık yaptığım için beni buraya getirmiş, o sandalyelerden birine oturtup ayin bitene dek yerimden kıpırdamamamı söylemişti. Kıpırdamamıştım. Sandalyelerin üstünde rahibin yağlı boya bir portresi asılıydı ve beni izlediğine yemin edebilirdim. Aradan onca yıl geçmesine rağmen o ürkütücü resim hâlâ orada asılıydı.

Khalil'in ailesi için açılan defteri imzalamak için bir sıra vardı ve mabedin içine girmek için de başka bir sıra. Onu görmek için.

Gözümün ucuyla mabedin önünde duran beyaz tabutu gördüm ama kendimi bundan fazlasını görmeye zorlayamadım. Sonunda onu görecektim ama... bilemiyordum. Başka bir seçeneğim kalmayana dek beklemek istiyordum.

Rahip Eldridge, insanları mabedin eşiğinde karşıladı. Üstünde altın haçlar olan uzun beyaz bir cübbe giymişti. Herkese gülümsüyordu. Portrede neden o kadar ürkütücü resmedildiğini bilmiyordum, hiç de öyle ürkütücü biri değildi.

Annem dönüp sanki iyi göründüğümüzden emin olmak istermiş gibi bana, Seven'a ve Sekani'ye şöyle bir göz attı ve ardından babamla Rahip Eldridge'in yanına gittiler. Annem, "Günaydın rahip," dedi.

"Lisa, seni görmek ne güzel!" Annemi yanağından öpüp babamın elini sıktı. "Seni görmek de öyle Maverick. Hepinizi özledik."

Babam, "Özlediğinizden eminim," diye mırıldandı. Christ Temple'ı bırakmamızın bir nedeni daha: Babam bu kadar çok bağış toplamalarından hoşlanmıyordu. Fakat bizim çeşitli kökenlere açık kilisemize de gelmiyordu.

Rahip Eldridge, "Bunlar da çocuklar olmalılar," dedi. Seven'la Sekani'nin ellerini sıkıp benim de yanağımı öptü. Diken diken bıyığından başka pek bir şey hissedemedim. "Sizi son gördüğümden beri epey bir büyümüşsünüz. Ufaklığın bir battaniyeye sarılı minnacık bir şey olduğunu hatırlıyorum. Annen nasıl Lisa?"

"İyi. Buraya gelmeyi özlüyor ama yol onun için biraz fazla uzun."

Ona, "kıçından uydurma" diyen (pardon kilisedeydik, unutmuşum), "yok artık daha neler" diyen bir bakış attım. Anneannemin Christ Temple'a gelmeyi bırakmasının nedeni o ve Wilson Ana arasında Rahip Rankin'le ilgili bir olay yaşanmış olmasıydı. Sonuçta anneannem elinde muzlu pudingiyle hışımla kilise pikniğini bırakıp gitmişti. Tek bildiğim de buydu.

Rahip Eldridge, "Anlıyoruz," dedi. "Kendisine onun için dua ettiğimizi söyle." Bana fazlasıyla iyi tanıdığım bir ifadeyle baktı: Acıma. "Bayan Rosalie, bu olay olduğunda Khalil'in yanında olduğunu söyledi. Buna tanık olman gerektiği için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Bunu söylemek tuhaftı; sanki Khalil'in ailesine yönelmesi gereken anlayışı çalıyormuş gibi hissediyordum.

Annem elimi kavradı. "Oturacak bir yer bulalım. Sizinle konuşmak güzeldi Rahip."

Babam kolunu bana sardı ve üçümüz beraber mabede yürüdük.

Bacaklarım titriyordu, bir anda midem bulanmaya başlamıştı, ki daha tabuta giden sıranın başına gelmemiştik bile. İnsanlar ikişer ikişer tabutun yanına gidiyorlardı. Dolayısıyla Khalil'i hiç göremiyordum.

Kısa süre içinde önümüzde altı kişi kalmıştı. Dört, iki. Son iki

kişi kaldığında gözlerimi kapadım ve onlar önümüzde olduğu süre boyunca kapalı tuttum. Sonra da sıra bize geldi.

Annemle babam beni ilerlettiler. Annem, "Bebeğim, gözlerini aç," dedi.

Açtım. Tabuttaki Khalil'den çok bir mankene benziyordu. Makyaj yüzünden teni, olması gerektiğinden daha koyu ve dudakları da daha pembeydi. Khalil yüzüne bunları sürdüklerini bilse öfkeden deliye dönerdi. Üstünde beyaz bir takım elbise vardı ve boynundaki zincirin ucuna altın bir haç takılmıştı.

Gerçek Khalil'in gamzeleri vardı. Bu kendisinin manken versiyonunun yoktu.

Annem gözlerindeki yaşları sildi. Babam başını iki yana salladı. Seven'la Sekani öylece baktılar.

Bu Khalil değil, dedim kendi kendime. Tıpkı o diğerinin de *Natasha olmadığı gibi.*

Natasha'nın manken versiyonu, her yerinde pembe ve sarı çiçekler olan beyaz bir elbise giymişti. Ona da makyaj yapılmıştı. Annem bana, "Bak, uyuyormuş gibi görünüyor," demişti ama elini ne kadar sıkarsam sıkayım gözleri açılmamıştı.

Ben uyanması için çığlık atarken annem beni mabedden çıkarmıştı.

Arkamızdakiler Khalil'in mankenine bakabilsinler diye yolumuza devam ettik. Bir yer gösterici bizi birkaç koltuğa yönlendirmek üzereydi ama kıvrımlı hatları olan bir kadın, aile yakınları bölümünün ön sırasını işaret etti. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama böyle emirler verdiğine göre önemli biri olmalıydı. Ayrıca ailemin ön sırayı hak ettiğini düşünüyorsa da hakkımda bir şeyler biliyor olmalıydı.

Yerlerimize oturduk ve ben de Khalil yerine çiçeklere odaklandım. Kırmızı ve beyaz güllerden yapılmış büyük bir kalp, gelin çiçeğinden yapılmış bir "K" ve en sevdiği renkler olan turuncu ve yeşil çiçeklerden yapılmış bir düzenleme vardı.

Bakacak çiçeğim kalmayınca cenaze programına baktım. Khalil'in resimleriyle doluydu, kıvırcık saçlı bir bebek olduğu

zamanlardan başlayıp birkaç hafta önce tanımadığım arkadaşlarıyla çektirdiği bir fotoğrafa kadar geliyordu. Yıllar önce beraber çekilmiş fotoğraflarımız ve bir de Natasha'yla çekilmiş bir resim vardı. Üçümüz de gülümsemiş, yaptığımız barış işaretleriyle gangster gibi görünmeye çalışmıştık. Hood Üçlüsü, Voldemort'un burnunun içinden de sıkı. Artık geriye sadece ben kalmıştım.

Programı kapattım.

"Ayağa kalkalım." Rahip Eldridge'in sesi mabedin içinde yankılandı. Orgcu çalmaya başlayınca herkes ayağa kalktı.

"Ve İsa dedi ki, 'Kalbiniz tasalanmasın,'" diyerek koridordan ilerledi. "'Tanrı'ya inanıyorsunuz, bana da inanın.'"

Bayan Rosalie arkasından ilerliyordu. Cameron elini kavramış yanında yürüyordu. Gözyaşları tombul yanaklarını ıslatıyorlardı. Daha sadece dokuz yaşındaydı, Sekani'den bir yaş büyük. O kurşunlardan biri bana isabet etmiş olsaydı ağlayan küçük kardeşim olabilirdi.

Khalil'in teyzesi Tammy, Bayan Rosalie'nin diğer elini tutuyordu. Bayan Brenda bir zamanlar annemin olan siyah bir elbisenin içinde feryat ediyordu. Saçları atkuyruğu yapılmıştı. Khalil'in kuzenleri olduklarını düşündüğüm iki adam onu ayakta tutuyorlardı. Tabuta bakmak daha kolaydı.

Rahip Eldridge, "'Babamın hanesinde pek çok oda vardır; öyle olmasa, ondan sizin için yer hazırlamasını istemeye oraya gittiğimi söyler miydim?'" dedi. "'Ve eğer gidip sizin için yer hazırlarsam dönüp sizi de, benim olduğum yerde bulunmanız için gelip alacağım.'"

Natasha'nın cenazesinde annesi onu tabutta görünce bayılmıştı. Bir şekilde Khalil'in annesiyle büyükannesi bayılmadılar.

Rahip Eldridge herkes oturunca, "Bugün bir şeyi netleştirmek istiyorum," dedi. "Koşullar ne olursa olsun bu, yuvaya dönüşün kutlanmasıdır. Ağlamalar bir gece sürebilir ama kaçınız o HAZZI..." Daha cümlesini tamamlayamadan insanlar bağırdılar.

Koro neşeli şarkılar söylüyor ve hemen herkes el çırpıp İsa'ya methiyeler düzüyordu. Annem de şarkı söyleyerek ellerini havaya kaldırdı. Khalil'in büyükannesiyle teyzesi de el çırpıp şarkı söylediler. Hatta bir methiye arası bile oldu ve insanlar mabedin içinde sağa sola koşturup ayaklarını James Brown gibi oynatıp kollarını da tavuk gibi çırparak Seven'la ikimizin "İki Adımlı Kutsal Ruh Dansı," dediğimiz hareketleri yapmaya başladılar.

Fakat Khalil kutlayamazken onlar nasıl oluyor da kutlayabiliyorlardı? Ayrıca Khalil'in vurulmasına izin verdiğine göre ne diye İsa'ya methiyeler düzüyorlardı ki?

Yüzümü ellerime alıp davulların, boruların, bağırmaların seslerini kesebilmeyi umdum. Yaptıkları haltın hiçbir anlamı yoktu.

Bütün bu methiyelerin ardından Khalil'in sınıf arkadaşlarının bazıları, tişörtleriyle otoparkta olanlar, bir sunum yaptılar. Ailesine Khalil'in, ölmeseydi birkaç ay sonra giyeceği kepi ve cübbeyi verip, hiç duymadığım komik hikâyeler anlatırken güldüler. Fakat aile yakınları bölümünün en ön sırasında oturan bendim. Tam bir sahtekârdım.

Ardından o kıvrımlı kadın podyuma yürüdü. Siyah kalem eteği ve gömleği kilise kıyafeti olmaktan çok iş kıyafeti gibi duruyordu ve o da "RIP Khalil" tişörtü giymişti.

"Günaydın," dediğinde herkes karşılık verdi. "Benim adım April Ofrah ve Just Us for Justice* adına buradayım. Biz burada Garden Heights'ta polislerden hesap sorulabilmesini savunan küçük bir organizasyonuz.

"Khalil'e veda ederken, kalplerimiz hayatını kaybedişine dair sert gerçeklerin yükünü taşıyor. Cenazesi başlamadan hemen önce güvenilir bir tanığın ifadesine rağmen polisin, bu genç adamın canını alan memuru tutuklamak gibi bir niyeti olmadığını öğrendim."

Mabetteki insanlar mırıldanırken, "Ne?" dedim. Onlara anlattığım her şeye rağmen onu tutuklamayacaklar mıydı?

* (İng.) Sadece adalet isteyen bizler. –*çn*

Bayan Ofrah, "Bilmenizi istemedikleri şey," dedi, "Khalil'in öldürüldüğü sırada silahsız olduğuydu."

O noktada insanlar *hakikaten konuşmaya başladılar. Birkaç kişi bağırdı, aralarından biri kilisede,* "Bu ne boktan iş," diyecek kadar cesurdu.

Bayan Ofrah insanların konuşmalarının üstünden, "Khalil adalete kavuşana dek pes etmeyeceğiz," dedi. "Sizden cenaze töreninin ardından mezarlığa yapacağımız barışçıl bir yürüyüş için bize katılmanızı istiyoruz. Yolumuz karakolun önünden geçecek. Khalil susturuldu ama gelin bir olalım ve onun için sesimizi duyuralım. Teşekkür ederim."

Cemaat onu ayakta alkışladı. Oturduğu yere dönerken bana baktı. Bayan Rosalie rahibe, Khalil'in yanında olduğumu söylediyse büyük ihtimalle bu kadına da söylemişti. Benimle konuşmak istediğine bahse girebilirdim.

Rahip Eldridge vaazıyla Khalil'i cennete gönderecek gibiydi. Khalil'in cennete gidemediğini söylemek istemiyorum, bilemiyordum ama Rahip Eldridge oraya gideceğinden emin olmaya çalışıyordu. O kadar çok terleyip soluk soluğa kalmıştı ki sırf ona bakmak bile beni yoruyordu.

Methiyenin sonunda, "Eğer naaşa bakmak isteyeniniz varsa şu an..." dedi.

Kilisenin arka tarafına baktı. Mabedin her yerinden fısıltılar yükseldi.

Annem arkaya baktı. "Nasıl yani?"

King ve adamlarının birkaçı gri kıyafetleri ve bandanalarıyla arkada duruyorlardı. King kolunu, uyluklarını neredeyse hiç kapatmayan daracık siyah bir elbise giymiş bir kadına dolamıştı. Saçına gereğinden fazla postiş taktırmıştı. Hakikaten, saçları kıçına kadar iniyordu. Ayrıca fazlasıyla makyaj da yapmıştı.

Seven arkasını döndü. Ben de annemin böyle görünmesini istemezdim.

Peki ama neden buradaydılar? King Lordlar sadece King Lord cenazelerine gelirlerdi.

Rahip Eldridge boğazını temizledi. "Az önce demekte olduğum gibi, eğer naaşı görmek isteyen biri varsa şu an tam zamanı."

King ve adamları caka sata sata koridorda yürüdüler. Herkes onlara bakıyordu. Iesha yanında yürüyordu, pek bir gururlu, pek bir havalardaydı ama yeni sevişmiş gibi göründüğünün farkında değildi. Annemle babama bakıp küçümsemeyle sırıttı. Ben de ona zerre tahammül edemiyordum. Yani sadece Seven'a davranma şekli yüzünden değil ama ne zaman ortaya çıksa annemle babam arasında bir anda dile gelmeyen bir gerilim oluyordu. Şu anda olduğu gibi. Annem babamdan biraz uzaklaşmak için omzunu kaydırdı ve babamın da çenesi kenetlenmiş gibiydi. O kadın evliliklerinin Aşil tendonuydu ve bunu fark etmek de sadece onları benim gibi on altı yıldır izliyorsanız mümkündü.

King, Iesha ve diğerleri tabuta gittiler. King'in adamlarından biri ona katlanmış gri bir bandana verdi ve o da bandanayı Khalil'in göğsüne koydu.

Kalbim durdu.

Khalil aynı zamanda bir King Lord muydu?

Bayan Rosalie ayağa fırladı. "Hadi ordan be!"

Uygun adım tabuta yürüyüp bandanayı Khalil'in üstünden kaptı. King'e doğru hamle yaptı ama babam onu yarı yolda yakalayıp geriye çekti. "Defol git buradan, seni iblis!" diye feryat etti. "Ve şu paçavrayı da yanında götür."

Bandanayı King'in kafasına fırlattı.

King durdu, önce hiç kımıldamadı, ardından arkasını döndü.

"Şimdi bana bir bak s..."

Babam, "Hey!" dedi. "King, dostum, git! Çık bur'dan tamam mı?"

Iesha, "Seni ihtiyar cadı," diye hırladı. "Bu cenazenin parasını ödemeyi teklif ettikten sonra erkeğime böyle davranmak için epey bir çiğ olman lazım ha!"

Bayan Rosalie, "Kirli parası onda kalsın!" dedi. "Ve sen de kıçını kaldırıp buradan defolup gidebilirsin. Tanrı'nın evine orospuluğunu göstere göstere geliyorsun!"

Seven başını iki yana salladı. Ağabeyimin, babamın annemle ettiği bir kavganın ardından Iesha'yla geçirdiği "kiralık" bir saatin ürünü olduğu bir sır değildi. Iesha, King'in kadınıydı ve King ona "Maverick'i ayart" demişti ama tabii bunu derken dokuz ay sonra Seven'ın babamın tıpkısının aynısı gibi çıkageleceğini düşünmemişti. Bok gibi bir durum olduğunun farkındayım.

Annem arkamdan uzanıp Seven'ın sırtını sıvazladı. Annem nadiren, Seven ortada olmadığında ve Sekani'yle benim kendisini duyamadığımızı düşündüğünde babama, "Şu berbat kaşarla yattığına hâlâ inanamıyorum," derdi. Fakat bunu diyebilmesi için Seven'ın kesinlikle yanımızda olmaması gerekiyordu. Yanımızdayken bunların hiçbirinin önemi olmuyordu. Ona olan sevgisi Iesha'ya olan nefretinden güçlüydü.

King Lordlar gittiler ve her yanımızda insanlar birbirleriyle konuşmaya başladılar.

Babam, Bayan Rosalie'yi yerine götürdü. O kadar öfkelenmişti ki titriyordu.

Tabuttaki mankene baktım. Babamın çetecilik hakkında anlattığı bütün o korku öyküleri geldi aklıma. Khalil bunların üstüne bir de King Lord olmuştu, öyle mi? Bunu yapmayı aklından geçirmesi bile nasıl mümkün olabilmişti?

Bu hiç mantıklı değildi. Arabasında yeşil bir şeyler vardı. Bu Garden Müritleri'nin yaptığı bir şeydi, King Lordlar'ın değil. Koca D'nin partisindeki kavgaya yardım etmek için de koşmamıştı.

Fakat o bandana... Babam bir defasında bunun bir King Lord geleneği olduğunu söylemişti; can veren yoldaşlarını naaşlarının üstüne katlanmış bir bandana koyarak taçlandırırlardı, sanki cennete onların tayfayı temsilen gidiyormuş gibi. Khalil'in bu şekilde onurlandırılması için onlara katılmış olması gerekiyordu.

Konuşmuş olsaydık onu vazgeçirirdim, bundan emindim ama onu terk etmiştim. Aile yakınları bölümünü sikeyim, onun cenazesine hiç gelmemiş olmam gerekiyordu.

Babam törenin kalanında Bayan Rosalie'nin yanından ayrılmadı ve ardından aile, tabutun peşinden dışarı çıkarken ona yardımcı oldu. Tammy Teyze onlara katılmamızı işaret etti.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedi bana. "Khalil için büyük bir anlam ifade ediyordun, umarım bunu biliyorsundur."

Boğazım Khalil'in de benim için büyük bir anlam ifade ettiğini söyleyemeyeceğim kadar düğümlendi.

Aileyle birlikte tabutun peşinden dışarı çıktık. Yanından geçtiğimiz hemen herkesin gözleri yaşlıydı. Khalil için gözyaşı döküyorlardı. Hakikaten de o tabutun içindeydi ve geri gelmeyecekti.

Daha önce kimseye söylememiştim ama Khalil âşık olduğum ilk çocuktu. Farkında olmadan beni karnımda kelebekler uçuşması hissiyle ve daha sonra da, daha dördüncü sınıfa gittiği için onun farkında bile olmayan liseli Imani Anderson'a âşık olduğunda kalp kırıklığıyla tanıştırdı. İlk defa, onun yanındayken dış görünüşüm hakkında endişe etmiştim.

Fakat ilk aşkı sikerler, o benim gelmiş geçmiş en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Birbirimizi her gün görmüşüz ya da senede bir görmüşüz fark etmezdi. Beraber atlattığımız onca boktan şeyle karşılaştırıldığında, zamanın bir önemi yoktu ve şimdi o da bir tabutun içindeydi, tıpkı Natasha gibi.

Gözlerimden koca koca damlalar döküldü ve hıçkırdım. Koridorda yürürken herkesin duyup, gördüğü yüksek sesli, kötü, çirkin bir hıçkırıktı.

"Beni bıraktılar," diye ağladım.

Annem kolunu bana sarıp başımı omzuna bastırdı. "Biliyorum bebeğim ama biz buradayız. Biz bir yere gitmiyoruz."

Bir sıcaklık yüzüme dokununca dışarı çıkmış olduğumuzu anladım. Bütün o insan sesleri ve gürültüler, başımı kaldırıp bakmama neden oldular. Burada kilisenin içinden daha fazla insan vardı. Ellerinde, üstüne Khalil'in yüzü basılı posterler ve "Khalil için Adalet" yazılı pankartlar taşıyorlardı. Sınıf arkadaş-

larının ellerinde "Sıradaki ben miyim?" ve "Yetti Artık!" yazılı pankartlar vardı. Haber kanallarından gelen uzun antenli araçlar sokağın karşısına park edilmişlerdi.

Yüzümü yeniden annemin omzuna gömdüm. Kim olduklarını bilmediğim insanlar sırtımı sıvazlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylediler.

Babam tek bir şey söylemese de sırtımı sıvazlayanın o olduğunu anlayabiliyordum. Anneme, "Biz de kalıp yürüy'cez bebeğim," dedi. "Seven'la Sekani'nin bunun bir parçası olmalarını istiyorum."

"Tamam, onu eve götürüyorum. Nasıl dön'ceksiniz?"

"Dükkâna yürüyebiliriz. Zaten açmam lazım." Saçlarımı öptü. "Seni seviyorum kızım. Git biraz dinlen, tamam mı?"

Birisi topuklu ayakkabılarını yere vurarak bize doğru geldi ve ardından, "Merhaba Bay ve Bayan Carter, ben Just Us for Justice'dan April Ofrah," dedi.

Annem gerilip beni kendine doğru çekti. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Sesini alçaltıp, "Khalil'in büyükannesi olay sırasında Khalil'in yanındaki kişinin Starr olduğunu söyledi. Polise ifade verdiğini biliyorum ve kendisini cesaretinden ötürü tebrik etmek isterim. Bu zor bir durum ve bunu yapmak büyük bir güç gerektirmiş olmalı."

Babam, "Evet gerektirdi," dedi.

Başımı annemin omzundan kaldırdım. Bayan Ofrah ağırlığını bir o bir de diğer ayağına veriyor, parmaklarını oynatıp duruyordu. Annemle babam da ona attıkları sert bakışlarla işini kolaylaştırmıyorlardı doğrusu.

"Hepimiz aynı şeyi istiyoruz," dedi. "Khalil için adalet."

Annem, "Affedersiniz Bayan Ofrah," dedi. "Fakat bunu ne kadar çok istiyor olsam da kızımın biraz huzur bulmasını istiyorum. Bir de mahremiyetinin korunmasını."

Annem sokağın karşısındaki haber aracına baktı. Bayan Ofrah yeniden onlara baktı.

"Ha!" dedi. "Ha yok. Hayır, hayır, hayır. Bizim niyetimiz, benim niyetim Starr'ı öylece sergilemek değil. Aslında tam tersine, onun mahremiyetini korumak istiyorum."

Annem kolunu biraz gevşetti. "Anladım."

"Starr bu durum hakkında eşsiz bir bakış açısı sunuyor, böyle vakalarda sık bulunmayan bir bakış açısı ve haklarının korunup sesinin duyulduğundan emin olmak istiyorum tabii kendisi şey olmadan..."

Babam, "Sömürülmeden mi? diye sordu. "Sağa sola pazarlanmadan mı?"

"Kesinlikle. Bu vaka, ulusal bir haber olmak üzere ve ben de bunun bedelinin Starr'ın yaşayacağı sıkıntı olmasını istemiyorum." Hepimize birer kartını verdi. "Hak savunucusu olmanın yanı sıra avukatım da. Just Us for Justice, Harris ailesine yasal temsilcilik sağlamıyor; bunu yapan başka biri var. Biz sadece onlara destek oluyoruz. Ancak Starr'ı kendi başıma temsil edebilirim ve bunu yapmaya istekliyim. Hazır olduğunuzda lütfen beni arayın. Ayrıca kaybınız için çok üzgünüm."

Kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Hazır olduğumda onu arayacakmışım ha? Gerçekleşmek üzere olan saçmalıklara asla hazır olabileceğimi sanmıyordum.

DOKUZ

Kardeşlerim eve bir mesaj getirdiler; babam geceyi dükkânda geçirecekmiş.

Aynı zamanda bize bir emri de vardı: İçeride kalmamız gerekiyordu.

Evimizi çevreleyen zincirden bir çit vardı. Seven kapıya, şehir dışına çıkarken kullandığımız büyük kilidi taktı. Brickz'i içeri getirdim. Nasıl davranacağını bilmiyordu; etrafta daireler çizerek dolanıyor ve mobilyaların üstünde zıplayıp duruyordu. Annem oturma odasındaki iyi kanepenin üstüne çıkana dek bir şey demedi.

"Hey!" Parmaklarını ona doğru şıklattı. "Koca kıçını mobilyalarımın üstünden çek. Manyak köpek."

Brickz inleyip aceleyle bana doğru geldi.

Güneş battı. Güveçte rosto ve patatesten oluşan akşam yemeğimizi sofraya koymuş dua etmek üzereyken ilk silah sesleri geldi.

Gözlerimizi açtık. Sekani irkildi. Silah seslerine alışkındım ama bunlar daha yüksek sesli, daha seriydi. Biri bitmeden diğeri başlıyordu.

Seven, "Makineli tüfekler," dedi. Başka silah sesleri geldi.

Annem masadan kalkıp, "Yemeğinizi alıp sığınağa geçin," dedi. "Ve yere oturun. Kurşunlar nereye gitmeleri gerektiğini bilmezler."

Seven da ayağa kalktı. "Anne, ben..."

Annem, "Seven, sığınağa," dedi.

"Ama..."

"Se-ven." İsmini iki heceye ayırarak söyledi. "Işıkları kapatıyorum bebeğim, tamam mı? Lütfen, sığınağa git."

Seven pes etti. "Tamam." Babam evde olmadığında Seven otomatik olarak evin erkeğiymiş gibi davranmaya başlardı. Annem de her seferinde ismini böyle iki heceye ayırarak tellafuz edip ona haddini bildirmek zorunda kalırdı.

Kendi tabağımla annemin tabağını alıp dışarıya, duvarları olmayan tek oda olan sığınağa yollandım. Brickz hemen arkamdaydı ama o hep yemeği takip ederdi zaten. Annem evin her yerindeki ışıkları kapatırken koridor kararardı.

Sığınakta şu eski moda büyük ekran televizyonlardan biri vardı. Babamın üstüne titrediği bir aletti. Etrafına toplaştık ve Seven haberleri açıp sığınağı aydınlattı.

Magnolia Bulvarı'na en az yüz kişi toplanmıştı. Adalet isteyen şarkılar söyleyip pankartlar tutuyor, siyahi gücü temsil eden yumruklarını havaya kaldırıyorlardı.

Annem telefonda konuşarak içeri girdi. "Tamam Bayan Pearl, emin olduğunuz sürece sorun yok. Sadece yalnız rahat edemeyeceğinizi hissederseniz burada herkese yetecek kadar yerimiz olduğunu bilin yeter. Sizi daha sonra yeniden ararım."

Bayan Pearl, sokağın karşısında kendi başına yaşayan yaşlı hanımdı. Annem sürekli onu arayıp sorar, nasıl olduğuna bakardı. Bayan Pearl'ün birilerinin onu umursadığını bilmesi gerektiğini söylerdi.

Annem yanıma oturdu. Sekani başını onun kucağına koydu. Brickz onu taklit edip başını benim kucağıma koydu ve parmaklarımı yalamaya başladı.

Sekani, "Khalil öldüğü için mi böyle öfkeliler?" diye sordu.

Annem parmaklarını tıraşlı saçlarının arasından geçirdi. "Evet bebeğim, hepimiz öyleyiz."

Fakat aslında öfkelendikleri Khalil'in silahsız oluşuydu. Bu olayların, Bayan Ofrah'nın Khalil'in silahsız oluşunu cenazede açıklamasının ardından çıkması tesadüf olamazdı.

Polisler şarkılara, kalabalığı beyaz bir bulutla kaplayan göz yaşartıcı gazla karşılık verdiler. Haber yayını kalabalığın içinde bağırıp kaçışan insanlara odaklandı.

Seven, "Lanet olsun," dedi.

Sekani yüzünü annemin bacağına gömdü. Brickz'e rostomdan bir parça verdim. Midem öyle büzüşmüştü ki bir şey yiyemiyordum.

Dışarıdan siren sesleri geliyordu. Haberlerde polis karakolunda, bizden arabayla beş dakikalık bir mesafede, ateşe verilmiş üç arabayı gösteriyorlardı. Otoyolun yanındaki bir benzin istasyonu yağmalanmıştı ve istasyonun sahibi şu Hintli adam, kanlar içinde etrafta sendeleyip Khalil'i ölümüyle ilgisinin olmadığını söylüyordu. Doğu tarafındaki Walmart'ı tek sıra halinde dizilmiş polisler koruyorlardı.

Mahallem savaş alanına dönmüştü.

Chris iyi olup olmadığımı öğrenmek için mesaj attı ve anında ondan kaçındığım için kendimi bok gibi hissettim, onu Beyoncélediğim için ve diğer her şey için. Özür dilemek istiyordum ama "özür dilerim" yazıp bunu dünyanın bütün emojileriyle birleştirip mesaj atmak yüz yüze söylemekle aynı şey değildi. İyi olduğumu haber verdim.

Maya ile Hailey arayıp dükkânı, evimizi, ailemi ve beni sordular. İkisi de şu kızarmış tavuk dramasından bahsetmediler. Onlarla Garden Heights hakkında konuşmak tuhaftı çünkü bu

asla yapmadığımız bir şeydi. Hep içlerinden birinin Garden Heights'a "getto" demesinden korkuyordum.

Anlıyordum, Garden Heights gettoydu, dolayısıyla bu bir yalan olmazdı ama tıpkı yedi yaşımdayken Seven'la şu kavgalarımızdan birine tutuştuğumuzda olduğu gibiydi. Belden aşağı saldırıp bana Shorty McShort-Short* demişti. Şimdi düşününce çok ezik bir hakaret gibi geliyordu ama o zamanlar beni mahvetmişti. Kısa boylu olma ihtimalim olduğunu biliyordum. Diğer herkes benden uzundu ve istersem kendime kısa diyebilirdim. Fakat Seven söylediğinde rahatsız edici bir gerçek haline geliyordu.

Garden Heights'a istediğim gibi getto diyebilirdim. Başka kimse diyemezdi.

Annem de komşuların ne durumda olduğunu kontrol edip iyi olup olmadığımızı öğrenmek için bizi arayanlara cevap vermekten telefonunu kapatamıyordu. Sokağın ilerisindeki Bayan Jones tıpkı bizim gibi dört çocuğuyla birlikte sığınağa sığındıklarını söylüyordu. Yan binadaki Bay Jones, elektrikler kesilirse onun jeneratörünü kullanabileceğimizi söyledi.

Carlos Dayı da aradı. Anneannem telefona çıkıp anneme bizi oraya getirmesini söyledi. Sanki bu boktan şeyleri çekmemizin tek nedeni buradan çıkıp gitmek istememizmiş gibi. Babam arayıp dükkânın iyi durumda olduğunu söyledi ama bu, haberlerde ne zaman bir işletmenin saldırıya uğradığı söylense gerilmemi engellemedi.

Haberler artık Khalil'in ismini vermekle kalmıyor, aynı zamanda resmini de gösteriyorlardı. Benden sadece "tanık" olarak bahsediyor, bazen de "on altı yaşındaki siyahi kadın tanık" diyorlardı.

Polis şefi ekrana çıkıp söylemesinden korktuğum şeyi söyledi: "Bütün kanıtları ve tanığın söylediklerini dikkate aldıktan sonra şu an için memurun tutuklanmasına gerek duymadık."

Annemle Seven bana baktılar. Sekani yanımızdayken bir şey söylemediler. Söylemelerine gerek yoktu. Bütün bunlar benim

* (İng.) Kısacık oğlu Kısa-Kısa. –*çn*

hatamdı. Ayaklanma, silahlı saldırılar, biber gazı, hepsi nihayetinde benim hatamdı. Polislere Khalil'in dışarı çıkarken ellerini kaldırmış olduğunu söylemeyi unutmuştum. Polisin silahını bana doğrulttuğunu söylemeyi atlamıştım. Bir şeyleri yanlış söylediğim için o polis tutuklanmıyordu.

Fakat ayaklanma benim hatam olsa da haberlerde temelde Khalil'in ölümünün kendi suçu olduğu söyleniyordu.

Bir başkası, "Araçta bir silah bulunduğuna dair pek çok rapor var," diye iddia etti. "Aynı zamanda kurbanın uyuşturucu satıcısı olmakla kalmayıp bir çete üyesi olduğuna dair şüpheler de var. Görevliler bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığına dair bir şey söylemediler."

Silah hakkında söyledikleri doğru olamaz. Khalil'e arabada bir şeyi olup olmadığını sorduğumda, olmadığını söylemişti.

Aynı zamanda uyuşturucu satıp satmadığı sorusuna da bir cevap vermemişti. Şu çeteci olma meselesi hakkında da bir şey söylememişti.

Fakat bunların hiçbiri fark eder miydi ki? Ölmeyi hak etmiyordu.

Sekani'yle Brickz neredeyse aynı anda derin bir uykuya dalıp ağır ağır nefes almaya başladılar. Bütün o helikopterler, silah sesleri ve sirenler varken bu benim için mümkün değildi. Annemle Seven da ayaktaydılar. Yaklaşık sabaha karşı dört gibi, ortalık durulduğunda babam uyku mahmurluğu içinde esneyerek eve geldi.

"Marigold'a saldırmadılar," dedi mutfak masasındaki rostodan lokmalar alırken. "Çoğunlukla doğu yakasında, Khalil'in öldürüldüğü yerin yakınlarında kalacaklarmış gibi duruyor. En azından şimdilik."

Annem, "Şimdilik," diye tekrarladı.

Babam elini yüzünün üstünden geçirdi. "Evet. Bu tarafa geçmelerini ne durduracak bilmiyorum. Siktir, onları anlasam da geçeceklerini düşünmek beni dehşete düşürüyor."

Annem, "Maverick, burada kalamayız," derken sesi titri-

yordu, sanki bunca zamandır bir şeyleri saklıyormuş da şimdi açığa çıkarıyormuş gibi. "İşler iyiye gitmeyecek. Sadece daha kötüye gidecek."

Babam eline uzandı. Annem elini tutmasına izin verdi ve ardından onu kucağına çekti. Babam kollarını ona dolayıp başının arkasını öptü.

"Bize bi'şey olmayacak."

Beni ve Seven'ı yatağa yolladı. Bir şekilde uyumayı başardım.

Natasha yeniden dükkâna koşuyor. "Starr, hadi gel!"

Örgülerinin arasında toprak var ve bir zamanlar toplu olan yanakları sarkmış. Elbiseleri kan içinde.

Geriye doğru bir adım atıyorum. Bana doğru koşup elimi tutuyor. Eli tıpkı tabuttayken olduğu gibi buz gibi.

"Hadi gel." Beni çekiştiriyor. "Gelsene!"

Beni kapıya doğru çekince ayaklarım kendi irademe karşı gelip hareket ediyor.

"Dur," diyorum. "Natasha, dur!"

Glock tabanca tutan bir el kapıdan uzanıyor.

Bam!

Sarsılarak uyandım.

Seven bütün gücüyle kapımı yumrukluyordu. Normal şekilde mesaj atmadığı gibi insanları da normal bir şekilde uyandırmazdı. "Saat onda yola çıkıyoruz."

Kalbim sanki dışarı çıkmak istermiş gibi atıyordu. *İyisin,* diye hatırlattım kendime. *Bu sesi çıkaran ahmak Seven sadece.* "Nereye gitmek için çıkıyoruz?" diye sordum ona.

"Parkta basket oynamaya. Bugün ayın son cumartesisi değil mi? Hep öyle yapmaz mıyız?"

"Ama... ya ayaklanmalar filan?"

"Babamın dediği gibi olaylar doğu yakasında yaşandı. Burada sorun yok. Ayrıca haberlerde bu sabah ortalığın sakin olduğunu söylediler."

Peki ya birileri benim tanık olduğumu biliyorsa? Ya polisin tutuklanmamış olmasının benim suçum olduğunu biliyorlarsa? Ya benim kim olduğumu bilen polislerle karşılaşırsak?

Seven aklımı okumuş gibi, "Bir sorun olmayacak," dedi. "Söz veriyorum. Şimdi şu tembel kıçını kaldır da sahada işini bitireyim."

Sevimli bir göt olmak mümkünse Seven aynen öyleydi. Yataktan kalkıp basketbol şortumu, LeBron hırkamı ve Jordan'ın Bulls'tan ayrılmadan önce giydikleri gibi olan Thirteen ayakkabılarımı giydim. Saçımı tarayıp bir atkuyruğunda topladım. Seven ön kapıda beni bekliyor, basket topunu ellerinin arasında döndürüyordu.

Topu elinden kaptım. "Sanki bununla ne yapacağını biliyorsun da."

"Görücez bakalım."

Bağırarak annemle babama çıktığımızı haber verdikten sonra yola koyulduk.

İlk başta Garden Heights aynı görünüyordu ama iki blok ötede en az beş polis arabası son hız ilerliyorlardı. Havada hâlâ biraz duman vardı ve her şeyin hafif bulanık görülmesine neden oluyordu. Ayrıca leş gibi kokuyordu.

Rose Park'a geldik. Birkaç King Lord, sokağın karşısında gri bir Escalade'in içinde oturuyorlardı ve küçüklerden bir tanesi parkın atlıkarıncasındaydı. Biz onları rahatsız etmediğimiz sürece onlar da bizi rahatsız etmeyeceklerdi.

Rose Park bütün bir mahalleyi kaplıyordu ve etrafı yüksek bir zincirli çitle çevrilmişti. Bunun neyi koruduğundan tam emin değildim; basket sahasındaki grafitiyi mi, oyun parkında paslanan aletleri mi, üstünden gereğinden çok fazla bebeğin yapıldığı bankları mı ya da içki şişeleri, sigara izmaritleri ve çimenleri kirleten diğer çöpleri mi?

Basket sahalarının hemen yanındaydık ama parkın girişi, mahallenin diğer tarafındaydı. Topu Seven'a atıp çiti tırman-

dım. Eskiden en tepeden atlardım ama bir defa düşüp bileğimi burkunca bundan vazgeçmiştim.

Ben çiti geçince Seven da topu bana fırlatıp tırmandı. Khalil, Natasha ve ben okuldan sonra kestirme olsun diye parktan geçerdik. Kaydıraklardan yukarı koşar, başımız dönene kadar atlıkarıncada döner, salıncaklarda birbirimizden daha yükseğe sallanmaya çalışırdık.

Topu Seven'a verirken bunların hepsini unutmaya çalışıyordum. "Otuza ilk gelen?"

"Kırk," derken yirmi puan almak için bile şansının son derece yaver gitmesi gerektiğinin gayet farkındaydı. Tıpkı babam gibi o da basket oynayamıyordu.

Seven sanki bunu kanıtlamak istermiş gibi topu avcunun içiyle sektiriyordu. Parmak uçlarını kullanman gerekir. Sonra da bu ahmak, üçlük bir atış yapmayı denedi.

Top potaya çarpıp sekti. Tabii ki. Topu yakalayıp ona baktım. "Zayıf! O bokun içeri girmeyeceğini biliyordun."

"Her neyse. Lanet oyunu oynamaya devam et."

Beş dakika sonra benim on, onun da iki puanı vardı ve onları da ben ona vermiş sayılırdım. Sola gidecekmiş gibi yapıp kusursuz bir geçişle sağından geçtikten sonra üçlük şut çektim. Yavru cup diye içeri girdi. Bu kız oynayabiliyor muydu ne?

Seven elleriyle bir *T* yaptı. Benden daha soluk soluğa kalmış durumdaydı, üstelik eskiden astımım olmasına rağmen. "Mola. Su arası."

Kolumla alnımı sildim. Güneş daha şimdiden sahanın üstünde parlıyordu. "Maçı burada bitirmeye ne dersin?"

"Hayatta olmaz. Bu oyunu tamamen beceremiyor değilim. Açılarımı tutturmam lazım işte."

"Açı mı? Burada basketbol oynuyoruz Seven, selfie çekmiyoruz."

Bir oğlan, "Hey, yo!" diye bağırdı.

Arkamıza döndüğümüzde soluğum kesildi. "Siktir."

İki kişiydiler. On üç, on dört yaşında duruyorlardı ve yeşil Celtics hırkası giymişlerdi. Garden Müritleri'nden olduklarına şüphe yoktu. Sahaları geçip doğruca bize doğru yürüyorlardı.

Uzun olan, Seven'a doğru adım attı. "Nigga, sen Kingci misin ha?"

Bu aptalı ciddiye almam bile mümkün değildi. Sesi incecikti. Babam yaşlarına rağmen OG'leri* genç G'lerden ayırt etmenin bir yolu olduğunu söylerdi. OG'ler olay başlatmaz, olay bitirirlerdi. Genç G'ler her zaman olay başlatırlardı.

Seven, "Yok, ben tarafsızım," dedi.

Kısa olan, "King baban değil mi?" diye sordu.

"Yok be. Sadece anamla takılıyor."

"Fark etmez zaten." Uzun olan çakısını çıkardı. "Malını ver. Ayakkabılarını, telefonunu, her şeyini."

Garden'ın kuralı: dahil olmadığın işler seni zerre sallamaz. Nokta. Escalade'deki King Lordlar her şeyi görüyorlardı. Onların ekibinden olduğumuzu iddia etmediğimiz için de yok sayılırdık.

Fakat atlıkarıncadaki oğlan dönüp GM'leri iteledi. Tişörtünü kaldırıp makinesini gösterdi. "Sıkıntı mı var?"

Geriliediler. Kısa olan, "Evet bir sıkıntı var," dedi.

"Emin misin? Son baktığımda Rose Park, King bölgesindeydi." Escalade'e baktı. İçindeki King Lordlar bize bakıp başlarını öne doğru salladılar, işlerin yolunda olup olmadığını sormanın basit bir yoluydu bu. Biz de aynı şekilde karşılık verdik.

Uzun GM, "Tamam," dedi. "Mesajı aldık."

GM'ler, geldikleri yönden gittiler.

Genç King Lord, Seven'a beşlik çaktı. "İyisin de mi kanka?" diye sordu.

"İyiyim. İyi gözetçilik yaptın Vante."

Yalan söylemeyeceğim, hoş duruyordu. Bakın, sadece bir erkek arkadaşımın olması, bakamayacağım anlamına gelmiyordu ve Chris'in Nicki Minaj, Beyoncé ve Amber Rose karşısında

* (İng.) Original gangsta; orijinal gangster, yaklaşık olarak ağır abi. –ç.n

salyaları akıyorsa ben de ona sırf baktığım için bana kızmasına meydan okuyordum.

Ufak bir yan not; evet, erkek arkadaşımın beğendiği belli bir tip olduğu çok netti.

Şu Vante denen çocuk yaklaşık benim yaşımdaydı, biraz daha uzundu, başında koca bir Afrosu vardı ve belli belirsiz bıyıkları çıkıyordu. Dudakları da hoştu. Gerçekten dolgun ve yumuşak.

Onlara biraz fazla uzun bakmıştım. Dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Sana ve anacığına zarar gelmediğinden emin olmam lazımdı."

Böyle deyince her şey mahvolmuştu. Beni tanımıyorsanız bana takma isimle hitap etmeyecektiniz. "Evet, iyiyiz," dedim.

Seven'a, "Hem şu GM'ler sana sıkı yardım ettiler," dedi. "Sahada işini bitiriyordu."

Seven, "Oğlum, kapa çeneni," dedi. "Bu benim kız kardeşim Starr."

Çocuk, "Ha öyle mi?" dedi. "Sen Koca Mav'ın dükkânında çalışan şu kız diil misin?"

Dediğim gibi, bu hep başıma geliyordu. Hem de. Her. Defasında. "Evet. Ta kendisi."

Seven, "Starr, bu DeVante," dedi. "Kendisi King'in elemanlarından biri."

"DeVante mi?" Demek Kenya'nın uğruna kavga ettiği çocuk buydu.

"Evet, ta kendisi." Beni baştan aşağıya süzüp bir kez daha dudaklarını yaladı. "Beni bir yerlerden duydun filan mı yoksa?"

Durmadan dudaklarını yalaması... Hoş değildi. "Evet, seni duydum. Ayrıca dudakların o kadar kuruysa dudak kremi filan alsan fena olmaz, bu kadar yaladığına göre."

"Lanet olsun, demek öyle ha?"

Seven, "Bize yardım ettiğin için teşekkür ederiz demek istedi," dedi her ne kadar öyle demek istememiş olsam da. "Takdir ediyoruz."

"Hiç sorun değil. Kendi taraflarındaki bütün şu ayaklanmalar yüzünden bu ahmaklar buralara dadandılar. Oralar fazla sıcak geliyor tabii."

Seven, "Bu kadar erken saatte parkta ne yapıyorsun ki?" diye sordu.

Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Görev var diye buraya diktiler işte. Nassı olduğunu bilirsin."

O bir d-boy'du*. Lanet olsun, Kenya bunları nasıl seçeceğini biliyordu hakikaten. Eğer insanın tipi uyuşturucu satan çetecilerse ciddi sorunların var demekti. Yani sonuçta King onun babasıydı.

Seven, "Kardeşini duydum," dedi. "Üzgünüm kanka. Dalvin sağlam bir çocuktu."

DeVante sahadaki bir çakıl taşını tekmeledi. "Teşekkürler. Anneme çok koydu. Bu yüzden buradayım. Evden çıkmam gerekiyordu."

Dalvin? DeVante? Başımı yana eğdim. "Annen hepinize şu Jodeci denen eski gruptan mı isim verdi." Bunu biliyor olmamın tek sebebi annemle babamın Jodeci'ye bayılıyor olmalarıydı.

"Evet, n'olmuş yani?"

"Sadece soru sordum. Havalara girmene gerek yok."

Beyaz bir Tahoe çitin öbür tarafında sesli bir şekilde fren yapıp durdu. Babamın Tahoe'suydu.

Penceresi açıldı. Üstünde bir sabahlık vardı ve yüzü yastık izleriyle doluydu. Dışarı çıkmaması için dua ediyordum çünkü babamı tanıdığım kadarıyla bacakları kuruluktan kül rengi olmuşlardı ve çoraplarının üstüne Nike terlik giymişti. "Kimseye bir şey demeden evden çıkarak ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye bağırdı.

Sokağın karşısındaki King Lordlar kahkahalarla gülmeye başladılar. DeVante kendisi de gülmek istermiş gibi yumruğuna öksürdü. Seven'la ikimiz babam dışında her yere bakıyorduk.

"Ha, beni duymuyormuş gibi yapmak istiyorsunuz öyle mi? Sizinle konuşurken bana cevap verin!"

---

* (İng.) Dope boy: uyuşturucu satıcısı, torbacı. –*çn*

King Lordlar artık kahkaha atmayı geçip ulumaya başlamışlardı.

Seven, "Baba, sadece basket oynamaya geldik," dedi.

"Umurumda değil, bütün bu haltlar olurken kalkıp gidersiniz öyle mi? Hemen arabaya binin!"

Ağzımın içinden, "Lanet olsun," dedim. "Hep bir aptal gibi davranmak zorunda."

"Sen ne dedin?" dedi bağırarak.

King Lordlar daha da yüksek sesle ulumaya başlamışlardı. Ortadan yok olmak istiyordum.

"Hiçbir şey," dedim.

"Yok, bir şey söyledin sen. Bak size ne diyeceğim, çiti tırmanmayın. Dolaşıp girişe gidin. Ben oraya geldiğimde sizi orada bulmazsam fena olacak."

Gaza basıp gitti.

Siktir.

Topumu kaptığım gibi fırladım, Seven'la zebaniler kovalıyormuş gibi parkın öteki tarafına doğru koşmaya başladık. En son bu kadar hızlı koştuğumda Koç, intihar koşusu yaptırıyordu. Babam aracı park ederken girişe vardık. Kamyonetin arkasına tırmandım ve Seven'ın aptal kızı da yolcu koltuğuna yerleşti.

Babam gaza basıp yola çıktı. "Siz kafayı mı yediniz ha?" dedi. "İnsanlar ayaklanmışlar, Ulusal Muhafızları buraya çağırmalarına ramak kalmış ve top mu oynıycanız ha?"

Seven, "Neden bizi öyle utandırdın?" diye patladı.

Arka koltukta oturduğum için o kadar mutluydum ki. Babam yola bakmadan Seven'a döndü ve hırladı, "Daha o kadar büyümedin."

Seven dümdüz ileriye baktı. "Bir avuç King Lord sana güldü diye benimle öyle konuşabilmek için epey bir arsız olman lazım be oğul. N'oldu, şimdi Kingci mi kesildin başımıza?"

Seven karşılık vermedi.

"Sana diyorum çocuk!"

"Hayır efendim," dedi dişlerinin arasından.

"Peki, o zaman ne düşündükleri niye umurunda? Madem erkek olmayı öyle fena istiyon, bilmiyo'n mu erkekler haklarında ne deniyo umursamaz?"

Araba yolunun yarısına bile gelmemişken annemin geceliğiyle tel kapının arkasında durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş çıplak ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu.

"Girin şu eve!" diye bağırdı.

İçeri girerken oturma odasında volta atıyordu. Soru patlayıp patlamayacağı değil, ne zaman patlayacağıydı.

Seven'la sevdiği kanepesine gömüldük.

"Ner'deydiniz bakalım?" diye sordu. "Yalan söylemeseniz iyi olur."

Jordanlarıma bakıp, "Basket sahasında," diye mırıldandım.

Annem bana doğru iyice yaklaşıp elini kulağına dayadı. "Ne dedin bakayım? İyi duyamadım."

Babam, "Yüksek sesle konuş kızım," dedi.

"Basket sahası," diye tekrarladım daha yüksek sesle.

"Basket sahası." Annem doğrulup güldü. "Basket sahası dedi." Kahkahası durdu ve sesi her kelimeyle daha da yükseldi. "Ben buraları arşınlıyorum, endişeden aklım çıktı çıkacak ve siz basket sahasına gitmişsiniz, öyle mi?"

Koridorda biri kıkırdadı.

Annem sesin geldiği tarafa bakmadan, "Sekani, odana git!" dedi. Aceleyle giderken ayakları hızla yere çarpıyordu.

"Seslenip size gittiğimizi söyledim," dedim.

Babam, "Haa, demek seslenmiş," diye alay etti. "Kimsenin seslendiğini duydun mu bebeğim? Çünkü ben duymadım."

Annem dişlerini emdi. "Ben de duymadım. Bizi para istemek için uyandırmasını biliyor ama bir savaş alanına gittiğini söylemeyi beceremiyor."

Seven, "Benim hatam," dedi. "Onu evden çıkarıp normal bir şey yapmak isteyen bendim."

Annem, "Bebeğim, şu anda normal diye bir şey yok!" dedi.

"Neler olduğunu görüyorsun. Ayrıca siz öylece dışarı çıkacak kadar deli misiniz ha?"

Babam, "O kadar aptal mısınız demek daha doğru olur," dedi.

Gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmadım.

Annem, "Telefonlarınızı teslim edin," dedi.

"Ne?" diye çığlık attım. "Bu adil değil! Seslenip size söyle..."

Annem sıktığı dişlerinin arasından, "Starr Amara," dedi. İlk ismim tek heceli olduğundan ayrı hecelerle söyleyebilmek için göbek adımı da işin içine katması gerekiyordu. "Eğer o telefonu bana vermezsen Tanrı şahidim olsun."

Ağzımı açacak oldum ama o, "Hele bir şey daha söyle! Meydan okuyorum, tek bir şey daha söyle! Lanet olası Jordanlarını da alırım!"

Bu tam bir saçmalıktı. Hakikaten. Babam bizi izliyordu; annemin saldırı köpeği gibiydi, yanlış bir hareket yapmamızı bekliyordu. İşte böyle çalışıyordular. Annem ilk raundda dövüşüyor ve başarılı olmazsa babam nakavt için olaya dahil oluyordu. Babamın nakavt için olaya dahil olmasını asla istemezdiniz.

Seven'la telefonlarımızı verdik.

"Ben de öyle düşünmüştüm," deyip telefonları babama verdi. "Siz ikiniz 'normal'i bu kadar çok istediğinize göre gidip eşyalarınızı toplayın. Bugün için Carlos'un evine gidiyoruz."

Babam, Seven'a kalkması için işaret edip, "Yok, o gitmiyor," dedi. "O benimle dükkâna gelcek."

Annem bana bakıp başını sertçe koridora doğru salladı. "Yürü. Sana duş aldırmam lazım aslında, dışarısı gibi kokuyorsun." Ben çıkarken seslendi. "Ve Carlos'a giderken açık saçık bir şeyler giymeyi de düşünme sakın!"

Nassıl sinir ediyordu beni. Chris, Carlos Dayımın sokağının ilerisinde oturuyordu. Fakat babamın karşısında daha fazlasını söylemediğine sevinmiştim.

Brickz benimle yatak odamın kapısında buluştu. Bacaklarımın üstüne sıçrayıp yüzümü yalamaya çalıştı. Bir köşede

yaklaşık kırk ayakkabı kutusunu üst üste dizmiştim ve hepsini devirdi.

Kulaklarının arkasını kaşıdım. "Sakar köpek."

Onu da yanımızda götürürdüm ama Carlos Dayı'nın semtinde pitbullara izin vermiyorlardı. Yatağıma yerleşip eşyalarımı toplamamı izledi. Tek ihtiyacım olan mayom ve bir çift sandaletti ama annem ayaklanmalar yüzünden bütün hafta sonu orada kalmaya karar verebilirdi. Bir çift kıyafet alıp okula giderken kullandığım sırt çantamın içine yerleştirdim. Her bir omzuma bir sırt çantasını astım. "Hadi gel Brickz."

Peşimden arka bahçedeki yerine geldi ve ben de onu zincirine bağladım. Brickz'in yiyecek ve içecek kaplarını doldururken babam güllerinin yanına çömelip yapraklarını inceledi. Onlara olması gerektiği kadar su veriyordu ama nedense kuru görünüyorlardı.

"Hadi ama," dedi onlara. "Bundan daha iyisini yapmanız lazım."

Annemle Sekani, annemin Camrysinde beni bekliyorlardı. Kendimi yolcu koltuğunda buldum. Çocuksu bir şey, biliyorum ama o anda ona bu kadar yakın oturmak istemiyordum. Ne yazık ki seçeneklerim anneme yakın oturmakla, Sir-osuruk-Alot* Sekani'nin yanına oturmaktı. Dosdoğru ileriye bakıyordum ve gözümün ucuyla bana baktığını gördüm. Sanki konuşmak üzereymiş gibi bir ses çıkardı ama sözcükleri, bir iç çekme olarak dışarı çıkmaya karar verdiler.

İyi. Ben de onunla konuşmak istemiyordum zaten. Acayip adilik yapıyordum ve umurumda bile değildi.

Otoyola yönelip eskiden oturduğumuz Cedar Grove Projects'i geçtik. Garden Heights'ın çarşı caddesi olan, işletmelerin çoğunun bulunduğu Magnolia Bulvarı'na geldik. Genelde cumartesi sabahları mahallenin her yerinden erkekler, cadde boyunca ileri geri gidip birbirleriyle yarışarak arabalarını sergilerlerdi.

* Rapçi Sir-Mix-a-Lot'a gönderme. –çn

Fakat bugün cadde kapalıydı. Tam ortasından bir güruh yürüyordu. Pankartları ve üstünde Khalil'in yüzü olan posterleri vardı ve "Khalil için Adalet!" diye slogan atıyorlardı.

Orada, dışarıda onlarla beraber olmam lazımdı ama protesto yapmalarının nedenlerinden birinin kendim olduğunu bile bile bu yürüyüşe katılamazdım.

Annem, "Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Bunu nasıl yapabilmişti? "Biliyorum."

"Demek istediğim, bebeğim, sorun sen değilsin. Sen her şeyi doğru yaptın."

"Ama bazen doğru yapmak yeterli olmuyor ha?"

Elimi tuttu. Kendisine gıcık olmama rağmen ona izin verdim. Bir süre için alabileceğim tek cevap buydu.

Otoyoldaki cumartesi sabahı trafiği, hafta içi trafiğine kıyasla son derece akıcıydı. Sekani kulaklıklarını takıp tabletiyle oynadı. Radyoda doksanlardan kalma R&B şarkıları çalıyordu ve annem de ağzının içinden şarkılara eşlik ediyordu. Kendini hakikaten kaptırdığında her tür soloyu yapmaya çalışıp, "Evet kızım, evet!" diyordu.

Durup dururken, "Doğduğunda nefes almıyordun," dedi.

Bunu ilk duyuşumdu. "Gerçekten mi?"

"Hı hı. Seni doğurduğumda on sekiz yaşımdaydım. Ben de daha hâlâ bebektim ama yetişkin olduğumu düşünüyordum. Kimseye ölesiye korktuğumu itiraf etmiyordum. Anneannen iyi bir ebeveyn olmamın imkânı olmadığını düşünüyordu. Vahşi Lisa olamazdı.

"Ona yanıldığını kanıtlamaya kararlıydım. İçkiyle sigarayı bıraktım, bütün randevularıma gittim, düzgün yedim, vitaminlerim aldım, bütün her şeyi yaptım işte. Hatta Mozart açıp karnıma kulaklık bile koydum. Bunun da ne kadar işe yaradığını gördük. Bir aylık piyano derslerini bile tamamlamadın."

Güldüm. "Affedersin."

"Sorun değil. Dediğim gibi. Her şeyi doğru yaptım. O doğum

odasında olduğumu hatırlıyorum ve seni çekip çıkardıklarında ağlamıyordun. Ağlamanı bekledim ama ağlamadın. Herkes koşuşturmaya başlamıştı ve babanla ben neyin yanlış gittiğini sorup duruyorduk. Sonunda hemşire soluk almadığını söyledi.

"Paniğe kapıldım. Baban beni sakinleştiremedi. Kendisi de güçlükle sakin kalabiliyordu. Hayatımın en uzun dakikasının ardından ağladın ama ben senden daha çok ağladım sanırım. Bir şeyleri yanlış yapmış olduğumu biliyordum. Fakat hemşirelerden biri elimi tuttu..." Annem yeniden elimi tuttu. "Gözümün içine baktı ve, 'Bazen her şeyi doğru yapsan da işler yine de yanlış gidebilirler. İşin püf noktası denemeye devam etmekte,' dedi."

Yolun kalanı boyunca elimi tuttu.

Çocuklar bahçelerde ve kaldırımlarda oynuyorlardı. Limonata tezgâhları, garaj satışları ve bir sürü de koşu yapan insan vardı. Bütün bunlara rağmen ortam gerçekten çok sessizdi.

Carlos Dayı'nın evinden birkaç sokak ötedeki Maya'nın evini geçtik. Ona mesaj atıp gelmesini isteyebilirdim ama biliyorsunuz işte, telefonum yanımda değildi.

Annem bir defa daha aklımı okuyup beni korkutarak, "Bugün o küçük arkadaşını ziyaret edemezsin," dedi. "Cezalısın."

Ağzım kocaman açıldı.

"Fakat o Carlos'un evine gelip seni görebilir."

Gözünün ucuyla, yarım bir gülümsemeyle bana baktı. Hesapta bu, ona sarılıp teşekkür ettiğim ve ona dünyanın en iyi annesi olduğunu söylediğim an olacaktı.

Tabii öyle bir şey olmayacaktı. "Tamam, her neyse," deyip arkama yaslandım.

Kahkahayla güldü. "O kadar inatçısın ki!"

"Hayır, değilim!"

"Evet, öylesin," dedi. "Tıpkı baban gibi."

Carlos Dayı'nın araba yoluna girer girmez Sekani dışarı atladı. Kuzenimiz Daniel kaldırımdan yanındaki birkaç çocukla beraber ona el salladı. Hepsi de bisikletlerinin üstündeydiler.

Sekani, "Sonra görüşürüz anne," dedi. Koşarak garajdan çık-

makta olan Carlos Dayı'nın yanından geçti ve bisikletini kaptı. Bisikleti Sekani'ye Noel'de hediye gelmişti ama Carlos Dayı'nın evinde duruyordu çünkü annem Garden Heights'ta binmesine izin vermiyordu. Pedalları çevirip araba yolunu geçti. Annem aşağıya atlayıp arkasından seslendi, "Fazla uzaklaşma."

Arabadan indim ve Carlos Dayı beni kendi kusursuz tarzıyla kucakladı; fazla sıkı değil ama beni ne kadar sevdiğini bana birkaç saniye içinde anlatacak kadar sağlam.

Başımın üstünü iki defa öpüp, "Nasılsın bakalım küçük kız?" diye sordu.

"İyi sayılırım." Burnumu çektim. Havada duman kokusu vardı ama iyi cinsinden. "Barbekü mü yapıyorsunuz?"

"Sadece ızgarayı ısıttık. Öğle yemeği için birkaç hamburgerle tavuk atacağız."

Annem, "Umarım besin zehirlenmesi geçirmeyiz," diye takıldı.

Carlos Dayı, "Aha bakın kim komedyenlik yapmaya çalışıyor," dedi. "Hem pişirdiğim her şeyi hem de az önce ağzından çıkan kelimeleri yiyeceksin küçük kız kardeşim çünkü az sonra maharetimi konuşturacağım. Food Network'te gördüklerinden eksik kalan tek bir tarafım yok," dedikten sonra yakalarını kaldırdı.

Tanrım, bazen o kadar klişe olabiliyordu ki.

Pam Teyze verandada ızgaraya bakıyordu. Küçük kuzenim Ava, başparmağını emip Pam Teyze'nin bacağına sarılıyordu. Beni gördüğü anda koşarak geldi. "Starr-Starr!"

Koşarken atkuyruğu uçuşuyordu. Kollarıma atladı. Onu etrafımda çevirerek bol bol kıkırdattım. "Koca dünyada en sevdiğim üç yaşındaki kız nasılmış bakalım?"

"İyi!" Islanıp buruş buruş olmuş parmağını yeniden ağzına soktu. "Selam Leelee Teyze."

"Selam bebeğim. Uslu durdun mu bakayım?"

Ava başını fazla salladı. *O kadar* uslu durmuş olmasının imkânı yoktu.

Pam Teyze mangalı Carlos Dayı'ya devredip annemi kucak-

layarak selamladı. Koyu kahverengi teni ve kabarık kıvırcık saçları vardı. Anneannem ondan hoşlanıyordu çünkü kendisi "iyi bir aileden" geliyordu. Annesi avukattı ve babası da Pam Teyze'nin cerrah olarak çalıştığı hastanenin ilk baş cerrahıydı. Yemin ederim tıpkı Huxtablelar* gibiydiler.

Ava'yı yere indirdikten sonra Pam Teyze bana sıkıca sarıldı. "Sen nasılsın tatlım?"

"İyi sayılırım."

Anladığını söyledi ama gerçekten kimse anlayamıyordu.

Anneannem kolları iki yana açık vaziyette arka kapıdan fırlayıp geldi. "Kızlarım!"

Bir şeylerin döndüğünün ilk işareti buydu. Bana ve anneme sarılıp yanaklarımızdan öptü. Anneannem ne bizi öper ne de kendisini öpmemize izin verirdi. Ağızlarımızla neler yaptığımızı bilmediğini söylerdi. Yüzümü ellerine alıp, "Tanrı'ya şükürler olsun. Hayatını bağışladı. Haleluya!"

Kafamda o kadar çok alarmın zili çalmaya başlamıştı ki. "Tanrı hayatımı bağışladığı" için mutlu olmayacağından değil ama bu kadın anneanneme benzemiyordu. Hem de hiç.

Annemle beni bileklerimizden tutup havuzun kenarındaki şezlonglara çekti. "İkiniz de gelip benimle konuşacaksınız."

"Ama ben Pam..."

Anneannem anneme bakıp sıktığı dişlerinin arasından tısladı. "Hemen çeneni kapa, otur ve benimle konuş, lanet olasıca."

İşte *bu* anneannemdi. Bir şezlonga oturup elini dramatik bir havayla sallayıp kendini serinletti. Emekli bir tiyatro hocası olduğundan her şeyi dramatik yapıyordu. Annemle bir şezlongu paylaşıp yan tarafına oturduk.

Annem, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Beni..." diye başladı ama Ava elinde bebeği ve tarağıyla paytak paytak yürüyerek yanımızdan geçince suratına sahte bir gülümseme yapıştırdı. Ava elindekilerin ikisini de bana verip diğer oyuncaklarıyla oynamaya gitti.

---

* Cosby Show'daki aile. –*çn*

Bebeğin saçlarını tarıyordum. Bu kız beni koşullamıştı. Bir şey söylemesine gerek kalmadan istediğini yapıyordum.

Ava duyma mesafesinden çıkınca anneannem, "Beni ne zaman evime geri alacaksınız?" dedi.

Annem, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şu lanet olasıca sesini alçak tut!" İronik bir şekilde o kendi sesini yükseltmişti. "Dün sabah öğle yemeği için biraz kedi balığı çıkardım. Birkaç hush puppy,* patates, işte artık ne lazımsa onlarla beraber kızartacaktım. Sonra da ufak bir iki işi halletmek için çıktım."

Sırf uyuzluğuna, "Ne gibi işleri?" diye sordum.

Anneannem bana "o bakışı" attı ve o anda birkaç kırışık ve saçını boyarken kaçırdığı birkaç beyaz tel (bunu söylesem beni bir güzel pataklardı) ile annemin otuz yıl sonraki hâlini görmüş gibi oldum.

"Ben yetişkinim küçük kız," dedi. "Bana işimi gücümü sorma. Her neyse, eve döndüğümde ne göreyim? Şu *heffa,*** kedi balığımı mısır gevreğiyle kaplayıp fırınlamış!"

"Mısır gevreği mi?" dedim bebeğin saçlarını ayırırken.

"Evet! Bir de kalkmış, 'Böylesi daha sağlıklı,' filan diyor. Sağlıklı bir şey istersem salata yerim."

Annem eliyle ağzını kapatmış ve dudaklarının uçları da yukarı kıvrılmış şekilde, "Pam'le iyi geçindiğinizi sanıyordum," dedi.

"Geçiniyorduk. Yemeğime bulaşana dek. Şimdi, buraya geldikten sonra bir sürü şeye göğüs germek zorunda kaldım ama bu..." bir parmağını kaldırdı, "işi fazla ileri götürdü. Bunu çekeceğime seninle ve şu hapishane kaçkınıyla yaşarım daha iyi."

Annem ayağa kalkıp anneannemi alnından öptü. "Bir şey olmayacak merak etme."

Anneannem elini sallayıp onu uzaklaştırdı. Annem gidince

---

* Balık kızartılırken artan un kızartılarak yapılan sağlıksız ve bir o kadar lezzetli garnitür. –*çn*

** Sinir bozucu kadın. –*çn*

bana baktı. "Sen iyi misin küçük kız? Carlos bana şu çocuk öldürüldüğünde arabada olduğunu söyledi."

"Evet ha'mfendi iyiyim."

"Güzel. Şimdi iyi değilsen de iyi olacaksın. Biz o açıdan güçlüyüz."

Başımla onayladım ama söylediğine inanmıyordum. En azından benimle ilgili olan kısmına.

Ön taraftan bir zil sesi geldi. "Ben açarım," deyip Ava'nın bebeğini yere bıraktım ve içeri gittim.

Siktir. Kapının öbür tarafındaki Chris'di. Ondan özür dilemek istiyordum ama lanet olsun, hazırlanmak için daha çok zamana ihtiyacım vardı.

Fakat bir tuhaflık vardı. Kapının önünde volta atıyordu. Tıpkı testler için çalışırken ya da önemli bir maçtan önce hazırlanırken yaptığı gibi. Benimle konuşmaktan korkuyordu.

Kapıyı açıp çerçeveye yaslandım. "Selam."

"Selam." Gülümsedi ve o gülümsediğinde her şeye rağmen ben de gülümsedim.

"Babamın arabalarından birini yıkıyordum ve o sırada geldiğinizi gördüm," dedi. Bu da kolsuz tişörtünü, parmak arası terliklerini ve şortunu açıklıyordu. "İyi misin? Mesajda iyi olduğunu söylediğini biliyorum ama emin olmak istedim."

"İyiyim," dedim.

"Babanın dükkânına saldırmadılar değil mi?" diye sordu.

"Yok."

"İyi."

Bakışmalar ve sessizlik.

İç çekti. "Bak bu, prezervatif meselesiyle ilgiliyse bir daha asla almayacağım."

"Asla mı?"

"Yani sadece almamı istersen," diye çabucak ekledi. "Bunun da yakın bir zamanda olmasına gerek yok. Aslında benimle yatmana da gerek yok. Ya da öpüşmene. Lanet olsun, bir daha asla sana dokunmamamı istersen ben..."

"Chris, Chris," deyip yavaşlaması için ellerimi kaldırdım, kahkaha atmamak için mücadele veriyordum. "Sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Tamam."

"Tamam."

Bir raund daha bakışmalar ve sessizlik.

Olduğum yerde kıpırdanıp, "Aslında ben özür dilerim," dedim. "Sana sessiz eziyet çektirdiğim için. Prezervatifle ilgili değildi."

"Ha..." Kaşları birleşti. "Peki, neyle ilgiliydi?"

İç çektim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Demek bana kızabilirsin ama neden olduğunu bile söyleyemezsin, öyle mi?"

"Seninle hiç ilgisi yok."

"Eğer *bana* sessiz eziyet çektiriyorsan var," dedi.

"Söylesem de anlayamazdın."

"Belki de bunun kararını benim vermem gerekiyordur ha?" dedi. "Bak, seni arıyorum, sana mesaj atıyorum filan ve sen bana neden beni görmezden geldiğini söyleyemiyorsun, öyle mi? Bu biraz boktan bir durum Starr."

Ona bir bakış attım ve o anda annem ve anneannemin, "Gerçekten bunu söylemiş olamazsın," bakışını atarkenki hallerine çok benzediğime dair güçlü bir his oluştu içimde.

"Sana söyledim, anlayamazsın. Onun için boş ver."

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Bütün bu yolu..."

"Bütün bu yol mu? Kanka, *ne* yolundan bahsediyorsun? Şu sokağı mı diyorsun?"

O anda sesim tamamen Garden Heights Starr'ına aitti.

"Evet, şu sokağı diyorum," dedi. "Ayrıca var ya? Bunu yapmak zorunda değildim. Ama yaptım ve sen bana neler olduğunu bile söyleyemiyorsun!"

"Sen beyazsın tamam mı?" diye bağırdım. "Sen beyazsın!"

Sessizlik.

"Ben beyaz mıyım?" dedi, sanki bunu hayatında ilk defa duymuş gibi. "Bunun herhangi bir şeyle nasıl bir bağlantısı var?"

"Her türlü! Sen beyazsın, ben siyahiyim. Sen zenginsin, ben değilim."

"Bunun bir önemi yok!" dedi. "Öyle şeyler benim umurumda değil Starr. Benim umursadığım sensin."

"Öyle şeyler benim bir parçam."

"Tamam, yani? Bu büyük bir şey değil ki. Tanrım, cidden ama. Canını sıkan şey bu mu? *Bu* yüzden mi bana sessiz eziyet çektiriyorsun?"

Ona baktım. Aynı Lisa Janae Carter gibi göründüğümden emindim. Ağzım, kendi deyimiyle ben ve kardeşlerim "ukalalık ettikleri" zamanda olduğu gibi hafif açıktı, çenemi biraz geriye çekmiştim ve kaşlarımı da kaldırmıştım. Siktir, elim bile kalçamda duruyordu.

Chris geriye doğru küçük bir adım attı, tıpkı kardeşlerim ve benim yaptığımız gibi. "Sadece... ben buna bir anlam veremiyorum tamam mı? Hepsi bu."

"Yani dediğim gibi, anlayamıyorsun. Değil mi?"

Bam. Eğer annem gibi davranıyorsam bu onun, "Bak, sana söylemiştim işte," anlarından biriydi.

"Hayır, galiba anlamıyorum," dedi.

Bir raund sessizlik daha.

Chris ellerini ceplerine soktu. "Belki anlamama yardımcı olabilirsin? Bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki hayatımda olmaman, müzik yapamamaktan ve basket oynayamamaktan daha kötü. Müzik yapmakla basket oynamayı ne kadar sevdiğimi bilirsin Starr."

Sırıttım. "Bununla mı beni baştan çıkaracaksın yani?"

Alt dudağını ısırıp omuz silkti. Güldüm. O da güldü.

"Kötü replik ha?" diye sordu.

"Berbat."

Yeniden sessizleştik. Fakat bu beni rahatsız etmeyen sessizliklerden biriydi. Elini uzattı. Chris'le çıkarak olduğum kişiye ihanet edip etmediğimi hâlâ bilmiyordum ama onu o kadar özlemiştim ki canım acıyordu. Annem, Carlos Dayı'nın evine

gelmenin normal bir hayata gelmek olduğunu söylüyordu ama gerçekte istediğim normallik, Chris'le yaşadığımızdı. Hangi Starr olmayı seçmek zorunda kalmadığım bir normallik. Kimsenin sana ne kadar üzgün olduğunu ya da "Uyuşturucu satıcısı Khalil" hakkında konuşmadığı normallik. Sadece... normal işte.

İşte bu yüzden Chris'e tanığın ben olduğumu söyleyemezdim.

Elini tuttum ve bir anda her şey yeniden doğru gelmeye başladı. Durup dururken irkilmeler, bir anda olanları hatırlamalar yoktu.

"Hadi gel," dedim. "Carlos Dayı burgerleri hazırlamış olmalı."

El ele arka bahçeye gittik. Gülümsüyordu ve şaşılacak şekilde ben de gülümsüyordum.

ON

Güneş batar batmaz ayaklanma yeniden başladığından, geceyi Carlos Dayı'nın evinde geçirdik. Bir şekilde dükkâna dokunan olmamıştı. Bunun için kiliseye gidip Tanrı'ya şükretmemiz gerekirdi ama annem de, ben de bir şeye bir saatten fazla çaba harcayamayacak kadar yorgunduk. Sekani, Carlos Dayılarda bir gün daha geçirmek istediğinden pazar sabahı Garden Heights'a onsuz döndük.

Otoyoldan çıkar çıkmaz polisin kontrol için yolu kesmiş olduğunu gördük. Devriye arabalarının kapatmadığı tek bir şerit vardı ve memurlar geçmelerine izin vermeden önce şoförlerle konuşuyorlardı.

Aniden bir şey kalbimi kavrayıp ezdi. "Acaba biz..." Yutkundum. "Çevrelerinden dolaşamaz mıyız?"

"Sanmıyorum. Büyük ihtimalle bütün mahallenin etrafında bunlardan vardır." Annem bana bakıp suratını astı. "Kemirik? İyi misin?"

Kapı kolunu kavradım. Rahatlıkla silahlarını çekip Khalil'e yaptıklarını bize de yapabilirlerdi. Bedenlerimizdeki bütün kan herkesin görebileceği şekilde sokağa akıp göl olacaktı. Ağızlarımız kocaman açılıp öylece kalacak, gözlerimiz göğe dikilip Tanrı'yı bulmaya çalışırken apaçık duracaktı.

"Hey." Annem çenemi eline aldı. "Hey, bana bak bakayım."

Denedim ama gözlerim yaşlarla dolmuştu. Bu kadar zayıf olmaktan o kadar bıkıp usanmıştım ki. Khalil hayatını kaybetmiş olabilirdi ama ben de bir şey kaybetmiştim ve bu canımı sıkıyordu.

Annem, "Sorun değil," dedi. "Bu bizim kontrolümüz altında, tamam mı? Eğer mecbursan gözlerini kapat."

Kapattım.

Ellerini görünür bir yerde tut.

Ani hareketlerde bulunma.

Sadece onlar seninle konuştuğunda konuş.

Saniyeler öyle ağır, öyle sürüne sürüne ilerliyorlardı ki saatler geçmiş gibi geliyordu. Memur, annemden kimlik kartını ve ruhsatını istedi ve ben de Siyahi İsa'ya bizi eve götürmesi için dua ettim ve annem çantasını ararken bir silah sesi daha duymamayı umdum.

Sonunda yolumuza devam ettik. "Gördün mü bebeğim," dedi. "Her şey yolunda."

Eskiden sözcüklerinde bir güç vardı. Bir şeylerin yolunda olduğunu söylediğinde yolunda oluyordu. Fakat son nefesini veren iki kişiyi kollarınızda tuttuktan sonra bu gibi sözler hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Araba yolumuza girdiğimizde kapının kolunu hâlâ bırakmamıştım.

Babam dışarı çıkıp penceremi tıklattı. Annem penceremi benim yerime açtı. "İşte benim kızlarım." Gülümsedi ama gülümsemesi solup somurtmaya dönüştü. "Ne oldu?"

Annem, daha sonra konuşuruz anlamında, "Sen bir yere mi gidecektin bebeğim," dedi.

"Evet, depoya gidip malzeme almam lazım." Omzuma hafifçe vurdu. "Hey, babanla takılmak ister misin bakalım? Sana dondurma alırım. Bir ay dayanan şu koca, sert olanlardan."

Hiç yapabilecekmiş gibi hissetmesem de güldüm. Babamın bu konuda bir yeteneği vardı. "O kadar dondurmaya ihtiyacım yok."

"İhtiyacın var demedim ki. Geri döndüğümüzde o çok sevdiğin şu Harry Potter nanesini izleyebiliriz."

"Haayıııır."

"Ne?" diye sordu.

"Baba, Harry Potter'ı beraber izlemek için olabilecek en kötü insansın. Durmadan (sesimi kalınlaştırdım) 'Neden şu nigga Voldemort'u vurmuyorlar be?' deyip duruyorsun."

"Evet, bütün o kitaplarda filmlerde filan onu vurmayı akıl edememeleri çok saçma."

Annem, "O olmadığında da," dedi, "şu 'Harry Potter aslında çeteler hakkında' teorinden bahsediyorsun."

"Öyle!" dedi.

Evet, aslında bu *iyi* bir teoriydi. Babam Hogwarts evlerinin aslında birer çete olduklarını iddia ediyordu. Kendi renkleri, saklanacak yerleri vardı ve her zaman birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı, tıpkı çeteler gibi.

Harry, Ron ve Hermione asla birbirlerini ispiyonlamıyorlardı, tıpkı çeteciler gibi. Ölüm Yiyenlerin birbirilerinin aynısı dövmeleri bile vardı. Bir de Voldemort'a bakın. İsmini söylemekten korkuyorlardı. Hakikaten "Adı Anılmaması Gereken Kişi" ona bir sokak lakabı vermek gibi bir şeydi. İşte düpedüz çeteci haltları dönüyordu ortada.

Babam, "İkiniz de bunun gayet mantıklı olduğunun farkındasınız," dedi. "Sırf İngiltere'deler diye çetecilik yapmayacaklar diye bi şey yok." Bana baktı. "Peki, o zaman bugün ihtiyar babanla takılmak istiyon mu istemiyon mu?"

Onunla takılmayı her zaman severdim.

• • •

Sokaklarda yürürken subwooferlardan* Tupac'ın müziği yükseliyordu. Başını dik tutmakla ilgili rap yapıyordu ve babam da ona eşlik ederken bana bakıyordu, sanki Tupac'ın söylediklerinin aynısını bana söyler gibiydi.

"Bıktığını biliyorum bebeğim." Çenemi kaldırdı, "Ama başını dik tutmalısın."

Koroya eşlik edip işlerin düzeleceğini söylüyordu ve ben de bu sözler şu anda tam ruhuma hitap ettiklerinden ağlasam mı yoksa babam bu kadar kötü şarkı söylediği için gülsem mi bilemiyordum.

Babam, "Bu eleman bildiğin derin bir adamdı. Hakikaten derin. Şimdiki rapçiler böyle olmuyorlar."

"Yaşını belli ediyorsun baba."

"Her neyse. Hakikat bu. Şimdiki rapçilerin tek umursadıkları para, kaşarlar ve güzel kıyafetler."

"Yaşını belli ediyorsun," diye fısıldadım

Babam, "Evet, 'Pac da o meselelerden bahsetti ama aynı zamanda siyahilerin durumunu düzeltmeyi de umursuyordu," dedi. "Mesela 'nigga' sözcüğünü alıp yepyeni bir anlam vermesi; Never Ignorant Getting Goals Accomplished.** Thug Life'ın da..."

"The Hate U Give Little Infants F—S Everybody," derken kendimi sansürledim. Konuştuğum kişi babamdı ne de olsa.

"Onu biliyon mu?"

"Evet. Khalil bana ne anlama geldiğini düşündüğünü söylemişti. Tam... şeyden önce Tupac dinliyorduk."

"Peki. O halde sence ne anlama geliyor?"

"Bilmiyor musun?" diye sordum.

"Biliyorum. *Senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum.*"

İşte başlamıştı. Beynimi didik didik edecekti. "Khalil toplumun bize gençken verdiklerinin daha sonra dönüp onları ısırdığını söyledi," dedim. "Fakat sadece gençler hakkında olmadığını düşünüyorum. Bence genel olarak bizim hakkımızda, nokta."

---

* (İng.) Derin bas hoparlörler. *–yhn*

** (İng.) Asla Cahil Kalmayan, Amaçlarına Ulaşan. *–çn*

"Biz kimiz?"

"Siyahiler, azınlıklar, fakirler. Toplumun dibindeki herkes."

Babam, "Ezilenler," dedi.

"Aynen. Kısa çöpü çekenler bizleriz ama en çok korktukları da bizleriz. Hükümetin Kara Panterleri hedef almasının nedeni buydu, değil mi? Panterlerden korktukları için?"

Babam, "Hı hı," dedi. "Panterler insanları eğitip onlara güç verdiler. Fakat ezilenlere güç verme taktiği Panterlerden de geriye gider. Bir isim söyle bakayım bana."

Ciddi miydi? Beni hep düşünmeye zorluyordu. Bu bir saniyemi aldı. "1831'deki köle ayaklanması," dedim. "Nat Turner diğer köleleri eğitip onlara güç verdi ve bu da tarihteki en büyük köle ayaklanmalarından biriyle sonuçlandı."

"Tamam, tamam. Bildin." Benimle yumruk tokuşturdu. "Peki, bugünkü toplumda 'küçük çocuklara' ne aşılanıyor?"

"Irkçılık mı?"

"Biraz daha ayrıntıya girmelisin. Khalil'i ve içinde bulunduğu durumun tamamını düşün. Ölmeden önce."

"O bir uyuşturucu satıcısıydı." Bunu söylemek canımı yakıyordu. "Bir ihtimal de çete üyesiydi."

"Neden uyuşturucu satıcısıydı? Mahallemizde neden bu kadar çok uyuşturucu satıcısı var?"

Khalil'in söylediğini hatırladım. Elektrikle yiyecek arasında seçim yapmaktan bıkmıştı. "Paraya ihtiyaçları var," dedim. "Ve para kazanmak için başka pek bir yolları da yok."

Babam, "Doğru. Fırsat yokluğu," dedi. "Kurumsal Amerika, bizim semtlerimize iş olanağı sağlamıyor ve bizi işe almak için aceleci davrandıkları da söylenemez. Sonra da, kahretsin, liseden mezun olsan da mahallelerimizdeki okulların çoğu bizi yeterince iyi yetiştiremiyorlar. İşte bu yüzden annenle seni ve erkek kardeşlerini Williamson'a gönderme meselesini konuştuğumuzda fikrini kabul ettim. Bizim okullarımızın sizi Williamson'ın yaptığı gibi donatacak kaynakları yok. Buralarda uyuşturucu bulmak iyi bir okul bulmaktan daha kolay.

"Şimdi, şunu düşün," dedi. "Uyuşturucular mahallemize nasıl girdiler? Bu konuştuğumuz, milyarlarca dolarlık bir sanayi bebeğim. Bu meret bizim mahallelerimize uçakla getiriliyor ama ben özel jeti olan kimseyi tanımıyorum. Sen tanıyor musun?"

"Hayır."

"Kesinlikle. Uyuşturucular bir yerlerden gelip toplumumuzu çökertiyorlar," dedi. "Onlar olmadan hayatta kalamayacaklarını düşünen Brenda gibileri var ve onları satmadan hayatta kalamayacağını düşünen Khalil gibileri var. Brenda gibiler kendilerini temizlemeden iş bulamazlar ve işleri yoksa da rehabilitasyona gidemezler. Khalil gibiler uyuşturucu sattıkları için tutuklandıklarında ya hayatlarının büyük kısmını hapishanede geçirirler, ki o da milyarlarca dolarlık bir sanayi... ya da gerçek bir iş bulmakta zorlanıp büyük ihtimalle yeniden uyuşturucu satmaya başlarlar. Bize aşıladıkları nefret bu işte yavrum, bize karşı tasarlanmış bir sistem. Thug Life bu işte."

"Seni anlıyorum ama Khalil uyuşturucu satmak *zorunda* değildi," dedim. "Sen bıraktın."

"Doğru ama onun yerinde olmadığın sürece onu yargılamamalısın. O hayata düşmek, o hayatın dışında kalmaktan kolaydır. Özellikle de öyle bir durumda. Şimdi, bir soru daha var."

"Gerçekten mi?" Lanet olsun, kafamı yeterince karıştırmıştı.

"Evet, gerçekten," dedi sesini tizleştirip dalga geçerek. Benim sesim hiç de öyle değildi bir kere. "Söylediğim her şeyi düşündüğünde Thug Life hakkında bildiklerini protestolara ve ayaklanmalara nasıl uygularsın?"

Bunun üstüne bir dakika daha düşünmem gerekti. "Herkes Bir-On Beş yargılanmadığı için öfkeli," dedim, "ama aynı zamanda böyle bir şey yapıp yakayı sıyıran ilk kişi olmadığı için de. Bu sürekli oluyordu ve insanlar da bir şeyler değişene dek ayaklanmaya devam edecekler. Dolayısıyla sistemin hâlâ nefret aşıladığını ve herkesin hâlâ sikildiğini düşünüyorum, ne dersin?"

Babam gülüp benimle yumruk tokuşturdu. "Kızım. Öyle küfürlü konuşma ama evet, yaklaşık olarak öyle. Sistem değ-

şene kadar da sikilmeye devam edeceğiz. Olay bu. Değişmek zorunda."

Gerçek bütün gücüyle kafama dank edince boğazımda bir yumru oluştu. Sert, büyük bir yumruydu. "İnsanlar bu yüzden protesto ediyorlar ha? Çünkü sesimizi çıkarmazsak değişmeyecek."

"Aynen öyle. Sessiz kalamayız."

"O halde *ben* de sessiz kalamam."

Babam sustu. Ardından bana baktı.

İçinde yaşadığı mücadeleyi gözlerinden okuyabiliyordum. Onun için herhangi bir hareketten daha önemliydim. Onun bebeğiydim ve her zaman da öyle kalacaktım. Ayrıca sessiz kalmam, güvende olmam anlamına geliyorsa kesinlikle sessiz kalmamı isteyecekti.

Fakat bu mesele benden de Khalil'den de önemliydi. Bu Biz'le ilgiliydi, baş harfi büyük Biz; bizim gibi görünen, bizim gibi hisseden ve beni ya da Khalil'i tanımasalar da bu acıyı hisseden herkesle. Sessizliğim Biz'e yardımcı olmuyordu.

Babam bakışlarını yeniden yola odakladı. Başıyla onayladı. "Evet. Sessiz kalamayız."

Depoya yaptığımız gezi cehennem gibiydi.

Bir sürü insan, koca koca alışveriş arabalarını sağa sola itiyorlardı ve bu nanelere normalde bile manevra yaptırmak zorken bir de tıka basa doluyken itmek gerekiyordu. Çıktığımızda kendimi, Siyahi İsa bizi cehennemin derinliklerinden çekip çıkarmış gibi hissediyordum. Fakat babam bana söz verdiği gibi dondurma aldı.

Malzeme almak sadece ilk adımdı. Malzemeleri dükkânda indirdik, raflara yerleştirdik ve ikimiz (daha doğrusu, *ben)* bütün o cips, kurabiye ve şekerleme paketlerine fiyat etiketleri yapıştırdık. Babamla takılmayı kabul etmeden önce bunu düşünmüş olmalıydım. Ben bu zor işleri yaparken o da ofisinde fatura ödüyordu.

Birisi kapıyı çaldığında Hot Fries'a fiyat etiketi yapıştırıyordum.

Başımı kaldırmadan, "Kapalıyız," diye bağırdım. Kapıya asılı bir işaret vardı, okuma yazması yok muydu?

Belli ki yoktu. Kapı yeniden çalındı.

Babam ofisinin kapısında belirdi. "Kapattık!"

Kapı bir kez daha çalındı.

Babam ofisine girip Glock'uyla çıkageldi. Kendisi eski bir mahkûm olduğundan üstünde tabanca taşıması yasaktı ama teknik olarak taşımadığını söylüyordu. Tabanca ofisinde duruyordu.

Kapının dışındaki kişiye baktı. "Ne istiyon?"

Bir adam, "Açım," dedi. "Bir şeyler alabilir miyim?"

Babam kapının kilidini açıp kapıyı açık tuttu. "Beş dakkan var."

DeVante içeri girerken, "Teşekkürler," dedi. Görece kısa Afro saçları uzayıp tam Afro olmuşlardı. Vahşileşmiş gibi görünüyordu ve sadece saçından da bahsetmiyordum. Gözleri de öyleydi. Şişmişlerdi, kıpkırmızılardı ve sağa sola oynuyorlardı. İçeri geçerken bana başıyla belli belirsiz bir selam verdi.

Babam kasanın başında elinde makinesiyle bekliyordu.

DeVante dışarıya göz attı. Cipslere baktı. "Fritos, Cheetos ya da Dori..." Bir kez daha dışarıya göz atarken cümlesini yarıda kesti. Kendisini izlediğimi fark edip cipslere baktı. "Doritos."

Babam, "Beş dakikan gitgide kısalıyor," dedi.

"Tamam, be adamım. Tamam!" DeVante bir paket Fritos kaptı. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

"Acele et."

DeVante buzdolaplarına gitti. Kasanın yanına gidip babama katıldım. Bir şeylerin döndüğü çok belliydi. DeVante dışarı bakmak için boynunu uzatıp duruyordu. Beş dakikası en az üç defa geçti. Kimsenin Coca Cola, Pepsi ve Faygo arasında seçim yapması bu kadar uzun sürmezdi. Üzgünüm ama gerçekten sürmezdi.

"Tamam Vante." Babam kasaya gelmesini işaret etti. "Benden bir şey çalacak cesareti toplamaya mı çalışıyorsun yoksa birilerinden mi kaçıyorsun?"

"Yok be ya, senden bir şey çalmaya filan çalışmıyom." Bir deste para çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. "Paralıyım. Ayrıca ben bir King'im, hiç kimseciklerden kaçmam, annadın mı?"

"Yok, onlardan dükkânlarda saklanırsın," dedim.

Bana öfkeyle baktı ama babam ona, "Kız haklı. Birilerinden saklanıyosun. Kingler mi yoksa GMler mi?"

"Parktaki şu GMler olamaz, değil mi?" diye sordum.

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun?" diye patladı.

"Sen babamın işletmesine girdin dolayısıyla bu benim işim."

Babam, "Aynen öyle!" dedi. "Ama hakkaten, sen kimden saklanıyon?"

DeVante temizleme kitimin yardım edemeyeceği bir noktaya gelmiş olan yüksek boğazlı Chucklarına baktı. "King'den," diye mırıldandı.

Babam, "Kingler'den mi yoksa King'den mi?" diye sordu.

DeVante daha yüksek sesle, "King'den," diye tekrarladı. "Ağabeyimi öldüren elemanları halletmemi istiyor ama bu üstüme kalsın diye uğraştığım yok."

Babam, "Evet, Dalvin'i duydum," dedi. "Üzgünüm. Ne oldu?"

"Koca D'nin partisindeydik ve birkaç GM üstüne geldi. Kavgaya giriştiler ve korkaklardan biri onu sırtından vurdu."

Of lanet olsun. Bu Khalil'le gittiğimiz partiydi ve bunlar da çıkmamıza neden olan silah sesleriydi.

DeVante, "Koca Mav, oyundan nasıl çıktın?" diye sordu.

Babam keçisakalını sıvazlarken DeVante'yi inceledi. Sonunda, "Zor yoldan," dedi. "Babam bir King Lord'du. Adonis Carter. Tam teşekküllü bir OG'ydi."

DeVante, "Vays!" dedi. "O senin babalık mıydı? Koca Don?"

"Aynen. Bu şehrin gördüğü en büyük uyuşturucu satıcısıydı."

"Yo! Hocam bu acayipmiş be ya." DeVante o anda ciddi ciddi hayranı olduğu ünlünün karşısındaki bir liseli kıza dönüşmüştü. "Polislerin bile onun hesabına çalıştıklarını filan duymuştum. Büyük para yapmıştı."

Benim duyduğum, büyükbabam büyük para yapmakla o kadar meşgulmüş ki babama ayıracak zamanı yokmuş. Babamın daha gençken üstüne mink ceket giymişken, pahalı oyuncaklarla oynarken, şıkır şıkır mücevherler takmışken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı ve Koca Don bunların hiçbirinde yoktu.

Babam, "Büyük ihtimalle öyle," dedi. "Orasını fazla bilemem. Ben sekiz yaşımdayken hapse girdi. O zamandan beri de orada. Ben onun tek çocuğuyum, oğluyum. Herkes de kaldığı yerden benim devam etmemi bekledi.

"On iki yaşımdayken King Lord oldum. Siktir, hayatta kalmamın tek yolu buydu. Babalığım yüzünden birileri her zaman peşimdeydi ama King Lord olursam arkamı kollayacak birileri olacaktı. Kingcilik yaşam tarzım oldu. Sözüm söz, ölümüne bu işe girmiştim."

Bana baktı. "Sonra baba oldum ve bu King Lord haltının ölmeye değmeyeceğini fark ettim. Çıkmak istedim ama oyunun nasıl işlediğini bilirsin, bunu yapmak öyle, 'artık işim bitti,' diyerek kolay kolay olmuyor. Taç King'deydi ve o da benim has kankamdı ama beni öylece bırakamazdı. Hem iyi para da yapıyordum ve dürüst olacaksak bunu arkanda bırakıp yürüyüp gitmeyi düşünmesi de kolay değildi hani."

DeVante, "Evet, King senin tanıdığı en iyi d-boylardan biri olduğunu söylerdi hep," dedi.

Babam omuz silkti. "Babama çekmişim. Fakat hakikaten de sadece hiç yakalanmadığım için iyiydim. Günün birinde King'le ikimiz mal almak için yola çıktık ve enselendik. Polisler silahların kime ait olduğunu öğrenmek istediler. King'in iki cezası vardı ve o suçlama, ömür boyu hapis cezası anlamına geliyordu. Benim sicilim temizdi, dolayısıyla suçu üstüme alıp birkaç yıl hapis ve sonra da denetimli serbestlik yedim. Dibine kadar sadıktım.

"Bunlar hayatımın en zor üç yılıydı. Büyürken babama hapse girip beni bıraktığı için öfkeliydim. Şimdi de kalkmış onunla aynı hapishanede bebeklerimin hayatlarını kaçırıyordum."

DeVante'nin kaşları birleşti. "Babalığınla aynı hapishanede miydin?"

Babam başıyla onayladı. "Bütün hayatım boyunca insanlar ondan gerçek bir kralmış gibi bahsettiler, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir efsaneydi. Fakat gördüğüm adam benimle geçiremediği zamanlar yüzünden pişmanlık duyan zayıf, ihtiyar bir adamdı. Bana söylediği en hakiki şey, 'Benim hatalarımı tekrar etme,' oldu..." Babam bir kez daha bana baktı. "...ve ben de tam olarak onu yapıyordum. Kızımın okuldaki ilk günlerini ve ona benzer önemli şeyleri kaçırdım. Bebeğimin yanında olmadığım için başka birine baba demeyi istemesine sebep oldum."

Bakışlarımı çevirdim. Carlos Dayı'yla ne kadar yakınlaştığımızı biliyordu.

Babam, "Bütün şu King Lord bokuyla, uyuşturucu bokuyla bütün hepsiyle resmi olarak işim bitmişti," dedi. "Ve suçu üstlendiğim için de King çıkmama izin verdi. O üç yıla değdi."

DeVante'nin gözleri ağabeyinden bahsederken hep olduğu gibi sönükleşti. "Çıkman için hapse girmen mi gerekti?"

Babam, "Benim durumum kaide değil, istisna," dedi. "İnsanlar bunun hayat boyu olduğunu söylerken ciddiler, hakikaten hayat boyu. Bu işin içindeyken ölmeye ya da bu iş uğruna ölmeye hazır olmalısın. Çıkmak mı istiyorsun?"

"Hapse girmek istemiyorum."

"Sana onu sormadı," dedim. "Çıkmak isteyip istemediğini soru."

DeVante uzun bir süre sessiz kaldı. Babama bakıp, "Sadece hayatta kalmak istiyorum dostum," dedi.

Babam keçisakalını sıvazladı. İç çekti. "Tamam sana yardım edeceğim ama şuraya yazıyorum, eğer silahşörlüğe ya da çeteciliğe dönecek olursan işim bittiğinde King'in seni enselemiş olmasını dileyeceksin. Okula gidiyor musun?"

"Evet."

Babam, "Notların nasıl?" diye sordu.

DeVante omuz silkti.

Babam, DeVante'nin omuz silkmesini taklit edip, "Bu ne demek şimdi?" dedi. "Notlarının kaç olduğunu biliyorsun, söyle o zaman!"

DeVante, "Yani, A, B filan alıyorum," dedi, "Aptal diilim."

"Tamam, iyi. Okulda kalmanı da sağlayacağız."

DeVante, "Dostum, Garden Lisesi'ne dönemem," dedi. "Bütün King Lordlar orada. Bunun kanına susamak olacağının farkındasın, değil mi?"

"Oraya gitçen demedik. Bişiler bulcaz. Burada dükkânda çalışabilirsin. Gece evinde mi kalıyosun?"

"Yok be. King, elemanlarına beni orada izletiyor."

Babam, "Tabii öyle yapcak," diye mırıldandı. "Onun için de bişiler bulcaz. Starr, ona fiyat etiketlerini nasıl yapıştıracağını göstersene."

"Onu hakikaten de öyle pat diye işe alıyor musun?" diye sordum.

"Burası kimin dükkânı Starr?"

"Senin, ama..."

"Bu kadarı kâfi. Ona fiyat etiketlerini nasıl yapıştıracağını göster."

DeVante ukala ukala güldü. Onun boğazına bir yumruk çakmayı istedim.

"Hadi gel," diye mırıldandım.

Bağdaş kurup cips koridoruna oturduk. Babam sokak kapısını kilitleyip ofisine döndü. Jumbo boy bir Hot Cheetos kapıp üstüne doksan dokuz sent etiketi yapıştırdım.

DeVante, "Bana nasıl yapılacağını göstermen lazım," dedi.

"Gösteriyorum işte. İzle."

Bir paket daha kaptım. Omzumun üstünden fazlasıyla yakınlaşıp eğildi. Gereğinden fazla yakındı. Kulağıma soluyordu. Başımı çevirip ona baktım. "Affedersin."

"Senin benimle derdin ne yahu?" diye sordu. "Geçen gün yanına gelir gelmez atarlandığımı düşündün. Sana hiç bi şey yapmışlığım yok."

Bir Doritos paketinin üstüne etiket yapıştırdım. "Hayır ama Denasia'ya yaptın. Ve Kenya'ya. Ve kimbilir Garden Heights'taki kaç kıza daha."

"Dur bakalım, Kenya'ya hiç bir halt yapmışlığım yok."

"Numarasını istemedin mi? Denasia'yla beraber olmana rağmen hem de."

"Ben Denasia'yla beraber değilim. Sadece onunla o partide dans ettim," dedi. "Kız arkadaşımmış gibi davranıp Kenya'yla konuştum, diye deliren o. Eğer onlarla uğraşıyor olmasaydım ben..." Yutkundu. "Dalvin'e yardım edebilirdim. Yanına geldiğimde yere uzanmış kan kaybediyordu. Tek yapabildiğim ona sarılmak oldu..."

Ben de kendimi bir kan gölünün içinde görebiliyordum. "... ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştın sonunda ne olacağını bile..."

"Sonunun iyi olması imkânsızdı."

İkimiz de sustuk.

Şu tuhaf déjà-vu anlarından birini yaşadım. Kendimi tıpkı şu andaki gibi bağdaş kurup oturmuş bir halde gördüm ama etiketleri yapıştırmayı öğrettiğim Khalil'di.

Khalil'e ölmeden önce yardımcı olamamıştık. Belki DeVante'ye yardımcı olabilirdik.

Ona bir paket Hot Fries uzattım. "Bu etiket tabancasını nasıl kullanacağını sadece bir defa açıklayacağım, o yüzden dikkatini versen iyi edersin."

Sırıttı. "Bütün dikkatim sende küçük annecik."

Daha sonra, uyuyor olmam gereken bir saatte annem babamla koridorda konuşuyordu. "Yani King'den saklanıyor diye burada saklanması gerektiğini mi düşündün?"

DeVante. Görünüşe bakılırsa babam "bişiler" bulamayıp

DeVante'nin bizimle kalmasına karar vermişti. Babam ikimizi saatler önce eve bırakıp ayaklanmacılardan korumak için dükkâna geri dönmüştü. Daha yeni eve gelmişti. Evimizin King'in, DeVante'yi aramayacağı tek yer olduğunu söyledi.

Babam, "Bir şeyler yapmak zorundaydım," dedi.

"Bunu anlıyorum ve bunun Khalil'e olan borcunu ödemek olduğunu düşündüğünü..."

"Öyle bişi diil."

Annem yumuşak bir sesle, "Evet aynen öyle," dedi. "Anlıyorum bebeğim. Khalil hakkında benim de bir sürü pişmanlıklarım var. Fakat bu? Bu ailemiz için tehlikeli."

"Sadece şimdilik. DeVante, Garden Heights'ta kalamaz. Bu mahalle onun için iyi diil."

"Bekle. Onun için iyi değil ama çocuklarımız için iyi, öyle mi?"

"Hadi ama Lisa. Saat geç oldu. Şu anda bunları dinlemek için can atıyor değilim. Bütün gece dükkândaydım."

"Ben de bütün gece senin için endişelendiğimden ayaktaydım! Bu mahallede yaşadıkları için bebeklerimin başlarına neler gelebilir diye endişeleniyordum."

"Onlar iyi! Şu siktiğimin çetecilik haltına bulaştıkları filan yok."

Annem burnundan soludu. "Evet, o kadar iyiler ki düzgün bir okula gidebilsinler diye arabayla bir saat yol gitmem gerekiyor. Bir de, Tanrı korusun, Sekani dışarıda oynamak isteyince kız kardeşinin en yakın arkadaşının başına geldiği gibi vurulmasından endişe etmemem için onu ağabeyimin evine götürmem gerekiyor."

Hem Khalil'den hem de Natasha'dan bahsediyor olabilirdi, bu da berbat bir durumdu.

Babam, "Tamam, diyelim ki taşındık," dedi. "Sonra n'olcak? Biz de mahalleye sırt çeviren bütün o satılmış hergeleler gibi olmicaz mı ha? Çocuklarımıza öğretmek istediğin bu mu?"

"Çocuklarımın hayatın tadını çıkarmalarını istiyorum! Anlıyorum Maverick, halkına yardım etmek istiyorsun. Ben de

istiyorum. Bu yüzden klinikte her gün kıçım çatlayana kadar çalışıyorum ama mahalleden taşınmak özünü bozduğun anlamına gelmeyecek. Ayrıca bu, yardım edemeyeceğin anlamına da gelmeyecek. Neyin daha önemli olduğuna karar vermen lazım: Ailen mi yoksa Garden Heights mı? Ben kendi seçimimi yaptım bile."

"Ne diyosun sen?"

"Diyorum ki, yavrularım için ne gerekirse onu yapmak zorundayım."

Ayak sesleri geldi ve ardından bir kapı kapandı.

Gecenin büyük kısmında uyumadan konuştuklarının onlar için ne anlama geldiğini merak ettim. Bizim için. Tamam, evet, daha önce de taşınmaktan bahsetmişlerdi ama Khalil öldükten sonra böyle tartışmamışlardı.

Eğer ayrılırlarsa Bir-On Beş bunu da elimden almış olacaktı.

ON BİR

Pazartesi sabahı Williamson'a adım atar atmaz bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Milletin çıtı çıkmıyordu. Yani, aslında koridorlarda ve avluda sanki basket maçı izlerken takımların taktiklerini tartışıyormuş gibi küçük gruplar halinde kümelenmiş, fısıldaşıyorlardı.

Beni ilk bulanlar Hailey'yle Maya oldular. Hailey, "Mesajı aldın mı?" diye sordu.

Söylediği ilk şey bu oldu, selam filan demedi. Telefonumu hâlâ geri almamıştım dolayısıyla, "Ne mesajı?" dedim.

Bana kendisine gelen mesajı gösterdi. Yaklaşık yüz kişilik bir grubu içeren bir mesaj silsilesi vardı. İlk mesajı Hailey'nin ağabeyi Remy yollamıştı.

Bugün protesto var @ilk teneffüs

Sonra da kıvırcık saçlı, gamzeli Luke yanıt vermişti:

Yürü be. Beleşe tatil. Ben varım.

Sonra da Remy:

Olay o zaten dallama.

Sanki birisi kalbimin duraklat tuşuna basmış gibi hissettim. "Khalil için mi protesto yapacaklar?"

Hailey, "Evet," derken heyecandan yerinde duramıyor gibiydi. "Zamanlama da mükemmel. İngilizce sınavına o kadar çalışmadım ki, oha artık. Bu, Remy'nin dersi kırmak için ilk defa iyi bir bahane bulması filan. Yani, bir uyuşturucu satıcısının ölümünü protesto ediyor oluşumuz saçma filan ama..."

O anda bütün Williamson kurallarım çöpü boylamış ve Garden Heightslı Starr kendini göstermişti "Bunla onun ne alakası var lan?"

Ağızları kusursuz bir "O" şeklinde açılmıştı. Hailey, "Yani, demek istediğim... biri uyuşturucu satıcısıysa," dedi, "bu neden..."

"...bir halt yemediği halde öldürüldüğünü açıklar, mı? Yani öldürülmesi artık sorun olmaktan çıkar mı? Ama sizin bunu protesto ettiğinizi sanıyordum."

"Ediyoruz zaten! Tanrım, biraz rahat ol Starr," dedi. "Son zamanlarda Tumblr'da kafayı taktığın için bu olayın üstüne atlayacağını düşünmüştüm."

"Var ya," dedim, patlamama bir saniye kalmıştı. "Beni rahat bırak. Git küçük protestonla eğlen."

Yanımdan geçen herkesle Floyd Mayweather tarzı kavga etmek istiyordum. Bir günlüğüne okuldan kaytaracaklar diye o kadar heyecanlıydılar ki. Khalil mezardaydı. Onun için bir günlüğüne kaytarmak diye bir şey yoktu. Ben de bunu bilerek yaşamak zorundaydım.

Sınıfa girince sırt çantamı yere fırlatıp kendimi sandalyeme bıraktım. Hailey'yle Maya içeri geldiklerinde onlara pis pis bakıp laf etmeleri için sessizce meydan okudum.

Williamson Starr'ı kurallarımın hepsini birden, hiç sikimde olmadan kırıyordum.

Chris, zil çalmadan önce kulaklığını boynuna asmış bir halde sınıfa girdi. Benim koridoruma girip burnumu sıkarak, "Bip

bip," dedi çünkü bir nedenden ötürü bunu aşırı komik buluyordu. Genelde gülüp eline vururdum ama bugün... Hiç havamda değildim. Sadece eline vurdum. Hem de biraz sertçe.

"Ah," dedi ve elini hızla salladı. "Senin neyin var böyle?"

Karşılık vermedim çünkü ağzımı açtığım anda patlayacaktım.

Yanıma çömelip bacağımı salladı. "Starr? İyi misin?"

Kelleşmeye yüz tutmuş, tıknaz Bay Warren boğazını temizledi. "Bay Bryant bu derste Love Connection'ı işlemiyoruz. Lütfen yerinize geçin."

Chris, yanımdaki masaya oturdu. "Hailey'yle ne derdin var?" diye fısıldadı.

Hailey aptal ayağına yatıp, "Bilmem," dedi.

Bay Warren, MacBooklarımızı çıkarmamızı isteyip Britanya Edebiyatı hakkındaki dersine başladı. Daha beş dakika geçmemişti ki birileri, "Khalil için Adalet," dedi.

Diğerleri tempo tutarak ona katıldılar. "Khalil için Adalet."

Bay Warren onlara durmalarını söyledi ama sesleri giderek yükseldi ve yumruklarını masalara vurmaya başladılar.

Aynı anda kusup çığlık atmak ve ağlamak istiyordum.

Sınıf arkadaşlarım kapıya doğru koşturdular. Son çıkan Maya oldu. Önce bana baktı, ardından da dışarı gelmesini işaret eden Hailey'ye. Maya onun peşinden dışarı çıktı.

Artık Hailey'nin peşinden gitmekle işim bitmişti.

Koridorda Khalil için atılan sloganlar tıpkı sirenler gibiydi. Hailey'nin aksine içlerinden bazıları uyuşturucu satıcısı olmasını umursamıyor olabilirlerdi. Bir kısmı neredeyse benim kadar kızgın olabilirdi. Fakat Remy'nin bu protestoyu neden başlattığını bildiğim için yerimden kımıldamadım.

Chris de bir nedenden ötürü oturduğu yerde kaldı. Masasını kaydırırken yere sürtünme sesi geldi ve sonra da benimkine dayanınca durdu. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Onu tanıyordun değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Bay Warren, "Ah," dedi. "Çok üzgünüm Starr. İstersen... istersen annenle babanı arayabilirsin, biliyorsun değil mi?"

Yüzümü sildim. Son istediğim şey annemin bütün bu olanlarla başa çıkamadığım için olay çıkarmasıydı. Daha da kötüsü bunlarla başa çıkamıyor olmak istemiyordum. "Derse devam edebilir misiniz efendim?" diye sordum. "Dikkatimin dağılması iyi olurdu."

Hüzünle gülümseyip dediğimi yaptı.

Günün geri kalanında sadece Chris'le ben derslere girdik. Bazen bir iki kişinin daha bize katıldığı oluyordu. İnsanlar gelip bana Khalil'in ölümünün büyük bir rezalet olduğunu ama Remy'nin protestoyu başlatma nedeninin de rezalet olduğunu söylüyorlardı. Hatta lise ikiye giden bir kız koridorda yanıma gelip davayı desteklediğini ama gerçekte neden protesto ettiklerini duyunca derse döndüğünü söyledi.

Sanki siyah ırkın resmi temsilcisiymişim de bana bir açıklama borçlularmış gibi davranıyorlardı. Fakat onları anladığımı düşünüyordum. Ben bir protestoya katılmazsam bir tavır koymuş, bir şey söylüyor oluyordum ama onlar katılmadıklarında ırkçıymış gibi görünüyorlardı.

Öğle yemeğinde Chris'le otomatların yanındaki masamıza yöneldik. O kusursuz perçemiyle Jess de oturmuş, kızarmış peynir yerken telefonundan bir şeylere bakıyordu.

Soru sorarmış gibi, "Selam," dedim. Orada olmasına şaşırmıştım.

"N'aber?" başıyla selam verdi. "Otursana. Görebildiğin gibi bol bol yer var."

Yanına geçtim ve Chris de diğer tarafıma geçti. Jess'le üç yıldır basket oynuyorduk ve bunların son ikisinde başını omzuma dayıyordu ama hakkında çok şey bilmediğimi itiraf etmekten utanıyordum. Son sınıfta olduğunu, annesiyle babasının avukat olduklarını ve bir kitapçıda çalıştığını biliyordum. Protestoya katılmayacağını bilmiyordum.

Galiba ona sert sert bakıyordum çünkü, "Dersten kaçmak için ölüleri kullanmam," dedi.

Eğer hetero olmasaydım böyle dediği için kesin onunla çıkardım. Bu kez ben başımı omzuna dayadım.

Saçımı okşayıp, "Beyazlar bazen aptalca şeyler yaparlar," dedi.

Jess beyazdı.

Seven'la Layla da tepsilerini alıp bize katıldılar. Seven yumruğunu bana uzattı. Ben de yumruğumu onunkiyle tokuşturdum.

Jess, "Se-ven," dedi ve onlar da yumruklarını tokuşturdular. Böyle sıkı fıkı olduklarını bilmiyordum. "'Dersi Kır' protestosunu protesto ediyoruz, değil mi?"

Seven, "Aynen," dedi. "'Dersi Kır' protestosunu protesto ediyoruz."

Okuldan sonra Seven'la gidip Sekani'yi aldık. Kendisi sınıfının penceresinden gördüğü haber kameralarından bahsedip duruyordu çünkü Sekani dünyaya, kamera karşısına çıkmak için fırsat kollayarak gelmişti. Telefonumda "açık tenli surat" yaparken, gözler kısık, kaşlar kalkık çektiği bir sürü selfiesi vardı.

"Haberlere çıkacak mısınız?" diye sordu.

Seven, "Yok ya," dedi. "Gerek yok."

Eve gidip kapıları kilitleyip hep yaptığımız gibi televizyonda ne izlenecek diye kavga edebilirdik ya da dükkâna gidip babama yardım edebilirdik. Dükkâna gittik.

Babam girişte durmuş bir haberciyle kamera operatörünün Bay Lewis'in dükkânının önünde hazırlanmalarını izliyordu. Tabii Sekani kamerayı görür görmez, "Vaay, televizyona çıkmak istiyorum," dedi.

"Kapa çeneni," dedim. "Hayır, istemiyorsun."

"Evet istiyorum. Ne istediğimi bilmiyorsun!"

Araba durunca Sekani koltuğumu ileri doğru itip dışarı atlarken çenemi konsola geçirdi. "Baba, televizyona çıkmak istiyorum!"

Çenemi ovalıyordum, şu hiperaktifliği günün birinde beni öldürecekti.

Babam Sekani'yi omuzlarından tuttu. "Sakin ol bakalım koca adam. Televizyona çıkmayacaksın."

Dışarı çıkınca Seven, "Neler oluyor?" diye sordu.

Babam onu yerinde tutmak için bir kolunu Sekani'nin göğsüne sarıp, "Köşenin öbür tarafında birkaç polisin üstüne atladılar," dedi.

"Üstlerine mi atladılar?" diye sordum.

"Evet. Onları devriye arabasından çekip dövdüler. Gri Çocuklar."

King Lordların kod adı. Lanet olsun.

Babam, "Okulunuzda neler olduğunu duydum," dedi. "Her şey yolunda mı? "

"Evet." Kolay yanıtı vermiştim. "İyiyiz."

Bay Lewis, kıyafetini düzeltip elini Afrosunun üstünden geçirdi. Haberci bir şeyler söyleyince göbeğini titrete titrete güldü.

Babam, "Şu salak ne söyliycek yahu?" diye merak etti. Kamera operatörü, "Beş saniye içinde yayındayız," dedi. Aklımdan geçen tek şey, 'Lütfen Bay Lewis'i canlı yayına çıkarmayın,' oldu. "Dört, üç, iki, bir."

Haberci, "Evet aynen öyle Joe," dedi. "Şu anda polis memurlarının başına gelen olaya tanık olan Bay Cedric Lewis Jr.'ın yanındayım. Bize ne gördüğünüzü anlatabilir misiniz Bay Lewis?"

Babam bize, "Bir halta tanık olduğu falan yok," dedi. "Bütün gün dükkânındaydım. Ne olduğunu ona ben söyledim!"

Bay Lewis, "Tabii ki de söylerim," dedi. "Şu çocuklar var ya hani, polis memurlarını arabadan çekip çıkardılar. Hem bişicik yaptıkları da yoktu hani. Sadece öylece durup köpek gibi dayak yediler. Gülünç! Duydun mu beni? Bildiğin gülünç!"

Birileri Bay Lewis'i caps* yapacaktı. Kendini aptal yerine koyuyordu ve farkında bile değildi.

---

* (İng.) Caps terimi, benzer şekilde *Screen Shot* (ekran fotoğrafı) ifadesi gibi ekran görüntüsünü ifade etmek için kullanılır. *–ylm*

Haberci, "Bunun, Khalil Harris olayına karşı misilleme olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Tabii ki de düşünüyom! Ve aptalca bişi. Bu serseriler Garden Heights'ı yıllardır terörize ediyolardı. Şimdi n'oluyo da öyle kızıyolar? N'olmuş yani? Kendileri öldüremediler diye mi gaza geldiler? Başkan filan terörist arayıp duruyolar ama ben bi' tanesinin adını vereyim de gelip hemen buracıktan alıversinler."

Babam, "Sakın yapma Bay Lewis," diye dua etti. "Sakın yapma."

Tabii ki de yaptı. "Adı King ve tam da na burda, Garden Heights'ta yaşıyo'. Büyük ihtimalle şehrin en büyük uyuşturucu satıcısı. Şu King Lords çetesinin tepesinde. Birilerini yakalamak istiyosanız gelin onu yakalayın. Zaten polislere bunu yapan da onun adamlarıydı. Biz bundan bıktık! Birileri de bunun için yürüse ya!"

Babam, Sekani'nin kulaklarını kapattı. Hemen sonra saydırdığı küfürlerin her biri Sekani'nin kavanozuna girecek birer dolar olacaktı. Babam, "Siktir," diye tısladı. "Siktir, siktir, siktir. Bu şerefsiz..."

Seven, "Gammazladı," dedi.

"Canlı yayında," diye ekledim.

Babam, "Siktir, siktir, siktir," demeye devam ediyordu.

Haberci, Bay Lewis'e, "Valinin bugün duyurduğu sokağa çıkma yasağının bu gibi olayların önüne geçeceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Babama baktım. "Hangi sokağa çıkma yasağı?"

Ellerini Sekani'nin kulaklarından çekti. "Garden Heights'taki her işletmenin saat dokuzda kapanması lazım. Saat ondan sonra da kimse sokakta olamaz. Işıklar kapanıyor. Tıpkı hapisteki gibi."

Sekani, "Yani bu akşam evde mi olacaksın baba?" diye sordu.

Babam gülümseyip onu kendisine çekti. "Evet dostum. Sen ödevlerini bitirdikten sonra sana Madden'da bir iki şey gösterebilirim."

Haberci röportajı bitirdi. Babam kadınla kamera operatörünün gitmelerini bekleyip Bay Lewis'in yanına gitti. "Sen deli misin?" diye sordu.

Bay Lewis, "Neden? Gerçeği söylediğim için mi?" dedi.

"Dostum, bunu canlı yayında yapamazsın, böyle milleti gammazlayamazsın. Artık idam fermanın çıktı bundan haberin var di mi?"

Bay Lewis, herkesin duyabilmesi için yüksek sesle,, "Ben o niggadan korkmuyom lan!" dedi. "Sen korkuyon mu?"

"Yok ama ben oyun nasıl işler bilirim."

"Oyun oynamak için çok yaşlıyım. Sen de öyle olmalısın!"

"Bay Lewis dinleyin..."

"Yook, sen dinliycen oğul. Ben savaşa gidip döndüm ve burada başka bir savaşa girdim. Şunu görüyo' musun?" Pantolonunun paçasını kaldırıp protez bir bacağa geçirilmiş ekose çorabını gösterdi. "Savaşta kaybettim. Tam şuradaki..." Gömleğini göğsüne kadar yukarı kaldırdı. Sırtından şiş göbeğine kadar uzanan ince pembe bir yara vardı. "Musluklarından su içtim diye birkaç beyaz çocuk beni kesince oldu." Gömleğini aşağı bıraktı. "Güya King olacak şu meymenetsizden çok daha beterini gördük biz. Bana yapacağı tek şey beni öldürmek. Gerçeği söyledik diye, öyle gideceksek, o halde öyle gideceğiz demektir."

Babam, "Anlamıyorsun," dedi.

"Evet bal gibi anlıyorum. Hele seni hepten anlıyorum. Ortada dolanıp artık gangster olmadığını söylüyorsun, bir şeyleri değiştirmek istediğini iddia ediyorsun ama daha hâlâ şu 'gammazlık yok' martavalını okumaya devam ediyosun. Şu bebelere de aynı şeyi öğretiyon di mi? King hâlâ o kuş beynini kontrol ediyor ve sen de bunu anlayamayacak kadar aptalsın."

"Aptal mı? Canlı yayında gammazlık yapıp da nasıl bana aptal dersin?"

Tanıdık bir vuup-vup sesi bizi korkuttu.

Aman Tanrım.

Devriye arabası ışıkları yanıp sönerek sokakta ilerledi. Babam ve Bay Lewis'in yanında durdu.

İki memur aşağıya indiler. Biri siyah diğeri beyazdı. Elleri bellerindeki silahlarının fazla yakınında duruyorlardı.

Hayır, hayır, hayır.

Siyah olan dimdik babama bakıp, "Burada bir sorun mu var?" diye sordu. Tıpkı babam gibi o da keldi ama daha yaşlı, daha uzun ve daha iriydi.

Babam, "Hayır memur bey," dedi. Az önce pantolonunun cebinde olan ellerini artık iki yanında görünür bir yerde tutuyordu.

Daha genç olan, beyaz polis, "Bundan emin misin?" diye sordu. "Bize öyle görünmedi."

Bay Lewis birkaç dakika önce olduğundan çok daha yumuşak bir sesle, "Sadece konuşuyorduk memur beyler," dedi. Onun da elleri iki yanında duruyordu. Annesiyle babası onunla da on iki yaşına girince o konuşmayı yapmış olmalıydılar.

Siyahi olan babama bakmaya devam ederek, "Bana bu genç adam sizi rahatsız ediyormuş gibi geldi bayım," dedi. Henüz Bay Lewis'e bakmamıştı. Bunun sebebinin Bay Lewis'in bir NWA tişörtü giymemesi olup olmadığını merak ettim. Belki de kolları dövmeli olmadığı içindi ya da hafif bol pantolon ve ters bir beyzbol şapkası takmadığı için.

Siyahi polis babama, "Üstünde bir kimlik belgesi var mı?" diye sordu.

"Efendim, tam dükkânıma girmek üzereydim..."

"Üstünde kimlik belgesi var mı dedim sana."

Ellerim titriyordu. Kahvaltı, öğle yemeği ve diğer her şey midemde alt st olmaya başlamış boğazıma yükselmek üzereydiler. Babacığımı benden alacaklardı.

"Neler oluyor?"

Arkama döndüğümde Bey Reuben'ın yeğeni Tim'in yanımıza geldiğini gördüm. İnsanlar sokağın karşısında kaldırımda durmuşlardı.

Babam, "Kimliğime uzanacağım," dedi. "Arka cebimde. Tamam mı?"

"Baba..." dedim.

Babam gözlerini memurdan ayırmadı. "Hepiniz dükkâna girin bakayım. Tamam mı?"

Fakat yerimizden kıpırdamadık.

Babamın elleri yavaşça arka cebine uzandı ve ben de gözlerimi onun ellerinden polislerin ellerine çevirip silahlarına uzanacaklar mı diye baktım.

Babam cüzdanını çıkardı, Babalar Günü'nde ona aldığım, üstüne baş harfleri kazılı olan deri cüzdanı. Onlara gösterdi.

"Gördünüz mü? Kimlik belgem burada."

Sesi daha önce hiç bu kadar küçük gelmemişti.

Siyahi memur cüzdanı alıp açtı. "Ah," dedi. "Maverick Carter."

Ortağıyla bakıştılar.

İkisi de bana baktı.

Kalbim durdu.

Benim tanık olduğumu anlamışlardı.

Üstünde annemle babamın isimleri yazan bir dosya olmalıydı ya da dedektifler boşboğazlık etmişlerdi ve artık karakoldaki herkes isimlerimizi biliyordu. Kimbilir belki de bir şekilde Carlos Dayı'dan öğrenmişlerdi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde olmuştu ve babama bir şey olursa...

Siyahi memur ona baktı. "Yere uzan, eller arkanda."

"Ama..."

"Yere uzan dedim, yüzün aşağıda olacak!" diye bağırdı. "Hemen."

Babam bize baktı. Yüz ifadesinden bunu görmek zorunda kaldığımız için bizden özür dilemek istediği anlaşılıyordu.

Bir dizinin üstüne çömeldi ve yüzünü aşağıya çevirip yere uzandı. Elleri arkasına gitti ve parmakları birbirlerine geçti.

Peki kamera operatörü bunlar olurken neredeydi? Bu neden haberlere çıkamıyordu?

Bay Lewis, "Durun bir dakika memur bey," dedi. "Onunla sadece konuşuyorduk."

Beyaz polis, "Bayım, içeri girin," dedi.

Seven, "Ama o bir şey yapmadı," dedi.

Siyahi polis, "Çocuk, içeri gir!" dedi.

"Hayır! O benim babam ve..."

Babam, "Seven!" diye bağırdı.

Her ne kadar beton zemine uzanmış yatıyor olsa da sesinde Seven'ı susturacak kadar otorite vardı.

Siyahi memur babamın üstünü ararken ortağı da durmuş olanları izleyenlere bakıyordu. Sayımız artık oldukça artmıştı. Bayan Yvette ve omuzlarına havlu atmış olan iki müşterisi eşikte duruyorlardı. Yolda bir araba durmuştu.

Beyaz memur, "Herkes işine baksın," dedi.

Tim, "Hayır efendim," dedi. "Bizim işimiz bu."

Siyahi polis üstünü ararken dizini babamın sırtında tutuyordu. Tıpkı Bir-On Beş'in Khalil'e yaptığı gibi ellerini üstünden bir defa, iki defa, üç defa geçirdi. Bir şey çıkmadı.

Beyaz polis, "Larry," dedi.

Larry adlı siyahi polis başını kaldırıp önce ona ardından çevremize toplanmış bütün o insanlara baktı.

Larry dizini babamın sırtından çekip doğruldu. "Ayağa kalk," dedi.

Babam ağır ağır ayağa kalktı.

Larry bana baktı. Ağzıma safra dolduğunu hissettim. Babama dönüp, "Gözüm üstünde olacak çocuk. Sakın unutma," dedi.

Babamın çenesi kaya gibi sert görünüyordu.

Polisler araçlarına binip gittiler. Yolda durmuş olan araba da gitti ve durup izleyenler de dağıldılar. Bir kişi bağırdı. "Her şey yoluna girecek Maverick."

Babam ağlayacak gibi olup da kendimi durdurmak istediğimde hep yaptığım gibi gökyüzüne baktı. Ellerini sıkıp sıkıp gevşetiyordu.

Bay Lewis sırtına dokundu. "Hadi gel oğlum."

Babamı bize doğru getirdi ama yanımızdan geçip dükkâna girdiler. Tim peşlerinden gitti.

Sekani yumuşak bir sesle, "Neden babama böyle bir şey yaptılar?" diye sordu. Bana ve Seven'a yaşlı gözleriyle bakıyordu.

Seven kolunu ona sardı. "Bilmiyorum dostum."

Ben biliyordum.

Dükkâna girdim.

DeVante kasanın yanında bir süpürgeye yaslanmış duruyordu. Üstünde, Seven'la ben dükkânda çalıştığımızda babamın bize giydirmeyi denediği şu çirkin önlüklerden vardı.

Göğsüme bir sancı girmişti. Khalil de bunlardan giyerdi.

DeVante elinde koca bir sepet öteberi tutan Kenya'yla konuşuyordu. Arkamdan kapanan kapının zili çıngırdayınca ikisi de bana doğru baktı.

DeVante, "Ne oldu ya?" diye sordu.

Kenya, "Dışarıdakiler polis miydi?" dedi.

Olduğum yerden Bay Lewis'le Tim'in babamın ofisinin kapısında durduklarını görebiliyordum. O da içeride olmalıydı.

Kenya'ya, "Evet," diye yanıt verip arka tarafa yöneldim. Kenya'yla DeVante peşimden gelip cevaplamaya vaktim olmayan yaklaşık elli milyon soru sordular.

Ofisin zemininin her yerine kâğıtlar saçılmıştı. Babam kamburunu çıkarıp masanın üstüne kapanmış, ağır ağır nefes alırken sırtı inip kalkıyordu.

Masaya yumruk attı. "Siktir!"

Babam bana bir defasında her siyahi erkeğin atalarından miras bir öfkesinin olduğunu söylemişti. köle sahiplerinin ailelerine zarar vermelerini engelleyemedikleri anda doğan bir öfke. Babam aynı zamanda dünyada hiçbir şeyin o öfkenin uyanmasından daha tehlikeli olmadığını söylemişti.

Bay Lewis ona, "İçine atma oğul," dedi.

Tim, "Silktiğimin domuzları," dedi "Bu haltı yapmalarının tek nedeni Starr'ı biliyor olmaları."

Bir dakika. Ne?

Babam omzunun üstünden arkaya baktı. Gözleri şişmiş ve ıslak, sanki ağlamış gibiydi. "Sen neden bahsediyosun Tim?"

Tim, "Kankalarımdan biri o gece olay yerinde seni, Lisa'yı ve küçük kızınızı ambulansa binerken görmüş," dedi. "Bu da mahallede yayıldı ve şimdi de herkes televizyonda bahsettikleri tanığın o olduğunu düşünüyor."

Ha.

Siktir.

Babam, "Starr, git Kenya'dan hesabı al," dedi. "Vante, şu yerleri silmeyi bitir."

Seven'la Sekani'nin yanından geçip kasaya gittim.

Bütün mahalle biliyordu.

Kenya'dan para alırken karnım düğüm düğüm olmuştu. Eğer mahalle öğrendiyse Garden Heights'ın dışındaki insanların öğrenmesine çok zaman kalmamış demekti. Peki sonra ne olacaktı?

Kenya, "Onu iki defa okuttun," dedi.

"Ha?"

"Sütü, iki defa okuttun Starr."

"Haa."

Sütlerden birini iptal edip süt kutusunu bir poşete koydum. Kenya büyük ihtimalle bu akşam kendisi ve Lyric için yemeği tek başına yapacaktı. Bazen öyle lazım oluyordu. Aldıklarının geri kalanını da kasadan geçirip parasını aldım ve para üstünü verdim.

Bana bir saniye kadar bakıp, "Gerçekten de onun yanında olan sen miydin?" dedi.

Boğazım kupkuruydu. "Fark eder mi?"

"Evet eder. Neden bu konuda konuşmuyorsun? Sanki bir şeyleri saklıyor gibisin."

"Öyle söyleme."

"Ama durum bu, değil mi?"

İç çektim. "Kenya dur. Anlamıyorsun tamam mı?"

Kenya kollarını kavuşturdu. "Anlaşılacak ne var ki?"

"Çok şey!" Bağırmak istememiştim ama lanet olsun. "Kalkıp insanlara durmadan bu boku anlatamam."

"Neden olmasın?"

"İşte! Az önce polislerin, tanık olduğumu bildikleri için babama ne yaptıklarını görmedin mi kızım?"

"Yani polislerin Khalil için konuşmanı engellemesine izin mi vereceksin? Onun senin için bundan çok daha önemli olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten." Asla tahmin edemeyeceği kadar önemliydi benim için. "Polislerle konuştum bile Kenya. Hiçbir şey olmadı. Başka ne yapmam lazım?"

"Televizyona filan çık, ne bileyim?" dedi. "Herkese o gece gerçekte neler olduğunu anlat. Olaylara bir defa bile onun tarafından bakmadılar. Sessizliğinle onun hakkında ileri geri konuşmalarına izin veriyorsun."

"Affe...anlayamadım, nasıl oluyor da onların herhangi bir şey yapmalarına izin vermiş oluyorum?"

"Haberlerde onun hakkında söyledikleri her şeyi duyuyorsun, ona gangster filan diyorlar ve sen Khalil'in öyle birisi olmadığını biliyorsun. Özel okuldaki arkadaşlarından biri olsa anında televizyona çıkıp onu sonuna kadar savunacağından adım gibi eminim."

"Sen ciddi misin ya?"

"Evet, aynen öyleyim," dedi. "Şu züppe çocuklar uğruna onu bıraktın ve sen de bunu biliyorsun. Ağabeyim sayesinde görüşüyor olmasak büyük ihtimalle benim de yüzüme bile bakmazdın."

"Bu doğru değil!"

"Emin misin?"

Değildim.

Kenya başını iki yana salladı. "Bütün bu olayın en sikik yanı ne biliyor musun? Benim tanıdığım Khalil, seni savunması için gerekli olduğunu düşünseydi anında kameraların karşısına atlardı. Fakat sen aynısını onun için yapamıyorsun."

Sözcükleriyle beni tokatlamış gibiydi. Hem de olabilecek en kötü şekilde, doğruyu söyleyerek.

Kenya eşyalarını topladı. "Sadece fikrimi söylüyorum Starr. Eğer evimde annemle babam arasında olup bitenleri değiştirebilseydim değiştirirdim ama sen şu anda mahallemizde olanları değiştirme şansına sahipsin ve gıkını çıkarmıyorsun. Korkağın teki gibi."

Kenya dışarı çıktı ve Tim'le Bay Lewis de hemen arkasından gittiler. Tim çıkarken bana siyah gücü selamı verdi ama bunu hak etmiyordum.

Babamın ofisine yöneldim. Seven girişte durmuştu ve babam da masasında oturuyordu. Sekani de yanında durmuş babamın söylediği her şeye başını öne sallayarak eşlik ediyordu ama üzgün görünüyordu. Bana babamla annemin, benimle o konuşmayı yaptıkları günü anımsattı. Anlaşılan babam, Sekani'nin on iki yaşına gelmesini beklememeye karar vermişti.

Babam beni gördü. "Sev, git kasaya göz kulak ol. Sekani'yi de yanında götür. Öğrenme zamanı geldi."

Sekani, "Amma niye yaaa," diye inledi. Onu suçlayamıyordum. Dükkânda ne kadar çok şey yapmayı öğrenirsen o kadar çok şey yapman beklenirdi.

Babam masanın üstünde yanındaki boş yere hafifçe vurdu. Zıplayıp oraya oturdum. Ofisinde bir masa ve dosya dolabı koyacak kadar yer vardı. Çerçevelenmiş fotoğraflar, duvarı boydan boya kaplıyordu. Evlendikleri gün annemle mahkeme salonunda çektirdikleri fotoğraf mesela... Annemin karnı (nam-ı diğer ben) kocaman ve yuvarlaktı; benim ve erkek kardeşlerimin bebekken çekilmiş fotoğraflarımız ve annemle babamızın üçümüzü yaklaşık yedi yıl önce şu J.C. Penney aile portrelerinden birini çektirmek için alışveriş merkezine götürdüğü zaman çekilmiş olan fotoğrafımız da vardı. Hepimiz de beyzbol tişörtü, bol pantolon ve Timberland giymiştik. Rüküş.

Babam, "İyi misin bakayım?"

"Sen iyi misin?"

"Olacağım," dedi. "Sadece sen ve kardeşlerinin bu haltı görmek zorunda kalmış olmanızdan nefret ediyorum."

"Benim yüzümden yaptılar."

"Yok bir tanem. Seni fark etmeden önce başlamışlardı."

"Ama o da durumu kötüleştirdi." Ayaklarımı ileri geri sallarken J'lerime bakıyordum. "Kenya, olanları herkese söylemediğim için benim bir korkak olduğumu söyledi."

"Ciddi değildir. Sadece şu sıralar çok sıkıntılı. King, Iesha'yı her gece bez bebek gibi oradan oraya fırlatıyor."

"Ama haklı." Sesim çatladı. Ağlamama ramak kalmıştı. "Ben bir korkağım. Sana yaptıklarını gördükten sonra tek bir kelime etmek istemiyorum."

"Hey." Babam çenemi tutup başımı çevirdiği için ona bakmaktan başka çarem kalmamıştı. "O tuzağa düşme sakın. İstedikleri bu. Eğer olanları anlatmak istemiyorsan tamam, bu senin bileceğin iş zaten ama bunun sebebi onlardan korkman olmamalı. Sana kimden korkman gerektiğini söylüyorum hep?"

"Tanrı dışında kimseden. Ayrıca seninle annemden. Özellikle de aşırı derecede kızdığında annemden."

Güldü. "Evet. Liste orada son buluyor. Korkacak başka hiçbir şey ya da hiç kimse yok. Şunu gördün mü?" Gömleğinin kolunu sıvayıp zamanında kolunun üst kısmına yaptırdığı, bebeklik halimi resmeden dövmeyi gösterdi. "Altında ne yazıyor?"

Doğru dürüst bakmadan, "Uğruna yaşanacak bir şey, Uğruna ölünecek bir şey," dedim. O yazı kendimi bildim bileli oradaydı.

"Aynen. Sen ve kardeşlerin hem uğruna yaşanacak hem de uğruna ölünecek şeylersiniz ve sizleri korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım." Alnımı öptü. "Eğer konuşmaya hazırsan bir tanem, konuş. Ben seni kollarım."

ON İKİ

Ön tarafa geçen Brickz'i kandırıp içeri çekmekle uğraşıyordum.

Sokak boyunca sürünerek ilerlemesini uzun uzun izledim, ta ki birilerini uyarmam gerektiği kafama dank edene dek. "Baba!"

Çan biberlerinin etrafındaki otları yolmaya ara verip başını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorlar bunlar ya?"

Tank, haberlerde Orta Doğu'dan bahsederken televizyonda gösterdiklerine benziyordu. İki Hummer kadar büyüktü. Ön tarafındaki mavi-beyaz ışıklar, sokağı neredeyse gündüz gibi aydınlatmışlardı. Bir polis memuru kurşungeçirmez yelek ve miğfer takıp aracın tepesine konuşlanmış tüfeğini ileriye doğrultmuştu.

Zırhlı araçtan bir ses kükreyerek geldi, "Sokağa çıkma yasağını ihlal eden herkes tutuklanacaktır."

Babam biraz daha ot yoldu. "Saçmalığın daniskası."

Brickz önünde sallandırdığım sucuğu takip edip mutfaktaki favori yerine kadar geldi. Orada halinden son derece memnun

bir şekilde oturup onu ve yemeğinin kalanını yedi. Brickz, babam evde olduğu sürece saçmalamazdı.

Aslında hepimiz biraz Brickz gibiydik. Babamın evde olması annemin bütün gece ayakta olmayacağı, Sekani'nin durmadan irkilmeyeceği ve Seven'ın da evin erkeği olmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Ben de daha iyi uyuyacaktım.

Babam, ellerine yapışan toprağı silkeleyip eve girdi. "Şu güller bildiğin ölüyorlar. Brickz, sen güllerime mi işiyordun bakiyim ha?"

Brickz'in başı anında dikildi. Gözlerini babamın gözlerine kilitledi ama sonunda başını alçalttı.

Babam, "Seni yaparken yakalamasam iyi olur," dedi. "Yoksa seninle ufak bir sorun yaşıycaz."

Brickz gözlerini de alçalttı.

Bir parça kâğıt havluyla tezgâhın üstündeki kutudan bir dilim pizza aldım. Bu gece dördüncü dilimim filandı. Annem otoyolun öbür tarafındaki Sal'ın yerinden devasa iki pizza almıştı. İtalyanların mekânı olduğundan pizza ince, aromalı otlu (böyle bir sıfat var mı?) ve epey de iyiydi.

Babam, "Ev ödevini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet." Bu çok net bir yalandı.

Ellerini mutfak lavabosunda yıkadı. "Bu hafta başka sınavın var mı?"

"Cuma günü trigonometri var."

"Çalıştın mı?"

"Evet." Bu da aynı netlikte başka bir yalandı.

"Güzel." Üzümleri buzdolabından çıkardı. "Eski dizüstü bilgisayarın hâlâ duruyor mu? Şu pahalı meyveli şeyi almamızdan önceki vardı ya?"

Güldüm. "O bir Apple MacBook baba."

"Fiyatı elma kadar değildi, orası kesin. Her neyse, eskisi hâlâ duruyor mu?"

"Evet."

"Güzel. Onu Seven'a ver. Ona her yerini kontrol edip düzgün

çalıştığından emin olmasını söyle. O bilgisayarı DeVante'nin almasını istiyorum."

"Neden?"

"Faturaları sen mi ödüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman bu soruya cevap vermek zorunda değilim."

Benimle girdiği hemen her tartışmadan böyle sıyrılıyordu. Şeytan, şu ucuz dergilerden birine abone olup, "Evet, ben de bir fatura ödüyorum, ne olmuş yani?" de, diyordu. Fakat bu tabii ki herhangi bir şeyi değiştirmezdi.

Pizzamı bitirdikten sonra odama geçtim. Babam çoktan ebeveyn yatak odasına gitmişti. Televizyonları açıktı ve ikisi de karın üstü yatağa uzanmışlar, annem dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken bacaklarından birini babamın bacaklarından birinin üstüne koymuştu. Tuhaf bir şekilde çok şirinlerdi. Bazen ileride ne istediğim hakkında bir fikir edinmek için o ikisini izliyordum.

Babam ona, "DeVante yüzünden hâlâ bana kızıyon mu?" diye sordu. Burnunu kırıştırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Hâlâ bana kızıyon mu? Ha? Hâlâ bana kızıyon mu?"

Annem gülüp onu şakacıktan itti. "İkile bakalım çocuk. Hayır, sana kızmıyorum. Hadi bana bir üzüm ver."

Sırıtıp anneme bir üzüm yedirdi ve ben bildiğin bakamadım. Fazlasıyla şirinlerdi. Evet onlar annemle babamdı ama aynı zamanda OTP'imdiler.*

Babam, annemin bilgisayar ekranında yaptığı şeyi izliyordu ve kendisi ne zaman bir üzüm yese ona da bir tane yediriyordu. Annem de büyük ihtimalle şehir dışında yaşayan akrabalarımız için Facebook'a son aile fotoğraflarını yüklüyordu. Olup biten her şeyi düşünecek olursak annem ne yazıyor olabilirdi acaba? "Sekani polislerin babasını taciz ettiklerini gördü ama notları o kadar iyi ki. #GururluAnne." Ya da "Starr en yakın arkadaşının öldürülüşüne şahit oldu, onu dualarınızdan eksik etmeyin ama

* (İng.) One True Pairing: En sevilen çift. *–yhn*

bebeğim bu sene de onur listesine girdi. #Kutsanmış." Ya da hatta, "Dışarıda sokaktan tanklar geçiyor ama Seven şu ana dek altı üniversiteden kabul aldı. #İyiYerlereGelecek."

Odama gittim. Hem eski hem de yeni dizüstü bilgisayarlarım darmadağınık masamın üstündelerdi. Dizüstü bilgisayarımın yanında Babamın devasa Jordanları duruyorlardı. Ayakkabıların sararmış tabanları lambaya çevrilmişti ve onları nihayetinde temizleyecek olan deterjan-diş macunu karışımım streç filme sarılı bir halde kenarda duruyordu. Sararmış topukların yine buzdağı gibi beyaz olduğunu görmek, siyah nokta sıkıp içindeki bütün yağın çıktığını görmek kadar tatmin ediciydi. İ-na-nıl-mazdı.

Babama anlattığım yalana göre ev ödevimin çoktan bitmiş olması lazımdı ama bir "Tumblr molası" vermiştim, yani ödevime başlamayıp son iki saati Tumblr başında geçirmiştim. Yeni bir bloğa başlamıştım: Benim Tanıdığım Khalil. Üstünde ismim yoktu, sadece Khalil'in fotoğraflarını koymuştum. Birincisinde on üç yaşında ve Afrosu vardı. Carlos Dayı bizi "kırsal hayatı tatmamız" için bir çiftliğe götürmüş ve Khalil de yakınımızdaki bir ata yan yan bakıyordu. Onun, "Bu şey yanlış bir hareket yaptığı anda topukluyorum!" dediğini hatırlıyordum.

Tumblr'da fotoğrafın altına, "Benim tanıdığım Khalil, hayvanlardan korkardı," yazdım. İsmiyle etiketledim. Bir kişi resmi beğenip paylaştı. Sonra biri daha ve biri daha.

Bu da daha fazla resim paylaşmama ön ayak oldu, dört yaşımızdayken çekilmiş, birimizin küvette olduğu fotoğraf gibi. Bütün o köpükler yüzünden mahrem yerlerimiz görünmüyordu ve ben de başımı kameradan uzağa çevirmiştim. Bayan Rosalie küvetin öbür yanına oturmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu ve Khalil de ona aynı şekilde kocaman bir gülümsemeyle karşılık vermişti. "Benim tanıdığım Khalil köpük banyolarını neredeyse büyükannesini sevdiği kadar çok severdi."

Sadece iki saat içinde yüzlerce kişi resimleri beğenip paylaş-

mıştı. Bunu Kenya'nın dediği gibi haberlere çıkmakla aynı olmadığının farkındaydım ama yine de bir işe yarayacağını umuyordum. En azından benim işime yarıyordu.

Başka insanlar da Khalil hakkında bir şeyler yüklediler, onunla ilgili yaptıkları resimlerini, haberlerde gösterdikleri fotoğraflarını paylaştılar. Yanılmıyorsam her birini ben de paylaştım.

Sonra komik bir şey oldu: birisi Tupac'ın eskiden kalma bir videosunu paylaştı. Evet, Tupac'ın her videosu eskiden kalma. Kucağında küçük bir çocuk vardı ve şimdilerde herkesin bayılacağı düz siperli beyzbol şapkası takmıştı. Thug Life'ı tıpkı Khalil'in söylediği şekilde açıklıyordu; The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody. 'Pac çocuk doğruca yüzüne baktığı için 'Fucks'ı onun anlayamayacağı şekilde heceleyerek söylüyordu. Khalil bana bu açıklamayı söylediğinde biraz anlamıştım. Şimdi tamamen anlıyordum.

Masamın üstünde duran telefonum titrediğinde eski dizüstü bilgisayarımı alıyordum. Annem telefonumu az önce bana geri getirmişti; haleluya, sana şükürler olsun Siyahi İsa. Sadece okulda başka bir olay olursa diye getirdiğini söylemişti ama nihayetinde geri almıştım ve nedenini tam olarak umursamıyordum. Kenya'dan mesaj geldiğini umuyordum. Ona yeni Tumblr blogumun linkini daha önce göndermiştim. Beni bunu yapmaya zorlamış sayılacağından görmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Fakat mesaj Chris'tendi. Seven'ın mesajlarında hep büyük harf kullanmasını örnek almaya başlamıştı:

AMAN TANRIM!

FRESH PRINCE'İN BU BÖLÜMÜNDE

WILL'İN BABASI ONU YANINDA GÖTÜRMEDİ

HIYAR AĞASI GERİ DÖNDÜ VE ONU YENİDEN TERK ETTİ

VE ŞİMDİ DE ÇÖKTÜ KALDI, PHIL AMCA ONU TESELLİ ETMEYE ÇALIŞIYOR

GÖZLERİM TERLİYOR

Anlaşılabilir bir durumdu. Bu gerçekten de gelmiş geçmiş en üzücü bölümüydü. Chris'e cevap yazdım:

Üzgünüm ☹ Ve gözlerin terlemiyor. Ağlıyorsun bebeğim.

Karşılık verdi:

YALAN!

Ben de dedim ki:

Yalan söylemiyceksin Craig. Yalan söylemiyceksin.

Karşılık verdi:

SEN CİDDİ CİDDİ CUMA GÜNKÜ FİLMDEN BİR REPLİK ALIP BANA KARŞI MI KULLANDIN??

Evet doksanların filmlerini izlemek gibi bir huyumuz da var denebilir. Karşılık verdim.

Aynen ☺

O da:

"ELVEDA FELICIA!" dedi.

Dizüstü bilgisayarı Seven'ın odasına götürürken olur da Chris, *Fresh Prince*'i izlerken bir kez daha ağlar filan diye telefonu da yanıma aldım. Koridorda beni Reggea şarkıları karşıladı ve hemen ardından Kendirck Lamar'ın insanların ikiyüzlülüğüyle ilgili rap yapmasını duydum. Seven alt ranzanın kenarında oturuyordu ve ayaklarının dibinde açık duran bir bilgisayar kasası vardı. Başı eğik olduğundan rastaları sarkıp yüzünü bir perde gibi örtmüşlerdi. DeVante de bağdaş kurup yere oturmuştu. Afrosu şarkının ritmiyle sallanıyordu.

Steve Jobs'un zombi versiyonu duvardaki bir posterden, bütün o süper kahramanlar ve Star Wars karakterleriyle beraber ikisini izliyordu. Alt yatağın üstünde günün birinde çalmaya yeminli olduğum bir Slytherin battaniyesi vardı. Seven'la ben ters yöne ilerlemiş HP hayranlarıydık; önce filmleri beğenip ardından kitapları okumuştuk. Khalil'le Natasha'yı da önce filmleri izletip HP hayranı yapmıştım. Annem ilk filmi, Cedar Grove'daki toplu konutlarda otururken bir dolara bir eskiciden almıştı. Seven da ben de neredeyse bütün Slytherinler zengin olduklarından Slytherin olduğumuzu söylemiştik. Toplu konut-

larda tek yatak odalı bir dairede oturan bir çocuksan herhangi birinin gelebileceği en iyi nokta zengin olmaktır.

Seven bilgisayardan gümüş renkli bir kutu çıkarıp inceledi. "O kadar eski bile değil."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Koca D bilgisayarını tamir etmemi istedi. Yeni bir DVD sürücüye ihtiyacı var. Kendisininkini kopya DVD yapa yapa yakmış."

Ağabeyim Garden Heights'ın gayriresmi teknoloji ustasıydı. Yaşlı kadınlar, düzenbazlar ve arada kalan herkes bilgisayarlarıyla telefonlarını tamir etmesi için ona başvururlardı. O şekilde iyi de para kazanırdı aslında.

Yatağın dibinde ağzından birkaç elbisenin çıktığı siyah bir çöp poşeti yaslı duruyordu. Birileri çitin üstünden ön bahçemize atıp bırakmıştı. Dükkândan döndüğümüzde Seven, Sekani ve ben bulmuştuk. DeVante'nin olabileceğini düşünmüştük ama Seven içine baktığında her şeyin kendisine ait olduğunu görmüştü. Annesinin evindeki eşyaları.

Iesha'yı aramıştı. Iesha'da onu evinden attığını söylemişti. King öyle yapmasını söylemişti.

"Seven, üzgünüm..."

"Sorun değil Starr."

"Ama onun böyle yapmaya..."

"Sorun yok dedim." Bana baktı. "Tamam mı? Abartma."

Telefonum titreşirken, "Tamam," dedim. Bilgisayarımı DeVante'ye verip telefona baktım. Kenya'dan hâlâ bir tepki yoktu. Onun yerine Maya'dan bir mesaj gelmişti.

Bize kızgın mısın?

DeVante bilgisayara bakıp, "Bunu niye getirdin?" diye sordu.

"Babam almanı istiyor ama önce Seven'ın gözden geçirmesini söyledi," derken bir yandan da Maya'ya cevap attım.

Sence?

DeVante, "Ne için almamı istiyor ki?" diye sordu.

DeVante'ye, "Belki bilgisayar kullanmayı bilip bilmediğini görmek istiyordur," dedim.

DeVante, "Nasıl bilgisayar kullanılacağını biliyorum," dedi. Kıkırdayan Seven'a vurdu.

Telefonum üç defa titreşti. Maya karşılık vermişti.

Evet kesinlikle kızgınsın.

3ümüz konuşabilir miyiz?

Son zamanlarda aramızda bir tuhaflık var.

Tipik Maya. Hailey'yle aramızda bir anlaşmazlık olduğu anda aramızı bulmaya çalışırdı. Bunun bir "Kumbaya" ânı olmayacağını bilmesi gerekiyordu. Karşılık verdim:

Tamam. Dayımın evine gidince haber veririm.

Uzaktan arka arkaya silah sesleri geldi. İrkildim.

Babam, "Lanet olası makineli tüfekler," dedi. "Millet burası İran filanmış gibi davranıyor."

Sekani yuvadan, "Küfretmek yok baba!" dedi.

"Affedersin dostum. Kavanoza bir dolar ekleyeceğim."

"İki! L-t kelimesini kullandın."

"Tamam iki olsun. Starr bir saniyeliğine mutfağa gelebilir misin? "

Mutfakta annem, telefonda "diğer sesi"ni kullanarak konuşuyordu. "Evet ha'mfendi. Aynı şeyi istiyoruz." Beni gördü. "Ve sevgili kızım da şimdi geldi. Bir saniye bekleyebilir misiniz lütfen?" Eliyle ahizeyi kapattı. "Bölge savcısı. Bu hafta seninle görüşmek istiyor."

Beklediğim şey kesinlikle bu değildi. "Ah..."

Annem, "Evet," dedi. "Bak bebeğim, eğer bu seni rahatsız edecekse..."

"Etmeyecek." Babama baktım. O da başıyla onayladı. "Yapabilirim."

"Ah," deyip önce babama sonra da bana baktı. "Tamam, sen eminsen sorun yok. Ama önce şu Bayan Ofrah ile buluşmamız gerektiğini düşünüyorum. Belki seni temsil etme teklifini kabul edebiliriz."

Babam, "Kesinlikle," dedi. "Şu bölge savcısının ofisinde çalışan adamlara güvenmiyorum."

Annem, "O halde Bayan Ofrah ile yarın buluşup savcıyla bu hafta içinde bir gün görüşmeye ne dersiniz?" diye sordu.

Bir dilim pizza daha alıp bir ısırık aldım. Artık soğumuştu ama zaten en iyi pizza soğuk pizzadır. "O halde iki gün okula gitmeyeceğim, öyle mi?"

Annem, "Haa, yok, okula gideceksin," dedi. "Ayrıca bütün o pizzaları mideye indirirken biraz da salata yedin mi bakayım?"

"Sebze yedim. Şu minik biberleri."

"O kadar küçük oldukları için sayılmazlar."

"Evet sayılırlar. Eğer bebekler minikken insan sayılıyorlarsa sebzeler de minikken sebze sayılırlar."

"Bu mantık bana sökmez. Evet, o halde yarın Bayan Ofrah ile buluşup çarşamba günü de savcıyla görüşelim. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, değil mi?"

"Evet, okula gitme kısmı hariç."

Annem elini ahizeden çekti. "Beklettiğim için özür dilerim. Çarşamba sabahı ofisinize gelebiliriz."

Babam yüksek sesle, "Bu arada belediye başkanı ve emniyet müdürüne siktiğimin tanklarını mahallemden çekmelerini söyle," dedi. Annem ona vurmak istermiş gibi elini salladı ama babam koridora girmişti bile. "Önce millet huzuru bozmasın de sonra lanet bir savaştaymışız gibi silahları buradan geçir. Yok öyle yağma!"

Sekani, "İki dolar oldu baba," dedi.

Annem telefonu kapatınca, "Bir gün okula gitmemek beni öldürmez. Yeniden şu protesto saçmalığını yapacaklarsa orada olmak istemiyorum," dedim. Remy, Khalil yüzünden bütün haftayı tatil etmeye çalışsa şaşırmazdım. "İki güne ihtiyacım var, hepsi bu." Annem kaşlarını kaldırdı. "Peki, bir buçuk olur mu? Lütfen."

Derin bir nefes alıp ağır ağır verdi. "Göreceğiz ama kardeşlerine bu konuda tek bir kelime bile etmeyeceksin, beni duydun mu?"

Basitçe söylemek gerekirse açık açık evet demeden evet demişti. Bununla başa çıkabilirdim.

Rahip Eldridge bir vaazında, "İman sadece inanmaktan ibaret değildir, o inanca doğru adımlar atmaktır," demişti. Dolayısıyla salı sabahı alarmım çaldığında imanıma güvenerek ayağa kalkmadım çünkü annemin beni okula gitmeye zorlamayacağına inanıyordum.

Ayrıca Rahip Eldridge'den alıntı yaparak söylemek gerekirse, haleluya, Tanrı kendini belli edip yeniden sırra kadem bastı. Annem beni yataktan kaldırmadı. Yatakta kalıp herkesin güne hazırlanmasını dinledim. Sekani anneme daha kalkmadığımı söylemeyi görev edindi.

Annem, "Onun için endişelenme," dedi. "Kendin için endişelen."

Sığınaktaki sesi sonuna kadar açık olan televizyon sayesinde sabah haberlerini duyabiliyordum. Annem de bir şarkı mırıldanıp evin içinde oradan oraya gidiyordu. Khalil'le Bir-On Beş'in adı geçince televizyonun sesi epey kısılıp politik bir haber gelene kadar da açılmadı.

Yastığımın altındaki telefonum titreşti. Çıkarıp baktım. Kenya sonunda yeni Tumblr sayfam hakkında bana mesaj atmıştı. Beni cevabı için saatler boyunca bekletmişti ve yorumu da inanılmaz kısaydı:

Fena değil

Gözlerimi devirdim. Bana söyleyip söyleyebileceği övgüye en yakın şey buydu. Ona cevap attım:

Ben de seni seviyorum

Peki ya onun karşılığı neydi?

Biliyorum ☺

O kadar gıcıktı ki. Bir parçam, geçen gece evlerindeki dram yüzünden mi karşılık vermedi, diye merak ediyordu. Babam, King'in, Iesha'yı hâlâ dövdüğünü söylemişti. Bazen Kenya'yla

Lyric'e de vuruyordu. Kenya bu konu üstüne öylece konuşacak bir tip değildi, dolayısıyla sordum:

Her şey yolunda mı?

Her zamanki gibi, diye karşılık verdi.

Kısa ama yeterince çok şey söylemişti. Yapabileceğim çok şey olmadığından ona hatırlatmakla yetindim:

Bana ihtiyacın olursa buradayım.

Peki ya onun karşılığı neydi?

Olsan iyi edersin.

Gördünüz mü? Gıcık.

Okula gitmemenin karmaşık tarafı şuydu: Gitmiş olsanız ne yapacağınızı merak ediyordunuz. Saat sekiz olduğunda okula gitmiş olsaydım, salı günleri ilk dersimiz olduğundan Chris'le tarih sınıfına giriyor olacağımızı düşündüm. Ona çabucak bir mesaj yolladım.

Bugün okulda yokum.

İki dakika sonra karşılık verdi.

Hasta mısın? Öpüp geçirmemi ister misin?

Göz kırpma göz kırpma

Göz kırpma emojisi yerine ciddi ciddi "göz kırpma" yazmıştı. Gülümsediğimi kabul etmeliydim. Ona geri yazdım:

Ya bulaşıcıysa?

Önemli değil. Seni her yerinden öpebilirim. Göz kırpma göz kırpma

Karşılık verdim:

Bu da mı replik?

Bir dakikadan kısa süre içinde karşılık verdi.

Sen ne olmasını istiyorsan o. Seni seviyorum Fresh Princess...

Durakladım. Şu "S" sözcüğü beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı, tam sen oyun kuracakken rakip takımdan bir oyuncunun topu çalması gibi. İnsanın bütün ivmesini çalıyordu ve sonraki hafta boyunca topun çalınmasına nasıl izin verdiğini merak ediyordun.

Evet. Chris'in "seni seviyorum" demesi de onun gibiydi ama buna kafa yormaya ayıracak bir haftam yoktu. Cevap vermeyerek cevap vermiş oluyordum, anlatabildim mi? Şut süresi bitmek üzereydi ve bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Ama ne?

"Seni seviyorum"u vurgulamadan cümlenin içinde kullanarak daha havadan sudan bir ifade haline getirmişti. Kendi başına "Seni seviyorum" ile "Seni seviyorum nokta nokta nokta" birbirinden farklı şeyler. Aynı takım, farklı oyuncular. "Seni seviyorum," "Seni seviyorum nokta nokta nokta" kadar doğrudan ya da agresif değildi. Tabii "Seni seviyorum nokta nokta nokta" da sinsice yaklaşıp sayı alabilir ama göstere göstere insanın kafasına kakarak smaç basmak gibi de yapmazdı. Daha çok şık bir sıçrayışla yapılan bir sayı gibi.

İki dakika geçti. Bir şey söylemem lazım.

Ben de seni.

Henüz öğrenmediğim bir İspanyolca deyim kadar yabancı bir ifadeydi bu ama komik bir şekilde, söylemesi de çok kolay gelmişti.

Karşılık olarak bir göz kırpma emojisi aldım.

Just Us for Justice'ın merkezi Magnolia Bulvarı'ndaki eski Taco Bell'in yerinde, oto yıkama ile nakit avans dükkânının arasındaydı. Babam Seven'la beni her cuma günü o Taco Bell'e götürür ve ikimize doksan dokuz sentlik tako, tarçınlı çörek ve paylaşmamız için de bir gazoz alırdı. Bunu hapisten yeni çıktığı zamanlarda, çok parası yokken yapardı. Genelde bizi yerken izlerdi. Bazen annemin arkadaşlarından biri olan yönetici kadından bize göz kulak olmalarını ister ve hemen yandaki avansçıya giderdi. Biraz büyüyüp hediyelerin kendi kendilerine "çat kapı gelmediklerini" öğrendiğimde babamın bizi oraya hep doğum günlerimiz ya da Noel'e yakın zamanlarda götürdüğünü fark etmiştim.

Annem, Just Us'ın kapısını çalınca Bayan Ofrah bizi içeriye aldı.

"Bunun için üzgünüm," deyip kapıyı kilitledi. "Bugün sadece ben varım."

"Ha," dedi annem. "İş arkadaşlarınız nerede?"

"Bir kısmı Garden Heights Lisesi'nde bir yuvarlak masa toplantısı yapıyorlar. Diğerleri Khalil'in öldürüldüğü Carnation'da yürüyüş düzenliyorlar."

Birinin, Bayan Ofrah kadar rahat bir şekilde "Khalil'in öldürüldüğü" dediğini duymak tuhaftı. Dilini tutmaya çalışmıyordu, herhangi bir tereddütü yoktu.

Restoranın büyük kısmı kısa duvarlı çalışma kabinleriye doluydu. Neredeyse Seven'ınki kadar çok posterleri vardı ama babamın seveceği cinstendiler; Malcolm X'in bir pencerenin yanında elinde tüfekle durduğu, Huey Newton'ın hapiste siyah gücü temsilen yumruğunu kaldırdığı pozu ve Kara Panterlerin yürüyüşlerde ve çocuklara kahvaltı verirken çekilmiş fotoğrafları.

Bayan Ofrah bizi arabalara servis penceresinin yanındaki ofisine götürdü. Aslında komik denebilecek bir durumdu çünkü masasında bir Taco Bell bardağı vardı. "Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi. "Beni aradığınızda o kadar mutlu oldum ki Bayan Carter."

"Lütfen bana Lisa deyin. Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Neredeyse iki yıl oldu. Ayrıca merak ediyorsanız söyleyeyim, evet, arada bir şaka olsun diye arabalarını pencerenin kenarına çekip chalupa sipariş etmek istediğini söyleyenler oluyor."

Güldük. Ön taraftaki kapının zili çaldı.

Annem, "Gelen büyük ihtimalle kocam," dedi. "O da yoldaydı."

Bayan Ofrah kapıya gitti ve kısa süre içinde onun peşinden içeri giren babamın sesi ofiste yankılandı. Başka bir çalışma kabininden bir sandalye kapıp yarısı Bayan Ofrah'nın ofisinde yarısı koridorda olacak şekilde yerleştirdi. Bayan Ofrah'nın ofisi işte o kadar küçüktü.

"Geç kaldığım için üzgünüm. DeVante'yi, Bay Lewis'in yanına bırakmam gerekiyordu."

"Bay Lewis mi?" diye sordum.

"Evet. Buraya geleceğim için ondan DeVante'nin dükkânındaki işlerine yardımcı olmasına izin vermesini istedim. Bay Lewis'in o aptal kızını koruyacak birilerine ihtiyacı var. Canlı yayında gammazlık yaptı sonuçta."

Bayan Ofrah, "King Lordlar hakkında röportaj veren beyefendiden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Babam, "Aynen, ta kendisi," dedi. "Dükkânımın yanındaki berber."

"Ha, vay canına. O röportajın insanları konuşturduğu kesin. Son baktığımda internette bir milyon kişi izlemişti."

Biliyordum. Bay Lewis bir capse dönüşmüştü.

"Onunki kadar doğrudan konuşmak büyük cesaret ister. Khalil'in cenazesinde söylediklerimde ciddiydim Starr. Polisle konuşman çok cesurca bir hareketti."

"Kendimi cesur hissetmiyorum." Malcolm X duvardan beni izlerken yalan söyleyemezdim. "Bay Lewis gibi kameralar karşısında ağzıma geleni söylemiyorum."

Bayan Ofrah, "Bunda bir sorun yok," dedi. "Bay Lewis öfke ve bıkkınlıkla fevri bir şekilde konuşuyormuş gibi göründü. Senin çok daha ölçülü ve planlı bir şekilde konuşmanı isterim." Anneme baktı. "Dün savcının aradığını söylemiştiniz değil mi?"

"Evet, yarın Starr'la konuşmak istiyorlar."

"Mantıklı. Dava onlara verildi ve onlar da büyük jüriye götürmeyi planlıyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Memur Cruise'a bir suçlama yöneltilip yöneltilmeyeceğine bir jüri karar verecek."

Babam, "Starr'ın da büyük jüri karşısında ifade vermesi gerekecek," dedi.

Bayan Ofrah başıyla onayladı. "Normal bir duruşmadan biraz farklı olacak. Bir yargıç ya da savunma avukatı bulunmayacak ve savcı Starr'a sorular yöneltecek."

"Peki ya hepsini yanıtlayamazsam?"

Bayan Ofrah, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ben... arabada silah var mı meselesi. Haberlerde, arabada bir silah bulunmuş olabileceğini söylediler, sanki bu her şeyi değiştirirmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse olup olmadığını bilmiyorum."

Bayan Ofrah masasının üstünde duran bir klasörü açıp içinden bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

Bayan Ofrah, "Sözde silah bu işte," diye açıkladı. "Memur Cruise arabanın kapısında gördüğünü, Khalil'in ona uzandığını varsaydığını söyledi. Sapı, silah olduğunu varsaymasına yetecek kadar kalın ve siyahmış."

Babam, "Ve Khalil de yeterince siyahtı," diye ekledi.

Bir saç fırçasıydı.

Khalil sikik bir saç fırçası yüzünden ölmüştü.

Bayan Ofrah fotoğrafı klasöre geri koydu. "Babasının bu geceki röportajda bundan nasıl bahsedeceğini görmek ilginç olacak."

Bir saniye. "Röportaj mı?" diye sordum.

Annem sandalyesinde biraz kıpırdandı. "Şey... memurun babasıyla bu gece televizyonda röportaj yapacaklar."

Bakışlarımı ondan babama çevirdim. "Ve kimse bana söylemedi mi?"

Babam, "Çünkü üstüne konuşmaya değmez bir tanem," dedi.

Bayan Ofrah'ya baktım. "Yani bu adam bütün dünyaya hikâyeyi oğlunun tarafından anlatacak ama ben kendimin ve Khalil'in tarafından anlatamayacağım, öyle mi? Herkesin Bir-On Beş'in kurban olduğunu düşünmesini sağlayacak."

Bayan Ofrah, "Orası kesin değil," dedi. "Bazen bu gibi şeyler ters teper. Günün sonunda kararı verecek olan kamuoyu değil, büyük jüri. Eğer yeterli miktarda kanıt görürlerse, ki görecekler, Memur Cruise suçlanıp yargılanacak."

"Eğer," diye tekrarladım.

Bir anda ortalığı tuhaf bir sessizlik kapladı. Bir-On Beş'in babası, onun sesiydi ama ben de Khalil'in sesiydim. İnsanların

hikâyeyi bir de onun tarafından duymalarının tek yolu benim çekinmeden konuşmamdı.

Servis penceresinden yan taraftaki oto yıkamaya baktım. Hortumdan fışkıran suya vuran günışığı, gökkuşağına dönüşüyordu, tıpkı altı yıl önce kurşunların Natasha'yı elimden almasından hemen önce olduğu gibi.

Bayan Ofrah'ya döndüm. "On yaşımdayken diğer en yakın arkadaşımın arabayla yanımızdan geçen çetecilerin ateş açmasıyla öldürüldüğünü gördüm."

Artık bu kadar kolay öldürüldü diyebilmem ne kadar komik.

"Ah." Bayan Ofrah arkasına yaslandı. "Ben bil... çok üzgünüm Starr."

Parmaklarıma bakıp onlarla oynadım. Gözlerim dolmuştu. "Unutmaya çalıştım ama her şeyi hatırlıyorum. Silah seslerini, Natasha'nın yüzündeki ifadeyi. Yapanı hiç yakalayamadılar. Herhalde o kadar önemli değildi. Ama aslında önemliydi. O önemliydi." Bayan Ofrah'ya bakıyordum ama gözyaşlarından onu neredeyse hiç göremiyordum. "Ve herkesin Khalil'in de önemli olduğunu bilmesini istiyorum."

Bayan Ofrah gözlerini kırpıştırdı. Çok fazla. "Kesinlikle. Ben..." Boğazını temizledi. "Seni temsil etmeyi isterim Starr. Hatta karşılık da almadan."

Annem başıyla onaylarken onun da gözleri dolmuştu.

"Sesinin duyulmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım Starr. Çünkü tıpkı Khalil ve Natasha'da olduğu gibi sen ve senin söyleyeceklerin de önemli. Sana televizyonda bir röportaj ayarlayarak başlayabilirim." Annemle babama baktı. "Eğer sizin için de sorun yoksa."

Babam, "Kimliğini ifşa etmedikleri sürece tamamdır, tabii ki de," dedi.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi. "Özel hayatının korunacağından yüzde yüz emin olacağız."

Babamın tarafından alçak bir vızıldama sesi geldi. Telefonunu çıkarıp cevap verdi. Onu arayan kişi bağırıyordu ama ben ne

söylediğini çıkaramıyordum. "Hey, sakin ol DeVante. Bi daha söyle bakiim?" Verdiği cevap babamın kalkmasına neden oldu. "Geliyorum. Dokuz yüz on biri aradın mı?"

Annem, "Sorun nedir?" dedi.

Peşinden gelmemizi işaret etti. "Yanından ayrılma tamam mı? Yoldayız."

ON ÜÇ

Bay Lewis'in sol gözü şişmişti ve yanağındaki bir yarıktan gömleğine kan damlıyordu ama hastaneye gitmeyi reddetti.

Babamın ofisi bir muayenehaneye dönüşmüştü ve annem de babamın yardımıyla Bay Lewis'in yaralarıyla ilgileniyordu. Kapının çerçevesine yaslanıp izledim. DeVante daha da geride, dükkânın içinde duruyordu.

Bay Lewis, "Beni indirmeleri için beş kişi saldırmaları gerekti," dedi. "Beş kişi! Ufak tefek bir ihtiyara karşı. Çok sağlam di mi be ya?"

"Hâlâ hayatta olman gerçekten sağlam," dedim. Gammazlarla işimiz bittiğinde dikişe ihtiyaç duyarlar, King Lordlara uyan bir slogan değildi, onlar daha çok, gammazlarla işimiz bittiğinde başlarına taş dikilir, ilkesiyle hareket ederlerdi.

Annem yanağındaki kesiğe bakmak için Bay Lewis'in başını çevirdi. "Doğru söylüyor. Hakikaten de şanslısınız Bay Lewis. Dikiş atılmasına bile gerek yok."

"Bunu bana King'in kendisi yaptı," dedi. "Diğerleri beni indirene kadar içeri gelmedi. İşe yaramaz köftehor, siyah bir Michelin Adamı'na benziyo zaten."

Burnumdan güldüm.

Babam, "Bu komik değil," dedi. "Sana peşinden gelecekleri-ni söylemiştim."

"Ve ben de sana korkmadığımı söylemiştim! Bana yapabileceklerinin en kötüsü buysa hiçbir halt beceremediler!"

Babam, "Yok, en kötüsü bu değil," dedi. "Seni öldürebilirlerdi."

"Ölü istedikleri ben değilim!" Şişko parmağını bana doğru salladı ama arkama, DeVante'ye doğru bakıyordu. "Şuradaki için endişelenmen lazım! İçeri girmelerinden önce ona saklanmasını söyledim ama King, 'Bu oğlana yardım ettiğini biliyom, bulunca da öldürücem,' dedi."

DeVante'nin gözleri kocaman açıldı ve geriye doğru iki adım attı.

Yemin ederim, iki saniye içinde babam DeVante'yi boğazından tutup dondurucuya mıhlamıştı. "Sen ne halt ettin lan?"

DeVante bacaklarını sallayıp kıvranarak babamın ellerini boynundan çekmeye çalışıyordu.

"Baba, dur!"

"Kapa çeneni!" Öfkeli bakışlarını bir an bile DeVante'den ayırmamıştı. "Seni evime getirdim ama sen dürüst olmadın, ne sakladığını söylemedin ha? Bir şey yapmış olmasan King ölmeni istemezdi, söyle, ne yaptın lan?"

"Mav-rick!" Annem babamın ismini, heceleri eze eze söyledi. "Bırak onu. Boğazını sıkarken sana bir şey söyleyemez."

Babam kendisini bırakınca DeVante iki büklüm olup soluk soluğa nefes almaya çalıştı. "Bir daha bana el kaldırma!" dedi.

Babam, "Yoksa ne olur?" diye meydan okudu. "Başla konuşmaya."

"Dostum, bak, büyük bir mesele değil. King abartıyo."

Bu ciddi miydi yahu? "Ne yaptın?" diye sordum.

DeVante yere doğru kayıp soluklanmaya çalıştı. Birkaç saniye boyunca çok hızlı gözlerini, kırpıştırdı. Yüzü buruştu. Aniden bir bebek gibi ağlamaya başlamıştı.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden önüne oturdum. Khalil annesi kendisini iyice dağıttığı zamanlar böyle ağladığında tutup başını kaldırırdım.

DeVante'nin başını kaldırdım. "Her şey yolunda," dedim.

Bu Khalil'le hep işe yarardı. DeVante'de de işe yaradı. Artık o kadar çok ağlamıyordu ve "King'den beş bin çaldım," dedi.

Babam, "Lanet olsun!" diye homurdandı. "Nasıl yani be oğlum?"

"Ailemi buradan çıkarmam gerekiyordu! Dalvin'i öldüren elemanları halletmem gerekiyordu ve sikeyim, bu sadece birkaç GM'nin peşime düşmesine yarayacaktı. Ben artık bildiğin idam mahkumuydum. Annemle kız kardeşlerimin buna bulaşmalarını istemedim. O yüzden de ikisine otobüs bileti alıp şehir dışına gönderdim."

Annem, "Demek o yüzden anneni aradığımızda açmıyordu," diyerek durumu kavradığını gösterdi.

Gözyaşları dudaklarına dökülüyordu. "Gelmemi istememişti zaten. Ölümlerine sebep olacağımı söyledi. Gitmelerinden önce beni evden attı." Babama baktı. "Koca Mav, çok özür dilerim. Geçen gün sana söylemem gerekirdi ama şu elemanları öldürmekten vazgeçmem harbici ve şimdi de King ölmemi istiyor. Ne olur beni sokağa atma! Her şeyi yaparım. Lütfen?"

"Yapmasa iyi olur!" Bay Lewis topallayarak babamın ofisinden çıktı. "Bu çocuğa yardım edecen Maverick!"

Babam sanki o anda Tanrı'nın kendisine bile küfredebilirmiş gibi tavana baktı.

"Baba!" diye yalvardım.

"Tamam! Hadi gel Vante."

"Koca Mav," diye inildedi. "Çok özür dilerim, lütfen..."

"Seni King'e götürmüyorum ama seni buradan çıkarmamız lazım. Hemen."

• • •

≈< dakika sonra annemle ben Carlos Dayı'nın araba yoluna, ■de babamla DeVante'nin bulunduğu aracın arkasına park ⁀k.

Babamın buraya nasıl gelindiğini bilmesine şaşırmıştım. Bu≈ya asla bizimle beraber gelmezdi. As-la. Bayramlar, doğum ■nleri, o tarz şeylerin hiçbirinde. Galiba anneannem ve çene≈yle uğraşmak istemediği için.

Babamla DeVante kamyonetten inerken biz de annemle araadan çıktık.

Annem, "Onu getirdiğin yer burası mı?" dedi. "Erkek kardeşimin evi mi?"

Babam sanki önemli bir şey değilmiş gibi, "Evet," dedi.

Carlos Dayı garajdan çıkarken yağa bulanmış elini Pam Teyze'nin özel havlularından birine sildi. Evde olmaması gerekirdi. Çalışma gününün ortasındaydık ve o asla işten izin almazdı. Ellerini silmeyi bitirdi ama bir elinin parmaklarının ilk boğumları hâlâ simsiyahtı.

DeVante güneşten korunmak için gözlerini kıstı ve kendisini yabancı bir gezegene getirmişiz gibi etrafa bakındı. "Lanet olsun Koca Mav. Bura nere?"

Carlos Dayı, "Biz neredeyiz?" diye düzeltip elini uzattı. "Carlos, sen DeVante olmalısın."

DeVante eline öylece baktı. Adab-ı muaşeretten hiç nasibini almamıştı. "İsmimi nerden biliyon?"

Carlos Dayı ne yapacağını bilemezmiş gibi bir tavırla elini yan tarafına bıraktı. "Maverick bana senden bahsetti. Seni buraya almayı konuştuk."

Annem içi boş bir kahkahayla, "Ah!" dedi. Gözlerini kısıp babama baktı. "Buraya nasıl gelindiğini bilmene bile şaşırdım Maverick."

Babamın burun delikleri kocaman açıldı. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Carlos Dayı, "Hadi gel," dedi. "Sana odanı göstereyim."

DeVante kocaman açılmış gözlerle eve baktı. "Böyle bir eve sahip olmak için ne iş yapmak lazım?"

"Vay be amma meraklıymışsın," dedim.

Carlos Dayı güldü. "Sorun değil Starr. Karım cerrah ve ben de dedektifim."

DeVante aniden donakaldı. Babama baktı. "Bu ne sikim iş, dostum? Beni bir polise mi getirdin?"

Babam, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi. "Seni, gerçekten de sana yardım etmek isteyen birine getirdim."

"Ama bir polis? Eğer bu kankalarımın kulağına giderse gammazlık ediyorum diye düşün'cekler."

"Onlardan saklanman gerekiyorsa kankan filan değiller," dedim. "Hem Carlos Dayı senden gammazlık yapmanı istemez."

Carlos Dayı, "Doğru söylüyor," dedi. "Maverick seni Garden Heights'tan çıkarma konusunda hakikaten de ciddi."

Annem burnundan güldü. Yüksek sesle.

Carlos Dayı, "Bize durumu anlattığında yardım etmek istedik," diye devam etti. "Ve kulağa sanki yardımımıza ihtiyacın varmış gibi geliyor."

DeVante iç çekti. "Hocam bu iyi değil."

Carlos Dayı, "Bak, ben izindeyim," dedi. "Senden bilgi almam hakkında endişelenmene gerek yok."

"İzinde mi?" dedim. Bu, günün ortasında neden eşofman giymiş olduğunu açıklıyordu. "Neden seni izne çıkardılar?"

Bakışlarını benden anneme çevirdi, annem de büyük olasılıkla benim görmediğimi düşünerek başını çok hızlı bir şekilde iki yana salladı. "Bu konuda endişelenme küçük kız," dedi kolunu omuzlarıma atarak. "Bir tatile ihtiyacım vardı."

O kadar ama o kadar belli ki. Onu benim yüzümden izne çıkarmışlardı.

Anneannem bizi sokak kapısında karşıladı. Onu bildiğim kadarıyla geldiğimiz andan beri pencere kenarından bizi izlemiş olması gerekiyordu. Bir kolunu önüne kavuşturmuştu ve

diğerinde tuttuğu sigaradan da bir fırt alıyordu. DeVante'ye bakarken dumanı tavana üfledi.

"Bu kim oluyor?"

Carlos Dayı, "DeVante," dedi. "Bizimle kalacak."

"Ne demek bizimle kalacak?"

"Az önce dediğim şey. Garden Heights'ta başı biraz derde girmiş ve burada kalması lazım."

Anneannem burnundan gülünce annemin bu huyunu nereden aldığını öğrenmiş oldum. "Küçük bir dert ha? Gerçeği söyle çocuk." Sesini alçaltıp şüpheyle kıstığı gözleriyle ona baktı ve "Birilerini mi öldürdün?" dedi.

Annem, "Anne!" dedi.

"Ne? Bir katille aynı çatı altında uyumamı istemenizden önce sorsam daha iyi olmaz mı? Sonra bir uyanmışım ölüyüm!"

Nasıl yani... "Ölmüşsen uyanamazsın," dedim.

"Küçük kız, ne dediğimi biliyon sen!" Kapıdan uzaklaştı. "İsa'nın yüzünü görerek uyanıp neler olduğunu anlamaya çalışıyor olacağım!"

Babam, "Sanki cennete gideceksin de," diye mırıldandı.

Carlos Dayı, DeVante'ye evi gezdirdi. Odası benimle Seven'ın odalarının toplamı kadardı. İçine yerleştirecek sadece bir sırt çantasının olması adil gelmiyordu ve mutfağa gidince de Carlos Dayı çantasını vermesini istedi.

"Burada yaşamanın birkaç kuralı vardır," dedi. "Bir, kurallara uy. İki..." DeVante'nin sırt çantasındaki Glock'u çekip çıkardı, "silah ya da uyuşturucu olmayacak."

Babam, "Bunu evime getirmedin diye biliyodum DeVante," dedi.

"King büyük ihtimalle başıma ödül koymuştur. Tabii ki makineyi yanımdan ayırmıycam amk."

"Kural üç." Carlos Dayı lafını bitirmesini beklemeden konuşmuştu. "Küfretmek yok. Biri sekiz diğer, üç yaşında iki çocuğum var. Bu lafları duymalarına gerek yok."

Çünkü zaten anneannemden yeterince duyuyorlardı. Ava'nın en son favori lafı "Lanet olsun!"du.

Carlos Dayı, "Kural dört," dedi, "okula gideceksin."

DeVante, "Dostum," diye inledi. "Koca Mav'a Garden Lisesi'ne gidemeyeceğimi söylemiştim."

Babam, "Biliyoruz," dedi. "Annenle irtibat kurunca seni internet üstünden eğitim veren bir programa yazdıracağız. Lisa'nın annesi öğretmen emeklisi. Bu yılı dışarıdan bitirebilmen için sana özel ders verebilir."

Anneannem, "Nah veririm!" dedi. Nerede olduğunu bilmiyordum ama dinliyor olmasına şaşırmamıştım.

Carlos Dayı, "Anne her işe burnunu sokmayı bırak!" dedi.

"Sen de beni ota boka gönüllü etmeyi bırak!"

Carlos Dayı, "Küfretmeyi bırak," dedi.

"Bana bir daha ne yapacağımı söyle de gör bakalım neler oluyomuş."

Carlos Dayı'nın yüzüyle ensesi kıpkırmızı oldu.

Kapı çaldı.

Anneannem artık nerede saklanıyorsa oradan, "Carlos git kapıyı aç," dedi.

Carlos Dayı dudaklarını büzüp kapıya bakmaya gitti. Geri gelirken birileriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Sonra birisi güldü ve o gülüşü tanıdım çünkü onu her duyduğumda ben de gülüyordum.

Carlos Dayı, "Bakın kimi buldum," dedi.

Chris, beyaz Williamson polosu ve haki şortuyla arkasındaydı. MJ'in '97 finallerinde grip olduğunda giydiği kırmızı-siyah Jordan Twelve'lerden giymişti. Kahretsin, bu Chris'i bir şekilde daha da hoş yapıyordu ya da benim bir Jordan fetişim vardı.

"Selam." Dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Selam." Ben de gülümsedim.

Babamın burada olduğunu ve bir ihtimal çook kocaman bir sorunla karşı karşıya olduğumu unutmuştum ama bu yaklaşık sadece on saniye sürdü çünkü babam, "Sen kimsin?" diye sordu.

Chris elini babama uzattı. "Christopher efendim. Sizinle tanıştığıma sevindim."

Babam onu iki defa baştan aşağıya süzdü. "Sen kızımın tanıdığı filan mısın?"

"Yaani evet." Chris kelimeleri biraz uzatıp bana baktı. "İkimiz de Williamson'a gidiyoruz desem?"

Başımla onayladım. İyi bir yanıttı.

Babam kollarını kavuşturdu. "Evet, tanıdığı mısın değil misin? Kulağa bundan pek emin değilmişsin gibi geldi."

Annem Chris'i çabucak kucakladı. Bu olurken babam Chris'in suratına zebani gibi bakmakla meşguldü. Annem, "Nasılsın bakalım tatlım?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Bir şey yapıyorduysanız bölmek istemem. Arabanızı gördüm ve Starr da bugün okulda değildi, dolayısıyla onu bir görmek istedim."

Annem, "Sorun değil," dedi. "Annenle babana selamımı ilet. Nasıllar?"

Babam, "Bir dur," dedi. "Hepiniz bu eleman buralara hep geliyormuş gibi davranıyonuz." Babam bana döndü. "Benim ondan neden hiç haberim olmadı?"

Khalil için kendimi ortaya koymam feci cesaret gerektirecekti. Hani "Bir keresinde militan siyahi babama beyaz erkek arkadaşımdan bahsettim," cinsinden bir cesaret. Eğer Chris için babamın karşısında dik duramazsam nasıl olacaktı da Khalil için bütün dünyanın karşısında dik duracaktım?

Babam bana hep kimsenin karşısında lafımı esirgememi söylerdi. Buna, o da dahildi.

Dolayısıyla ben de açık açık söyledim. "O benim erkek arkadaşım."

Babam, "Erkek arkadaş mı?" diye tekrarladı.

Anneannem saklandığı yerden yeniden o tiz sesiyle konuşmaya dahil olup, "Evet, erkek arkadaşı!" dedi. "Selam, Chris bebeğim."

Chris kafası tamamen karışmış bir halde etrafına bakındı. "Aa, selam Bayan Montgomery."

Usta seviyesinde gözetleme teknikleri sayesinde Chris'in varlığını ilk öğrenen anneannem olmuştu. Bana, "Hiç durma girdaba kaptır kendini yavrum," demiş sonra da kendi kapıldığı girdapları anlatmaya girişmişti ki aslında onları bilmeme gerek yoktu.

Babam, "N'oluyoruz Starr?" dedi. "Beyaz bir oğlanla mı çıkıyosun?"

Annem, "Maverick!" diye patladı.

Carlos Dayı, "Sakin ol Maverick," dedi. "O iyi bir çocuk ve Starr'a da iyi davranıyor. Tek önemli olan da bu zaten, değil mi?"

Babam, "Sen biliyor muydun?" dedi. Bana baktığında gözlerindekinin öfke mi yoksa incinmişlik mi olduğunu bilemedim. "O biliyordu ve ben bilmiyordum, öyle mi?"

İki babanız olunca böyle şeyler oluyordu. Birinin incinmesi kaçınılmazdı ve bundan ötürü kendinizi bok gibi hissetmeniz de öyle...

Annem kontrollü bir sesle, "Hadi dışarı çıkalım," dedi. "Hemen."

Babam Chris'e öfkeyle bakıp annemin peşinden verandaya çıktı.

Kapıların kalın camları olsa da annemin babama ağzını açıp gözünü yumarak saydırmaya başladığını duyabiliyordum.

Carlos Dayı, "Hadi gel DeVante," dedi. "Sana bodrumu ve çamaşır odasını göstereceğim," dedi.

DeVante, Chris'i baştan aşağı süzdü. Küçük bir kahkahayla, "Erkek arkadaş," deyip bana baktı. "Beyaz bir erkek arkadaşın olacağını tahmin etmeliydim."

Carlos Dayı'yla beraber çıktı. Bu da ne anlama geliyordu?

Chris'e, "Affedersin," dedim. "Babamın o şekilde kendini kaybetmemesi gerekirdi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Beni öldürebilirdi."

Doğru. Ben ikimize de içecek bir şey alırken tezgâhın başına oturmasını işaret ettim.

"Dayının yanındaki eleman kimdi?" diye sordu.

Pam Teyze'nin dolabında tek bir gazoz bile yoktu. Meyve suyu, su ve soda vardı sadece. Fakat anneannemin odasına Sprite ve Coca Cola zulaladığına bahse girerdim. "DeVante," deyip iki kutu elma suyu aldım.

"King Lordlarla ilgili bir şeylere bulaşmış, babam da onu Carlos Dayıların yanına kalmaya getirdi."

"Bana neden öyle bakıyordu?"

Annem verandada, "Takılma artık Maverick, çocuk beyaz işte!" diye bağırıyordu. "Beyaz, beyaz, beyaz!"

Chris kızardı. Ve kızardı, kızardı, kızardı.

Ona bir kutu meyve suyu uzattım. "Bu yüzden DeVante sana öyle bakıyordu. Beyazsın."

"Öyle ha?" dedi, daha çok sorarmış gibi. "Şu anlamadığım siyahi meselelerinden biri mi?"

"Tamam bebeğim, sahici konuşalım mı? Eğer başka biri olsaydın meseleyi böyle isimlendirdiğin için sana gelmiş geçmiş en pis bakışı atardım."

"Nasıl isimlendirdiğim için mi? Siyahi meselesi diye mi?"

"Aynen."

"Ama öyle değil mi zaten?"

"Aslında değil," dedim. "Bu sadece siyahilerde olan bir şey değil. Akıl yürütme biçimi farklı olabilir ama hepsi bu. Annenle babanın çıkmamızla ilgili hiçbir sıkıntıları yok mu?"

Chris, "Sıkıntı demezdim," dedi, "ama üstüne konuştuk."

"O zaman sadece siyahi meselesi değilmiş ha?"

"Anlaşıldı."

Tezgâhın başına oturduk ve ben de okulda neler olduğunu teker teker anlatmasını dinledim. Bugün kimse dışarı çıkmamıştı çünkü polis herhangi bir aksiyon olmasın diye okula gelmişti.

"Hailey'yle Maya seni sordular," dedi. "Onlara hasta olduğunu söyledim."

"Mesaj atıp kendileri sorabilirlerdi."

"Dün için kendilerini suçlu hissettiklerini düşünüyorum. Özellikle de Hailey. Beyaz vicdanı." Göz kırptı.

Kahkahalarla gülmeye başladım. Beyaz erkek arkadaşım, beyaz vicdanı hakkında konuşuyordu.

Annem bağırdı, "Ha bir de başka birinin çocuğunu Garden Heights'tan çıkarmak için bu kadar ısrar ederken bizimkilerin o cehennem çukurunda kalmalarını istemene bayılıyorum!"

Babam, "Onların banliyölerde bütün bu sahteliğin içinde mi olmalarını istiyorsun?" dedi.

"Bebeğim, eğer bu sahteyse gerçeğe bin defa tercih ederim. Bundan bıktım usandım! Çocuklar burada okula gidiyorlar, onları burada kiliseye getiriyorum, arkadaşları burada. Taşınmaya gücümüz yeter. Fakat sen bütün o karmaşanın içinde kalmak istiyorsun!"

"Çünkü en azından Garden Heights'ta insanlar tarafından bok gibi muamele görmeyecekler."

"Ama görüyorlar zaten! Sen King, DeVante'yi bulamayınca neler olacak gör bakalım. Kime bakacağını sanıyorsun? Bize!"

Babam, "Sana o işi halledeceğimi söyledim," dedi. "Bir yere taşındığımız yok. Bu tartışma konusu bile değil."

"Haa, öyle mi?"

"Öyle."

Chris bana biraz gülümsedi. "Bu tuhaf bir durum."

Yanaklarım alev alevdi ve ten rengimin bunu belli etmeyecek kadar kahverengi olduğuna minnettardım. "Evet. Tuhaf."

Elimi tutup parmak uçlarını hafifçe, teker teker parmak uçlarıma vurdu. Parmaklarını parmaklarıma doladı ve kollarımızı özgürce aramızdaki boşlukta sallandırdık.

Babam içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Doğruca birleştirdiğimiz ellerimize yöneldi. Chris elimi bırakmadı. Erkek arkadaşım bir puan kazanmıştı.

"Daha sonra konuşacağız Starr." Babam hışımla çıktı.

Chris, "Bu bir romantik komedi olsaydı," dedi, "Sen Zoe Saldana ben de Ashton Kutcher olurdum."

"Ha?"

Meyve suyundan bir yudum aldı. "Şu eski film var ya, *Bak Kim Gelmiş*. Birkaç hafta önce grip olduğumda izlemiştim. Zoe Saldana, Ashton Kutcher'la çıkıyordu. Babası beyaz bir adamla olmasından hoşlanmıyordu. Bu biziz."

"Sadece bizim durumumuz komik değil," dedim.

"Ama olabilir."

"Yok ama komik olan senin bir romantik komedi izlemiş olman."

"Hey!" diye bağırdı. "Aşırı eğlenceliydi. Hem romantik komediden çok saf komedi gibiydi. Şu adam müthiş eğlenceliydi, *Kings of Comedy*'den biri işte. Sırf o da oynadığı için romantik komedi denemeyeceğini düşünüyorum."

"Tamam, Bernie Mac'i tanıdığın ve bir *King of Comedy* olduğunu bildiğin için puan kazandın..."

"Herkesin bunu bilmesi lazım."

"Doğru ama kurtulmuş değilsin. O hâlâ bir romantik komedi. Fakat merak etme, kimseye söylemem."

Yanağını öpmek için eğildim ama başını yana çevirince bana, onu dudaklarından öpmek dışında bir seçenek bırakmadı. Kısa süre içinde oracıkta, dayımın mutfağında yiyişmeye başladık.

"Öhöm!" Biri boğazını temizledi. Chris'le aşırı hızlı birbirimizden uzaklaştık.

Utancın, erkek arkadaşımın annemle babamın tartışmasını duyması olduğunu sanmıştım. Yok. Utanç, annemin Chris'le beni yiyişirken basmasıymış. Bir kez daha.

"Sizce de birbirinize nefes alacak fırsat vermeniz gerekmiyor mu?" dedi.

Chris âdemelmasına kadar kızardı. "Gitsem iyi olur."

Anneme çabucak veda edip gitti.

Annem kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Doğum kontrol haplarını alıyor musun?"

"Anne!"

"Soruma cevap ver. Alıyor musun?"

"Eveet," diye inleyip yüzümü tezgâha yasladım.

"En son ne zaman adet gördün?"

Aman. Tanrım. Başımı kaldırıp olabilecek en sahte gülümsemeyle ona baktım. "İyiyiz. Yemin ederim."

"Epey bir cüretkârmışsınız ha. Baban daha araba yolundan çıkmadan salyalarınızı birbirinizin üstüne akıtmaya başlamışsınız. Maverick'i bilirsin."

"Bu gece burada mı kalacağız?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. "Neden öyle düşündün?"

"Çünkü babamla sen..."

"Bir anlaşmazlık yaşadık, hepsi bu."

"Bütün mahallenin duyduğu bir anlaşmazlık." Bir de geçen geceki vardı.

"Starr, biz iyiyiz. Bu konuda endişelenme. Baban... her zamanki gibi davranıyor."

Dışarıda birisi birkaç defa arabasının kornasına bastı.

Annem gözlerini yuvarladı. "Babandan bahsetmişken, galiba çarpılan kapıların efendisinin gidebilmek için arabamı çekmeme ihtiyacı var." Başını iki yana sallayıp kapıya yöneldi.

Chris'in meyve suyunu çöpe atıp dolapları araştırdım. Pam Teyze iş içeceklere geldiğinde titiz olabilirdi ama her zaman güzel atıştırmalıklar alırdı ve karnım guruldamayı aşıp konuşmaya başlamıştı. Biraz kraker alıp üstlerine fıstık ezmesi boca ettim. O kadar iyiydi ki.

DeVante mutfağa geldi. "Beyaz bir çocukla çıktığına inanamıyorum." Yanıma oturup graham krakeriyle yaptığım sandviçlerden birini aşırdı. "Hem de bir wiggayla."*

"Pardon?" dedim ağzım fıstık ezmesiyle dolu bir halde. "O bir wigga değil."

"Hadi ama! Eleman J giyiyor be! Beyaz çocuklar Converse

* White, yani beyaz ve nigga, yani argoda siyahi kelimlerinin birleşimi. –çn

ve Van giyerler. Siyahi olmaya çalışmadıkları sürece hepsi sim mezker."

Ciddi mi bu ya? "Benim hatam. Birinin ırkını belirleyenin ayakkabıları olduğunu bilmiyordum."

Buna bir şey diyemezdi. Tam düşündüğüm gibi. "Hem onda ne görüyorsun ki? Garden Heights'taki elemanların tamamı seninle anında beraber olurlardı ama sen kalkmış Justin Bieber'la takılıyorsun."

Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Ona öyle deme. Hem hangi elemanlardan bahsediyorsun? Garden Heights'ta kimsenin benimle olmak için fırsat kolladığı filan yok. Bak, sen bile bana Koca Mav'ın dükkânda çalışan kızı demiştin."

"Çünkü hiç ortalarda yoksun," dedi. "Seni ne bir partide gördüm ne de başka bir yerde."

Düşünmeden, "İnsanların vuruldukları partilerden mi bahsediyorsun?" dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bok gibi hissettim. "Aman Tanrım, özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Tezgâha baktı. "Sorun değil, dert etme."

Sessizlik içinde krakerlerimizi kemirdik.

"Eee..." dedim. Sessizlik çok zalimdi. "Carlos Dayı'yla Pam Teyze süperdirler. Burayı seveceğini düşünüyorum."

Bir kraker daha ısırdı.

"Bazen çok klişe olabiliyorlar ama aynı zamanda çok tatlılar. Seni koruyup kollarlar. Pam Teyze'yi iyi tanırım, sana Ava ve Daniel'dan farklı davranmayacağından eminim. Carlos Dayı büyük ihtimalle daha sert olacaktır. Eğer kurallara uyarsan bir sıkıntı yaşamazsın."

DeVante, "Khalil bazen senden bahsederdi," dedi.

"Ha?"

"Kimsenin seni tanımadığını söylüyorsun ama Khalil senden bahsederdi. Senin Koca Mav'ın dükkânda çalışan kızı... onun sen olduğunu bilmiyordum," dedi. "Fakat arkadaşı Starr'dan bahsederdi. Tanıdığı en süper kız olduğunu söylerdi."

Fıstık ezmesinin bir kısmı boğazıma yapıştı ama yutkunmamın tek nedeni o değildi. "Sen nasıl biliyordun... ha. Evet. İkinizin de King Lord olduğunuzu unutmuşum."

Tanrı şahidim olsun, ne zaman Khalil'in o yola düştüğünü düşünsem sanki ölmesini yeniden izliyormuş gibi hissediyordum. Evet, önemli olan Khalil'di ne yaptığı değil ama bunun beni rahatsız etmediğini ya da hayal kırıklığına uğratmadığını söylesem yalan söylemiş olurdum. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

DeVante, "Khalil, King Lord değildi Starr," dedi.

"Ama cenazede King üstüne bir bandana koydu..."

DeVante, "İmajını kurtarmak için," dedi. "Khalil'i çeteye almaya çalıştı ama Khalil istemedi. Sonra da bir polis onu öldürünce, anla işte bütün kankalar onun tarafına geçti. King de kimseye geri çevrildiğini söyleyebilecek durumda değildi. Dolayısıyla milletin Khalil'in King Lordlara katıldığını düşünmesini sağladı."

"Bir dakika," dedim. "King'i geri çevirdiğini nereden biliyorsun?"

"Khalil bir gün parkta bana söylemişti. Mal satmak için oraya gönderilmiştik."

"Yani ikiniz birlikte uyuşturucu sattınız, öyle mi?"

"Aynen. King için."

"Ah."

DeVante, "Uyuşturucu satmak istemiyordu Starr," dedi. "Kimse bu haltı yemeyi gerçek anlamda istemiyor ama Khalil'in pek bir seçim hakkı yoktu."

"Evet vardı," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır yoktu. Bak... annesi King'den biraz mal çalmıştı. King onun ölmesini istiyordu. Khalil bunu öğrenince borcunu ödemek için mal satmaya başladı."

"Ne?"

"Aynen. Bu haltı yemeye başlamasının tek nedeni buydu. Onu kurtarmaya çalışmak."

Buna inanamıyordum.

Fakat bir daha düşününce evet, inanabiliyordum. Bu bildiğimiz Khalil tavrıydı. Annesi ne yapmış olursa olsun yine de onun şövalyesiydi ve onu yine de koruyacaktı.

Bu, onu inkâr etmekten de kötüydü. Onun hakkında olabilecek en kötü şeyi düşünmüştüm. Tıpkı diğer herkes gibi.

DeVante, "Ona kızma," dedi. Komik bir durumdu çünkü Khalil'in de benden kızmamamı istediğini duyabiliyordum.

"Ben..." İç çektim. "Tamam biraz kızmıştım. Sadece insanların bütün hikâyeyi bilmeden ona gangster filan demesinden nefret ediyorum. Sen kendin söyledin, o çeteci değildi ve insanlar neden uyuşturucu sattığını öğrenirlerse o zaman..."

"Benim gibi bir gangster olduğunu düşünmezler mi?"

Of lanet olsun. "Ben öyle demek..."

"Sorun değil," dedi. "Anlıyorum. Evet galiba bir gangsterim, bilemiyorum. Yapmam gerekeni yaptım. King Lordlar, Dalvin'le benim sahip olduğumuz aileye en yakın şeydi."

"Ama annen," dedim, "ve kız kardeşlerin..."

"Onlar bize King Lordlar gibi bakamazlardı," dedi. "Dalvin'le ben onlara bakıyorduk. King Lordlara katıldığımızda ne olursa olsun hep arkamızı kollayacak bir sürü adam olmuştu. Bize elbiseler ve annemin almaya gücünün yetmediği bir sürü şey alıp karnımızı doyurdular." Tezgâha baktı. "Bir kez olsun birilerine bakmamız değil de tam tersinin olması süperdi."

"Ah." Boktan bir tepkiydi, biliyorum.

"Dediğim gibi kimse uyuşturucu satmayı sevmez," dedi. "O halttan nefret ediyordum. Cidden. Fakat annemle kız kardeşlerimin aç kaldıklarını görmekten de nefret ediyordum, anlıyor musun?"

"Anlamıyorum." Öğrenmeme hiç gerek kalmamıştı. Annemle babam bunu sağlamışlardı.

"Senin halin yerindeymiş o zaman," dedi. "Ama Khalil hakkında öyle konuşmalarına üzüldüm. Gerçekten iyi bir çocuktu. Umarım bir gün gerçeği öğrenirler."

"Evet," dedim sessizce.

DeVante. Khalil. İkisi de çok bir seçenekleri olduğunu düşünmemişlerdi. Onların yerinde olsam daha iyi bir seçim yapabilir miydim, bilmiyordum.

Galiba bu beni de bir gangster yapıyordu.

"Ben biraz yürüyeceğim," deyip ayağa kalktım. Kafam darmadağınık olmuştu. "Krakerlerle fıstık ezmesinin kalanını alabilirsin."

Çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

ON DÖRT

Kendimi Maya'nın evinde buldum. Doğruyu söylemek gerekirse evlerin hepsi birbirine benzemeye başlamadan Carlos Dayıların mahallesinde gidebildiğim en uzak yer burasıydı.

Göğün alev almış gibi göründüğü ve sivrisineklerin ava çıktığı gündüzle gece arasındaki o tuhaf saat gelmişti; Yang hanesinin bütün ışıkları çoktan yanmıştı ki bu da çok sayıda ışık demekti. Evleri benim ve ailemin onlarla beraber yaşayıp üstüne biraz da keyif çatacak yer bulabileceğimiz kadar büyüktü. Dairesel araba yolunda tamponu yamulmuş mavi bir Infiniti Coupe duruyordu. Hailey araba kullanmayı hiç beceremezdi.

Yalana lüzum yok, bensiz takıldıklarını görmek biraz olsun canımı acıtıyordu. Arkadaşlarından bu kadar uzakta oturunca böyle oluyordu işte. Buna kızamıyordum. Belki kıskanıyordum. Fakat kızamıyordum.

Fakat şu protesto meselesi var ya hani? İşte ona kızıyordum. Zili çalacak kadar kızıyordum. Hem ayrıca Maya'ya üçümüz bir

arada konuşabileceğimizi söylemiştim, dolayısıyla tamam, konuşacaktık işte.

Bayan Yang kapıyı açtı, Bluetooth telefon seti boynuna asılıydı.

"Starr!" Gözlerinin içi gülerek beni kucakladı. "Seni görmek ne güzel. Herkes nasıl?"

"İyi," dedim. Geldiğimi Maya'ya bildirip beni içeri aldı. Bayan Yang'ın deniz mahsullü lazanyasının kokusu beni avluda karşıladı.

"Kötü bir zamanda gelmedim umarım," dedim.

"Hiç de değil tatlım. Maya üst katta. Hailey de öyle. Yemeğe kalmanı çok isteriz... hayır George, senden bahsetmiyordum," deyip bana bakarak dudaklarını oynattı, "Asistanım." Sonra da gözlerini biraz yuvarladı.

Gülümseyip Nike Dunklarımı çıkardım. Yang hanesinde ayakkabıların çıkmasının sebebi kısmen Çin gelenekleri, kısmen de Bayan Yang'ın herkesin rahat olmasını istemesinden kaynaklanıyordu.

Maya koşarak merdivenlerden inerken üstünde aşırı büyük bir tişört ve neredeyse ayak bileklerine kadar gelen bir şort vardı. "Starr!"

Aşağıya indi ve beni kucaklamak istermiş gibi kollarını açtığı tuhaf bir an yaşandı ama sonra kollarını indirmeye başladı. Ben yine de onu kucakladım. Maya'ya şöyle sıkı bir sarılmayalı uzun zaman olmuştu. Saçları limon gibi kokuyordu ve bana sımsıkı, anaç bir tavırla sarılmıştı.

Maya beni odasına götürdü. Tavandan beyaz Noel ışıkları sarkıyordu. Bilgisayar oyunları için bir raf, her yerde Adventure Time eşantiyonları vardı ve Hailey de bir armut koltuğa oturmuş Maya'nın düz ekran televizyonunda kontrol ettiği basketbol oyuncularına konsantre olmuştu.

Maya, "Hails, bak kim gelmiş," dedi.

Hailey bana baktı. "Selam."

"Selam."

Burası Tuhaf Karşılaşmalar Merkez İstasyonu gibi olmuştu.

Boş bir Sprite kutusu ve bir paket Doritos'un üstünden geçip diğer armut koltuğa oturdum. Maya kapısını kapattı. Michael Jordan'ın o meşhur Jumpman pozunu verdiği eski moda bir posteri arka tarafta asılıydı.

Maya kendini karın üstü yatağına atıp yerden bir kumanda aldı. "Katılmak ister misin Starr?"

"Evet tabii."

Bana üçüncü bir kumanda verdi ve yeni bir oyuna başladık. Üçümüz birlikte bilgisayara karşı oynuyorduk. Gerçek hayata çok benziyordu; ritim, kimya ve becerinin bir karışımıydı ama aramızdaki tuhaflık o kadar yoğundu ki görmezden gelmek zordu.

Bana bakıp duruyorlardı. Gözlerimi ekrandan ayırmadım. Hailey'nin oyuncusu bir üç sayılık atınca animasyon izleyiciler tezahürat yaptılar. "Güzel atış," dedim.

"Tamam, saçmalamayı kes." Hailey televizyonun uzaktan kumandasını kapıp oyunu kapatırken kazara bir dedektif dizisi açtı. "Neden bize kızgınsın?"

"Neden protestoya katıldın?" Saçmalamayı kesmemizi istediğine göre hemen işin özüne inebilirdik.

"Çünkü," dedi sanki bu yeterli bir nedenmiş gibi. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum Starr. Onu tanımadığını söylemiştin."

"Bunun neden bir fark yaratması gerekiyor?"

"Protesto etmek iyi bir şey değil mi?"

"Sadece dersi kırmak için yapıyorsan değil."

Hailey, "Yani diğer herkesin yapmış olmasına rağmen bizden özür dilememizi istiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Diğer herkesin yapmış olması bunun sorun olmadığı anlamına gelmiyor."

Siktir. Kulağa annem gibi geliyordum.

Maya, "Kızlar durun!" dedi. "Hailey, eğer Starr özür dilememizi istiyorsa tamam, özür dileyebiliriz. Starr, protestoya katıldığım için özür dilerim. Sırf dersi kırmak için bir trajediyi kullanmak aptalcaydı."

Hailey'ye baktık. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Yanlış bir şey yapmamışken özür dilemeyeceğim. Eğer özür dilenecekse geçen hafta beni ırkçı olmakla suçladığı için o benden özür dilemeli."

"Vay be," dedim. Hailey'nin beni bezdiren yanı neydi biliyor musunuz? Herhangi bir tartışmada lafı çevirip kendini kurban konumuna koyabilmesi. Bu bokun ustası. Eskiden bu tuzağa düşerdim ama şimdi?

"Hissettiklerim için özür dileyecek değilim," dedim. "Amacının ne olduğu umurumda değil Hailey. O kızarmış tavuk yorumu bana ırkçı geldi."

"Güzel," dedi. "Tıpkı protestoya katılmanın bana sorunsuz gelmiş olması gibi. Ben hissettiklerim için özür dilemeyeceğime ve sen de hissettiklerin için özür dilemeyeceğine göre galiba sadece televizyon izleyeceğiz."

"Güzel," dedim.

Maya sanki bizi oracıkta boğmamak için bütün gücünü kullanıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Eğer bu kadar inatçı olmak istiyorsanız tamam, bu sizin bileceğiniz iş."

Maya hızla kanaldan kanala geçti. Hailey hani şu birine gözünün ucuyla baktığın ama onu bakacak kadar önemsediğini bilmesini istemediğin için gözlerini kaçırdığın saçma hareketi yaptı. Şu noktada çok da umurumda değildi. Konuşmaya geldiğimi düşünüyordum ama evet, esas istediğim benden özür dilemeleriydi.

Televizyona baktım. Bir şarkı yarışması, bir realite şovu, Bir-On Beş, meşhur birileri dans ediyordu... bir dakika.

Maya'ya, "Geri gel, geri gel," dedim.

Birkaç kanalı geçince işte yeniden ekrandaydı, "Tamam, burası," dedim.

Yüzünü o kadar çok defa gözümde canlandırmıştım ki. Onu bir kez daha görmek farklıydı. Hafızam genelde kusursuzdu... dudağının üstünde ince, zik zak çizen bir yara ve yüzüyle boynunu kaplayan çilleri vardı.

Midem bulanmaya, tüylerim diken diken olmaya başladı ve

Bir-On Beş'ten uzaklaşmak için güçlü bir istek duydum. İçgüdülerim gördüğümün, televizyon ekranındaki bir fotoğraf olmasını umursamıyorlardı. Boynunda, ucunda gümüş bir haç asılı olan bir kolye vardı, sanki İsa'nın yaptığını onayladığını söylüyor gibiydi. Farklı İsa'lara inanıyor olmalıydık.

Onun daha yaşlı bir versiyonu gibi duran bir adam ekranda belirdi ama bu adamın dudağında yara izi yoktu ve boynunda çilden çok kırışık vardı. Saçları beyazlamış olsa da daha hâlâ birkaç kahverengi tel vardı.

"Oğlum can havliyle davrandı," dedi. "Tek istediği evine, karısının ve çocuklarının yanına dönmekti."

Ekranda resimler belirdi. Bir-On Beş kollarını, görüntüsünün üstü buzlanmış bir kadına dolamış, gülümsüyordu. Görüntüleri buzlanmış iki çocukla balığa çıkmıştı. Onu gülümseyen bir golden retrieverla, rahibi ve görüntüleri aynı şekilde buzlanmış birkaç başka rahiple gösterip sonunda da polis üniforması içinde ekrana getirdiler.

Görüntülere eşlik eden ses, "Memur Brian Cruise Jr. on altı yıldır teşkilatta," dedi ve ardından polis üniformasıyla başka fotoğrafları görüntülendi. Khalil doğduğundan beri bir polis olarak çalışmıştı ve kaderin hastalıklı bir cilvesi sonucunda, acaba Khalil sırf bu adam tarafından öldürülmek için mi doğmuş, diye merak ettim.

Ses, "Çalıştığı yılların çoğunluğu Garden Heights'ta geçti," diye devam etti, "çeteler ve uyuşturucu satıcılarıyla kötü nam salmış bir mahalle."

Mahallemi, evimi gösterirlerken gerildim. Sanki en kötü kısımlarını seçmişler gibiydi: sokaklarda boş boş gezen uyuşturucu bağımlıları, metruk Cedar Grove toplu konutları, elleriyle işaret yapan çeteciler, kaldırıma atılıp üstlerine beyaz çarşaf örtülmüş cesetler. Peki ya Bayan Rooks ve pastaları neredeydi? Ya da Bay Lewis'in dükkânında yarattığı harika saç kesimleri? Ya Bay Reuben? Ya klinik? Ya ailem?

Ya ben?

Hailey'yle Maya'nın gözlerinin üstümde olduğunu hissediyordum. Onlara bakamıyordum.

Bir-On Beş'in babası, "Oğlum o mahallede çalışmayı seviyordu," diye iddia etti. "Her zaman orada oturanların hayatlarında bir fark yaratmak istemişti."

Ne komik. Kölelerin efendileri de siyahilerin hayatlarında bir fark yarattıklarını düşünüyorlardı. Onları "Vahşi Afrikalı geleneklerinden" kurtardıklarını düşünüyorlardı. Aynı bok, farklı yüz yıllar. Onlar gibi insanların, benim gibi insanların kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünmeyi bırakmalarını isterdim.

Baba Bir-On Beş, oğlunun olaydan önceki hayatı hakkında konuşmaya devam ediyordu; O hiçbir zaman belaya bulaşmayan iyi bir çocukmuş, her zaman başkalarına yardım etmek istermiş. Khalil'e epey benziyordu. Fakat sonra Bir-On Beş'in yapıp da Khalil'in asla yapamayacağı şeylerden bahsetmeye başladı, üniversiteye gitmek, evlenmek, bir aile kurmak gibi.

Haberci o geceyi sordu.

"Görünüşe bakılırsa Brian, çocuğu kenara çekmiş çünkü fren lambalarından biri kırıkmış ve hız yapıyormuş."

Khalil hız yapmıyordu.

Baba Bir-On Beş, "Bana 'Baba, onu kenara çektiğim anda içime kötü bir his doğdu,' dedi," diye konuşmaya devam ediyordu.

Haberci, "Neden?" diye sordu.

"Çocukla arkadaşının anında küfretmeye başladıklarını söyledi..."

Biz hiç küfretmemiştik.

"Birbirlerine bakıp durmuşlar, sanki bir şey planlıyorlarmış gibi. Brian o noktada korkuya kapıldığını söyledi çünkü ikisi birlik olsalar onu yere indirebilirlermiş."

Kimseyi yere indirebilecek halim yoktu. Aşırı korkuyordum. Bizden insanüstü bir gücümüz varmış gibi bahsediyordu. Biz daha çocuktuk.

"Ne kadar korkmuş olursa olsun oğlum işini yapar," dedi. "O gece tek amacı da buydu."

Haberci, "Khalil Harris'in olay sırasında silahsız olduğu söyleniyor," dedi. "Oğlunuz size, neden ateş etmeye karar verdiğini söyledi mi?"

"Brian sırtını çocuğa döndüğünü ve çocuğun, 'Az sonra kıçına gününü göstereceğim,' dediğini söyledi."

Hayır, hayır, hayır. Khalil bana iyi olup olmadığımı sormuştu.

"Brian arkasına dönmüş ve kapıda bir şey görmüş. Bir silah olduğunu sanmış..."

Saç fırçasıydı.

Dudaklarım titriyordu. Bedenim sarsılıyordu. Adam hıçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Ben de kusmamak için kendi ağzımı kapattım.

Gözyaşları içinde, "Brian iyi bir çocuk," dedi. "Tek istediği evine, ailesinin yanına dönmekti ve insanlar ondan bir canavarmış gibi bahsediyorlar."

Khalil'le benim tek istediğimiz buydu ve siz bizi canavar gibi gösteriyordunuz.

Soluk alamıyordum, sanki dökmeyi reddettiğim gözyaşları içinde boğuluyormuş gibiydim. Ne Bir-On Beş'e ne de babasına ağlayarak tatmin sağlamayacaktım. O anda beni de vurdular, birden çok kez hem de ve bir parçamı öldürdüler. İşin onlar için talihsiz olan yanı bunun, konuşmaya az da olsa tereddüt eden parçam olmasıydı.

Haberci, "Oğlunuzun hayatı bu olaydan sonra nasıl değişti?" diye sordu.

Baba, "Dürüst olmak gerekirse hepimizin hayatı cehenneme döndü," dedi. "Brian, insanları sever ama artık dışarı çıkmaya korkuyor, süt almak gibi basit bir şey için bile. Hem onun hem de ailemizin hayatı tehdit edildi. Karısının işinden istifa etmesi gerekti. Hatta diğer memurlar tarafından bile saldırıya uğradı."

Haberci, "Fiziksel olarak mı, sözel olarak mı?" diye sordu.

"İkisi de," dedi.

O anda kafama dank etti. Carlos Dayı'nın elindeki yaralar.

Hailey, "Bu çok korkunç," dedi. "Zavallı aile."

Hailey, Baba Bir-On Beş'e, Brenda ve Bayan Rosalie'ye gösterilmesi gereken bir anlayış ve şefkatle bakıyordu.

Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Oğlu işini yapıp kendini korumak istediği için her şeyini kaybetti. Onun hayatı da önemli yani."

O anda onunla uğraşamazdım. İmkânı yoktu. Ayağa kalktım çünkü aksi takdirde çok ama çok aptalca bir şey söyleyecek ya da yapacaktım. Suratına bir yumruk çakmak gibi.

"Benim aslında... tamam." Söyleyebildiğim kadarını söyleyip kapıya yöneldim ama Maya hırkamın ucunu yakaladı.

"Dur bakalım. Siz ikiniz bu işi daha çözmediniz," dedi.

Elimden geldiğince sakin bir sesle, "Maya," dedim. "Lütfen bırak gideyim. Onunla konuşamam. Ne dediğini duymadın mı?"

Hailey, "Ciddi misin?" dedi. "Onun hayatının da önemi olduğunu söylemenin nesi kötü?"

"Onun hayatı her zaman daha önemli olacak da ondan!" Sesim boğuktu ve boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyordum. "Sorun bu zaten!"

Maya gözlerime bakmaya çalışarak, "Starr! Starr!" dedi. Ona baktım. "Neler oluyor? Son zamanlarda Harry'nin Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndaki hali kadar öfkelisin."

Hailey, "Teşekkür ederim," dedi. "Haftalardır şirret modunda geziyor ama suçlamak istediği benim."

"Affedersin?"

Kapı çalındı. Bayan Yang, "Kızlar her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiyiz anne, oyunla ilgili bir mesele." Maya bana bakıp sesini alçalttı. "Lütfen oturur musun? Lütfen."

Yatağa oturdum. Televizyonda, Baba Bir-On Beş'in yerini reklamlar aldı ve yarattığımız sessiz boşluğu doldurdu.

Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüverdiler. "Neden Tumblr'da beni takip etmeyi bıraktın?"

Hailey bana doğru döndü. "Ne?"

"Tumblr'da beni takip etmeyi bıraktın. Neden?"

Maya'ya baktı, bir anlığınaydı ama yakalamıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum?" deyiverdi.

"Yalanı kes Hailey. Beni takip etmeyi bıraktın. Aylar önce. Neden?"

Bir şey söylemedi.

Yutkundum. "Emmett Till'in fotoğrafı yüzünden mi?"

"Aman Tanrım," deyip ayağa kalktı. "İşte yine başladık. Starr, burada durup beni suçlamanı..."

"Artık bana mesaj atmıyorsun," dedim. "O resmi görünce panik oldun."

Hailey, Maya'ya "Dediklerini duyuyor musun?" dedi. "Bir kez daha bana ırkçı dedi."

"Sana hiçbir şey demiyorum. Sana bir soru sorup örnek veriyorum."

"İma ediyorsun."

"Irk kelimesi bir kere bile ağzımdan çıkmadı."

Sessizlik aramıza girdi.

Hailey başını iki yan salladı. Dudakları ipinceydi. "İnanılır gibi değil." Ceketini Maya'nın yatağından alıp kapıya yöneldi. Durdu, sırtı bana dönüktü. "Gerçekten de seni takip etmeyi neden bıraktığımı bilmek istiyor musun Starr? Çünkü artık kimin nesi olduğunu bilmiyorum."

Kapıyı çarpıp çıktı.

Televizyonda haber programı yeniden başlamıştı. Sadece Garden Heights'takileri değil, bütün ülkedeki protestoları gösteriyorlardı. Hiçbirinin Khalil'in ölümünü dersten ya da işten kaytarmak için kullanmadığını umuyordum.

Durup dururken Maya, "Nedeni o değil," dedi.

Kapalı kapıya bakıyordu, omuzları biraz kasılmıştı.

"Ha?" dedim.

Maya, "Yalan söylüyor," dedi. "Seni takip etmeyi bırakmasının nedeni bu değil. O boku, panosunda görmek istemediğini söylemişti."

Anlamıştım. "Şu Emmett Till fotoğrafını, değil mi?"

"Hayır. Bütün o 'siyahi şeyleri' demişti. İmza kampanyaları. Kara Panter fotoğrafları. Şu kilisede öldürülen dört kızla ilgili gönderin. Marcus Garvey denen adam hakkında paylaştıkların. Hükümetin vurduğu Kara Panterler hakkındakiler."

"Fred Hampton ve Bobby Hutton," dedim.

"Evet onlar."

Vay be. Gerçekten de dikkatini vermiş. "Neden bana söylemedin?"

Yerde duran pelüş Finn oyuncağına baktı. "Sen fark etmeden fikrini değiştireceğini ummuştum. Fakat öyle olmayacağını tahmin etmeliydim. Bu söylediği ilk boktan şey değil sonuçta."

"Neden bahsediyorsun?"

Maya sertçe yutkundu. "Ailemin Şükran Günü'nde kedi yiyip yemediklerini sorduğu günü hatırlıyor musun?"

"Ne? Ne zaman?"

Gözleri buğulanmıştı. "Lise birde. İlk derste. Bayan Edwards'ın biyoloji dersinde. Şükran Günü tatilinden yeni dönmüştük. Dersler henüz başlamamıştı ve Şükran Günü'nde neler yaptığımızı konuşuyorduk. Siz ikinize büyükannemle büyükbabamın ziyarete geldiklerini ve ilk defa Şükran Günü'nü kutladığımızı söylemiştim. Hailey, 'kedi mi yediniz,' diye sormuştu. Çinli olduğumuz için."

Has-siktiir. O anda kafamı kırmakla meşguldüm. Lise bir ortaokula o kadar yakındı ki; aşırı derecede aptalca bir şey yapmış ya da söylemiş olma ihtimalim çok yüksekti. Bilmeye korkuyordum ama yine de sordum. "Peki ben ne dedim?"

"Hiç. Yüzünde bunu söylediğine inanamamışsın gibi bir ifade vardı. Bunun bir şaka olduğunu iddia edip güldü. Ben güldüm ve sonra sen de güldün." Maya gözlerini kırpıştırdı. Çok fazla. "Gülmemin tek nedeni öyle yapmam gerektiğini düşünmemdi. Haftanın geri kalanı boyunca kendimi bok gibi hissetmiştim."

"Ah."

"Aynen."

Şu anda da ben kendimi bok gibi hissediyordum. Hailey'nin bunu söylemesine izin verdiğime inanamıyordum. Yoksa bu şakaları hep mi yapıyordu? Ben de hep öyle yapmam gerektiğini düşündüğüm için gülüyor muydum?

Sorun buydu. İnsanların bir şeyler söylemelerine izin veriyorduk ve sonra da o kadar sık söylüyordular ki bunları söylemek onlar için sıkıntı yaratmıyor ve bizim için de normal hâle geliyordu. Sessiz kalmaman gereken durumlarda sesini çıkarmayacaksan sesinin olmasının faydası ne?

"Maya?"

"Evet?"

"Bir daha böyle şeyler söylemesinin yanına kâr kalmasına izin veremeyiz, tamam mı?"

Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "Azınlıklar arası bir ittifak mı diyorsun?"

"Aynen öyle," dedim ve ikimiz de güldük.

"Tamamdır. Anlaştık."

NBA 2K15'te bir maç yaptıktan sonra (Maya'nın canına okudum) elimde alüminyum folyoya sarılı deniz mahsüllü lazanyayla Carlos Dayı'nın evine yürüyordum. Bayan Yang beni asla elim boş göndermezdi ve ben de asla yemeğe hayır demezdim.

Kaldırımlara demir sokak lambaları dizilmişti ve Carlos Dayı'nın, karanlıkta evinin önündeki basamaklarda oturduğunu görebiliyordum. Bir şey içiyordu. Yaklaşınca elindeki Heineken şişesini gördüm.

Tabağımı basamağa koyup yanına oturdum.

"Bunca zamandır şu küçük erkek arkadaşının evinde değildin umarım."

Tanrım. Chris onun için hep 'küçüktü' ama neredeyse aynı boydalar. "Hayır, Maya'nın evindeydim." Bacaklarımı öne uzatıp esnedim. Aşırı uzun bir gün olmuştu. Esnerken bir yandan da "İçtiğine inanamıyorum," dedim.

"İçmiyorum. Tek bir bira sadece."

"Anneannem de böyle mi derdi?"

Bana sert bir bakış attı. "Starr."

Ben de aynı sağlamlıkla, "Carlos Dayı," dedim.

Sert bakışa karşı sert bakışla kapıştık.

Birayı yere koydu. Olay şuydu: anneannem alkolikti. Eskiden olduğu kadar kötü değildi ama tek bir sert içkiden sonra şu "diğer" anneanneye dönüşüyordu. Zamanında sarhoşken nasıl öfke nöbetleri geçirdiğine dair öyküler dinlemiştim. Babalarının, karısına ve diğer çocuklarına dönmesi yüzünden annemi ve Carlos Dayı'yı suçladığını, onları dışarı atıp kapıları kilitlediğini, onlara küfrettiğini, her türlü şeyi...

Dolayısıyla hayır. Her zaman alkol karşıtı olmuş Carlos Dayı için tek bir bira hiçbir zaman tek bir bira değildir.

"Affedersin," dedi. "O gecelerden biri işte."

"Röportajı gördün değil mi?" diye sordum.

"Evet, senin görmemiş olmanı umuyordum."

"Gördüm. Annem gördü..."

"Evet, hem de nasıl. Pam de gördü ve büyükannen de. Hayatımda hiç bu kadar kızmış birden fazla kadınla aynı odada bulunmamıştım." Bana baktı. "Sen nasıl başa çıkıyorsun?"

Omuz silktim. Evet, sinirlenmiştim ama dürüst olmak gerekirse... "Babasının onu kurbana dönüştürmesini bekliyordum."

"Ben de öyle." Dirseğini dizine dayayıp çenesini avucunda dinlendirdi. Oturduğumuz yer çok karanlık olmadığından elinin zedelenmiş yerlerini rahatlıkla görebiliyorum.

"Evet..." deyip hafifçe dizlerime vurdum. "İzindesin ha?"

Bana nereye varmak istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. "Evet?"

"Onunla kavga mı ettiniz Carlos Dayı?"

Doğruldu. "Hayır, bir tartışma yaşadık."

"Yumruğun gözüyle tartıştı demek istiyorsun. Benim hakkımda bir şey mi söyledi?"

"Silahını sana doğrultmuş ya. Bu yeter de artar bile."

Sesinde, normalde hiç olmayan bir keskinlik vardı. Duruma

tamamen uygunsuz olsa da güldüm. O kadar katıla katıla güldüm ki iki yanımı tutmam gerekti.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye bağırdı.

"Carlos Dayı, birine yumruk attın!"

"Hey, ben Garden Heightslıyım, nasıl kavga edileceğini biliyorum. Gerekirse dövüşebilirim."

Artık kahkahalarla gülmeye başlamıştım.

"Hiç komik değil!" dedi. "Kendimi o şekilde kaybetmemeliydim. Hiç profesyonelce değildi. Şimdi de sana kötü örnek oldum."

"Evet, oldun Muhammed Ali."

Hâlâ gülüyordum. Artık o da gülmeye başlamıştı.

"Şşş," dedi.

Kahkahalarımız dindiğinde dışarısı hakikaten de çok sessizdi. Göğe ve bütün o yıldızlara bakmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Bu gece o kadar çoktular ki. Evdeyken olup biten her şey yüzünden onları fark etmiyordum herhalde. Bazen Garden Heights ile Riverton Hills'in aynı göğü paylaştıklarına inanmak güçtü.

Carlos Dayı, "Sana eskiden ne derdim hatırlıyor musun?" dedi.

Ona doğru kaykıldım. "İsmimi yıldızlardan almadığımı, yıldızların isimlerini benden aldıklarını. Gerçekten de beni kendini beğenmiş yapmaya çalışıyormuşsun ha."

Güldü. "Hayır. Senin ne kadar özel olduğunu bilmeni istemiştim."

"Özel ya da değil, benim için işini riske atmamalıydın. İşini seviyorsun."

"Ama seni daha da çok seviyorum. Benim polis olma nedenlerimden biri de sensin küçük kız. Çünkü seni ve mahalledeki bütün herkesi seviyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden işini riske atmanı istemiyorum. Senin gibilere ihtiyacımız var."

"Benim gibilere." Boş bir kahkaha attı. "Biliyor musun, o adamın sen ve Khalil hakkında o şekilde konuşmasına kızdım

ama bana o gece annenlerin mutfağında Khalil hakkında söylediklerimi hatırlattı."

"Neleri?"

"Bizi gizli gizli dinlediğini biliyorum Starr. Mevzuya gıcırmışsın gibi davranma."

Ukala ukala sırıttım. Carlos Dayı "gıcır" demişti. "Khalil'e uyuşturucu satıcısı demeni mi kast ediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Öyle olsaydı bile daha çocuktu. Seninle birlikte büyümesini izledim. O vermiş olabileceği kötü kararlardan fazlasıydı," dedi. "Ölümünü mantıklı bir kalıba sokacak kafa yapısına girerek tuzağa düştüğüm için kendime kızıyorum. Hem günün sonunda birini, arabasının kapısını açtı diye öldürmezsin. Öyle yaparsan da polis olmaman gerekir."

Gözlerim yaşardı. Annemle babamın ve Bayan Ofrah'nın bunu söylemesini duymak ya da bütün o protestocuların bunu haykırdığına tanık olmak iyiydi. Ama polis dayımdan duymak var ya... Her şeyin canımı biraz daha acıtmasına neden olsa da büyük bir rahatlıktı.

Yumruğuna bakıp, "Brian'a bunu söyledim," dedi. "Onu benzettikten sonra emniyet müdürüne de. Aslında karakoldaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdığımı düşünüyorum ama yaptığım şeyi affettirmiyor. Khalil'i yarı yolda bıraktım."

"Hayır, bırakmadın..."

"Evet, bıraktım," dedi. "Onu tanıyordum, ailesinin durumunu biliyordum. Seninle beraber buralara gelmeyi bıraktıktan sonra benim için gözden ırak gönülden ırak olmuştu ve bunun mazereti yok."

Benim de mazeretim yoktu. "Bence hepimiz böyle hissediyoruz," diye mırıldandım. "Babamın, DeVante'ye yardım etmekte ısrar etmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Evet," dedi. "Benim de öyle."

Yeniden yıldızlara baktım. Babam karanlıktaki ışık olduğum için bana Starr ismini koyduğunu söylemişti. Benim de şu sıralar kendi karanlığımda ışığa ihtiyacım vardı.

Carlos Dayı, "Bu arada ben olsam Khalil'i öldürmezdim," dedi. "Çok şey bilmiyor olabilirim ama bunu biliyorum."

Gözlerim yanıyordu ve boğazım sıkışıyordu. Bildiğin ağlak bebenin tekine dönmüştüm. Carlos Dayı'ya iyice sokulup bunun dile getiremediğim her şeyi ifade etmesini umdum.

ON BEŞ

Annemin, "Pekâlâ kemirik. Neyin var?" demesi için tepeleme dizilmiş pankeke dokunmamam gerekmişti.

IHOP'ta kendi başımıza bir masada oturuyorduk. Günün erken saatleriydi ve restoran, biz ve bir bölmeye oturup hapur hupur tıkınan koca göbekli, sakallı kamyoncular hariç bomboştu. Onlar sayesinde müzik kutusunda country müzik çalıyordu.

Çatalımla pankekleri dürttüm. "Pek aç değilim."

Yarı yalan yarı gerçekti. Ciddi bir duygusal sarhoşluktan çıkmış, kendime gelmeye çalışıyordum. Röportaj vardı. Carlos Dayı. Hailey. Khalil. DeVante. Annemle babam.

Annem, Sekani ve ben, geceyi Carlos Dayı'nın evinde geçirmiştik ve bunun nedeninin ayaklanmadan çok annemin babama kızgın olması olduğunu biliyordum. Aslında haberlerde geçen gecenin Garden Heights'ta, bir süredir huzurlu denebilecek ilk gece olduğunu söylemişlerdi. Fakat polisler hâlâ biber gazı atıyorlardı.

Her neyse, eğer ikisinin kavgasından bahsedecek olursam annem bana, "Yetişkinlerin işlerine karışma," diyecekti. Tabii aslında kavga etmelerinin sorumlusu kısmen ben olduğum için bunun benim işim olduğu düşünülebilirdi ama yok.

Annem, "Senin aç olmadığına kimin inanmasını beklediğini bilmiyorum," dedi. "Sen hep obur olmuşsundur."

Gözlerimi devirip esnedim. Beni fazla erken kaldırıp IHOP'a gideceğimizi söylemişti. Sekani gelip her şeyi berbat etmeden önce yaptığımız gibi sadece ikimiz olacaktık. Carlos Dayı'nın evinde yedek bir üniforması vardı ve okula Daniel'la gidebilirdi. Benim ise sadece bir eşofman üstüm ve bir de Drake tişörtüm vardı. İkisi de bölge savcısının ofisi için uygun değildiler. Eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyordu.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedim. O kadar kötü bir moddaydım ki bunu yaptığı için hakikaten ona bir teşekkür borcum vardı.

"Ne zaman istersen bebeğim. Uzun süredir beraber takılmadık. Birileri aniden artık havalı olmadığıma karar verdi. Ben ise hâlâ havalı olduğumu düşünüyordum, dolayısıyla... her neyse." Dumanı tüten kahve fincanından bir yudum aldı. "Savcıyla konuşmaktan korkuyor musun?"

"Pek değil." Fakat saate bakınca dokuz buçuktaki görüşmemize sadece üç buçuk saat kaldığını gördüm.

"Şu saçma sapan röportaj yüzünden mi? Şu piç var ya."

İşte yine başladık. "Anne..."

"Lanet olası babasını televizyona çıkarıp yalanlar söyletiyor," dedi. "Ayrıca kim yetişkin bir erkeğin iki çocuktan korktuğuna inanır ki?"

İnsanlar internette de aynı şeyi söylüyorlardı. Siyahi Twitter, Memur Cruise'un babasına yükleniyor, performansıyla Tom Cruise ismini hak ettiğini söylüyordu. Tumblr'da da durum aynıydı. Ona inanan insanlar olduğundan emindim... ama Bayan Ofrah haklı çıkmıştı: ters tepmişti. Khalil'i ya da beni hayatlarında hiç görmemiş insanlar, bu adam için yalan söylüyor diyorlardı.

Dolayısıyla röportaj beni rahatsız ediyor olsa da o kadar da etmiyordu.

"Aslında sadece röportaj değil," dedim. "Başka şeyler de var."

"Ne gibi?"

"Khalil," dedim. "DeVante bana onun hakkında bir şeyler söyledi ve kendimi suçlu hissediyorum."

"Ne gibi şeyler?" dedi.

"Neden uyuşturucu sattığını. Bayan Brenda'nın King'e olan borcunu ödemeye yardım etmeye çalışıyormuş."

Annemin gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Evet ve King Lord değilmiş. Khalil, King'i geri çevirmiş ve King de karizması çizilmesin diye yalan söylüyormuş."

Annem başını iki yana salladı. "Neden şaşırmadım? King'in böyle berbat bir şey yapması beklenirdi."

Pankeklerime baktım. "Tahmin etmeliydim. Khalil'in böyle bir şey yapmayacağını tahmin etmeliydim."

"Bunu tahmin edebilmenin hiçbir yolu yoktu bebeğim," dedi.

"Mesele de bu zaten. Eğer onun yanında olabilseydim, ben..."

"Onu durduramazdın. Khalil neredeyse senin kadar inatçıydı. Onun senin için çok önemli olduğunu biliyorum, hatta bir arkadaştan da fazlasıydı ama bunun yüzünden kendini suçlayamazsın."

Ona baktım. "Arkadaştan fazlası derken neyi kast ediyorsun?"

"Aptal ayağına yatma Starr. İkiniz uzun zamandır birbirinizden hoşlanıyordunuz."

"O da benden hoşlanıyor muydu sence?"

"Tanrım!" Annem gözlerini devirdi. "Aramızda kalsın, yaşlı olan benim..."

"Az önce kendine yaşlı dedin."

"*Daha* yaşlı," diye düzeltip kısacık, pis bir bakış attı, "ve öyle olduğunu gördüm. Sen nasıl oldu da anlamadın?"

"Bilemiyorum. Hep diğer kızlardan bahsederdi, benden de-

ğil. Tuhaf bir şey. Ona olan ilgimin geçtiğini düşünüyordum ama artık bazen bilemiyorum."

Annem parmağını bardağının ağzında gezdirdi. "Kemirik," dedi ve ardından iç çekti. "Bebeğim bak, yastasın tamam mı? Bu, duygularını güçlendirip uzun zamandır hissetmediğin şeyleri hissetmene neden olabilir. Khalil için duyguların olsa da bunda yanlış bir şey yok."

"Chris'le olmama rağmen mi?"

"Evet, sen on altı yaşındasın. Birden fazla insan için hislerinin olmasına izin var."

"Yani diyorsun ki kaşar olabilirim, öyle mi?"

"Kız!" Beni parmağıyla işaret etti. "Bana kendine şu masanın altından tekme attırma. Sana kendini bu yüzden hırpalama diyorum. Khalil için istediğin gibi yas tutabilirsin. Onu özleyebilir, aranızda yaşanmış olabilecek şeyleri özlemene izin verebilirsin, duygularının biraz kontrolden çıkmasına izin verebilirsin. Fakat daha önce de söylediğim gibi; yaşamaya ara vermemelisin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Güzel. Bunlar iki şey etti," dedi. "Başka neler oluyor?"

Neler olmuyordu ki? Başım sanki beynim aşırı yüklenmiş gibi sıkışıyordu. Galiba duygusal sarhoşluktan sonra da normal sarhoşluktan sonra olduğu gibi akşamdan kalma olunuyordu.

"Hailey," dedim.

Kahvesini şapırdattı. Yüksek sesle. "O küçük kız şimdi n'aptı bakalım?"

İşte bu tam ona göreydi. "Anne, sen onu hiç sevmedin."

"Hayır, senin onu kendi başına düşünemiyormuşsun gibi takip etmeni sevmedim. Arada fark var."

"Ben öyle..."

"Yalan söyleme! Bana satın almam için yalvardığın şu davul setini hatırlıyor musun? Onu neden istemiştin Starr?"

"Hailey bir grup kurmak istiyordu ama o fikir benim de hoşuma gitmişti."

"Dur bakalım. Bana şu 'grupta' gitar çalmak istediğini ama Hailey'nin davul çalman gerektiğini söylediğini söylememiş miydin?"

"Evet, ama..."

"Şu küçük Jonas oğlanları," dedi. "Aslında hangisini beğenmiştin?"

"Joe'yu."

"Ama onun yerine şu kıvırcık saçlısıyla birlikte olman gerektiğini söyleyen kimdi?"

"Hailey ama Nick de çıkmak için iyi bir seçimdi, hem bunlar ortaokulda olan şeyler..."

"I-ıh! Geçen sene saçlarını mora boyamana izin vermem için yalvardın. Neden Starr?"

"Ben iste..."

"Hayır. Neden Starr?" dedi. "Gerçek neden."

Lanet olsun. Haklıydı. "Çünkü Hailey benim, kendisinin ve Maya'nın saçlarımızın aynı renk olmasını istemişti."

"Lanet olsun, ke-sin-lik-le öyle. Bebeğim, seni seviyorum ama kendi isteklerini bir kenara atıp şu küçük kız ne isterse onu yapmak gibi bir huyun var. Ondan hoşlanmıyorsam beni affet."

Bütün şecerem bu şekilde ortaya dökülmüşken, "Neden olduğunu anlayabiliyorum," dedim.

"Güzel. Farkına varmak ilk adımdır. Peki şimdi ne yaptı bakalım?"

"Dün bir tartışmamız oldu," dedim. "Ama aslında aramız bir süredir tuhaftı. Bana mesaj atmayı kesip Tumblr'da beni takip etmeyi kesti."

Annem çatalıyla tabağıma uzanıp pankekten bir parça kopardı. "Tumblr neyin nesi? Facebook gibi bir şey mi?"

"Hayır ve senin kaydolman da yasak. Anne babaların girmesine izin yok. Siz zaten Facebook'a el koydunuz."

"Arkadaşlık talebime hâlâ yanıt vermedin."

"Biliyorum."

"Candy Crush'da cana ihtiyacım var."

"İşte bu yüzden asla yanıt vermeyeceğim."

Bana "o bakışı" attı. Umurumda değildi. Yapmayı kesinlikle reddettiğim bazı şeyler vardı.

Annem, "Yani seni şu Tumblr şeysinde takip etmeyi bıraktı," diyerek neden asla Tumblr'a kaydolamayacağını kanıtıyla göstermiş oldu. "Hepsi bu mu?"

"Hayır. Aynı zamanda aptalca şeyler söyledi ve yaptı." Gözlerimi ovuşturdum.

Dediğim gibi saat daha çok erkendi. "Neden arkadaş olduğumuzu merak etmeye başladım."

"Yani, kemirik..." Pankeklerimden göstere göstere birer parça daha aldı. "İlişkinizin kurtarılmaya değer olup olmadığına karar vermen lazım. İyi şeylerin bir listesini çıkar, sonra da kötü şeylerin bir listesini çıkar. Biri diğerinden ağır basarsa ne yapman gerektiğini biliyorsun demektir. İnan bana bu yöntem bugüne dek beni hayal kırıklığına uğratmadı. "

"Iesha hamile kaldıktan sonra babam için yaptığın bu muydu?" diye sordum. "Çünkü dürüst olmam lazım. Yerinde olsam onu kapının önüne koyardım. Saygısızlık olarak alma."

"Sorun değil. Bir sürü insan babana döndüğüm için aptal olduğumu söylediler. Hâlâ bile arkamdan aptal diyorlar. Anneannen duysa bir yerine inme inerdi ama babanla kalmamın gerçek nedeni o."

"Fakat anneannem, babamdan nefret ederdi, değil mi?" Anneannemin hâlâ babamdan nefret ettiğini düşünüyordum.

Annemin gözlerinde bir hüzün belirdi ama bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "Ben büyürken anneannen sarhoş olduğu sırada incitici şeyler söyleyip yapardı ve ertesi sabah da özür dilerdi. Erken bir yaşta insanların hata yapabildiklerini ve hatalarının onlara olan sevginden daha büyük olup olmadıklarına karar vermen gerektiğini öğrendim."

Derin bir nefes aldı. "Seven bir hata değil, onu ölesiye seviyorum ama Maverick davranışlarıyla bir hata yaptı. Ancak bütün iyiliği ve paylaştığımız sevgi, o hatadan ağır basıyor."

"Hayatımıza çılgın Iesha'yı sokmuş olmasına rağmen mi?" diye sordum.

Annem güldü. "Çılgın, darmadağınık, can sıkıcı Iesha'yı sokmuş olmasına rağmen. Evet, durum biraz farklı ama eğer iyi yanlar kötü yanlara ağır basıyorsa Hailey'yi hayatından çıkarma bebeğim."

Sorun da bu olabilir. İyi yanların çoğu geçmişten kalanlar. Jonas Kardeşler, Yıldızlar Takımı, paylaştığımız yasımız. Arkadaşlığımız anılar üstüne kuruluydu. Şu anda elimizde ne vardı?

"Peki ya iyi yanlar kötü yanlara ağır basmıyorsa?" diye sordum.

Annem, "O halde onu hayatından çıkar," dedi. "Eğer onu hayatında tutarsan ve kötü şeyler yapmaya devam ederse, o zaman da hayatından çıkar. Çünkü sana yemin ederim, bana bir daha öyle bir saçmalık yaparsa Idris Elba'yla evlenip, 'Maverick de kimmiş?' derim."

Kahkahalarla güldüm.

Çatalını bana verip, "Şimdi ye bakalım," dedi. "Çünkü az sonra bu pankekleri senin yerine yemek dışında bir seçeneğim kalmayacak."

Garden Heights'ta duman görmeye o kadar alışmıştım ki geri döndüğümüzde hiç duman olmaması tuhaf gelmişti. Gece geç vakitte çıkan bir fırtına yüzünden insanın ruhunu karartan bir görüntüsü vardı ama arabanın pencerelerini kapatıp yolumuza devam edebilirdik. Ayaklanma bitmiş olmasına karşın, yolda giderken spor arabalarla aynı sayıda tankın yanından geçtik.

Fakat eve döndüğümüzde bizi giriş kapısında duman karşıladı.

Annem, "Maverick!" diye bağırdı ve hep birlikte mutfağa koştuk.

Babam lavabodaki bir tavaya su döküyordu ve tava da yüksek sesli bir tıslama ve beyaz bir dumanla karşılık veriyordu. Babam her ne yaktıysa fena yakmıştı.

"Haleluya!" Seven ellerini masaya vurdu. "Gerçek anlamda yemek yapabilen birisi."

Babam, "Kapa çeneni," dedi.

Annem tavayı alıp tanımlanamayan artıkları inceledi. "Nedir bu? Yumurta mı?"

Babam, "Eve dönüş yolunu bilmene sevindim," dedi. Bana bakmadan ya da günaydın demeden yanımdan geçti. Hâlâ Chris yüzünden kızgın mıydı?

Annem bir çatal alıp tavaya yapışmış olan kömürleşmiş yemeğe bıçak saplarmış gibi hışımla batırdı. "Kahvaltılık bir şeyler ister misin Seven bebeğim?"

Seven annemi izleyip, "Eee, yok. Bu arada tavanın bir suçu yok anne."

"Haklısın," dedi ama çatalı saplamaya devam etti. "Hakikaten, sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurta. Pastırma." Koridora bakıp bağırdı. "Domuz eti olandan! Domuz! Bildiğin domuz işte! Ondan yapılmış yani!"

İyi yanların kötü yanlara ağır basması buraya kadarmış. Seven'la birbirimize baktık. Kavga etmelerinden nefret ediyorduk çünkü biz her zaman savaşlarının ortasında kalıyorduk. Fakat en büyük zayiat iştahımız oluyordu çünkü annem öfkelenip yemek yapmadığında babamın ketçap ve sosisli spagettisi gibi bocalayarak yaptığı yemeklerle idare etmek zorunda kalıyorduk.

"Okulda bir şeyler alırım." Seven annemi yanağından öptü. "Ama teşekkürler." Çıkarken bana yumruk selamı verdi, bana iyi şanslar dileme şekliydi bu.

Babam başında ters taktığı bir beyzbol şapkasıyla döndü. Anahtarlarını ve bir de muz aldı.

Annem, "Saat dokuz buçukta savcının ofisinde olmamız lazım," dedi. "Sen de geliyor musun?"

"Ah, Carlos o işi halledemiyor mu? Ne de olsa sırları filan söylediğiniz kendisi."

"Var ya Maverick..."

"Orada olacağım," deyip çıktı.

Annem tavayı bıçaklamaya biraz daha devam etti.

Bölge savcısı bizi şahsen bir konferans odasına götürdü. Adı Karen Monroe'ydu ve nasıl bir şey yaşadığımı anladığını iddia eden orta yaşlı, beyaz bir kadındı.

Bayan Ofrah çoktan konferans odasında, savcılık ofisinde çalışan birkaç kişiyle birlikte yerini almıştı. Bayan Monroe, Khalil için adaletin yerini bulmasını ne kadar çok istediğini anlatan uzun bir söylev çekip buluşana kadar bu kadar zaman geçtiği için özür diledi.

Babam, "Tam olarak on iki gün," diye vurguladı. "Bana sorarsanız fazla uzun."

Bayan Monroe bunu duyunca biraz rahatsız olmuş gibi göründü.

Büyük jüri sürecinin nasıl ilerlediğini anlattı. Sonra da o gece hakkında sorular sordu. Ona aşağı yukarı polislere anlattıklarımı anlattım, tek fark onun polisler gibi Khalil hakkında aptal sorular sormamasıydı. Fakat silahın kaç defa ateşlendiği, kurşunların Khalil'e nasıl sırtından isabet ettiklerine, yüzündeki ifadeye gelince...

Midem kaynadı, ağzımda safra birikti ve öğürdüm.

Annem fırlayıp bir çöp torbası kaptı ve önüme ağzımdan fışkıran kusmuğu yakalayabilecek kadar hızla yerleştirdi.

Ağlayıp kustum. Ağladım ve kustum. Tek yapabildiğim buydu.

Savcı bana bir gazoz getirip, "Bugünlük bu kadar yeter tatlım. Teşekkür ederim," dedi.

Babam, annemin arabasına gitmeme yardım etti ve koridorlardaki insanlar bize dik dik baktılar. Salya sümük içindeki yüzümden tanığın ben olduğumu anladıklarına kalıbımı basardım. Büyük ihtimalle de bana yeni bir isim vermişlerdi: Zavallı Şey. "Ooo, zavallı şey," derken ki gibi. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Merhametlerinden kaçmak için arabaya girip başımı pencereye dayadım ve kendimi bok gibi hissettim.

Annem dükkânın önüne park etti ve babam da arabasını arkamıza çekti. Kamyonetinden çıkıp arabanın annemin olduğu tarafına geldi. Annem penceresini açtı.

Babama, "Ben okula gidiyorum," dedi. "Neler olduğundan haberdar olmaları lazım. Seninle kalabilir mi?"

"Evet, sorun değil. Ofiste dinlenebilir."

Kusup ağlamanın insana kazandırdığı başka bir şey de şuydu: İnsanlar senin hakkında sanki orada değilmişsin gibi konuşup plan yapıyorlardı. Görünüşe bakılırsa Zavallı Şey'in duyması yoktu.

Annem ona, "Emin misin?" diye sordu. "Yoksa onu Carlos'un evine mi bırakmalıyım?"

Babam iç çekti. "Lisa..."

"Maverick, derdinin ne olduğu zerre kadar şeyimde değil yeter ki kızımızın yanında ol. Lütfen, tamam mı?"

Babam benim tarafıma geçip kapıyı açtı. "Hadi gel bebeğim."

Dışarı çıkarken dizini kanatmış küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordum. Babam beni göğsüne yaslayıp sırtımı sıvazladı ve saçlarımı öptü. Annem yola devam etti.

"Üzgünüm bebeğim," dedi.

Ne ağlamamın ne de kusmamın bir önemi yoktu artık çünkü babam beni kollarına almıştı.

Dükkâna girdik. Babam ışıkları açtı ama penceredeki kapalı işaretini değiştirmedi. Bir saniyeliğine ofisine gidip geri geldi ve çenemi tuttu.

"Ağzını aç," dedi. Dediğini yapınca yüzü buruştu. "Iğğ. Sana bol bol gargara yaptırmamız lazım. O nefesle ölüleri diriltmene az kalmış."

Gözlerimde yaşlarla güldüm. Dediğim gibi babamın böyle bir yeteneği vardı.

Yüzümü zımpara kâğıdı kadar sert elleriyle sildi ama onlara

alışıktım. Yüzümü ellerine aldı. Gülümsedim. "İşte böyle bebeğim," dedi. "Bi' şeyciğin kalmayacak."

Kendimi, "Şimdi de bebeğin mi oldum? Hiç öyle davranmıyordun," diyecek kadar normal hissettim.

"Başlama!" İlaç koridoruna gitti. "Annen gibi konuşuyorsun."

"Sadece söylüyorum. Bugün normalden de esprilisin."

Elinde bir şişe Listerine'le döndü. "Al bakalım. Nefesinle yeşillikleri öldürmeden önce ağzını çalkala."

"Senin bu sabah o yumurtaları öldürdüğün gibi mi?"

"Hey, onlar kararmış yumurtalardı. Siz o tarifi hiç bilmezsiniz."

"Kimse onu bilmez."

Tuvalette ağzımı birkaç defa çalkalayınca ağzımın içi kusmuk artığı dolu bir bataklıktan normale dönmüştü. Babam dükkânın önündeki ahşap bankta bekliyordu. Fazla yürüyemeyen yaşlıca müşterilerimiz babam, Seven ya da ben onların siparişlerini alırken orada beklerlerdi.

Babam eliyle yanını işaret etti.

Oturdum. "Dükkânı açmana az mı kaldı?"

"Biraz daha var. O beyaz çocukta ne görüyorsun?"

Lanet olsun. Konuya doğrudan girmesini beklemiyordum. "Çok tatlı olması gerçeğinin dışında..." dedim ve babam öğürüyormuş gibi bir ses çıkardı, "Akıllı, eğlenceli ve beni önemsiyor. Hem de çok."

"Siyahi oğlanlarla bir sıkıntın mı var?"

"Hayır. Siyahi erkek arkadaşlarım oldu." Üç tane. Biri dördüncü sınıfta ama o tam sayılmazdı İki tane de ortaokulda ama onlar da sayılmazdı çünkü kimse ortaokulda ilişkiler hakkında bir bok bilmezdi. Aslında herhangi bir konuda bir şey bilmezdi.

"Ne?" dedi. "Onları da bilmiyom."

"Çünkü bilsen delireceğini biliyordum. Başlarına ödül filan koyardın."

"Biliyor musun, bu hiç fena bir fikir değil."

"Baba!" O gülerken ben de koluna bir yumruk attım.

"Carlos'un onlardan haberi var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Ya sicillerini kontrol ettirirdi ya da onları tutuklardı. Hoş değil."

"Peki beyaz çocuğu niye söyledin?"

"Söylemedim," dedim. "O öğrendi. Chris onların sokağının ilerisinde oturuyor, dolayısıyla saklaması zordu. Hem doğruya doğru. Farklı ırktan çiftler hakkında söylediklerini duydum. Ben ve Chris hakkında öyle konuşmanı istemiyordum."

"Chris," dedi dalga geçerek. "Bu nasıl özelliksiz bir isim böyle?"

O kadar gıcıktı ki. "Madem bana soru sormak istiyordun, söylesene beyazlarla bir derdin mi var?"

"Aslında yok."

"Aslında yok mu?"

"Evet, dürüst konuşuyorum. Aslında olayım şu, kızlar genelde babalarına benzeyen çocuklarla çıkarlar ve yalan da söylemeyeceğim, şu beyaz... Chris'i," diye düzeltince gülümsedim, "gördüğümde endişelendim. Seni siyahi erkeklerden soğuttuğumu ya da siyahi bir erkek olarak iyi bir örnek olmadığımı düşündüm. Bununla başa çıkamadım."

Başımı omzuna dayadım. "Yok be baba. Sen siyahi bir erkeğin nasıl olması gerektiğini göstermekle kalmadın. Sen bir erkek nasıl olmalı, onu gösterdin. Of ya!"

"Of ya," diye dalga geçip başımın üstünü öptü. "Bebeğim."

Gri bir BMW aniden dükkânın önünde durdu.

Babam beni banktan inmem için dürttü. "Hadi gel."

Beni çekip ofisine götürdü ve itip içeri soktu. Babam kapıyı suratıma kapatmadan önce bir anlığına King'in arabadan indiğini gördüm.

Titreyen ellerimle kapıyı azıcık araladım.

Babam dükkânın girişinde hazırda bekliyordu. Eli beline uzandı. Makinesi.

BMW'den üç King Lord daha indi ama babam seslendi, "Yook. Konuşmak istiyorsan bu işi teke tek yapacağız."

King elemanlarına başıyla işaret etti. Arabanın yanında beklemeye başladılar.

Babam kenara çekilince King ağır ağır içeri girdi. İtiraf etmekten utanıyordum ama babamın King'le kavga etse kazanma ihtimali var mıydı bilmiyordum. Babam ne sıska ne de kısaydı ama bir seksenlik boyuyla sadece kastan oluşan King'le karşılaştırıldığında ufacık duruyordu. Fakat böyle düşünmek neredeyse Tanrı'ya hakaret etmek gibi geliyordu.

King, "Nerde?" diye sordu.

"Kim nerde?"

"Kim olduğunu biliyon. Vante."

Babam, "Ben nereden bileyim?" diye sordu

"Burada çalışıyordu değil mi?"

"Bir iki gün için evet. Onu bugün görmedim."

King ileri geri yürümeye devam edip purosunu babama doğrulttu. Başının arkasındaki yağ katmanları terden parlıyordu. "Yalan söylüyon."

"Niye yalan söyliycekmişim King?"

King, "Senin için yaptığım bütün o haltlar," dedi, "bana borcunu böyle mi ödeyecektin? O nerde Koca Mav?"

"Bilmiyorum."

King, "O nerde lan?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum dedim! Geçen gün benden iki yüz dolar istedi. Ona para istiyorsan çalışacaksın dedim. O da çalıştı. Acıyıp salak gibi parayı baştan verdim. Bugün gelmesi lazımdı ama gelmedi. Hikâye böyle sonlandı."

"Benden beş bin çalmışken neden senden para istesin?"

Babam, "Biliyorsam ne olayım," dedi

"Yalan söylediğini öğrenirsem."

"Bunun için endişelenmene lüzum yok. Zaten çok fazla sorunum var."

King, "Ha evet. O sorunlarını duydum ya," derken genzinden gelen bir kahkaha yükseldi. "Starr-Starr'ın haberlerde bah-

settikleri şu tanık olduğunu öğrendim. Umarım ağzını kapalı tutması gerektiğinde konuşmamasını biliyordur."

"Bu da ne demek lan?"

King, "Bu davalar her zaman ilginçtirler," dedi. "Bilgi için etrafı eşelerler. Siktir, öldüren kişiden çok ölen kişi hakkında bilgi bulmaya çalışırlar. Öldürülmelerinin iyi olduğunu göstermeye çalışırlar. Daha şimdiden Khalil'in uyuşturucu sattığını söylemeye başlamışlar. Bu da onun düzenine dahil olan herkes için sıkıntı anlamına gelebilir. Dolayısıyla insanların savcıyla konuşurken dikkatli olmaları lazım. Ağızlarını büzemediler diye tehlikeye girmelerini istemem."

Babam, "Yook," dedi. "Esas o düzene dahil olanların söyledikleri hatta yapmayı düşündükleri şeylere dikkat etmeleri lazım."

Babamla King'in bakışarak birbirlerini alt etmeye çalıştıkları azap verici birkaç saniye geçti. Babamın eli sanki oraya yapışmış gibi belinden bir an bile ayrılmadı.

King çıkıp gitti, kapıyı neredeyse menteşelerini kıracak kadar sert itmişti ve ufak çan deli gibi şangırdıyordu. BMW'sine bindi. Yardakçıları da peşinden gittiler. Ağır ağır yola çıkarken gerçeği de elde edememiş, geride bırakmıştı.

Eğer onu gammazlarsam beni benzetecekti.

Babam yaşlı bankına çöktü. Omuzları düştü ve derin bir nefes aldı.

Dükkânı erken kapatıp Reuben's'dan yemek aldık.

Eve giden kısa yolda arkamızdaki her arabayı fark ettim, özellikle de gri olanları.

Babam, "Sana bir şey yapmasına izin vermem," dedi.

Biliyordum ama yine de...

Eve döndüğümüzde annem bir takım bifteği döve döve canlarını çıkarmakla meşguldü. Önce tava şimdi de kırmızı et. Mutfaktaki hiçbir şey güvende değildi.

Babam torbaları görebileceği şekilde kaldırdı. "Bebeğim akşam yemeği aldım."

Bu annemin biftekleri dövmesini durdurmadı.

Hepimiz mutfak masasının etrafına oturduk ama bu Carter ailesinin tarihindeki en sessiz akşam yemeğiydi. Annemle babam konuşmuyorlardı. Seven konuşmuyordu. Benim konuşmadığım kesindi... ya da yemediğim. Savcılık ofisindeki facianın üstüne King'in ziyareti eklendikten sonra kaburgalarımla fasulyelerim gözüme tiksinç görünüyorlardı. Sekani, yerinde duramıyordu, sanki gününü bütün ayrıntılarıyla anlatmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Fakat kimsenin dinleyecek havada olmadığını anlayabildiğini düşünüyordum. Brickz, kendi köşesinde birkaç kaburgayı çiğneyip salyalarını akıtıyordu.

Yemekten sonra annem tabaklarımızla çatal bıçaklarımızı topladı. "Tamamdır çocuklar, ödevlerinizi bitirin bakalım. Ayrıca endişelenme Starr, öğretmenin ödevini bana verdi."

Bunun için niye endişeleneyim ki? "Teşekkürler."

Babamın tabağını kaldırmak için uzanınca babam koluna dokundu. "Yok. Ben kaldırırım."

Bütün tabakları ondan alıp lavaboya koydu ve suyu açtı.

"Maverick bunu yapmana gerek yok."

Babam lavaboya gereğinden çok daha fazla bulaşık deterjanı döktü. Hep öyle yapardı zaten. "Sorun değil. Sabah saat kaçta klinikte olman lazım?"

"Yarın yine izinliyim. Bir iş görüşmem var."

Babam arkasına döndü. "Bir tane daha mı?"

Bir tane daha mı?

"Evet. Yeniden Markham Memorial da."

"Orası Pam Teyze'nin çalıştığı hastane," dedim.

"Evet. Babası yönetim kurulunda ve beni tavsiye etmiş. Pediyatrik Hemşire Yöneticisi. Aslında bu, o pozisyon için yapacağım ikinci görüşme. Bu defa da yukarıdakilerden birilerinin benimle görüşmelerini istiyorlar."

Babam, "Bebeğim bu inanılmaz," dedi. "Bu işi almaya yakın olduğun anlamına geliyor değil mi?"

Annem, "Umarım," dedi. "Pam, aldın sayılır diyor."

Seven, "Neden bize söylemedin?" diye sordu.

Babam, "Çünkü sizi hiç ilgilendirmez," dedi.

Annem, "Ayrıca sizi umutlandırmak istemedik," diye ekledi. "Çok rekabeti olan bir pozisyon."

Seven bütün kabalığıyla, "Ne kadar para veriyorlar?" diye sordu.

"Klinikte kazandığımdan fazla. Altı haneli bir sayı."

Seven'la aynı anda, "Altı mı?" dedik.

Sekani, "Annem milyoner olacak!" diye bağırdı.

Yemin ederim bu çocuk hiçbir şey bilmiyordu. "Altı haneli sayılar yüz binlerde Sekani," dedim.

"Ah. Yine de çok."

Babam, "Görüşmen ne zaman?" diye sordu.

"On birde."

"Peki, güzel." Arkasına dönüp bir tabağı sildi. "Sen gitmeden önce birkaç eve bakabiliriz."

Annemin eli göğsüne gitti ve geriye doğru bir adım attı. "Ne?"

Babam önce bana ardından da anneme baktı. "Hepimizi Garden Heights'tan çıkaracağım bebeğim. Sana söz veriyorum."

Bu fikir tek şutla dört sayı yapmak kadar çılgıncaydı. Garden Heights'tan başka bir yerde yaşamak mı? Söyleyen babam olmasa asla inanmazdım. Babam arkasında durmayacağı hiçbir şey söylemezdi. King'in tehdidi onu hakikaten etkilemiş olmalıydı.

Annemin bu sabah çatalladığı tavayı ovaladı.

Annem tavayı ondan alıp tezgâha koyup elini kavradı. "Bununla uğraşmana gerek yok."

"Sana söyledim ya sorun değil. Bulaşıkları ben yapabilirim."

"Bulaşıkları unut gitsin."

Ardından onu çekip yatak odalarına götürdü ve kapıyı kapattı.

Aniden televizyonlarının sesi sonuna kadar açıldı ve stereodan Jodeci'nin sesi yükseldi. Bu kadın, günü rahminde bir fetüsle bitirirse onlarla işim bitecekti. *Tamamen.*

Seven da neler döndüğünü anlamıştı ve, "Iyyy," dedi. "Bunun için fazla yaşlılar."

Sekani, "Ne için fazla yaşlılar?" dedi.

Seven'la aynı anda, "Hiç," dedik.

Seven'a, "Sence babam ciddi miydi?" diye sordum. "Taşınıyor muyuz?"

Rastalarından birini kökünden çevirdi. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. "Taşınıyormuşsunuz gibi görünüyor. Özellikle de annem bu işi alırsa."

"Siz mi?" dedim. "Garden Heights'ta kalmayacaksın."

"Yani tabii, sizi ziyarete gelirim ama annemle kız kardeşimi arkada bırakamam Starr. Bunu biliyorsun."

Sekani, "Annen seni sokağa attı," dedi. "Başka nereye gidecen aptal?"

"Sen kime aptal diyosun?" Seven elini koltuk altına sokup sonra da Sekani'nin suratına sürdü. Bunu bana bir defa, dokuz yaşımdayken yapmıştı. Sonrasında dudağı patlamıştı, ben de dayak yemiştim.

"Zaten artık annenin evinde olmayacaksın," dedim. "Üniversiteye gidiyorsun, haleluya, Siyahi İsa'ya şükürler olsun."

Seven kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi koltuk altı eli istiyorsun? Hem annemin evinde kalıp kız kardeşlerime göz kulak olabilmek için Central Community'ye gideceğim."

İşte bu canımı yakmıştı. Biraz. Ben de onun kız kardeşiydim, sadece onlar değil. "Annemin evi," diye tekrarladım. "Oraya hiç 'evim' demiyorsun."

"Evet, diyorum," dedi.

"Hayır, demiyorsun."

"Evet."

"Kapa çeneni lanet olasıca!" deyip tartışmayı bitirdim.

"Ooo!" Sekani elini uzatıp, "Bana dolarımı ver bakayım!" dedi.

"Dünyada olmaz," dedim. "O bok benim için geçerli değil."

"İki dolar!"

"Peki tamam. Sana iki dolarlık bir banknot vereceğim."
"Daha önce hiç iki dolarlık bir banknot görmedim," dedi.
"Aynen. O iki dolarımı da hiç göremeyeceksin."

BÖLÜM 2

OLAYDAN BEŞ HAFTA SONRA

ON ALTI

Bayan Ofrah o gün bana ulusal haber programlarından biriyle bir röportaj ayarlamıştı, önümüzdeki pazartesi büyük jüri karşısında ifade vermemden tam bir hafta öncesine.

Kanalın gönderdiği limuzin, saat altı civarında gelmişti. Ailem de benimle birlikte geliyordu. Kardeşlerimle röportaj yapılacağını sanmıyordum ama Seven beni desteklemek istiyordu. Sekani de beni desteklemek istediğini iddia ediyordu ama aslında etrafta o kadar kamera varken "keşfedilmeyi" umut ediyordu.

Annemle babam ona her şeyi anlatmışlardı. Genellikle beni gıcık ediyor olsa da, üstünde "Üzgünüm" yazan kendi elleriyle hazırladığı bir kart vermesi çok tatlıydı. Zarfı açana dek. Khalil'in üstüne kapanmış ağlayan bir resmimi çizmişti ve şeytan gibi boynuzlarım vardı. Sekani çizimin "gerçekçi" olmasını istediğini söylemişti. Küçük göt.

Hepimiz limuzine binmek için harekete geçtik. Komşuların bir kısmı verandalarıyla bahçelerine çıkmış merakla izliyorlardı.

Annem, babam da dahil hepimizi Christ Temple'a gidiyormuşuz gibi giydirmişti; tam olarak Paskalya ciddiyetinde değil ama "çeşitli kökenlere açık" kilise rahatlığında da değildik. Habercilerin bizim "siyahi mahallesi süprüntüleri" olduğumuzu düşünmelerine izin vermeyeceğini söylemişti.

Dolayısıyla arabaya yürürken, "Oraya gittiğimizde hiçbir şeye dokunmayın ve sadece birisi sizinle konuşursa konuşun. 'Evet ha'mfendi,' 'Evet bayım,' olmadı 'Hayır Ha'mfendi,' 'Hayır Bayım,' diyeceksiniz. Anlaşıldı mı?" dedi.

Üçümüz bir ağızdan, "Evet ha'mfendi," dedik.

Komşulardan biri, "Her şey yolunda Starr," diye seslendi. Artık mahallede hemen her gün birileri bana böyle sesleniyordu. Garden'da o tanığın ben olduğum haberi yayılıyordu. "Her şey yolunda," basit bir selamlaşmadan fazlasıydı. İnsanların beni kolladıklarını göstermelerinin basit bir yoluydu.

Fakat en iyi yanı neydi biliyor musunuz? Asla, "Her şey yolunda Koca Mav'ın dükkânında çalışan kızı," denmiyordu. Her zaman Starr diyorlardı.

Limuzine bindik. Mahallenin yanımızdan geçip gitmesini izlerken parmaklarımla dizimde tempo tuttum. Dedektifler ve bölge savcısıyla konuşmuştum ve gelecek hafta büyük jüriyle konuşacaktım. O gece üstüne o kadar çok konuşmuştum ki artık uykumda bile ifade verebilirdim. Fakat bu sefer bunu bütün dünya görecekti.

Ceketimin cebindeki telefonum titreşti. Chris'ten iki mesaj gelmişti.

Annem mezuniyet partisine giyeceğin elbisenin rengini öğrenmek istiyor.

Terzinin en kısa zamanda öğrenmesi gerekiyormuş.

Of, siktir. Lise üçlerle lise sonların katılacağı balo cumartesi günüydü. Henüz bir elbise satın almamıştım. Khalil'le ilgili bütün bu olaylar yaşanırken gitmek istediğimden emin değildim. Annem kafamı dağıtmam gerektiğini söyledi. Hayır dedim. O da bana "o bakışı" attı.

Dolayısıyla o lanet olası baloya gidecektim. Bu arada annemin diktatörlüğünü ilan etmiş olması var ya? Hiç de hoş değildi. Chris'e karşılık verdim.

Şey... açık mavi?

Karşılık verdi:

Daha elbise almadın mı?

Bol bol zamanım olacak, diye karşılık verdim. Sadece meşguldüm.

Doğruyu söylemiştim. Bayan Ofrah okuldan sonra her gün beni bu röportaja hazırlamıştı. Bazı günler işimiz erken bitiyordu ve ben de Just Us for Justice'te işlere yardımcı oluyordum. Telefonlara bakıp el ilanı dağıtıyor, yapmama ihtiyaç duydukları her şeyi yapıyordum. Bazen polisin reformu için fikirleri ve topluluğa ayaklanmadan protesto etmeyi anlatmanın önemini tartıştıkları toplantılara katılıyordum.

Dr. Davis'e, Just Us for Justice olarak Williamson'da da Garden Lisesi'nde yaptıkları gibi bir yuvarlak masa toplantısı yapıp yapamayacaklarını sordum. Buna ihtiyaç olduğunu düşünmediğini söyledi.

Chris baloyla ilgili mesajıma yanıt verdi:

Tamam, eğer öyle diyorsan

Bu arada Vante n'aber diyor.

Madden'da canına okumak üzereyim

Ama artık bana Bieber demeyi bırakması lazım

DeVante, Chris hakkında o kadar siyahi olmaya çalışan beyaz çocuk martavalı okumasının ardından, son zamanlarda Chris'in evinde benden çok zaman geçirmeye başlamıştı. Chris onu Madden oynamaya davet etmişti ve bir anda "kanka" olmuşlardı. DeVante'ye bakılırsa Chris'in devasa oyun koleksiyonu beyazlığını telafi ediyordu.

DeVante'ye oyun hastası olduğunu söylemiştim. O da çenemi kapatmamı söylemişti. Fakat artık birbirimize rahat rahat böyle laf edebiliyorduk.

Şehir merkezindeki fiyakalı bir otele geldik. Kapının önün-

deki tentenin altında eşofman üstü giymiş beyaz bir adam bekliyordu. Kolunun altında bir not panosu vardı ve elinde de bir Starbucks bardağı vardı.

Yine de bir şekilde limuzinin kapısını açıp biz inerken ellerimizi sıkmayı başardı. "Ben John, yapımcıyım. Sizinle tanıştığıma sevindim." Elimi bir kez daha sıktı. "Dur tahmin edeyim, sen Starr'sın."

"Evet efendim."

"Bunu yapacak cesareti gösterdiğin için çok teşekkür ederim."

İşte yine o sözcük. Cesaret. Cesur insanların bacakları titremezdi. Cesur insanlar kendilerini kusacakmış gibi hissetmezlerdi. Cesur insanlar o geceyi fazla düşündüklerinde kendilerine nasıl nefes alınacağını hatırlatmak zorunda kalmazlardı. Cesaret tıbbi bir durumsa herkes bana yanlış teşhis koymuştu.

John bizi bütün o kıvrılıp bükülen koridorlardan geçirirken topuksuz ayakkabılar giydiğim için çok sevindim. Bu röportajın ne kadar önemli olduğundan ve gerçeğin açığa çıkmasını ne kadar çok istediklerinden bahsedip durdu. Benim "cesaretimi" körüklemediği kesindi.

Bizi kamera ekibiyle başka program görevlilerinin bir şeyler kurdukları otelin avlusuna götürdü. Kargaşanın ortasında röportajı yapacak olan haberci Diane Carey, makyajını yaptırıyordu.

Onu televizyon ekranındaki pikseller olarak değil de kanlı canlı görmek tuhaftı. Daha küçükken geceyi ne zaman anneannemin evinde geçirsem bana o upuzun geceliklerinden birini giydirirdi ve en az beş dakika süren yatma vakti dualarından birini okutur, sonra da "dünya hakkında bilgim olması için" Diane Carey'nin haber programını izletirdi.

"Selam!" Bizi görünce Diane Carey'nin yüzü aydınlandı. Yanımıza geldi. Makyözü olan kadına hakkını vermem lazımdı çünkü onu takip edip tam bir profesyonel gibi çalışmaya devam etti. Bayan Carey ellerimizi sıktı. "Diane. Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Sen de Starr olmalısın," dedi bana. "Endişelenme. Bu sadece ikimiz arasında bir sohbet olacak."

Konuştuğu süre boyunca adamın teki fotoğraflarımızı çekiyordu. Evet, bunun normal bir sohbet olacağı çok belliydi.

John, "Starr, seninle Diane'in avluda yürüyüp konuşurken fotoğraflarını çekebileceğimizi düşündük," dedi. "Sonra da süite geçip seninle Diane arasındaki konuşmaları çekeceğiz; sen, Diane ve Bayan Ofrah arasındaki ve en sonunda da sen ve annen arasındaki. Ondan sonra tamamız."

Yapım ekibindekilerden biri yakama mikrofon iliştirirken John, şu yürüme ve konuşma meselesinin nasıl olacağına dair bilgi veriyordu. "Sadece geçişi göstermek için birkaç poz," dedi. "Basit bir şey."

Basitmişmiş. İlk defasında göğsümü gere gere ortalığı yıkacakmış gibi yürüdüm. İkincide sanki cenazedeymişim gibiydim ve Bayan Carey'nin sorularına yanıt veremedim. Aynı anda yürüyüp konuşmanın bu kadar koordinasyon gerektirdiğini hiç düşünmemiştim.

Bir kez bunu doğru yapmayı başarınca asansöre binip en üst kata çıktık. John bizi devasa bir süite götürdü. Gerçekten bütün katı kaplıyormuş gibi görünüyordu ve şehir merkezine bakıyordu. Yaklaşık bir düzine çalışan, kameraları ve ışıkları kurmakla meşguldü. Bayan Ofrah, üstüne Khalil tişörtlerinden birini altına da bir etek giymiş duruyordu. John hazır olduklarını ve beni beklediklerini söyledi.

Bayan Carey'nin karşısındaki ikili koltuğa oturdum. Nedense bağdaş kurmayı hiç beceremediğim dolayısıyla bu mümkün değildi. Mikrofonumu kontrol ettiler ve Bayan Carey bana rahatlamamı söyledi. Kısa süre içinde kameralar kayda başlamışlardı.

"Bütün dünyada milyonlarca kişi Khalil Harris adını duydu ve kim olduğu hakkında kendi görüşlerini oluşturdular. O senin için kimdi?" dedi.

Kendisinin fark etmiş olabileceğinden çok daha fazlası. "En yakın arkadaşlarımdan biriydi," dedim. "Birbirimizi bebekliğimizden beri tanırdık. Burada olsaydı benden beş ay, iki hafta

ve üç gün daha büyük olduğunu vurgulardı." İkimiz de buna güldük. "Fakat zaten Khalil böyledir... yani böyleydi."

Lanet olsun. Kendimi düzeltmek canımı yakıyordu.

"Hep şakacıydı. İşler zorlaştığında bile komik bir taraf bulmayı başarırdı ve o..." Sesim çatladı.

Bunun çok klişe olduğunu biliyorum ama o anda orada olduğunu düşünüyordum. Her şeye burnunu sokma huyunu bırakmayıp doğru şeyleri söylediğimden emin olmak için oraya da çıkıp gelirdi. Büyük ihtimalle bana bir numaralı hayranı ya da sadece onun düşünebileceği başka bir gıcık lakap takmıştı.

O çocuğu özlüyordum.

"Kocaman bir kalbi vardı," dedim. "Bazı insanların ona gangster dediklerini biliyorum ama onu tanıyor olsaydınız, durumun hiç de öyle olmadığını anlardınız. Bir melek olduğunu filan söylemek istemiyorum ama kötü bir insan değildi. O..." Omuz silktim. "O daha bir çocuktu."

Başıyla onayladı. "Daha çocuktu."

"Kendisinin o kadar da iyi olmayan yanlarına odaklanan insanlara ne diyorsun?" diye sordu. "Uyuşturucu satıyor olabileceği gerçeğine?"

Bayan Ofrah bir defasında tam da şu anda yaptığım gibi mücadele edeceğimi söylemişti, sesimle.

Dolayısıyla ben de mücadele ettim.

"Nefret ediyorum," dedim. "Eğer insanlar neden uyuşturucu sattığını bilselerdi, onun hakkında bu şekilde konuşmazlardı."

Bayan Carey biraz doğruldu. "Neden satıyordu?"

Bayan Ofrah'ya baktım ama o başını iki yana salladı. Hazırlık buluşmalarımızın tamamında Khalil'in uyuşturucu satmasıyla ilgili ayrıntılara girmememi tembihlemiş, insanların bunu bilmesine gerek olmadığını söylemişti.

Fakat sonra kameraya baktım ve aniden milyonlarca insanın birkaç gün içinde bunu izleyeceğini fark ettim. King onlardan biri olabilirdi. Tehditleri bütün güçleriyle kafamda yankılanıyor

olsalar da Kenya'nın o gün dükkânda söyledikleri kadar büyük bir güçleri yoktu.

Khalil olsa beni savunurdu, benim de onu savunmam lazımdı.

Dolayısıyla bir yumruk çakmak için hazırlandım.

Bayan Carey'ye, "Khalil'in annesi bir uyuşturucu bağımlısı," dedim. "Onu tanıyan herkes bundan ne kadar rahatsız olduğunu ve uyuşturuculardan ne kadar nefret ettiğini bilir. Onları satmasının tek nedeni annesini, mahalledeki en büyük uyuşturucu satıcısı ve çete lideriyle yaşadığı bir sıkıntıdan kurtarmaktı."

Bayan Ofrah gözle görülür şekilde iç çekti. Annemle babamın gözleri kocaman açılmıştı.

İsim vermesem de gammazlıktı bu. Garden Heights hakkında en ufak bir bilgisi olan herkes tam olarak kimden bahsettiğimi anlayacaktı. Siktir, Bay Lewis'le yapılan röportajı bile izlemiş olsalar anlayabilirlerdi.

Neyse, madem King mahallede dolanıp Khalil'in kendi ekibinden olduğunu söylemek istiyordu ben de bütün dünyaya Khalil'in onun için uyuşturucu satmaya zorlandığını söyleyebilirdim. "Annesinin hayatı tehlikedeydi," dedim. "Böyle bir şey yapmasının tek nedeni buydu. Bir çete üyesi de değildi..."

"Değil miydi?"

"Hayır ha'mfendi. Asla öyle bir hayata düşmek istememişti. Ama galiba..." Nedense aklıma DeVante geldi. "Herkesin durumu, ölen kişi bir uyuşturucu satıcısı veya çeteciyse öldürülmesinde bir sorun yokmuş gibi göstermesini anlayamıyorum."

Doğruca çeneye bir kroşe.

"Medyanın mı?" diye sordu.

"Evet ha'mfendi. Sanki hep ne söylemiş, ne yapmış ve ne yapmamış olabileceği hakkında konuşuyorlar. Ölü birinin kendi ölümüyle suçlanabileceğini hiç tahmin etmezdim."

Bunu söyler söylemez ağızlarının ortasına bir darbe indirmiş olduğumu anlamıştım.

Bayan Carey o geceyi anlatmamı istedi. Çok fazla ayrıntıya giremezdim, Bayan Ofrah girmememi söylemişti ama ona Bir-

On Beş'in istediği her şeyi yaptığımızı ve bir defa bile babasının söylediği gibi ona küfretmediğimizi anlattım. Ona ne kadar korktuğumu, Khalil'in benim için çok endişelendiğinden kapıyı açıp nasıl olduğumu sorduğunu anlattım.

"Yani memur Cruise'un hayatını tehdit etmedi mi?" diye sorguladı.

"Hayır ha'mfendi. Sözleri tam olarak, 'Sen iyi misin Starr?'dı. Bu söylediği son şeydi ve..."

Salya sümük ağlamaya başlamıştım, silahın ateşlendiği ve Khalil'in bana son defa baktığı anları anlatıyordum; sokakta onu nasıl kollarıma aldığımı ve gözlerinin donuklaşmasını izlediğimi. Ona Bir-On Beş'in silahını bana doğrulttuğunu söyledim.

"Silahını sana mı doğrulttu?" diye sordu.

"Evet ha'mfendi. Diğer memurlar gelene dek üstümden ayırmadı."

Kameraların arkasında annem elini ağzına götürdü. Babamın gözlerinde hiddet kıvılcımları belirmişti. Bayan Ofrah şok olmuş gibi görünüyordu.

Bir yumruk daha vurmuştum.

Görüyorsunuz ya bunu anlattığım tek kişi Carlos Dayımdı.

Bayan Carey bana bir kâğıt mendil verip kendini toparlamak için bir an durakladı. "Yaşadıkların, polislerden korkmana neden oldu mu?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum," diye samimi bir cevap verdim. "Dayım da bir polis. Bütün polislerin kötü olmadıklarını biliyorum. Sonuçta işleri için hayatlarını riske atıyorlar, değil mi? Dayım için her zaman endişeleniyorum. Fakat bazı konularda varsayımla hareket etmelerinden sıkıldım. Özellikle de söz konusu olan siyahilerse."

"Daha fazla polisin siyahiler hakkında varsayımla hareket etmemelerini mi isterdin?" diye netleştirdi.

"Kesinlikle. Bütün bunların yaşanmasının sebebi onun..." İsmini söyleyemiyordum. "...kötü niyetli olduğumuzu varsay-

masıydı. Siyahi olmamız ve oturduğumuz mahalle nedeniyle. Sadece kendi işine bakan iki çocuktuk. Varsayımı Khalil'i öldürdü. Beni de öldürmüş olabilirdi."

Doğruca kaburgalara atılan bir tekme.

Bayan Carey, "Memur Cruise burada oturuyor olsaydı," dedi, "ona ne söylerdin?"

Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım. Ağzım sulandı ama yutkundum. O adamı düşünürken ağlamama ya da kusmama izin vermemin imkânı yoktu.

Burada oturuyor olsaydı kendisine, onu affettiğimi söyleyebilecek Siyahi İsa'lığım yoktu. Büyük ihtimalle hiç zaman geçirmeden suratına yumruğu çakardım.

Fakat Bayan Ofrah mücadelemi bu röportajla verdiğimi söylemişti. Mücadele ederken kendinizi ortaya koyardınız, kimin canını yaktığınız ya da canınızın yanıp yanmayacağı umurunuzda olmazdı.

Dolayısıyla tam Bir-On Beş'i hedef alıp bir yumruk daha salladım.

"Ona, beni de vurmak istedi mi, diye sorardım."

ON YEDİ

Röportajım bir gün önce Diane Carey'nin *Cuma Gecesi Özel Haberleri* programında yayınlanmıştı. Bu sabah yapımcı John arayıp röportajın şebekenin tarihinde en çok izlenen programlardan biri olduğunu söyledi.

İsmini vermek istemeyen bir milyoner, üniversite eğitimimi karşılamayı teklif etmişti. John teklifin, röportaj yayınlandıktan hemen sonra geldiğini söylemişti. Arayanın Oprah olduğunu düşünüyordum ama bu tamamen benim uydurmamdı çünkü hep onun koruyucu perim olduğunu ve günün birinde evime gelip, "Artık bir araban var!" diyeceğini ummuştum.

Şebekeye daha şimdiden beni destekleyen bir sürü e-posta gelmişti. Hiçbirini görmemiştim ama en iyi mesaj telefonla Kenya'dan gelmişti.

Herkese neler olduğunu söyleme zamanın gelmişti.
Ama şöhretin başına vurmasına izin verme.

Röportaj internette de gündem olmuştu. Bu sabah baktığımda insanlar hâlâ üstüne konuşuyorlardı. Siyahi Twitter ve Tumblr arkamı kolluyordu. Bazı hıyarlar da ölmemi istiyorlardı.

King de çok mutlu değildi. Kenya bana, ismini vermeden gammazlık yaptığım için tepesinin attığını söyledi.

Cumartesi günkü haber programları da röportajı tartıştılar ve söylediklerimi sanki başkanmışım gibi didik didik ettiler. Haber kanallarından biri benim "polislere olan umursamazlığım" karşısında öfkeye kapılmıştı. Röportajdan bunu nasıl çıkardıklarını anlamamıştım. NWA tarzı "Fuck the Police"* gibi bir olayım yoktu sonuçta. Sadece adama beni de vurmuş olmayı isteyip istemediğini sormuştum.

Umurumda değildi. Hissettiklerim için özür dileyecek değildim. İnsanlar istediklerini söyleyebilirlerdi.

Fakat bugün cumartesiydi ve bir Rolls Royce'a oturmuş bana pek bir şey söylemeyen erkek arkadaşımla mezuniyet balosuna gidiyordum. Chris telefonuyla daha çok ilgileniyordu.

"Hoş görünüyorsun," dedim ona, ki öyleydi. Siyah smokini ve açık mavi yeleğiyle kravatı, askısız bilek boyu elbisemle uyumluydu. Siyah deri Chuck Taylorları da gümüş renkli pullu ayakkabılarımla uyumluydu. Elbisemi diktatör, nam-ı diğer annem seçmişti. Epey iyi bir zevki vardı.

Chris, "Teşekkür ederim, sen de öyle," dedi ama o kadar robot gibi konuşmuştu ki sanki söylemek istediğini değil de söylemesi gereken şeyi söylüyor gibiydi. Hem nasıl göründüğümü nereden biliyordu ki? Beni Carlos Dayı'nın evinden aldığından beri bana doğru dürüst bakmamıştı bile.

Sorunun olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla aramız iyiydi. Şimdi durup dururken trip atıyor gibi ve sessizdi. Şoförden beni Carlos Dayı'nın evine götürmesini isteyebilirdim ama eve dönemeyecek kadar hoş görünüyordum.

Golf kulübünün araba yolu mavi ışıklarla aydınlatılmıştı ve üstünde altın rengi balonlar asılıydı. Limuzin sürüsünün için-

* (İng.) Polislerin canı cehenneme. –çn

deki tek Rolls Royce bizdik dolayısıyla tabii ki de girişe yaklaşınca insanlar dönüp bize baktılar.

Şoför inip kapımızı açtı. Bay Sessiz benden önce çıkıp inmeme yardım etti. Sınıf arkadaşlarımız bağırıp tezahürat yapıyor, ıslık çalıyorlardı. Chris kolunu belime doladı ve sanki her şey yolundaymış gibi resmimizin çekilmesi için gülümsedik. Sonra elimi tutup tek kelime etmeden içeriye girerken bana eşlik etti.

Bizi yüksek sesli müzik karşıladı. Şamdanlar ve yanıp sönen parti ışıkları, balo salonunu aydınlatıyorlardı. Komitenin teki temanın *Paris'te Gece Yarısı* olması gerektiğine karar vermişti dolayısıyla Noel ışıklarından yapılmış devasa bir Eyfel Kulesi vardı. Williamson'da lise üç ve dörde giden her öğrenci dans pistindeymiş gibi görünüyordu.

Şunu söyleyebilirim ki Garden Heights'taki partilerle Williamson'daki partiler birbirlerinden çok farklıydı. Koca D'nin partisinde insanlar Nae-Nae dansı, rapçinin sözleriyle seslerini taklit edip Quan dansı ve twerk yapıyorlardı. Mezuniyet balosundaysa bazılarının ne halt ettikleri hakkında hakikaten hiçbir fikrim yoktu. Bol bol zıplayıp yumruklarını birbirlerine vuruyorlardı ve birileri de twerk yapmayı deniyordu. Kötü değildi. Sadece farklıydı. Çok, çoook farklı.

Fakat tuhaf bir şey vardı; burada dans etmek konusunda Koca D'nin partisinde olduğu gibi tereddütlü değildim. Dediğim gibi siyahi olduğum için Williamson'dayken bir şey yapmama gerek kalmadan havalıydım. Piste çıkıp uydurduğum aptal saptal bir dans hareketi yapabilirdim ve herkes de bunun son moda bir dans figürü olduğunu düşünürdü.

Beyazlar hep bütün siyahilerin trendler filan konusunda uzman olduklarını düşünürlerdi. Fakat bunu Garden Heights'taki bir partide denememin imkânı yoktu. Kendini bir defa aptal konumuna düşürmen yeterliydi. Mahalledeki herkes öğrenir ve kimse de unutmazdı.

Garden Heights'ta havalı olmayı, insanları izleyerek öğreniyordum. Williamson'da öğrendiklerimi uygulayıp havamı atı-

yordum. Aslında o kadar havalı da değildim ama bu beyaz çocuklar öyle olduğumu düşünüyorlardı ve bu da okul ortamında epey bir yol kat etmemi sağlıyordu.

Chris'e dans etmeyi isteyip istemediğini sordum ama elimi bırakıp bir yere toplaşmış birkaç arkadaşının yanına gitti.

Sahi ya ben mezuniyet balosuna neden gelmiştim ki?

Birisi, "Starr!" diye seslendi. Etrafıma birkaç defa bakınıp Maya'nın masadan bana el salladığını gördüm.

Yanına gittiğimde, "Kı-zııımm!" dedi. "Güzel görünüyorsun! Chris'in seni görür görmez deli olduğundan eminim."

Hayır. Neredeyse *beni* deli ediyordu. "Teşekkürler," deyip onu baştan aşağı bir süzdüm. Pembe, diz boyu askısız bir elbise giymişti. Bir çift pırıltılı gümüş rengi sivri topuklu da boyunu on santim uzatmıştı. Onlarla bu kadar mesafe kat edebildiği için kendisini tebrik ettim. Topuklulardan nefret ederim. "Eğer birileri bu gece güzel görünüyorsa o kişi sensin. Ortalığı yıkıyorsun, Ufaklık."

"Bana öyle deme. Özellikle Adı-Anılmaması-Gereken-Dişi bana bu lakabı taktığı için."

Lanet olsun. Hailey'yi Voldemortlamıştı. "Maya senin bir taraf seçmene gerek yok, biliyorsun değil mi?"

"Bizimle konuşmayan kendisiydi, unuttun mu?"

Hailey, Maya'nın evindeki olaydan beri sessiz muamele çekiyordu. Ne yani, senin yaptığın bir lanet yanlışı açık ettim diye ben hatalıyım ve terslenmeyi hak ediyorum öyle mi? Yok be, beni bu şekilde suçlu hissettirmesine imkân yoktu. Ayrıca Maya, Hailey'ye beni Tumblr'da takip etmeyi bırakmasının gerçek nedenini söylediğini itiraf ettiğinden beri Maya'yla konuşmayı kesmiş ve biz özür dileyene dek ikimizle de konuşmayacağını söylemişti. İkimizin birlikte kendisine böyle sırt çevirmemize alışık değildi.

Her neyse, bana kalsa Chris'le ikisi bir kulüp kurabilirlerdi, hiç umurum olmazdı. Adını da "Genç, Zengin Veletlerin Sessiz Muamele Kulübü" koyabilirlerdi.

Kendimi azıcık duygularıma kaptırmıştım ama Maya'nın bütün bu olayların içine çekilmiş olmasından ötürü de üzgündüm. "Maya özür dilerim..."

"Gerek yok," dedi. "Sana söyledim mi bilmiyorum ama şu kedi meselesini ona açtım. Tumblr'ı söyledikten sonra."

"Hakikaten mi?"

"Evet. O da bana aldırmamam gerektiğini, o kadarcık şakadan bir şey olmayacağını söyledi." Maya başını iki yana salladı. "En baştan söylemesine izin verdiğim için hâlâ kendime kızgınım."

"Evet ben de kendime kızgınım."

Sessizleştik.

Maya yan tarafımı dürttü. "Hey. Biz azınlıklar birbirimize destek olmalıyız, unuttun mu?"

Güldüm. "Tamam. Tamam. Ryan nerede?"

"Atıştırmalık bir şeyler alıyor. Bu gece iyi görünüyor, yani benim böyle dememe izin varsa. Senin çocuk nerede?"

"Bilmiyorum," dedim. O anda umurumda değildi de.

Yakın arkadaşların en iyi yanı nedir? Konuşmak istemediğini anlamaları ve üstelememeleri. Maya koluma girdi. "Hadi gel. Öylece durmak için giyinmedim."

Dans pistine gidip diğer herkesle birlikte zıpladık ve ellerimizi havaya kaldırıp oynadık. Maya topuklularını çıkarıp çıplak ayak takıldı. Jess, Britt ve takımdan birkaç kız daha bize katıldılar ve kendi küçük dans çemberimizi oluşturduk. Kuzenimin eşi Beyoncé çalmaya başlayınca aklımızı yitirdik. (Bir şekilde Jay-Z ile akraba olduğumuzdan emindim. Soy isimlerimiz aynıydı, öyle olmak zorundaydık.)

Kuzenim Yoncé'ye avazımız çıktığı kadar bağırarak, sesimiz kısılana kadar eşlik ederken Maya'yla ben kendimizi hakikaten kaptırmıştık. Khalil, Natasha ve hatta Hailey'yi kaybetmiş olabilirdim ama Maya vardı ve o da yeterliydi.

Altı şarkının ardından kollarımızı birbirimize sarıp masamıza döndük. Maya'nın ayakkabılarından birini taşıyordum ve diğeri de kayışından bileğine bağlanmış sarkıyordu.

Kahkahalarımız arasında, "Bay Warren'ın robot dansını gördün mü?" diye sordu.

"Görmek mi? Öyle bir tarafı olduğunu bilmiyordum."

Maya durdu. Tek bir şeye odaklanmadan etrafına bakındı. "Bakma ama sol tarafına bak," diye mırıldandı.

"N'oluyo ya? Hangisini yapayım?"

"Soluna bak," dedi dişlerinin arasından. "Ama çaktırmadan."

Hailey'yle Luke fotoğraf çektirmek için kol kola girişte duruyorlardı. İkisini kötüleyemiyordum bile; Hailey altın ve beyaz renkli elbisesi ve Luke da beyaz smokiniyle çok tatlı olmuşlardı. Demek istediğim, sadece aramızda sıkıntı var diye onlara iltifat etmem yasak değildi, değil mi? Hatta Luke'la olduğu için mutluydum bile. Flört aşamasını yeterince uzatmışlardı.

Hailey'yle Luke bizim tarafa doğru yürüdüler ama teğet geçip devam ettiler. Hailey'nin omzu benimkinin birkaç santim ötesinden geçmişti. Bize çok pis bir bakış attı. Şu hatun var ya. Ben de büyük ihtimalle benzer bir bakışla karşılık verdim. Bazen insanlara pis bakışlar atıyordum ve öyle yaptığımı fark etmiyordum bile.

Maya, Hailey'nin sırtına doğru, "Evet aynen öyle," dedi. "Yürümeye devam etsen iyi edersin."

Tanrım. Maya sıfırdan yüz kilometreye biraz fazla hızlı çıkabiliyordu. "Hadi gidip içecek bir şeyler alalım," deyip onu da çektim. "Sen kendine zarar vermeden önce."

Biraz panç alıp masamızdaki Ryan'a katıldık. Parmak sandviç ve köfteleri aman vermeden lüpletmekle o kadar meşguldü ki kırıntıların smokinine döküldüğünü fark etmiyordu. "Ner'deydiniz yahu?" diye sordu.

Maya, "Dans ediyorduk," dedi. Karideslerinden birini çaldı. "Bütün gün bir şey yemedin değil mi?"

"Yok. Açlıktan ölmek üzereydim." Bana başıyla selam verdi. "Ne var ne yok Siyahi Kız Arkadaş?"

"Sınıftaki tek siyahi kızla tek siyahi oğlanın çıkması lazım" meselesiyle durmadan dalga geçiyorduk. "Senden n'aber Siyahi Erkek Arkadaş?" deyip ben de bir karides çaldım.

Bir de ne göreyim, Chris baloya biriyle geldiğini hatırlayıp masamıza geliyordu. Maya'yla Ryan'a selam verdikten sonra bana, "Fotoğraf çektirmek filan ister misin?" diye sordu.

Sesi yeniden robot gibi çıkmaya başlamıştı. "Artık burada işim bitti" ölçeğinde bir ile on arasında bir değerlendirme yapmak gerekirse yaklaşık elli civarındaydım. "Hayır, teşekkürler," dedim. "Burada benimle birlikte olmak istemeyen biriyle fotoğraf çektirecek değilim."

İç çekti. "Neden böyle tavır koymak zorundasın?"

"Ben mi? Bana yüz vermeyen sensin."

"Lanet olsun Starr! Siktiğimin fotoğrafını çektirmek istiyor musun istemiyor musun?"

Bitti, ölçek havaya uçmuştu. *Bom.* Paramparça olmuştu. "Dünyada olmaz. Git kendin çektir sonra da kıçına sok."

Maya'nın bana seslenmesini duymazdan geldim ve basıp gittim. Chris peşimden geldi. Kolumdan tutmaya çalıştı ama kendimi çekip yürümeye devam ettim. Dışarısı karanlıktı ama araba yoluna park edilmiş Rolls Royce'u kolaylıkla bulmuştum. Şoför ortalıkta yoktu, olsa beni eve götürmesini isterdim. Arka koltuğa geçip kapıları kilitledim.

Chris pencereyi tıklattı. "Starr, hadi ama." Ellerini dürbün gibi kıvırıp koyu renkli pencereye dayadı ve içeriyi görmeye çalıştı. "Konuşabilir miyiz?"

"Ha, şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Benimle konuşmayan sendin!" Başını eğip alnını cama dayadı. "Neden herkesin hakkında konuştuğu tanığın sen olduğunu söylemedin?"

Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama sözleri karnıma atılan bir yumruk gibi sertti.

Biliyordu.

Kapıyı açıp kenara kaydım. Chris de yanıma geldi.

"Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Röportaj. Babamlarla izledim."

"Ama yüzümü göstermemişlerdi."

"Sesini tanıyorum Starr. Ayrıca röportajı yapan kadınla yürürken arkanı da gösterdiler ve yürüyüşünün arkadan nasıl göründüğünü anlayacak kadar çok defa gördüm ve... kulağa sapık gibi geliyorum değil mi?"

"Yani beni kıçımdan tanıdın, öyle mi?"

"Ben... evet." Yüzü kızardı. "Ama hepsi bu değildi. Her şey yerine oturmuştu: protestoların ve Khalil'in başına gelenin seni bu kadar kızdırması. Yani olanlar kızılmayacak gibi değildi, öyleydi ama..."

İç çekti. "Kendi kuyumu kazmaya başladım Starr. Sen olduğunu anladım işte. Öyleydi, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Bebeğim bana anlatmalıydın. Neden böyle bir şeyi benden sakladın?"

Başımı yana eğdim. "Vay be. Ben birinin öldürüldüğünü gördüm ve sen de sana söylemedim diye veledin teki gibi davranıyorsun, öyle mi?"

"Öyle demek istemedim."

"Ama üstüne bir saniye düşünecek olursan," dedim. "Bu gece sırf sana hayatımın en kötü deneyimlerinin birinden bahsetmedim diye, bana neredeyse iki kelime laf bile etmeyecektin. Hiç, birinin öldüğünü gördün mü?"

"Hayır."

"Ben iki defa gördüm."

"Ve ben bunu bilmiyordum!" dedi. "Ben senin erkek arkadaşınım ve bunların hiçbirini bilmiyordum." Bana baktığında gözlerinde haftalar önce ellerimi çektiğinde oluşan incinmişliğin aynısı vardı. "Hayatının benden sakladığın böyle kocaman bir kısmı var Starr. Artık beraber olmaya başlayalı bir yıldan uzun zaman oldu ve bir defa bile Khalil'den bahsetmedin ama onun en yakın arkadaşın olduğunu iddia ediyorsun. Öldüğünü gördüğün şu diğer kişiden de bahsetmedin. Bana bunu anlatabilecek kadar güvenmedin."

Soluğum kesildi. "Öyle... öyle değil."

"Hakikaten mi?" dedi "O halde nasıl? Biz neyiz? Sadece *Fresh Prince* izleyip oynaşıyor muyuz?"

"Hayır." Dudaklarım titriyordu ve sesim, küçük bir çocuğunki gibiydi. "Ben... ben kendimin o kısmını burada paylaşamam Chris."

"Neden?"

"Çünkü," dedim çatlak bir sesle. "İnsanlar bunu bana karşı kullanırlar. Ya arkadaşının yanından geçen bir arabadan sıkılan kurşunlarla öldürüldüğünü gören Starr olurum ya da siyahi mahallesinde yaşayan yardıma muhtaç Starr. Öğretmenler öyle davranıyorlar."

"Peki, okuldaki insanlara bahsetmemeni anlıyorum," dedi. "Fakat ben onlardan biri değilim. Ben bunu asla sana karşı kullanmam Starr. Bana bir defasında Williamson'da, yanındayken kendin olabildiğin tek kişi olduğumu söylemiştin ama işin doğrusu bana hâlâ güvenmiyordun."

Salya sümük ağlamama bir saniye kalmıştı. "Haklısın," dedim. "Sana güvenmiyordum. Beni siyahi mahallesinden gelen kız olarak görmeni istemiyordum."

"Bana yanıldığını ispatlama fırsatı bile vermedin. Senin yanında olmak istiyorum. Bana izin vermelisin."

Tanrım. İki farklı insan olmak o kadar yorucuydu ki. Kendime iki farklı sesle konuşup belli şeyleri sadece belli kişilerin yanındayken söylemeyi öğretmiştim. Bunun ustası olmuştum. Her ne kadar Chris'leyken hangi Starr olacağımı seçmek zorunda olmadığımı söylesem de belki de aslında farkında olmadan bir dereceye kadar seçmiştim. Bir yanım onun gibi insanların yanında var olamazmışım gibi hissediyordu.

Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım.

"Lütfen?" dedi.

Bu son engeli de ortadan kaldırmıştı. Her şey dökülmeye başladı.

"On yaşındaydım. Diğer arkadaşım öldüğünde," deyip tırnaklarımın ucundaki french maniküre baktım. "O da on yaşındaydı."

"Adı neydi?" diye sordu.

"Natasha. Çete hesaplaşmasında kazara olmuştu. Annemlerin beni ve kardeşlerimi Williamson'a kaydettirmelerinin nedenlerinden biri de buydu. Bizi biraz daha koruyabilmeye en çok yaklaştıkları şey bunu yapmaktı. Bu okula gidebilmemiz için kıçlarını yırtıyorlar."

Chris bir şey söylemedi. Söylemesine ihtiyacım yoktu.

Titreyerek nefes alıp etrafıma bakındım. "Bu arabada oturuyor olmamın bile ne kadar çılgınca olduğunu bilemezsin," dedim. "Bildiğin şatafatlı bir Rolls Royce. Eskiden toplu konutlarda tek yatak odalı bir dairede oturuyorduk. Odamı kardeşlerimle paylaşıyordum ve annemle babam da açılır kapanır yatakta yatıyorlardı."

O hayatın ayrıntıları bir anda tazelendi. "Daire sürekli, bir an bile aman vermeden sigara kokardı," dedim. "Babam sigara içerdi. Üst kattaki ve yan dairedeki komşularımız sigara içerlerdi. O kadar çok astım krizi geçirmiştim ki, komik değildi. Sıçanlar ve hamam böcekleri yüzünden dolaplardaki her şeyi kavanozların içinde tutmak zorunda kalırdık. Yazlar her zaman çok sıcak kışlar da her zaman çok soğuk olurdu. Hem içeride hem de dışarıda palto giymek zorunda kalırdık."

"Babam bazen bize kıyafet almak için yemek kuponlarını satardı," dedim. "Eski mahkûm olduğu için çok uzun süre iş bulamadı. Bakkal dükkânında işe girdiğinde bizi Taco Bell'e götürürdü ve biz ne istiyorsak onu ısmarlardı. Bunun, dünyanın en muhteşem şeyi olduğunu düşünürdüm. Neredeyse toplu konuttan taşındığımız günden de iyiydi."

Chris'in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Taco Bell epey sağlamdır."

"Aynen." Bir kez daha ellerime baktım. "Khalil'in bizimle Taco Bell'e gelmesine izin verirdi. Biz bocalıyorduk, evet ama Khalil de bizim için yardıma muhtaç zavallı bir çocuktu. Herkes annesinin kokain bağımlısı olduğunu biliyordu."

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Siktir, bundan bıkmıştım. "O zamanlar hakikaten çok yakındık. O benim ilk öpücüğüm, ilk aşkımdı. O ölmeden hemen önce artık yakın değildik. Demek istediğim, onu aylardır görmemiştim ve..." Salya sümük ağlıyordum. "...ve bu beni öldürüyor çünkü o kadar berbat şeylerle mücadele ediyordu ki... Ben de artık onun yanında değildim."

Chris başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Kendini suçlayamazsın."

"Ama suçluyorum," dedim. "Onu uyuşturucu satmaktan vazgeçirebilirdim. O zaman da insanlar ona gangster demezlerdi. Ayrıca sana söylemediğim için özür dilerim; söylemek istedim ama o arabada olduğumu bilen herkes bana sanki camdan yapılmışım gibi davranıyor. Sen bana normal davranıyordun. Sen benim normalimdin."

O anda tamamen dağılmış haldeydim. Chris elimi tutup beni kucağına çekince onun üstüne serildim. Yüzümü omzuna gömüp koca bir bebek gibi ağlamaya başladım. Smokini ıslanmış, benim de makyajım mahvolmuştu. Rezalet.

Sırtımı sıvazlarken, "Özür dilerim," dedi. "Bu gece tam bir göttüm."

"Öyleydin ama benim götümsün."

"Yani kendimi mi yürüyüp giderken izledim?"

Ona bakıp ciddi ciddi koluna bir yumruk çaktım. Güldü ve gülüşü beni de güldürdü. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Sen benim normalimsin. Önemli olan da bu."

"Önemli olan." Gülümsedi.

Yanağını tutup dudaklarımın kendilerini yeniden dudaklarına tanıtmalarına izin verdim. Chris'in dudakları yumuşak ve kusursuzdu. Tatları da meyveli panç gibiydi.

Chris altdudağımı nazikçe çekerek geri çekildi. Alnını, alnıma dayayıp bana baktı. "Seni seviyorum."

Hiçbir şeyin önüne ya da arkasına katmadan, tek başına söylemişti. Çok kolay karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum."

Pencereye iki defa güçlü bir şekilde vurulunca irkildik. Se-

ven yüzünü cama yaslamıştı. "Siz ikiniz bi' şey yapmıyo'sanız iyi olur ha!"

İnsanın bütün hevesini yitirmesinin kestirme yolu nedir? Ağabeyinin çıkıp gelmesi.

Layla arkasından, "Seven, onları rahat bırak," diye sızlandı. "Dans etmek üzereydik, unuttun mu?"

"Dans bekleyebilir. Kız kardeşimden faydalanmadığından emin olmam lazım."

"Eğer bu kadar gülünç davranmayı bırakmazsan hiçbir şeyden faydalanamayacaksın!" dedi.

"Umurumda değil. Starr hemen arabadan çık. Oyun oynamıyoruz burada!"

Chris çıplak omzuma güldü. "Baban ona, bize göz kulak olmasını mı söyledi?"

Babamı bildiğim kadarıyla... "Büyük ihtimalle öyle."

Omzumu öptü ve parmağını birkaç saniye orada tuttu. "Aramız düzeldi mi artık?"

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Düzeldi."

"İyi. Gel dans edelim."

Arabadan çıkınca Seven gizli gizli bir yerlere gitmemizle ilgili bir şeyler bağırıp babama söylemekle tehdit etti. Tam, "Dokuz ay sonra minik bir Chris peyda olursa ufak bir sorunumuz olacak ortak!" derken Layla onu içeri çekti.

Gülünçtü. Bildiğin gü-lünç.

İçeride müzik son hızıyla devam ediyordu. Chris Nae-nae'yi No-no'ya dönüştürürken gülmemek için kendimi zor tuttum. Maya'yla Ryan bize dans pistinde katıldılar ve Chris'in hareketlerini görünce bana 'bu ne yapıyor yahu?' diyen bakışlar attılar. Omuz silkip oluruna bıraktım.

Şarkının sonuna doğru Chris kulağıma eğilip, "Hemen döneceğim," dedi.

Kalabalığın içinde gözden kayboldu. Herhalde bir işi vardır deyip gitmesini önemsememiştim, ta ki bir dakika sonra sesi hoparlörden yükselene kadar. DJ'in yanında duruyordu.

"Selam millet," dedi. "Kız arkadaşımla bir süre önce bir tartışma yaşadık."

Aman Tanrım! Bizim şahsi meselemizi herkese anlatıyordu. Ayakkabılarıma bakıp yüzümü kapadım.

"Bu şarkının, bizim şarkımızın sana seni ne kadar sevdiğimi ve seni ne kadar önemsediğimi göstermesini istedim, Fresh Princess."

Bir grup kız, "Ayyyy!" dediler. Kankaları bağırıp tezahürat yaptılar ve bense, "Tanrım n'olur şarkı söylemesin," diye düşünüyordum. N'olur. Fakat hoparlörden işte o tanıdık *buump... buump, buump, buump* gelmeye başlamıştı bile.

Chris, "Şimdi bakın bu benim hayatımın nasıl baş yüz ters aşağı olduğunun hikâyesi," diye rap yapıyordu. "Ve bir dakikanızı almak, sadece şöylece oturmak ve nasıl oldu da Bel-Air denen bir şehrin prensi oldum, onu anlatmak istiyorum."

Yüzümde aşırı büyük bir gülümseme belirmişti. Bizim şarkımız. Sözleri onunla beraber söylüyordum ve hemen herkes de bize katılmıştı, öğretmenler bile. Sonunda herkesten yüksek sesle tezahürat yaptım.

Chris aşağıya indi ve gülüp sarıldık, sonra da öpüştük. Ardından da dans edip aptal selfieler çekerek dünyanın her yerindeki panoları ve zaman akışlarını işgal ettik. Balo bitince Maya, Ryan ve Jess'i de yanımıza alarak IHOP'a gittik. Herkesin kucağında biri oturuyordu. IHOP'ta fazlasıyla pankek yiyip müzik kutusunda çalınan şarkılar eşliğinde dans ettik.

Bu hayatımın en iyi gecelerinden biriydi.

ON SEKİZ

Pazar günü bizimkiler, beni ve kardeşlerimi bir geziye götürdüler.

Carlos Dayıların evine yaptığımız normal bir gezi gibi başlamıştı ama sonra onların evini geçtik. Ondan beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra renkli çalılarla çevrelenmiş tuğla bir tabela bizi Brook Falls'a buyur etti.

Yeni asfaltla kaplanmış sokakların iki yanında tek katlı tuğla evler diziliydi. Siyahi çocuklar, beyaz çocuklar ve bunların arasındaki her renktekiler kaldırımlarda ve bahçelerde oynuyorlardı. Açık garaj kapılarından içerideki bütün eşyalar görünüyor, bisikletler ve kaykaylar bahçelerde öylece bırakılmış bir halde yatıyorlardı. Kimse gün ortasında eşyalarının çalınmasından endişe etmiyordu.

Burası bana Carlos Dayı'nın mahallesini anımsatıyordu ama farklıydı da. Bir kere etrafını saran duvarlar olmadığından kimseyi dışarıda bırakmıyorlardı ama belli ki insanlar kendilerini güvende

hissediyorlardı. Evler görece daha küçüktüler, daha evcimen görünüyorlardı. Açık konuşayım mı? Burada Carlos Dayı'nın mahallesine göre bizim gibi görünen daha fazla insan vardı.

Babam bir çıkmazın sonundaki kahverengi bir tuğla evin araba yoluna girdi. Bahçe, çalılar ve küçük ağaçlarla süslenmişti ve parke taş kaplı bir yürüme yolu sokak kapısına gidiyordu.

Babam, "Hadi gelin bakalım," dedi.

Arabadan atlayıp esneyip gerindik. Bu kırk beş dakika süren yollar şaka değillerdi. Yan evin kapısından tıknaz siyahi bir adam bize el salladı. Biz de aynı şekilde karşılık verdik ve annemle babamı takip edip evin kapısına doğru yürüdük. Ön kapıdaki camdan içeri bakınca ev boşmuş gibi görünüyordu.

Seven, "Burası kimin evi?" diye sordu.

Babam kapının kilidini açtı. "Bizim olacağını umuyoruz."

İçeri girip oturma odasında durduk. Güçlü bir boya ve yeni cilalanmış ahşap zemin kokusu vardı. Oturma odasının iki yanından ileriye iki koridor uzanıyordu. Mutfak, oturma odasının hemen yanındaydı ve beyaz dolapları, granit tezgâhlarıyla paslanmaz çelikten tencere-tavayla donatılmıştı.

Annem, "Sizlerin de görmenizi istedik," dedi. "Etrafa bakının."

Yalan söyleyemeyeceğim, yerimden kımıldamaya korkuyordum. "Burası bizim evimiz mi?"

Babam, "Dediğim gibi, öyle umuyoruz," diye karşılık verdi. "İpoteğinin onaylanmasını bekliyoruz."

Seven "Buna gücümüz yeter mi?" diye sordu.

Annem bir kaşını kaldırdı. "Evet, yeter."

"Ama peşin ödeme filan..."

"Seven," diye tısladım. Her zaman başkalarının işine burnun sokuyordu.

Babam, "Her şeyi hallettik," dedi. "Garden'daki evi kiraya vereceğiz, dolayısıyla o da aylık ödemelerimize yardımcı olacak. Ayrıca..." Anneme o sinsi gülümsemesiyle baktı. Bunu yaparken çok sevimli göründüğünü de kabul etmem lazımdı.

Gülümseyerek, "Markham'daki hemşirelik işini aldım," dedi. "İki hafta içinde başlıyorum."

"Hakikaten mi?" dedim ve Seven da, "Oha," derken Sekani, "Annem zengin oldu!" diye bağırdı.

Babam, "Çocuk, kimsenin zengin olduğu yok," dedi. "Sakinleş."

Annem, "Ama onun da yardımı dokunacak," dedi. "Hem de çok."

Sekani, "Baba, burada sahte insanlarla yaşamamızla ilgili bir sıkıntın yok mu?" diye sordu.

Annem, "Bu fikir de nereden çıktı Sekani?"diye sordu.

"Yani, hep öyle diyor. Buradaki insanların sahte olduklarını ve Garden Heights'ın gerçek olduğunu."

Seven, "Evet öyle diyor," dedi.

Başımla onayladım. "Hem de sürekli."

Annem kollarını kavuşturdu. "Açıklayacak mısın Maverick?"

"O kadar da sık söylemiyorum..."

"Evet söylüyorsun," dedik hep bir ağızdan.

"Tamam, çok söylüyorum. Bu konularda yüzde yüz haklı çıkmamış olma ihtimalim var..."

Annem öksürdü ama öksürüğünün içinde bir, "Ha," saklıydı.

Babam ona öfkeyle baktı. "Ama sahici olmanın yaşadığın yerle bir ilgisi olmadığını anladım. Yapabileceğim en sahici şey ailemi korumak ve bu da Garden Heights'tan ayrılmak demek."

Annem, "Başka bir şey var mı?" diye sordu, sanki babam bütün sınıfın önünde azarlanıyor gibiydi.

"Ayrıca banliyöde yaşamak insanı has mahallede yaşamaktan daha az siyah yapmaz."

Annem tatmin olmuş bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Babam, "Şimdi, artık evi inceleyecek misiniz yoksa başka bir şey var mı?" diye sordu.

Seven harekete geçmekte tereddüt etti ve o tereddüt ettiği için Sekani de tereddüt etti. Fakat lanet olsun, bir odayı ilk kapan ben olmak istiyordum. "Yatak odaları nerede?"

Annem sol taraftaki koridoru işaret etti. Galiba Seven'la Sekani neden sorduğumu anladılar. Üçümüz bakıştık.

Koridora koştuk. Sekani oraya ilk ulaşan oldu ve yaptığımdan gurur duymuyorum ama çelimsiz kıçını tutup onu geriye attım.

"Anne, beni fırlattı!" diye sızlandı.

İlk odaya Seven'dan önce vardım. Şu anki odamdan büyüktü ama istediğim kadar büyük değildi. Seven ikincisine erişti etrafına bakındı ve galiba beğenmedi. Bu da en büyük odanın üçüncüsü olduğu anlamına geliyordu ve o da koridorun sonundaydı.

Seven'la yarıştık. Ateş Kadehi'ni kapmaya çalışan Harry Potter'la Cedric Diggory gibiydik. Seven'ın gömleğini yakalayıp onu geri çekip önüne geçebilecek kadar esnettim. Odaya ondan önce gelip kapıyı açtım.

Oda birinciden de küçük çıktı.

Sekani, "Birinç!" diye bağırdı. Üçü arasında en büyük olan ilk odanın kapısında, yerinde duramadan bekliyordu.

Seven'la ben ikinci büyük oda için taş, makas, kâğıt oynadık. Seven her zaman taş ya da kâğıt dediği için kolayca kazandım.

Babam öğle yemeği almak için çıktı ve annem de bize evin geri kalanını gösterdi. Kardeşlerimle benim yine bir banyoyu paylaşmamız gerekiyordu. Sekani nihayet adab-ı muaşeret kuralları gereği nereyi hedef alması gerektiğini ve sifon çekme zanaatini öğrenmişti, dolayısıyla o kadar da sorun olmayacaktı herhalde. Ana süit diğer koridorun üstündeydi. Bir çamaşır odası, tamamlanmamış bir bodrum ve iki arabalık bir garaj vardı. Annem tekerlekli bir basket potası alacağımızı söyledi. Normalde garajda tutup evin önüne çekebilir ve bazen de çıkmaz sokakta oynayabilirdik. Arka bahçeyi çevreleyen ahşap bir çit vardı ve babamın bahçesiyle Brickz için de bol bol yer vardı.

"Brickz buraya gelebilir, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki. Onu arkada bırakmayacağız."

Babam hamburgerle patates kızartması getirdi ve mutfakta yere oturup yedik. Burası aşırı sessizdi. Bazen bir köpeğin hav-

ladığı oluyordu ama ya duvarları sarsacak kadar yüksek sesli müzik veya silah sesleri? Öyle şeyler yoktu.

Annem, "Evet, bir iki hafta içinde evi kapatacağız aslında," dedi, "ama okul yılının sonuna geldiğimiz için, taşınmadan önce yaz tatilinizin başlamasını bekleyeceğiz."

Babam, "Çünkü taşınmak öyle kolay bir iş değildir," diye ekledi.

Annem, "Umarım sen üniversiteye gitmeden önce yerleşmiş oluruz Seven," dedi. "Ayrıca bu sana odanı sahiplenip kendine göre döşeme fırsatı da verir, böylece tatillerde ve yazın kullanabilirsin."

Sekani, milkshake'ini höpürdetip ağzı köpük dolu bir halde, "Seven üniversiteye gitmeyeceğini söyledi," dedi.

Babam, "Ne?" dedi.

Seven öfkeyle Sekani'ye baktı. "Üniversiteye gitmeyeceğim demedim. Üniversiteye gitmek için uzağa gitmeyeceğim, dedim. Kenya'yla Lyric'in yakınında olmak için Central Community'ye gidiyorum."

Babam, "Dünyada olmaz," dedi.

Annem, "Ciddi olamazsın," dedi.

Central Community, Garden Heights'ın kıyısındaki iki senelik yüksek okuldu. Bazıları oraya Garden Heights Lisesi 2.0 diyorlar çünkü Garden Lisesi'nden oraya gidip bütün o sorunları saçmalıklarını beraberlerinde götüren çok insan vardı.

Seven, "Mühendislik dersleri var," diye karşı çıktı.

Annem, "Fakat başvurduğun diğer okullardaki gibi olanaklar yok," dedi. "Neyi elinin tersiyle ittiğinin farkında mısın? Burslar, stajlar..."

Milkshake'imi höpürdetip, "Nihayet Seven'sız bir hayatımın olması fırsatı," diye ekledim.

Seven, "Sana kim sordu," dedi.

"Anan."

Biliyorum belden aşağıydı ama bu tepki kendiliğinden gelmişti. Seven bana bir kızarmış patates fırlattı. Ben de attığını en-

gelleyip ona hareket çekmek üzereydim ki annem, "Yapmasan iyi edersin!" dedi ve parmağımı indirdim.

Babam, "Bak, kız kardeşlerinin sorumluluğu senin üstünde değil," dedi, "ama senin sorumluluğun bende ve senin, iki lanet yetişkinin yapması gereken şeyi yapabilmek için önündeki fırsatları tepmene izin vermeyeceğim."

Sekani, "Bir dolar baba," diye talepte bulundu.

Babam Seven'a, "Kenya'yla Lyric'e göz kulak olman hoşuma gidiyor," dedi, "ama yapabileceklerinin de bir sınırı var. İstediğin üniversiteyi seçebilirsin ve hepsinde de başarılı olacaksın. Fakat üniversiteni seçmenin nedeni, orada olmayı istemen olmalı. Başka birinin işini yapmaya çalışıyor olman değil. Beni duyuyor musun?"

Seven, "Evet," dedi.

Babam kolunu Seven'ın boynuna sarıp onu kendisine çekti. Babam şakağını öptü. "Seni seviyorum ve her zaman arkanı kollayacağım."

Öğle yemeğinden sonra oturma odasında toplanıp el ele tutuştuk ve başlarımızı önümüze eğdik.

Babam, "Siyahi İsa, bizi bu şekilde kutsadığın için teşekkür ederiz," dedi. "Taşınma fikrine bayılmıyorken bile..."

Annem boğazını temizledi.

Babam, "Tamam, ben taşınma fikrine bayılmıyorken bile," diyerek kendini düzeltti, "işlere çekidüzen verdin. Lisa'nın yeni işi için teşekkür ederiz. Lütfen ona yardım et ve klinikte fazla mesai yaparken onunla olmaya devam et. Sekani'ye yılsonu sınavlarında yardımcı ol ve Efendimiz, Seven'a benim yapmadığım bir şeyi yapıp lise diploması almasında yardımcı olduğun için teşekkür ederiz. Gideceği üniversiteyi seçerken ona yol göster ve Kenya ve Lyric'i koruduğunu bilmesini sağla.

"Şimdi, Efendimiz, yarın küçük kızım için büyük bir gün çünkü büyük jürinin karşısına çıkacak. Lütfen ona huzur ve cesaret bahşet. Senden bu davayı belli bir şekilde sonlandırmanı istemek istesem de zaten bir planın olduğunu biliyorum. Sen-

den sadece merhamet istiyorum Efendimiz. Hepsi bu. Garden Heights için merhamet, Khalil'in ailesi için, Starr için. Hepimize bunu atlatmamızda yardımcı ol. Senin değerli isminle..."

Annem, "Bekle," dedi.

Bir gözümü açıp ona baktım. Babam da baktı. Annem asla ama asla dua edilirken araya girmezdi.

Babam, "Şey, bebeğim," dedi, "bitirmek üzereydim."

"Eklemek istediğim bir şey var. Efendimiz, annemi kutsa, emeklilik fonundan para çekip peşinat olarak bize verdiği için sana teşekkür ederim. Bu bodrumu arada bir o da gelip kalabilsin diye bir süite dönüştürmemizde bize yardım et."

Babam, "Hayır Efendimiz," dedi.

Annem, "Evet Efendimiz," dedi.

"Hayır Efendimiz."

"Evet."

"Hayır, âmin!"

Eve, play-offları izlemek için zamanında döndük.

Basketbol sezonu, evimizde savaş olacağı anlamına geliyordu. Ben dibine kadar bir LeBron hayranıydım. Miami, Cleveland, fark etmiyordu. Onun yanındaydım. Babam henüz Lakers gemisini terk etmemişti ama LeBron'u seviyordu. Seven tam bir Spurs hayranıydı. Annem ise, "LeBron olmasın da kim olursa olsun" diyecek kadar kendisinden nefret ediyordu ve Sekani de "kazanan her kimse onun" hayranıydı.

Bu gece Cleveland'la Chicago oynuyordu. Savaş çizgileri çekilmiş, taraflar belli olmuştu: babamla bana karşı Seven'la annem. Seven da "LeBron olmasın da kim olursa olsun" nefretdaşlığına dahil olmuştu.

LeBron hırkamı giydim. Onu ne zaman giymesem, takımı kaybediyordu. Cidden, yalan filan söylemiyorum. Yıkayamıyorum da. Annem bir önceki hırkamı tam finallerden önce yıkadığında Miami, Spurs'e yenildi. Bilerek yaptığını düşünüyordum.

Sığınakta, köşe koltuğun önündeki şanslı noktama geçtim.

Seven içeri girdi ve üstümden geçip koca çıplak ayağını yüzümün yanına koydu. Vurup ittim. "Pis ayağını çek gözümün önünden."

"Kim komikmiş göreceğiz. Temiz bir dayağa hazır mısın?"

"Dayak atmaya hazır olup olmadığımı mı soruyorsun? Evet!"

Annem eşikten içeri baktı. "Kemirik, dondurma ister misin?"

Ona ağzımı kocaman açıp baktım. Maçlar sırasında süt ürünü yemediğimi biliyor. Süt ürünleri bende gaz yapıyor ve gaz da kötü şans demek.

Sırıttı. "Peki ya sundaeye ne dersin? Üstüne şeker serperiz, çilek şurubu, krema."

Kulaklarımı kapattım. "La-la-la-la-la, git buradan LeBron'dan nefret eden şahıs. La-la-la-la-la."

Dediğim gibi basket sezonu savaş demekti ve ailem de olabilecek en pis taktikleri kullanırdı.

Annem kocaman bir kâseyle döndü ve dondurma tıkınmaya başladı. Koltuğa oturup kâseyi yüzüme doğru alçalttı. "Biraz istemediğinden emin misin Kemirik? Hem de en sevdiğinden pasta hamuru. O kadar iyi ki!"

Kendime, *Güçlü ol,* dedim ama lanet olsun, dondurma çok güzel görünüyordu. Çilek şurubu üstünde parlıyordu ve en tepesinde de kocaman bir topak kremşanti duruyordu. Gözlerimi kapattım. "Bir şampiyonluk daha istiyorum."

"Yani, o olmayacağına göre biraz dondurmanın tadını çıkarsan fena olmaz."

Seven, "Hehe!" dedi.

Babam, "Ne diye birbirinize laf edip duruyo'nuz?" diye sordu.

Koltukta arkaya yaslanabileceği noktaya yerleşti; orası da onun şanslı noktasıydı. Sekani koşturup arkama oturdu ve çıplak ayaklarını omzuma koydu. Rahatsız olmuyordum. Henüz olgunlaşıp kokmaya başlamamıştılar.

Annem, "Kemiriğe dondurmamdan almasını teklif ediyordum," dedi. "Sen de biraz ister misin bebeğim?"

"Yok ya. Maç izlerken süt ürünü yemediğimi biliyorsun."

Gördünüz mü? Ciddi bir şey işte.

Babam, "Sen ve Seven, Cleveland'ın hepinizi bir temiz pataklamasına hazırlansanız iyi olur," dedi. "Demek istediğim Kobe yapmış gibi olmayacak ama yin'de epey güzel olacak."

"Âmin!" dedim. Kobe kısmı hariç.

Annem, "Çocuk, yazık sana," dedi. "Hep ezik takımları seçiyorsun. Önce Lakers..."

"Hey, arka arkaya üç defa şampiyon olan son takım ezik filan değil bebeğim. Ayrıca her zaman ezik takımları seçmiyorum." Sırıttı. "Senin takımını ben seçtim, değil mi?"

Annem gözlerini devirdi ama o da sırıtıyordu ve kabul etmekten nefret ediyordum ama şu anda şirin sayılırlardı. "Evet," dedi, "doğru seçimi bir tek o zaman yaptın zaten."

Babam, "Hı hı," dedi. "Bakın çocuklar anneniz Saint Mary'nin basket takımında oynuyordu ve benim okulum Garden Lisesi'yle maçları vardı."

Annem kaşığından dondurma yalarken, "Ve sizi bir temiz benzettik de," dedi. "O küçük kızların bize karşı hiçbir üstünlükleri yoktu. Söylemiş olayım da."

Babam anneme bakıp, "Her neyse ben de orada durmuş kızların maçından sonra mahalleden çocukların oynamalarını izliyordum," dedi. O kadar tatlılardı ki bakmaya dayanamıyordum. "Oraya erken gelip gelmiş geçmiş en harika kızı gördüm. Sahada da canını dişine takıp oynuyordu."

Annem bilmemize rağmen, "Onlara ne yaptığını söyle," dedi.

"Hey, ben sadece..."

"Yok, yoook onlara ne yaptığını anlat," dedi.

"Dikkatini çekmeye çalıştım."

Annem ayağa kalkıp, "I-ıh!" dedi. Kâsesini bana verip televizyonun önünde durdu. "Kenar çizgisinin orada şöyle duruyordun," deyip biraz yana eğilir gibi yaptı ve kasığını tutup dudaklarını yaladı. Hepimiz güldük. Babamın bunu yaptığını da gözlerimde çok net canlandırabiliyordum.

Annem, "Maçın ortasında!" dedi. "Orada durmuş sapığın tekine benziyor, sırf beni izliyordu."

Babam, "Ama beni fark ettin," dedi. "Değil mi?"

"Çünkü aptalın tekine benziyordun! Sonra devre arasında yedek kulübesine oturmuştum ve o da arkama gelip konuşmaya başladı." Annem sesini kalınlaştırdı. "Hey! Selam ufaklık. Adın ne bakalım? Sahada çok hoş göründüğünü biliyon di mi? Telefon numaranı alabilir miyim?"

Seven, "Ah be baba, sen de flört etmeyi hiç bilmiyormuşsun be," dedi.

Babam, "Biliyordum işte!" diye karşı çıktı.

Seven, "Peki, o gece telefon numarasını aldın mı?" diye sordu.

"Yani, üstünde çalışıyordum..."

Seven'ın sorusunu, "Telefon numarasını aldın mı?" diye tekrarladım.

"Yok," diye kabul edince bağıra bağıra gülmeye başladık. "Hocam, neyse. İstediğiniz gibi gıcıklık edin. Sonunda bir şeyi doğru yaptım. "

Annem, "Evet," diye kabul edip parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Yaptın."

Cleveland-Chicago maçının ikinci çeyreğinde televizyona bağırıp çağırıyorduk. LeBron topu çaldığında ayağa fırladım ve... Çat! Smaç bastı.

Annemle Seven'a, "Bu da size gelsin!" diye bağırdım. "Tam suratınıza!"

Babam benimle beşlik çakıp alkışladı. "Ben de bunu diyordum be ya!"

Annemle Seven gözlerini devirdi.

"Maç zamanı" konumumda oturdum: dizlerimi kendime çektim, sağ kolumu başımın üstüne koyup sol kulağımı tuttum ve sol başparmağımı ağzıma aldım. Küçümsemeyin, işe yarıyor. Cleveland'ın atağı da defansı da tıkır tıkır işliyordu. "Yürü be Cavs!"

Bir cam kırılma sesi geldi. Sonra da pat, pat, pat, pat. Silah sesleri.

Babam, "Yere yatın!" diye bağırdı.

Ben çoktan yere yatmıştım. Sekani yanıma geldi, sonra da annem üstümüze yatıp kollarını bize sardı. Babam evin önüne doğru yürürken ayaklarını yere vurmasını duyduk ve ardından sokak kapısı açılırken menteşelerinin gıcırtısı geldi. Bir araba lastiklerini inleterek uzaklaştı.

"Şeref..." Silah sesleri babamın sözlerini yarıda kesti.

Kalbim durdu. Bir anlığına içinde babam olmayan bir dünyayı ziyaret ettim ve bomboş bir kabuk gibiydi.

Fakat koşarak geri döndü. "Hep'niz iyi misiniz?"

Üstümdeki ağırlık kalkmıştı. Annem iyi olduğunu söyledi ve Sekani de ona katıldı. Seven de onları tekrarladı.

Babamın elinde Glock'u duruyordu. "O aptallara ateş açtım," dedi soluk soluğa. "Bir lastiği vurduğumu düşünüyorum. O arabayı daha önce hiç görmemiştim."

Annem, "Evin içine ateş açtılar mı?" diye sordu.

"Evet ön pencereden içeri birkaç kurşun girdi," dedi. "İçeri bir şey atmışlar. Oturma odasında."

Ön tarafa yöneldim.

Annem, "Starr! Hemen buraya gel!" diye seslendi.

Fazla meraklı ve inatçıydım. Annemin kaliteli kanepesinin her yanında cam parçaları parlıyordu. Salonun ortasında bir tuğla duruyordu.

Annem Carlos Dayı'yı aradı. Yarım saat içinde evimize gelmişti.

Babam sığınakta volta atmayı bırakmamıştı ve Glockunu da kaldırmamıştı. Seven, Sekani'yi yatağa götürdü. Annem köşe koltukta yanıma oturup kolunu bana sarmış, bırakmıyordu.

Bayan Pearl ve Bayan Jones gibi komşularımızın bazıları nasıl olduğumuza bakmaya geldiler. Yan evdeki Bay Charles kendi makinesiyle koşarak geldi. Hiçbiri kimin yaptığını görememişti.

Kimin yaptığının bir önemi yoktu. Bana mesaj verildiği çok belliydi.

Küçükken dondurma yiyip sıcak havada çok fazla oynadığımda hissettiğime benzeyen bir hastalık hissine kapıldım. Bayan Rosalie sıcağın midemi "kaynattığını" ve serin bir şeylerin sakinleştireceğini söyledi. Hiçbir şey bunu sakinleştiremezdi, ne kadar serin olursa olsun.

Carlos Dayı, "Polisi aradınız mı?" diye sordu.

Babam, "Yok be, dünyada olmaz!" dedi. "Onlar olmadığını nerden bilecem?"

Carlos Dayı, "Maverick, aramalıydın," dedi. "Bunun kayda geçmesi lazım. Hem evi koruması için birilerini gönderebilirler."

"Merak etme ya, evi koruyacak birileri var. O konuda hiç endişelenme sen. Ama bu işi tezgâhlamış olabilecek yolsuz domuzlardan biri yapmayacak orası kesin."

Carlos Dayı, "Bunu King Lordlar da yapmış olabilirler!" dedi. "Sen kendin söylemedin mi King, Starr'ı röportaj yüzünden üstü kapalı tehdit etti diye?"

"Yarın gitmeyeceğim," dedim ama bir Drake konserinde olsaydık duyulma ihtimalim daha yüksek olurdu.

Babam, "Birilerinin bizi büyük jüriye ifade vermesinden bir gece önce korkutmaya çalışması tesadüf filan olamaz," dedi. "Senin kankalarının yapacağı tarzda bi' halt bu."

Carlos Dayı, "Ne kadarımızın bu davada adaletin yerini bulmasını istediğimizi öğrensen şaşardın," dedi. "Ama tabii, klasik Maverick tavrı. Her polis otomatik olarak kötü bir polistir."

"Yarın gitmeyeceğim," diye tekrarladım.

"Her polis kötü polistir demiyo'm ama bazıları pis işler yapmıyo' diye bur'da keklik gibi duracağım da yok. Lanet olsun ya beni yüzüstü kaldırıma yatırdılar. Hem de niye? Yapabiliyo'lar diye!"

Annem, "İkisi de olabilirdi," dedi. "Kimin yaptığını bulmaya çalışarak bir yere varamayız. Esas mesele Starr'ın yarın güvende olmasını sağlamak..."

"Gitmiyorum dedim!" diye bağırdım.

Nihayet beni duydular. Midem kaynayıp bulanıyordu. "Evet, King Lordlar olabilirdi ama ya polistiyseler?" Babama bakıp haftalar önce dükkânın önünde yaşanan olayı hatırladım. "Seni öldüreceklerini düşünmüştüm," dedim çatlak bir sesle. "Benim yüzümden."

Önümde diz çöküp Glock'u ayaklarımın yanına koydu. Çenemi kaldırdı. "On-Maddelik Programın birinci maddesi. Söyle."

Kardeşlerimle ben, diğer çocuklar Bağlılık Yemini'ni ezberlerken, biz Kara Panterlerin On-Maddelik Programını ezberlemiştik.

"Özgürlük istiyoruz," dedim. "Siyahi ve ezilen toplumlarımızın kaderini belirleyecek gücü istiyoruz."

"Bir daha söyle."

"Özgürlük istiyoruz. Siyahi ve ezilen toplumlarımızın kaderini belirleyecek gücü istiyoruz."

"Yedinci madde."

"Polis zulmünün bir an önce son bulmasını ve siyahilerin, beyaz olmayan diğer halkların ve ezilen halkların öldürülmesine de son verilmesini istiyoruz," dedim.

"Bir daha."

"Polis zulmünün bir an önce son bulmasını ve siyahilerin, beyaz olmayan diğer halkların ve ezilen halkların öldürülmesine de son verilmesini istiyoruz."

"Peki, Malcolm Birader amacımızın ne olduğunu söyledi?"

Seven'la ben Malcolm X'in sözlerini on üç yaşımızdan beri ezbere söyleyebiliyorduk. Sekani henüz o noktaya gelmemişti.

"'Mutlak özgürlük, adalet ve eşitlik," dedim, "hangi yöntemle olursa olsun."

"Bir daha."

"Mutlak özgürlük, adalet ve eşitlik, hangi yöntemle olursa olsun."

Babam, "O zaman neden sessiz kal'caksın?"

Çünkü On-Maddelik Program, Kara Panterlerin işine yaramamıştı. Huey Newton, kokain bağımlısı olarak ölmüştü ve

devlet, Panterleri teker teker ezmişti. Hangi yöntemle olursa olsun Malcolm Biraderin ölmesini engellememişti, hatta muhtemelen ölümü kendi halkının eliyle olmuştu. Niyetler her zaman kâğıt üstünde gerçek hayattakinden daha iyi dururlardı. İşin aslı şu ki, sabahleyin mahkeme salonuna erişemeyebilirdim.

Sokak kapısı iki defa yüksek sesle çalınınca irkildik.

Babam doğrulup Glock'unu eline aldı ve kapıya bakmaya gitti. Birilerine selam verdi ve avuçlarını birbirlerine çarpmışlar gibi bir ses duyuldu. Bir erkek, "Arkanı kolladığımızı bil Koca Mav," dedi.

Babam gri-siyah giyinmiş, uzun, geniş omuzlu birkaç adamla döndü. King ve ekibinin giydiğinden daha açık bir gri. Bunu fark edip anlamak için insanın gözünün bizim mahalleye aşina olması gerekiyordu. Bunlar farklı bir King Lord ekibiydi.

Babam en önde duran, en kısa olanlarını işaret edip, "Bu Goon," dedi. "O ve elemanları bu gece ve yarın güvenliğimizi sağlayacaklar."

Carlos Dayı kollarını kavuşturup King Lordlara sert bir bakış attı. "Bizi bu duruma düşürenlerin King Lordlar olma ihtimali varken King Lordlardan evi korumaları için yardım mı istedin?"

"Onlar King'le bir işe bulaşmazlar," dedi. "Onlar Cedar Grove King Lordları."

Siktir, o halde GM'den olsalar da olurdu. Çetecilikte farkı yaratan hangi ekipten olduğun veya renkler değildi. Cedar Grove King Lordları bir süredir King'in ekibi West Side King Lordlarıyla çekişiyorlardı.

Goon, "Geri çekilmemize mi ihtiyacın var Koca Mav?" diye sordu.

Babam, "Yok ya, ondan endişelenmeyin siz," dedi. "Yapmaya geldiğinizi yapın."

Goon, "Önemli diil," deyip babamla yumruk tokuşturdu. Sonra da elemanlarıyla yeniden dışarı çıktılar.

Carlos Dayı, "Ciddi olamazsın" diye bağırdı. "Hakikaten de çetecilerin yeterli güvenliği sağlayabileceklerini mi düşünüyorsun?"

Babam, "Yüklü gelmişler, değil mi?" dedi.

"Saçmalık!" Carlos Dayı anneme baktı. "Bak, onlar gelmedikleri sürece yarın sizinle mahkeme salonuna gelirim."

Babam, "Beş para etmezsin," dedi. "Çetecilerle çalıştığın görülürse polis arkadaşlarına nasıl görüneceğinden korktuğun için kendi yeğenini bile koruyamıyorsun."

Carlos Dayı, "Haa, o meselelere girmek istiyorsun ha Maverick?" dedi.

"Carlos sakin ol."

"Hayır Lisa. Bunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Kendisi içerideyken baktığım yeğenimden mi bahsediyor? Ha? Sözde kankası uğruna suçu üstlenip hapse atıldığı için okula başladığında kendi elimle tutup sınıfına götürdüğüm yeğenim mi? Babasını özleyip ağladığında sarılıp teselli ettiğim yeğenim mi?"

Bağırıyordu ve annem de onu babamdan uzak tutmak için önünde duruyordu.

"Maverick, bana istediğini diyebilirsin ama yeğenlerimi umursamadığıma dair tek kelime edemezsin! Evet, doğru duydun. İkisi de, Seven da dahil, sen içerideyken..."

Annem, "Carlos," dedi.

"Hayır. Bunu duyması lazım. Sen içerideyken oğlunun zavallı anacığı, Seven'ı haftalarca kendisine bıraktığı her seferde Lisa'ya yardım ettim. Ben! Üstüne başına kıyafet aldım, karnını doyurdum, yatacak yer verdim. Tom Amca gibiydim lan! Hayır, hayıır, suçlularla çalışmak istemiyorum ama asla bu çocukların herhangi birini umursamadığımı ima etme!"

Babamın ağzı bir çizgi oldu. Sessizdi.

Carlos Dayı anahtarlarını sehpanın üstünden alıp alnıma iki öpücük kondurduktan sonra çıktı ve ardından sokak kapısı çarparak kapandı.

ON DOKUZ

Cevizli pastırma kokusu ve gereğinden fazla insan sesiyle uyandım.

Neon mavisi duvarların saldırısına uğrayan gözlerimi rahatlatmak için kırpıştırdım. Ancak birkaç dakika öylece yattıktan sonra büyük jürinin önüne çıkma gününün geldiğini hatırladım.

Khalil'i yarı yolda bırakıp bırakmayacağımı zaman gösterecekti.

Terliklerimi giyip tanımadığım seslere doğru ilerledim. Seven'la Sekani çoktan okula gitmiş olmalılardı, ayrıca onların sesleri bu kadar kalın değildi. Tanımadığım bir takım adamların beni pijamalı görmelerinden endişelenmem gerekirdi ama kolsuz tişört ve basketbol şortuyla uyumanın güzelliği de buydu işte. Fazla bir şey görmeyecektiler.

Mutfakta oturacak hiç yer yoktu. Siyah pantolon, beyaz gömlek giyip kravat takmış adamlar masada oturuyor ya da duvara karşı durmuş tıkınıyorlardı. Yüzleri ve ellerinde dövmeler vardı.

İki tanesi bana hızla başlarıyla selam verip dolu ağızlarıyla, "N'aber," dediler.

Cedar Grove King Lordları. Lanet olsun, isteyince jilet gibi oluyorlardı.

Annemle Pam Teyze fırınla uğraşırken pastırma ve yumurta dolu tavalar cızırdıyor, altlarında mavi alevler dans ediyorlardı. Anneannem meyve suyuyla kahve koyarken küfredip duruyordu.

Annem omzunun üstünden şöyle bir bakıp, "Günaydın Kemirik. Tabağın mikrodalgada. Gel de bir zahmet şu bisküvileri çıkar," dedi.

Annemle Pam Teyze ocağın iki farklı ucunda çalışıyor, biri yumurtaları kırarken öbürü de pastırmayı çeviriyordu. Bir havlu alıp fırını açtım. Tereyağlı bisküvilerin kokusu ve sıcak hava dalgası bana doğrudan çarptı. Tepsiyi havluyla tutup aldım, uzun süre tutulamayacak kadar sıcaktı.

Goon masadan, "Buraya getir küçük annecik," dedi.

Masanın üstüne koyabildiğim için mutluydum. Masanın üstüne koymamın üstünden iki dakika bile geçmemişken bisküvilerin tamamı bitmişti. Lanet olsun. King Lordlar onun içindekileri de lüpletmeden mikrodalgadaki kâğıt havlu kaplı tabağımı aldım.

Pam Teyze, "Starr şu diğer tabakları babana ve amcana götür," dedi. "Dışarı götürür müsün lütfen?"

Carlos Dayı burada mıydı? Pam Teyze'ye, "Evet ha'mfendi," deyip onların tabaklarını benimkinin üstüne koydum ve acı sosla birkaç çatal alıp anneannem, "eskiden oyunculuk yaptığım günlerde" diye başlayan hikâyelerinden birini anlatmaya koyulmadan çıktım.

Dışarıda güneş ışığı o kadar parlaktı ki duvarların boyasını koyu gösteriyordu. Gözlerimi kısıp babamı ya da Carlos Dayı'yı görebilir miyim diye etrafa bakındım. Babamın Tahoe'sunun bagaj kapağı açıktı ve arkasında oturuyorlardı.

Terliklerim beton zemine sürterek süpürge gibi ses çıkarıyordu. Babam kamyonetinin etrafına bakındı. "İşte bebeğim geliyor."

Onunla Carlos Dayı'ya yemeklerini verip karşılığında bir öpücük aldım. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Gibi gibi."

Carlos Dayı tabancasını aralarında koyduğu yerden alıp boşalan yere eliyle hafifçe vurdu. "Gel de bize biraz arkadaşlık et."

Zıplayıp yanlarına oturdum. Üstlerinde birkaç kişiyi doyuracak kadar bisküvi, pastırma ve yumurta olan tabakların etrafındaki havluları açtık.

Carlos Dayı, "Bu senin yanılmıyorsam Maverick," dedi. "Hindi pastırması var."

Babam, "Teşekkür ederim adamım," dedi ve tabaklarını değiş tokuş ettiler.

Yumurtalarımın üstüne acı sos döküp şişeyi babama uzattım. Carlos Dayı da almak için elini uzattı.

Babam ukala ukala gülümseyip şişeyi ona verdi. "Yumurtalarının üstüne acı sos dökmeyecek kadar sofistike olduğunu sanıyordum."

"Buranın doğup büyüdüğüm ev olduğunun farkındasın değil mi?" Yumurtalarını tamamen acı sosla kaplayıp şişeyi yere koydu ve parmaklarının üstüne bulaşan sosu yaladı. "Ama Pam'e bunun hepsini yediğimi söyleme. Hep ne kadar sodyum aldığımı kontrol ediyor."

Babam, "Sen söylemezsen ben de söylemem," dedi. Anlaşmayı mühürlemek için yumruklarını tokuşturdular.

Başka bir gezegende ya da paralel bir evrende uyanmış olmalıydım. "Öyle durup dururken aranız düzeldi mi yani?"

Babam, "Konuştuk," dedi. "Her şey yolunda."

Carlos Dayı, "Aynen," dedi. "Bazı şeyler diğerlerinden daha önemli."

Ayrıntıları öğrenmek istiyordum ama öyle bir şey olmayacaktı. Onların arası iyiyse ben de iyiydim ve tamamen dürüst olmak gerekirse bunun zamanı gelmiş de geçiyordu.

Carlos Dayı'ya, "Sen ve Pam Teyze burada olduğunuza göre DeVante nerede?" diye sordum.

"Bir kez olsun senin şu küçük erkek arkadaşınla bilgisayar oynamak yerine evde kaldı."

"Chris senin için neden hep küçük olmak zorunda?" diye sordum. "Küçük değil ki."

Babam, "Boyu hakkında konuşuyor olsan iyi edersin," dedi.

Carlos Dayı da, "Âmin," dedi ve yine yumruklarını tokuşturdular.

Demek ortaklaşa şikâyet edebilecekleri bir şey bulmuşlardı: Chris. Tahmin etmeliydim.

O sabah sokağımız çoğunlukla sessizdi. Genelde öyledir. Olayların sebebi hep burada oturmayan insanlardır. İki ev ileride Bayan Lynn ve Bayan Carol, Bayan Lynn'in bahçesinde konuşuyorlardı. Büyük ihtimalle dedikodu yapıyorlardı. Garden Heights'ta soğuk algınlığı gibi yayılmasını istemiyorsan ikisine de tek bir şey bile anlatmazdın. Bayan Pearl sokağın karşısında Fo'ty Ounce'un* da yardımıyla çiçek tarhıyla uğraşıyordu. Herkes ona öyle diyordu çünkü hep, "'çki tükkanından bi' ç'pıda fo'ty ounce al'cam," diyerek para isterdi. Nesi var nesi yoksa içinde taşıdığı paslı alışveriş arabası, Bayan Pearl'ün araba yolundaydı ve en altında koca bir paket malç duruyordu. Görünüşe bakılırsa bahçecilikten anlıyordu. Bayan Pearl'ün söylediği bir şeye gülünce iki sokak ötede oturanlar bile o şen kahkahasını duydular.

Carlos Dayı, "Şu aptalın hayatta olduğuna inanamıyorum. Şimdiye kadar içe içe kendini öldürür diye düşünmüştüm," dedi.

"Kim? Fo'ty Ounce mu?" diye sordum.

"Evet! Ben çocukken de aynen böyle ortada dolanırdı."

"Yok be, bir yere gittiği yok," dedi babam. "İçkinin onu hayatta tuttuğunu iddia ediyor."

Carlos Dayı, "Bayan Rooks hemen köşede mi oturuyor?" diye sordu.

---

* (İng.) Bir şişe bira anlamına gelen kullanım. *–yhn*

"Evet," dedim. "Ve hâlâ yiyip yiyebil'ceğin en güzel kırmızı kadife pastasını yapıyor."

"Vay be. Pam'e, daha hiç Bayan Rooks'unki kadar iyi bir kırmızı kadife pastası yemediğimi söyledim. Peki ya şey..." Parmaklarını şıklattı. "Araba tamir eden adam. Köşede otururdu."

Babam, "Bay Washington," dedi. "Hâlâ iş başında ve hâlâ yakınlardaki her oto tamirciden daha iyi iş çıkarıyor. Artık oğlunu da kendine yardımcı aldı."

Carlos Dayı, "Küçük John mu?" diye sordu. "Basketbol oynarken o şeyi kullanmaya başlayan hani?"

Babam, "Aynen," dedi. "Bir süredir temiz."

"Vay be." Carlos Dayı kırmızı yumurtalarını tabağında sağa sola oynatıyordu. "Bazen burada oturmayı neredeyse özlüyorum."

Fo'ty Ounce'un Bayan Pearl'e yardım etmesini izledim. Burada yaşayanların çok şeyleri yoktu ama birbirlerine ellerinden geldiğince yardımcı oluyorlardı. Böyle acayip, cehennemin dibi kadar bozuk bir aile gibiydi ama yine de bir aileydi işte. Yakın zamana kadar anladığımdan da çok.

Anneannem kapının oradan, "Starr!" diye seslendi. Büyük ihtimalle iki sokak ötedeki insanlar onu da Fo'ty Ounce'ı duydukları gibi duymuşlardı. "Annen acele etmeni söyledi. Hazırlanman lazım. Hey Pearl!"

Bayan Pearl elini gözlerine siper edip bize doğru baktı. "Selam Adele! Seni görmeyeli epey bir zaman oldu? İyi misin?"

"İdare ediyoruz işte. Çiçek tarhını güzel yapmışsın! Daha sonra şu Cennet Kuşları'ndan biraz almak için geleceğim."

"Tamamdır."

Fo'ty Ounce, "Bana selam vermiycen mi Adele?" diye sordu. Konuşurken cümlenin tamamı ağzından, kelimeler arasında boşluk bırakmadan karmakarışık bir sözcükmüş gibi çıkmıştı.

Anneannem, "Yok be dünyada olmaz seni ihtiyar aptal," dedi ve içeri girip kapıyı çarparak kapattı.

Babam, Carlos Dayı ve ben katıla katıla güldük.

...

Cedar Grove King Lordları iki arabayla arkamızdan geliyorlardı ve Carlos Dayı da ben, annem ve babamla aynı arabadaydı. Görevde olmayan arkadaşlarından biri de yolcu koltuğundaydı. Anneannem ve Pam Teyze de arkamızdan geliyorlardı.

Fakat tüm bu insanlar yanımda olsalar da hiçbiri benimle beraber büyük jüri odasına giremezdi.

Garden Heights'tan şehir merkezine gitmemiz on beş dakika sürdü. Merkeze durmadan yeni binalar yapıldığından sürekli bir inşaat hali vardı. Garden Heights'ta köşe başlarında uyuşturucu satan çocuklar oluyordu ama şehir merkezinde takım elbiseli insanlar trafik ışıklarının yeşil yanmasını bekliyorlardı. Benim mahallemdeki silah seslerini ve bütün o bağırış ve çığırışları hiç duyuyorlar mıdır, diye merak ettim.

Mahkemenin olduğu sokağa döndük ve şu tuhaf déja-vu anlarımdan birini yaşadım. Üç yaşındaydım ve Carlos Dayı annem, Seven ve beni arabasıyla mahkemeye götürüyordu. Annem bütün yol boyunca ağlamıştı. Babamın yanımızda olmasını istemiştim çünkü onun ağlamasını durdurabiliyordu. Seven'la ben mahkeme salonuna giderken annemin ellerini tutuyorduk. Birkaç polis turuncu bir eşofman giymiş olan babamı getirdiler. Bize sarılamadı çünkü elleri kelepçeliydi; turuncu en sevdiğim renklerden biridir. Fakat bana ciddi bir şekilde bakıp, "Bunu asla giymeyeceksin, beni anladın mı?" demişti.

Sonrasında tek hatırladığım hâkimin bir şeyler söylediği, annemin hıçkıra hıçkıra ağladığı ve babamın bizi sevdiğini söyledikten sonra polislerin onu çekip aldığıydı. Üç yıl boyunca mahkemeden nefret ettim çünkü babamı bizden almıştı.

Şu anda da gördüğüme pek sevindiğim söylenemezdi. Mahkemenin karşısında yeni minibüs ve kamyonetler vardı ve polislerin kurduğu barikatlar, onları herkesten ayırıyordu. İnsanların buna neden "medya sirki" dediklerini anlayabiliyordum. Hakikaten de şehre sirk gelmiş gibi görünüyordu.

Mahkemeyi medya çılgınlığından sadece iki şeritli bir yol

ayırıyordu ama yemin ederim ki koca bir dünya uzağımızdaydılar. Yüzlerce kişi mahkemenin çimenliğinde sessizce diz çöktü. Mahkeme cübbesi giymiş kadınlar ve erkekler kalabalığın önünde başlarını eğmiş duruyorlardı.

Palyaçolar ve kameralarından kaçınmak için Carlos Dayı, mahkemenin yanındaki sokağa döndü. Arka kapıdan içeri girdik. Goon ve başka bir King Lord bize katıldılar. Beni iki yanımdan korumaya alıp tereddüt etmeden güvenliğin üstlerini aramasına izin verdiler.

Başka bir güvenlik görevlisi bize mahkeme binasının içinde kılavuzluk etti. İlerledikçe koridorlarda daha az insanın yanından geçtik. Bayan Ofrah bir kapının önünde bekliyordu. Kapının yanına, üstünde "Büyük Jüri" yazan pirinç bir plaka asılmıştı.

Bana sarılıp sordu: "Hazır mısın?"

Bir kez olsun öyleydim. "Evet ha'mfendi."

"Ben hep burada olacağım," dedi. "Eğer bana bir şey sorman gerekirse buna hakkın var." Yanımda gelenlere baktı. "Üzgünüm ama sadece Starr'ın annesiyle babasının televizyon odasından izlemeye hakları var."

Carlos Dayı'yla Pam Teyze bana sarıldılar. Anneannem omzumu sıvazlayıp başını iki yana salladı. Goon ve elemanı bana hızla başlarıyla selam verip onlarla beraber gittiler.

Annemin gözleri dolmuştu. Bana sımsıkı sarıldı ve niyeyse tam da o anda artık ondan üç-dört santim daha uzun olduğumu fark ettim. Yüzümü öpücüklere boğup bana yeniden sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. O kadar cesursun ki."

İşte o kelime. O kelimeden nefret ediyordum. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Geri çekilip yüzümdeki bir saç telini çekti. Gözlerindeki ifadeyi açıklayamazdım ama beni, benden iyi tanıyan birinin bakışıydı bu. Beni sarıp sarmaladı ve içimden dışarıya doğru ısıttı. "Cesur olmak, korkmadığın anlamına gelmez Starr," dedi. "Korktuğun halde devam ettiğin anlamına gelir ve sen de bunu yapıyorsun."

Azıcık parmak uçlarında kalkıp sanki bu şekilde söyledikleri gerçek oluyormuş gibi alnımı öptü. Benim için bir nevi öyle de oldu aslında.

Babam ikimizi de kollarına aldı. "Bu işi başaracaksın küçük kız."

Büyük jüri odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Bölge Savcısı Bayan Monroe dışarıya baktı. "Hazır olduğunda başlayabiliriz."

Büyük jüri odasına tek başıma girdim ama bir şekilde annemle babam yanımdaydılar.

Odanın duvarları ahşap panellerle kaplıydı ve pencereleri yoktu. Yaklaşık yirmi kadar erkek ve kadın U şeklinde bir masanın başına oturmuşlardı. Bazıları siyahiydi, bazılarıdeğildi. Bayan Monroe beni onların önündeki, üstünde bir mikrofon duran masaya götürürken gözleri bizi takip etti.

Bayan Monroe'nun meslektaşlarından biri bana yemin ettirdi ve ben de İncil'in üstüne gerçeği söylemeye ant içtim. İçimden Khalil'e de söz verdim.

Bayan Monroe odanın arka tarafından seslendi, "Lütfen kendini jüri üyelerine tanıtabilir misin?"

Mikrofona yaklaşıp boğazımı temizledim. "Benim adım..." Sesim o kadar küçülmüştü ki beş yaşında birine aitmiş gibi geliyordu. Doğrulup yeniden denedim. "Benim adım Starr Carter. On altı yaşındayım."

Bayan Monroe, "Mikrofon sesini sadece kaydediyor, yükseltmiyor," dedi. "Bu konuşmayı yaparken herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmamız gerekecek, tamam mı?"

"Evet..." Dudaklarım mikrofona sürtündü. Fazla yakın. Gerileyip yeniden denedim. "Evet ha'mfendi."

"Güzel. Buraya özgür iradenle geldin, bu doğru mu?"

"Evet ha'mfendi."

"Bir avukatın var, Bayan April Ofrah, bu doğru mu?" dedi.

"Evet ha'mfendi."

"Senin hakkında herhangi bir suçlama olmadığının bilincindesin, doğru mu?"

Saçmalık, Khalil de ben de o öldüğünden beri yargılanıyorduk. "Evet ha'mfendi."

"Bugün senin kendi sözlerinle Khalil Harris'e ne olduğunu duymak istiyoruz, tamam mı?"

Jüri üyelerine baktığımda yüzlerini okuyamadım ve gerçekten de benim sözcüklerimi duymak isteyip istemediklerini anlayamadım. Umarım istiyorlardı. "Evet ha'mfendi."

"Şimdi bu anlaşıldığına göre hadi Khalil hakkında konuşalım. Onunla arkadaştınız değil mi?"

Başımla onayladım ama Bayan Monroe, "Lütfen sözlü yanıt ver," dedi.

Mikrofona eğilip, "Evet ha'mfendi," dedim.

Siktir. Jüri üyelerinin beni mikrofona konuşurken duyamadıklarını, sadece kayıt için olduğunu unutmuştum. Bu kadar gergin olmam mantıksızdı.

"Khalil'i ne zamandır tanıyordun?"

Aynı hikâye, en baştan. Khalil'i nasıl üç yaşımdan beri tanıdığımı, nasıl beraber büyüdüğümüzü, nasıl bir insan olduğunu tekrar eden bir robot olmuştum.

Bitirdiğimde Bayan Monroe, "Tamam, şimdi olayın yaşandığı geceyi ayrıntılı olarak tartışacağız. Bu konuda bir sorunun var mı?"

Cesur olmayan parçam, sanki büyük kısmım öyleymiş gibi geliyordu, "Evet!" diye bağırdı. Bir köşeye kıvrılıp bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyordum. Fakat dışarıdaki bütün o insanlar benim için dua ediyorlardı. Annemle babam beni izliyorlardı. Khalil'in bana ihtiyacı vardı.

Doğrulup o minicik cesur yanımın konuşmasına izin verdim.

"Hayır ha'mfendi."

BÖLÜM 3

OLAYDAN SEKİZ HAFTA SONRA

YİRMİ

Üç saat. Büyük jüri odasında bu kadar zaman geçirdim. Bayan Monroe bana her çeşit soruyu sordu. Khalil vurulduğunda ne açıda eğilmişti? Ehliyetiyle ruhsatını nereden çıkardı? Memur Cruise onu arabadan nasıl çıkardı? Memur Cruise öfkeliymiş gibi görünüyor muydu? Neler söyledi?

Her bir ayrıntıyı duymak istiyordu. Ben de ona elimden geldiğince ayrıntı verdim.

Büyük jüriyle konuşmamın üstünden iki haftadan fazla zaman geçmişti ve şimdi de kararlarını bekliyorduk, ki bu biraz bir göktaşının çarpmasını beklemeye benziyordu. Geldiğini biliyordunuz, sadece ne zaman ve nereye çarpacağından emin değildiniz ve arada yaşamaya devam etmek dışında yapabileceğiniz tek bir halt yoktu.

Dolayısıyla biz de hayatımıza devam ediyorduk.

O gün hava güneşliydi ama Williamson'ın otoparkına girdiğimiz anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Hava güneşliyken böyle yağmur yağdığında anneannem şeytanın, karısını dövdüğünü söylerdi. Ayrıca bugün ayın on üçü ve cumaydı yani anneanneme göre şeytanın günü. Büyük ihtimalle kıyamet gelmiş gibi kendini eve kapatmıştı.

Seven'la arabadan inip okula koşturduk. Avlu her zamanki gibi kendi küçük gruplarıyla konuşan ya da etrafta oynayan insanlarla doluydu. Öğretim yılı bitmek üzere olduğundan herkesin zevzekliği en üst seviyelerdeydi ve beyaz çocukların zevzeklikleri de kendi başına bir olaydı. Özür dilerim ama hakikaten öyleydi. Geçen gün ikinci sınıflardan biri bir hademenin çöp kutusunun içinde merdivenlerden aşağıya kaymıştı. O aptal kafasını çarpıp beyin sarsıntısı geçirmekle kalmadı, bir de üstüne uzaklaştırma cezası aldı. Aptal.

Ayak parmaklarımı kıpırdattım. Kırk yılın başında kalkıp Chucks giymeye karar verdim ve o gün de yağmur yağacağı tuttu. Mucize eseri kuruydular.

Seven, "İyi misin?" diye sordu ama yağmurdan endişelendiğini sanmıyordum. Son zamanlarda özellikle korumacı davranıyordu, King'in ismini vermeden gammazlık yapmama kızdığını öğrendiğimizden beri. Carlos Dayı'nın babama, bunun polislere King'i daha yakından izlemeleri için bir neden daha verdiğini söylediğini duymuştum.

Tuğlayı atan King değilse henüz bir şey yapmamıştı. Henüz. Dolayısıyla Seven her an tetikteydi, hatta ta buraya Williamson'a gelmişken bile.

Ona, "Evet," dedim. "İyiyim."

"Tamamdır."

Benimle yumruk tokuşturup dolabına gitti.

Ben de kendi dolabıma gittim. Hailey'yle Maya, Maya'nın hemen yakındaki dolabının önünde konuşuyorlardı. Aslında daha çok Maya konuşuyordu. Hailey kollarını kavuşturmuş gözlerini devirip duruyordu. Beni koridorda görünce yüzünde ukala bir ifade belirdi.

"Mükemmel," dedi ben yaklaşınca. "Yalancı da gelmiş."

"Affedersin?" Bu saçmalık için henüz saat çok erkendi.

"Neden Maya'ya bize basbayağı yalan söylediğini söylemiyorsun?"

"Ne?"

Hailey bana iki fotoğraf uzattı. Biri babamın deyimiyle Khalil'in gangster fotoğrafıydı. Haberlerde gösterdikleri resimlerden biriydi. Hailey internetten alıp basmıştı. Khalil ukala ukala sırıtıyordu, elinde bir tomar para vardı ve yan tarafa doğru barış işareti yapmıştı.

Diğer resimde on iki yaşındaydı. Biliyorum çünkü o resim çekildiğinde ben de on iki yaşındaydım. Şehir merkezindeki lazer tag mekânında yapılan doğum günümde çekilmişti. Khalil bir yanımda oturmuş çilekli pasta tıkınıyordu ve Hailey de diğer yanımda benimle birlikte kameraya bakıp sırıtıyordu.

Hailey göründüğü kadar ukala bir ifadeyle, "Tanıdık gelmişti zaten," dedi. "Tanıdığın Khalil oydu, değil mi?"

O iki Khalil'e baktım. Resimler insanı ancak bir yere kadar anlatabiliyordu. Bazı insanlar için o gangster pozu onu tam olarak da öyle yapıyordu: bir gangster. Fakat ben nihayet eline biraz para geçtiği için mutlu olan birini görüyordum, nereden geldiğini sorana da lanet olsundu. Peki ya doğum günü fotoğrafı? Khalil'in çok fazla pasta ve pizza yiyip midesini bozduğunu hatırlıyorum. Büyükannesi henüz maaşını alamadığından evlerinde yeterince yiyecek yoktu.

Ben Khalil'i bütün olarak tanıyordum. Savunduğum o kişiydi. Onun inkâr ettiğim bir yanı olmamalıydı. Williamson'da bile.

Resimleri Hailey'ye geri verdim. "Evet, onu tanıyordum. Ne olmuş yani?"

"Bize bir açıklama borcun yok mu?" dedi. "Ayrıca bana da bir özür borçlusun."

"Pardon, ne?"

"Ona olanlar yüzünden bana dalaştın," dedi. "Hatta beni ırkçı olmakla bile suçladın."

"Ama sen de ırkçı şeyler söyledin. Dolayısıyla..." Maya

omuz silkti. "Starr'ın yalan söyleyip söylememesi bunları sorun olmaktan çıkarmıyor."

Azınlık ittifakı aktive olmuştu.

"Yani ben o işkence görmüş çocuğun fotoğraflarını panomda görmek istemediğim için onu Tumblr'da takip etmeyi bıraktım diye..."

Maya, "Adı Emmet Till'di," dedi.

"Her neyse. Yani o iğrenç boku görmek istemediğim için ırkçı mı oluyorum?"

Maya, "Hayır," dedi. "Onun hakkında söylediğin şey ırkçıydı. Ayrıca Şükran Günü'nde yaptığın şaka da kesinlikle ırkçıydı."

Hailey, "Aman Tanrım, onun yüzünden hâlâ canını mı sıkıyorsun?" dedi. "Bu o kadar zaman önceydi ki!"

"Söylediğini sorun olmaktan çıkarmıyor," dedim. "Hem de üstelik özür bile dilemedin."

"Özür dilemiyorum çünkü sadece bir şakaydı!" diye bağırdı. "Bu beni ırkçı yapmaz. Beni böyle suçluluk triplerine sokmanıza izin vermeyeceğim. Sonraki adım ne? Atalarım köle efendisi oldukları için özür dilememi mi isteyeceksiniz? Ya da öyle saçma bir şey?"

"Kızım bak..." Derin bir nefes aldım. Bizi çok fazla kişi seyrediyordu. Karşılarında, "öfkeli siyahi kız"a dönüşemezdim. "Şakan can yakıcıydı," dedim elimden geldiğince sakin bir sesle. "Eğer Maya'yı azıcık da olsa önemsiyorsan ondan özür diler ve en azından neden onun canını yaktığını anlamaya çalışabilirsin."

"Birinci sınıfta yaptığım bir şakanın üstesinden gelemiyorsa bu benim hatam değil! Tıpkı senin, Khalil'in başına gelen şeyin üstesinden gelememen gibi."

"Yani öldürüldüğü gerçeğinin 'üstesinden gelmem' mi gerekiyor?"

"Evet, bırak gitsin ya! Nasılsa eninde sonunda bir yerlerde ölüp gidecekti."

Maya, "Sen ciddi misin?" dedi.

Hailey, "O bir uyuşturucu satıcısı ve bir çeteciydi," dedi. "Eninde sonunda birileri onu öldürecekti."

"Üstesinden gelmek mi?" diye tekrarladım.

Kollarını kavuşturup boynuyla şu ufak hareketi yaptı. "Eee, evet? Söylediğim bu değil miydi? Polis büyük ihtimalle herkese bir iyilik yaptı. Bir uyuşturucu satıcısı daha eksilmiş..."

Maya'yı aramızdan çekip yumruğumu Hailey'nin suratına yapıştırdım. Canım yandı ama var ya... ilaç gibi gelmişti.

Hailey yanağını tuttu, gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları da birkaç saniye boyunca aralanmış bir şekilde kaldı.

"Orospu!" diye çığlık attı. Kızların genelde yaptıkları gibi doğruca saçlarıma hamle yaptı ama atkuyruğum gerçekti. Onu çekip çıkarmasına imkân yoktu.

Hailey'yi yumrukladım ve o da başımın üstünü tokatlayıp tırmaladı. Onu itince de yere düştü ve eteği kalkınca pembe paçalı donu herkesin gözleri önüne serildi. Çevremizden kahkaha sesleri yükselirken birkaç kişi de telefonlarını çıkarmıştı.

Artık Williamson Starr'ı değildim, hatta Garden Heights Starr'ı bile değildim. Kızmıştım.

Hailey'yi tekmeleyip yumruk atarken durmaksızın küfrediyordum. İnsanlar etrafımıza toplanıp, "Kavga! Kavga!" diye bağırmaya başlamışlardı ve hatta aptalın teki, "World Star " diye bağırdı.

Siktir. Bu iş başıma patlayacaktı.

Birisi beni kolumdan tutup hızla çekince döndüm ve Hailey'nin ağabeyi Remy'yle karşı karşıya geldim.

"Seni manyak oros..."

"Orospu" demeyi bitiremeden belli belirsiz görebildiğim rasta saçlar hızla önümüzden geçip Remy'yi geriye ittiler.

Seven, "Çek ellerini kız kardeşimin üstünden," dedi.

Sonra da kavgaya tutuştular. Seven sanki doğuştan boksörmüş gibi ustaca yumruklar savurup birkaç iyi aparkat ve kroşeyle Remy'ye gününü gösterdi. Babam eskiden ikimizi de okuldan sonra boks antrenmanına götürürdü.

İki güvenlik görevlisi koşarak yanımıza geldiler. Okul müdürü Dr. Davis de sert adımlarla bize doğru geliyordu.

Bir saat sonra annemin arabasındaydım. Seven da Mustang'iyle arkamızdan geliyordu.

Williamson'ın sıfır tolerans politikasına karşın dördümüz de üç gün uzaklaştırma cezası almıştık. Hailey'yle Remy'nin, Williamson'ın mütevelli heyetinde olan babası bunun kabul edilemez olduğunu düşünmüş ve Seven'ın da benim de okuldan atılmamız gerektiğini ve Seven'ın da mezun olmasına izin verilmemesi gerektiğini söylemişti, çünkü biz "başlatmıştık".

Dr. Davis ona, "Koşullar göz önüde bulundurulduğunda..." O anda doğruca bana baktı. "...uzaklaştırılman yeterli olacaktır," demişti.

Khalil'in yanında olduğumu biliyordu.

Annem, "Onların senden bekledikleri tam olarak bu," dedi. "Garden Heights'tan gelen iki çocuk, kafaları hiç çalışmıyormuş gibi davranıyorlar!"

O'su büyük bir 'onlar'dan bahsediyordu. Bir Onlar vardı bir de Biz. Bazen Onlar, Bize benziyorlardı ama Biz olduklarını fark edemiyorlardı.

"Ama ağzına geleni söyleyip Khalil'in hak ettiğini bul..."

"Onu kendi elleriyle öldürdüğünü söylemiş olsa da umurumda değil. İnsanlar çok şey söyleyecekler Starr ve bu, birine vurmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Bazen yürüyüp gitmelisin."

"Demek istediğin, yürüyüp gitmek ve sonra da Khalil gibi vurulmak öyle mi?"

İç çekti. "Bebeğim, anlıyorum..."

"Hayır anlamıyorsun!" dedim. "Kimse anlamıyor! Kurşunların etini parçaladığını gören benim. Son nefesini alırken orada sokakta oturdum. İnsanların öldürülmeyi normal bir şeymiş gibi göstermeye çalışmalarını dinlemek zorunda kalan bendim.

Sanki bunu hak etmiş gibi. Fakat ölmeyi hak etmiyordu ve ben de bu boku görmeyi hak edecek bir şey yapmadım."

WebMD bunun, yasın bir aşaması olduğunu söylüyordu: öfke. Fakat diğer aşamalara geçebilecek miydim bilmiyordum. Bu beni milyonlarca küçük parçaya bölüyordu. Ne zaman bütün olup normale dönsem beni parçalayacak başka bir şey oluyordu ve en baştan başlamak zorunda kalıyordum.

Yağmur dindi. Şeytan karısını dövmeyi bıraktı ama ben kontrol panelini dövmeye başlamış, tekrar tekrar yumrukluyordum, ellerimin acısına karşı hissizleşmiştim. Bütün bunların verdiği acıya karşı hissizleşmek istiyordum.

"Dök içini Kemirik." Annem sırtımı sıvazladı. "Dök içini."

Polo yaka gömleğimi ağzımın üstüne gelene kadar çekip bütün çığlıklarım tükenene dek çığlık attım. Artık kaldıysa bile çıkaracak enerjim yoktu. Khalil için, Natasha için hatta Hailey için ağladım, çünkü onu sonsuza dek kaybetmediysem ne olayım.

Sokağımıza döndüğümüzde burnum sümüklü ve gözlerim de ıslaktı. Nihayet uyuşmuştum.

Gri bir pikap ve yeşil bir Chrysler 300 babamın araba yolundaki kamyonetinin arkasına park edilmişlerdi. Annemle Seven evin önüne park etmek zorunda kaldılar.

Annem, "Bu adam ne işlere girişmiş böyle?" dedi. Başını çevirip bana baktı. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Başımla onayladım. Başka şansım var mıydı ki?

Bana uzanıp şakağımı öptü. "Bunun üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum."

Dışarı çıktık. Araba yolundaki araçların King Lordlara ve Garden Disciplelara ait olduğundan yüzde yüz emindim. Garden Heights'ta bir ekibe ait değilsen ne yeşil ne de gri araba kullanabilirdin. İçeri girdiğimde insanların bağırıp küfürleşiyor olmalarını bekliyordum ama tek duyduğum babamın, "Hiç anlamı yok adamım, hakkaten yok," demesi oldu.

Mutfakta oturacak yer yoktu. İçeri giremedik bile çünkü kapıda birkaç kişi duruyordu. Yarısının kıyafetlerinin bir yerlerinde

yeşil vardı. Garden Disciplelar. Diğerlerinin de bir yerlerinde açık gri vardı. Cedar Grove King Lordlar. Bay Reuben'ın yeğeni Tim, masada babamın yanında oturuyordu. Daha önce kolundaki el yazısıyla yazılmış gibi duran GM dövmesini fark etmemiştim.

Babam, "Büyük jüri kararını ne zaman verecek bilmiyoruz," dedi. "Fakat suçlamada bulunmamaya karar verirlerse şu ufaklıklara bütün mahalleyi yakmamalarını söylemeniz lazım."

Masadaki GM, "O halde ne yapmalarını bekliyorsun?" dedi. "Millet bu saçmalıktan bıktı usandı Mav."

Aynı şekilde masada oturan King Lord Goon da, "Aynen," dedi. Uzun örgü saçlarını tokalarla tutturmuştu, tıpkı benim de eskiden yaptığım gibi. "Buna karşı yapabileceğimiz hiç bi' şey yok."

Tim, "Bu saçmalık," dedi. "Bir şeyler yapabiliriz."

Babam, "Hepimiz ayaklanmaların kontrolden çıkacağında hemfikiriz değil mi?" dedi.

Hemen herkes aynı anda, "aynen," ve "doğru," dediler.

"O halde o şekilde olmamasını sağlayabiliriz. Bu çocuklarla konuşun. Kafalarına girin. Evet, öfkeden deliye dönmüşler. Hepimiz öyleyiz ama mahallemizi yakıp kül etmek bir şeyi çözmeyecek."

Masadaki GM, "Bizim mi?" dedi. "Nigga, sen taşınıyo'm dedin."

Goon, "Banliyölere," diyerek alay etti. "Aile arabası da alacak mısın Mav?"

Bunun üstüne hepsi birden güldüler.

Babam gülmedi. "Taşınıyorum, ne olmuş öyleyse? Dükkânımı kapatmayacağım ve burada olup bitenler hâlâ umurumda olacak. Bütün mahallenin yanması kime ne kazandıracak? Bize bir faydasının olmayacağı kesin."

Tim, "Gelecek sefere daha iyi organize olmalıyız," dedi. "Bir kere erkek ve kız kardeşlerimizin, siyahilerin sahip olduğu işletmeleri yakamayacaklarını bildiklerinden emin olmalıyız. Bu hepimiz için işleri berbat ediyor."

"Doğru dedin," dedi babam. "Biliyorum, Tim de ben de oyundan çıktık dolayısıyla bazı şeyler hakkında konuşamayız ama bir şekilde bütün bu bölge savaşlarının son bulması lazım. Bu, eften püften sokak meselelerinden daha büyük bir mevzu. Dürüst olmak gerekirse sokakta olup biten o haltlar, polislere istediklerini yapabileceklerini düşündürtüyor."

Goon, "Evet, o konuda sendenim," dedi.

Babam, "Dostum, bir şekilde hepinizin bir araya gelmesi lazım," dedi. "Garden'ın iyiliği için. Son bekleyecekleri şey buralarda milletin birlik olması. Yanlış mıyım?"

Babam, Goon ve masadaki Garden Disciple'la beşlik çaktı. Sonra da Goon'la Garden Disciple birbirleriyle beşlik çaktılar.

Seven, "Vay be," dedi.

Bu iki çetenin aynı odada olması çok büyük bir olaydı hele babamın bunun arkasındaki kişi olması? Çılgıncaydı.

Eşikte durduğumuzu fark etti. "N'apıyonuz orada?"

Annem yavaşça mutfağa girip etrafa bakındı. "Çocuklar uzaklaştırma cezası aldılar."

Babam, "Uzaklaştırıldılar mı?" dedi. "Neden?"

Seven telefonunu ona uzattı.

"Daha şimdiden internete düştü mü?" diye sordum.

"Evet birileri beni etiketlemiş."

Babam ekrana tıklayınca Hailey'nin Khalil hakkında ileri geri konuşmasını duydum ve ardından sert bir yumruk sesi geldi.

Çete üyelerinin bir kısmı babamın omzunun üstünden izliyorlardı. "Vay be küçük annecik," dedi biri, "elinden her iş geliyormuş."

Remy telefonda, "Seni manyak orosp..." dedi. Hemen ardından birkaç tane daha yumruk sesi ve hayret nidaları geldi.

Babam, "Oğluma bakın hele!'" dedi. "Ona bakın hele!"

Bir King Lord, "Bu inek halinle böyle şeyler yapabileceğini bilmezdim be!" diye takıldı.

Annem boğazını temizledi. Babam videoyu durdurdu.

"Tamam millet," dedi bir anda ciddileşerek. "Bir aile meselesini halletmem lazım. Yarın yeniden buluşuruz."

Tim'le bütün çete üyeleri çıktılar ve dışarıdan arabaların çalışma sesleri geldi. Hâlâ ne silah sesi gelmiş ne de tartışma çıkmıştı. Durdukları yerde "Kumbaya"nın gangsta versiyonunu söylemeye başlasalar, şu anda olduğumdan daha fazla şoke olmazdım.

Annem, "Nasıl oldu da hepsini buraya toplayıp evi tek parça halinde tutmayı başardın?" diye sordu.

"Bizim olayımız bu."

Annem onu dudaklarından öptü. "Kesinlikle öyle. Aktivist erkeğim benim."

"Hı-hı." Onun öpücüğüne karşılık verdi. "Erkeğin."

Seven boğazını temizledi. "Tam burada duruyoruz."

Babam, "Şikâyet etme hakkınız yok," dedi. "Eğer kavga etmiş olmasaydınız bunu görmek zorunda kalmazdınız." Uzanıp yanağımdan bir makas aldı. "İyi misin bakim?"

Gözlerim hâlâ tam kurumamıştı ve tam olarak güldüğüm de söylenemezdi. "Evet," diye mırıldandım.

Babam beni kucağına çekti. Beni kollarıyla sarıp yanağımı bir öpüp bir makas aldı ve tekrar tekrar kalın bir sesle, "Neyin var bakalım? Ha? Neyin var bakalım?" dedi.

Kendimi durduramadan kıkırdamaya başladım.

Babam yanağıma beceriksiz, ıslak bir öpücük kondurup bıraktı. "Seni güldüreceğimi biliyordum. Şimdi, söyle bakalım ne oldu?"

"Videoyu gördün. Hailey ileri geri konuştu dolayısıyla ben de ona bir tane çarptım. O kadar basit."

Annem, "Bu senin çocuğun Maverick," dedi. "Söylediği şeyi beğenmediklerine bir tane geçirmek zorunda."

"Benim mi? I-ıh bebeğim. Bu tamamen senden geliyor." Seven'a baktı. "Sen neden kavga ettin?"

Seven, "Eleman kız kardeşimin üstüne yürüyordu," dedi. "Bunu yapmasına izin verecek değildim."

Seven, Kenya'yla Lyric'i korumaktan ne kadar bahsederse bahsetsin, beni de kolladığını bilmek güzeldi.

Babam videoyu yeniden oynattı, Hailey'nin, "Nasılsa eninde sonunda bir yerlerde ölüp gidecekti," demesiyle başlıyordu.

Annem, "Vay be," dedi. "Bu küçük kızın dili hakikaten papuç kadarmış."

Babam, "Şımarık veletin hiçbir şeyden haberi yok ama kalkmış ileri-geri konuşuyor," dedi.

Seven, "Peki cezamız ne?" diye sordu.

Annem, "Gidip ödevinizi yapın," dedi.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Aynı zamanda cezalı olduğunuz süre boyunca babanıza dükkânda yardım edeceksiniz," dedi. Kollarını arkadan babama sardı. "Kulağa iyi geliyor mu bebeğim?"

Babam kolunu öptü. "Bana göre hava hoş."

Ebeveynceyi tercüme edemiyorsanız esas söyledikleri şuydu:

Annem: Yaptığını onaylamıyorum ve kabul edilebilir olduğunu da söylemiyorum ama büyük ihtimalle senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Peki ya sen bebeğim?

Babam: Deli misin? Aynen ben de yapardım.

İşte bu yüzden onları seviyordum.

BÖLÜM 4

OLAYDAN ON HAFTA SONRA

YİRMİ BİR

Büyük jüriden hâlâ bir karar çıkmamıştı dolayısıyla hâlâ yaşamaya devam ediyorduk işte.

Günlerden cumartesiydi ve ailem de Anma Günü hafta sonunda barbekü yapmak için Carlos Dayı'nın evindeydi. Aynı zamanda Seven'ın doğum günü/mezuniyetini de kutluyorduk. Ertesi gün on sekiz yaşına girecekti ve geçen gün resmi olarak lise mezunu olmuştu. Babamın, Dr. Davis'in Seven'a o diplomayı verdiği andaki gibi ağladığını hiç görmemiştim.

Arka bahçede barbekü kokusu vardı ve hava da Seven'ın arkadaşlarının havuzda yüzebilecekleri kadar sıcaktı. Sekani'yle Daniel mayolarıyla etrafta koşturup masum insanları havuza itiyorlardı. Jess'i ittiler. O da gülüp daha sonra peşlerinden gelip onları cezalandırmakla tehdit etti. Beni ve Kenya'yı bir defa itmeyi denediler ama o kadarla kaldılar. Vazgeçmeleri için tek gereken kıçlarına hızlı bir tekme koymaktı.

Fakat DeVante arkamdan gelip beni itti. Kenya, ben düşerken

çığlık attı ve daha yeni örülmüş saçlarımla J'lerim sırılsıklam oldular. Yanımda yedek bir şortum ve bir de tankinim vardı ama onlar yeni ve çok da kıymetliydiler dolayısıyla havuza girerken giymek için değil, bakılmak içindiler.

Yüzeye çıkıp nefes aldım.

Kenya, "Starr, iyi misin?" diye seslendi. Havuzdan neredeyse iki metre uzağa koşmuştu.

"Çıkmama yardım etmiy'cen mi?" dedim.

"Kızım, olmaz. Kıyafetimi berbat mı edeyim? Bir sıkıntın yok gibi duruyorsun."

Sekani'yle Daniel sanki kendisi Örümcek Adam'dan sonraki en süper şeymiş gibi DeVante için bağırıp tezahürat yapıyorlardı. Piçler. Havuzdan o kadar hızlı tırmandım ki...

DeVante, "Eyvah," dedi ve üçü farklı yönlere doğru koştular. Kenya, DeVante'nin peşinden gitti. Ben ise Sekani'nin arkasındaydım çünkü, lanet olsun ya, kanın, havuz suyundan daha koyu olması lazım.

"Anne!" diye ciyakladı.

Mayosunu yakalayıp neredeyse boynuna gelene kadar yukarıya çektim, gelmiş geçmiş en kötü acıyı yaşatana kadar. Tiz bir çığlık attı. Onu bırakınca da çimenlerin üstüne düştü, mayosu kıçının o kadar üstüne çıkmıştı ki tanga giymiş gibi görünüyordu. Cezasını bulmuştu.

Kenya sanki tutuklanmış gibi kollarını arkasında tuttuğu DeVante'yi bana getirdi. "Özür dile," dedi.

"Hayır!" Kenya kollarını daha da sıktı. "Tamam, tamam, özür dilerim!"

Kenya onu bıraktı. "Akıllılık ettin."

DeVante yüzünde ukala bir gülümsemeyle kolunu ovaladı. "Vahşi kız."

"Mal çocuk," diye cevabı yapıştırdı.

DeVante dilini ona doğru sallayınca Kenya, "Çocuk, hadi yoluna," oldu.

İster inanın ister inanmayın bu şekilde flört ediyorlardı.

DeVante'nin, Kenya'nın babasından saklandığını az kalsın unutuyordum. Onlar da unutmuş gibi davranıyorlardı.

DeVante bana bir havlu getirdi. Elinden kapıp Kenya'yla beraber havuzun yanındaki şezlonglara giderken yüzümü kuruladım. DeVante, Kenya'nın yanındaki şezlonga oturdu.

Ava, elinde bebeği ve tarağıyla yanımıza geldi ve ben de doğal olarak ikisini de elime tutuşturmasını bekledim. Fakat benim yerime DeVante'ye verdi.

"Al!" deyip koşarak uzaklaştı.

DeVante bebeğin saçlarını taramaya başladı! Kenya'yla uzun uzun ona baktık.

"Ne?" dedi.

Kahkahalarla gülmeye başladık.

"Seni eğitmiş," dedim.

"Dostum." İnledi. "Çok şirin tamam mı? Ona hayır diyemiyorum." Bebeğin saçlarını örerken uzun parmakları o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki birbirlerine dolanacaklar gibi görünüyorlardı. "Küçük kız kardeşlerim benim saçlarımı hep böyle örerlerdi."

Onlardan bahsederken sesi kısıldı. "Onlardan ya da annenden haber aldın mı?" diye sordum.

"Evet, yaklaşık bir hafta önce. Kuzenimin evindeler. Yani, her yerden uzakta bir yerde yaşıyor. Annem iyi olup olmadığımı bilmediğinden berbat bir haldeydi. Beni bıraktığı ve öfkelendiği için özür diledi. Gelip onlarla yaşamamı istiyor."

Kenya surat astı. "Gidiyor musun?"

"Bilmiyorum. Bay Carlos'la Bayan Pam son senemde onlarla kalabileceğimi söylediler. Annem beladan uzak duracağım anlamına gelecekse kendisi için sorun olmadığını söyledi." Ellerinde tuttuğu eserini inceledi. Bebeğin kusursuz bir Fransız örgüsü olmuştu. "Düşünmem lazım. Burayı seviyor sayılırım."

Hoparlörlerden Salt'n Peppa'nın "Push It"i çalmaya başladı. Bu, babamın çalmaması gereken tek şarkıydı. Bundan daha kötüsü ancak "Back That Thang Up" olabilirdi çünkü annem o

çalmaya başladığında bildiğin aklını yitiriyordu. Hakikaten de, "Cash Money Records, '99 ve 2000'i sizlere getirmek için şu an itibariyle devrede," dendiği anda bir cıvıra dönüşüp kendini fena halde kaybediyordu.

Pam Yenge'yle ikisi Salt'n Peppa'yı duyunca, "Heeey!" deyip bütün şu acayip dans figürlerini yapmaya başladılar. Doksanların dizileriyle filmlerini seviyordum ama annemle yengemin o on yılı dans aracılığıyla canlandırmalarını görmek istemiyordum.

En çok sesi çıkan Seven'dı. "Yürü anne! Yürü Pam Yenge!"

Babam çemberin ortasına, annemin hemen arkasına zıplayarak daldı. İki elini de kendi başının arkasına koyup kalçasını bir daire çizecek şekilde oynatmaya başladı.

Seven babamı, annemden uzağa itip, "Hayııır! Duuur!" dedi. Babam onun etrafından dolanıp annemin arkasına geçti.

"I-ıh," Kenya güldü. "Bu kadarı fazla."

DeVante onları yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu. "Dayın ve yengen konusunda haklıymışsın Starr. Çok kötü değiller. Büyükannen de iyi sayılır aslında."

"Kim? Anneannemden bahsetmediğini biliyorum."

"Evet ondan bahsediyorum. Batak oynadığımı öğrendi. Geçen gün bana ders vermeyi bitirdikten sonra beni bir oyuna götürdü. Ekstra not çalışması olduğunu söyledi. O zamandan beri aramız iyi."

Bu kulağa mantıklı geliyordu.

Chris'le Maya bahçe kapısından içeri girdiklerinde karnım kasılmaya başlamıştı. İki dünyamın çarpışmasına alışmış olmam lazımdı ama artık hangi Starr olmam gerektiğini bilemiyordum. Biraz argo konuşabilirdim ama çok argolu konuşmamalıydım, yeri geldiğinde biraz tavır koyabilirdim ama çok tavır koymamalıydım ki "küstah siyahi kız" olmayayım. Ne dediğime ve nasıl söylediğime dikkat etmeliydim ama kulağa "beyaz" gelemezdim.

Bu halt insanı tüketiyordu.

Chris'le yeni "kanka"sı DeVante beşlik çaktılar, ardından Chris yanağımı öptü. Maya'yla kendi özel el sıkışmamızı yaptık. DeVante ona başıyla selam verdi. Birkaç hafta önce tanışmışlardı.

Maya yanımda şezlonga oturdu. Chris koca kıçını aramıza sıkıştırırken ikimizi de biraz kenara itti.

Maya ona pis pis baktı. "Chris sen ciddi misin?"

"Hey, o benim kız arkadaşım. Onun yanında oturmaya hakkım var."

"Şey, öyle olmadığını biliyosun di mi? Kankiler pipililerden önce gelirler."

Kenya'yla kıkırdadık ve DeVante de, "Vay be," dedi.

Karnım biraz gevşedi.

Kenya, "Demek Chris sensin," dedi. Fotoğraflarını Instagramımda görmüştü.

"Aynen. Sen de Kenya'sın, öyle mi?" O da resimlerini Instagram'da görmüştü.

"Ta kendisi." Kenya bana bakıp ses çıkarmadan dudaklarıyla, "İyiymiş!" dedi. Sanki bunun farkında değilmişim gibi.

Kenya'yla Maya birbirlerine baktılar. Yolları en son Tatlı On Altı'mı kutlarken kesişmişti, tabii buna yolların kesişmesi denebilirse. Hailey'yle Maya bir masadaydılar, Kenya'yla Khalil de başka bir masada Seven'la beraberdiler. Hiç konuşmamışlardı.

Kenya, "Maya, değil mi?" dedi.

Maya başıyla onayladı. "Ta kendisi."

Kenya'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Ayakkabıların güzelmiş."

Maya, "Teşekkür ederim," deyip kendisi de ayakkabılarına baktı. Nike AirMax 95. "Aslında koşu ayakkabıları ama hiç onları giyip de koşmuyorum."

Kenya, "Ben de kendiminkilerle koşmuyorum," dedi. "Onları giyip koştuğunu bildiğim tek kişi ağabeyim."

Maya güldü.

Tamam. Şimdilik iyi gidiyordu. Endişelenmeyi gerektirecek bir şey yoktu.

Ta ki Kenya, "Peki sarı kafa nerede?" diyene kadar.

Chris burnundan güldü. Maya'nın gözleri kocaman açıldı.

"Kenya, bu olma... adı bu değil," dedim.

"Ama kimden bahsettiğimi biliyordun değil mi?"

Maya, "Evet!" dedi. "Büyük ihtimalle Starr kıçını tekmeledikten sonra bir kuytuya gizlenmiş yaralarını yalamakla meşguldür."

Kenya, "Ne!" diye bağırdı. "Starr, bana o işten hiç bahsetmedin!"

"Yani, neredeyse iki hafta önceydi," dedim. "Üstüne konuşmaya değecek bir şey değildi. Sadece bir yumruk attım."

Maya, "Sadece bir yumruk mu attın?" dedi. "Onu Mayweather'mışsın gibi darmadağın ettin."

Chris'le DeVante güldüler.

Kenya, "Bir dakika, bir dakika," dedi. "Ne oldu?"

Böylece ben de ona olanları anlattım, bir defa bile ne söylediğimi ya da kulağa nasıl geldiğini takmadan. Sadece konuştum. Maya da hikâyeyi süsleyip olduğundan daha kötüymüş gibi anlattı ve Kenya da bütün anlattıklarımızı yalayıp yuttu. Seven'ın, Remy'ye nasıl bir çift yumruk attığını söylerken Kenya'nın yüzü parladı ve, "Benim ağabeyim şaka yapmaz," deyip durdu. Sanki o sadece onun ağabeyiymiş gibi ama her neyse. Hatta Maya ona Şükran Günü'ndeki kedi meselesinden bile bahsetti.

Maya, "Starr'a biz azınlıkların birbirimize sahip çıkmamız gerektiğini söyledim," dedi.

Kenya, "O kadar doğru ki," dedi. "Beyazlar çok uzun zamandır birbirlerine sahip çıkıyorlar."

"Yani..." Chris kızardı. "Bu tuhaf bir durum."

"Atlatırsın bir tanem," dedim.

Maya'yla Kenya kahkahalarla güldüler.

İki dünyam az önce birbirleriyle çarpışmışlardı. Şaşılacak şekilde her şey yolundaydı.

"Wobble" çalmaya başlayınca annem koşarak gelip beni çekerek kaldırdı. "Hadi gel Kemirik."

Ayaklarımı insanüstü bir çabayla sürümeye başladım. "Anne hayır!"

"Sus bakayım kızım. Hadi gel," deyip arkadaşlarıma döndü ve, "Siz de gelin, hepiniz!" diye bağırdı.

Herkes dans pisti olarak kullanılmaya başlayan çim alana dizildi. Annem beni ön sıraya çekti. "Cümle âleme nasıl dans edilirmiş göster bakalım bebeğim," dedi. "Nasıl dans edilirmiş göster!"

Hâlâ pes etmiş değildim. Diktatör olsun olmasın beni dans etmeye zorlayamayacaktı. Kenya'yla Maya onu, beni itelemesi için iteliyorlardı. Bana karşı birlik olacakları hiç aklımdan geçmemişti.

Kahretsin, ne olduğunu anlayamadan sallanmaya başlamıştım. Dudaklarımı da ördek dudağı gibi yaptığımdan herkes kendimi kaptırdığımı anlayabiliyordu.

Chris'e dansın adımlarını gösterince o da bana ayak uydurdu. Denediği için kendisine olan sevgim biraz daha artmıştı. Anneannem de bize katıldı ve omuzlarını Wobble dansıyla alakası olmayan bir şekilde salladı ama bunu umursadığını sanmıyordum.

"Cupid Shuffle" başlayınca ailem dans sırasında başı çekiyordu. Bazen sağımızı solumuzu karıştırıyorduk ama öyle olunca da kendimize acayip yüksek sesle gülüyorduk. Utanç verici kötülükte dans becerileri ve birbirleriyle olan çözülmesi imkânsız sıkıntılarını saymazsanız ailem aslında o kadar da kötü değildi.

O kadar dans ettikten sonra karnım zil çalmaya başlamıştı. Herkesi shuffle'ın bir üst seviyesi olan "Bikers Shuffle" yapmaya bırakırken partiye çağırdığımız konukların çoğu nereye geldiklerini hiç bilemiyormuş gibi görünüyorlardı.

Mutfak tezgâhının üstü alüminyum tepsilerle doluydu. Bir tabağa tepeleme kaburga, kanat ve koçanıyla mısır koydum ve bir şekilde üstlerine bol miktarda bezelye eklemeyi de başardım. Bütün o mayonez yüzünden patates salatası almadım, o

şeytanın yiyeceğiydi. Annemin yapmış olması umurumda değildi, o halta dokunmayacaktım.

Dışarıda yemeyi reddettim çünkü yemeğime bir sürü böcek düşebilirdi. Yemek masasının başına çöktüm ve tabağımdakilere yumulmak üzereydim ki...

...lanet telefon çaldı.

Herkes dışarıda olduğundan telefona bakabilecek tek kişi bendim. Ağzıma bir tavuk kanadı tıktım. "Alo?" Arayan her kimse kulağının dibinde hapır hupur tavuk kanat çiğniyordum. Kaba mıydı? Evet. Peki açlıktan ölüyor muydum? Aynen öyle.

"Merhaba, giriş güvenlikten arıyorum. Iesha Robinson evinizi ziyaret etmek istiyor."

Çiğnemeyi bıraktım. Iesha davet edildiği Seven'ın mezuniyet töreninde ortada yoktu, peki o halde neden davet edilmediği bir partiye çıkagelmişti? Zaten en baştan partiyi nasıl öğrenmişti? Seven ona söylememişti ve Kenya da söylemeyeceğine yemin etmişti. Annesiyle babasına yalan söyleyip bugün başka arkadaşlarıyla takılacağını söylemişti.

Telefonu dışarıya götürüp babama verdim çünkü siktir, ne yapacağımı bilemiyordum. Dışarıya tam da zamanında çıkmıştım. Babam Nae-Nae yapmaya çalışıp başarısız olmakla meşguldü. İnsanlığa karşı işlemekte olduğu suça ara verip yanıma gelmesi için ikinci defa seslenmem gerekti.

Sırıttı, "Babanın böyle becerileri olduğunu bilmiyordun değil mi?"

"Hâlâ bilmiyorum. Al bakalım," deyip telefonu ona uzattım. "Site güvenliği aradı. Iesha güvenlik kulübesinde."

Sırıtması kayboldu. Bir kulağını kapatıp ahizeyi diğer kulağına dayadı. "Alo?"

Güvenlik görevlisi onunla bir an için konuştu. Babam eliyle Seven'a verandaya gelmesini işaret etti. "Bir dakika." Eliyle ahizeyi kapattı. "Annen sitenin girişinde. Seven'ı görcem diyo'muş."

Seven'ın kaşları o kadar çatıldı ki birbirlerine değdiler. "Burada olduğumu nereden öğrenmiş?"

"Büyükannen yanında. Onu davet etmedin mi?"

"Ettim ama Iesha'yı etmedim."

Babam, "Bak, eğer biraz buraya gelmesini istersen sorun değil," dedi. "Görmesin diye DeVante'den içeri girmesini isterim Ne yapmak istiyo'sun?"

"Baba ona şey desen..."

"Yok öyle dostum. Bu senin annen. Sen ilgilenicen."

Seven bir anlığına dudağını ısırdı. İç çekti. "Tamam."

Iesha arabasını evin önüne park etti. Seven, Kenya ve annemle babamın peşinden araba yoluna gittim. Seven hep arkamı kollardı. Benim de kendisi için aynısını yapmama ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Seven, Kenya'ya arkada bizimle kalmasını söyleyip Iesha'nın pembe BMW'sine doğru gitti.

Lyric arabadan atladı. "Sevvie!" Ona doğru koşarken top şeklindeki tokaları sağa sola zıplıyordu. O şeyleri takmaktan nefret ederdim. Bir defa bile gözlerinin arasına çarpsalar anında insanın canına okuyorlardı. Lyric, Seven'ın kollarına zıpladı ve o da Lyric'i tutup kendi etrafında döndü.

Yalan söyleyemeyeceğim, Seven'ı diğer kız kardeşleriyle gördüğüm her sefer biraz kıskanıyordum. Biliyorum bu çok anlamsızdı. Fakat anneleri aynı olduğundan aralarındaki ilişki de değişik oluyordu. Daha güçlü bir bağları varmış gibi bir şeydi.

Fakat annemi Iesha'yla değişmemin imkânı yoktu. I-ıh, dünyada olmazdı.

Seven bir koluyla Lyric'i tutup diğeriyle büyükannesine sarıldı.

Iesha dışarı çıktı. Kıçına kadar uzanan Hindistan'dan ithal kaynak saçları gitmiş, yerini bob kesimli bir model almıştı. Yolda gelirken kasıklarına doğru sıyrılmış koyu pembe elbisesini düzeltmeyi denemedi bile ya da belki de elbise sıyrılmamıştı, en baştan öyleydi.

I-ıh. Annemi dünyada değişmezdim.

Iesha, "Demek bir parti verip beni davet etmiyorsun ha Seven?" diye sordu. "Hem de doğum günü partisi ha? Seni doğuran benim be!"

Seven etrafına bakındı. Carlos Dayı'nın komşularının en az biri olayları izliyordu. "Şimdi olmaz."

"Evet, tabii, tam da şimdi olacak. Kendi öz oğlum beni davet etmeye zahmet etmediğinden büyükannenden öğrenmek zorunda kaldım." Keskin, öfkeli bakışlarını Kenya'ya yöneltmişti. "Bir de şu küçük sinsi şey bana yalan söyledi be! Seni bir temiz pataklamam lazım."

Kenya, Iesha kendisine o anda vurmuş gibi irkildi. "Anne..."

Seven, Lyric'i yere indirdi. "Kenya'yı suçlama Iesha," dedi. "Sana söylememesini ben istedim."

"Iesha mı?" diye tekrarladı meydan okurmuş gibi. "Sen kiminle böyle konuştuğunu sanıyorsun lan?"

Bundan sonra gerçekleşen şey bir kola kutusunu bütün gücünüzle salladıktan sonra olan şeye benziyordu. Dışarıdan bir şey olduğu anlaşılmazdı ama kutuyu açtığınız anda patlardı.

Seven, "İşte bu yüzden seni davet etmedim!" diye bağırdı. "Bu yüzden! Şu anda yaptığın şey yüzünden! Nasıl davranacağını bilmiyorsun!"

"Haa, demek benden utanıyorsun ha Seven?"

"Çok haklısın, dibine kadar haklısın, utanıyorum lan senden!"

Babam, "Oha!" deyip aralarına girdi ve elini Seven'ın göğsüne koydu. "Seven, sakin ol."

"Olmaz baba! Bırak ona söyleyeyim, onu çağırmadım çünkü arkadaşlarıma, annem sandıkları kadının aslında üvey annem olduğunu açıklamak istemedim. Ya da Williamson'da öyle olduğunu varsayanları neden bir defa bile düzeltmediğimi. Lanet olsun ya! Bir defa bile hiçbir etkinliğime gelmedi, neden umurumda olacakmış ya? Dün kalkıp mezuniyet törenime bile gelemedin!"

Kenya, "Seven," diye yakardı, "Dur."

"Olmaz Kenya!" derken doğruca annelerine bakıyordu.

"Ona neden doğum günümün hiç umurunda olmayacağını düşündüğümü söyleyeceğim, bil bakalım neden? Çünkü daha önce bir defa bile umursamadı! 'Beni davet etmedin, beni davet etmedin,'" diye dalga geçti. "Doğru bildin ya, evet davet etmedim. Ne diye davet edeyim ki?"

Iesha birkaç defa gözlerini kırpıp kırık cam gibi bir sesle, "Senin için bütün yaptıklarımdan sonra," dedi.

"Benim için yaptıklarından sonra mı? Ne gibi? Beni kapının önüne koyman gibi mi? Eline geçen her fırsatta bir erkeği bana tercih etmen gibi mi? King'in seni dövmesini durdurmaya çalıştığımda ne yaptığını hatırlıyor musun Iesha? Kime kızmıştın?"

Babam, "Seven," dedi.

"Bana! Bana kızmıştın. Onun gitmesine neden olduğumu söylemiştin. Benim için 'bir şey yapmak' dediğin bu mu? Şurada duran kadın var ya." Kolunu anneme doğru uzattı. "Senin yapman gereken her şeyi yapmakla kalmayıp fazlasını da yaptı. Sen nasıl olur da burada durup bir şey yapmışsın gibi böbürlenirsin? Tek hatam seni sevmekti." Sesi çatladı. "O kadar ve sen onu bile bana geri veremedin."

Müzik durmuştu ve insanlar başlarını arka bahçenin çitinin üstünden uzatmış bakıyorlardı.

Layla ona yaklaştı. Kolunu koluna geçirdi. Seven, Layla'nın kendisini içeri götürmesine izin verdi. Iesha topuklarının üstünde arkasına dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Babam, "Iesha bekle," dedi.

"Bekleyecek bir şey yok." Kapısını hınçla açtı. "Mutlu musun Maverick. Sen ve evlendiğin şu zilli sonunda oğlumu bana düşman ettiniz. Senin kız, onu televizyonda gammazladığı için King'in ebenizi sikmesi için sabırsızlanıyorum."

Karnım kaskatı oldu.

Babam, "Ona de ki istiyorsa denesin de ne olacağını görsün!"

Birinin "ebeni sikmeyi" istediği hakkındaki söylentileri duymak bir şeydi ama bunu hakikaten bilecek birinden duymaksa bambaşka bir şeydi.

Fakat o anda King hakkında endişelenemezdim. Ağabeyimin yanına gitmem lazımdı.

Kenya da yanımdaydı. Onu merdivenin en alt basamağında bulduk. Bebek gibi ağlıyordu. Layla başını omzuna koydu.

Onun öyle ağladığını görünce... ben de ağlamak istedim. "Seven?"

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; kıpkırmızı, şiş gözleriyle bana baktı.

Annem içeri geldi. Layla ayağa kalktı ve annem de onun yerine basamağa oturdu.

"Gel buraya bebeğim," dedi ve bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Babam, Kenya'yla omuzlarımıza dokundu. "Dışarı çıkın bakalım."

Kenya'nın yüzü sanki ağlayacakmış gibi büzüşmüştü. Kolundan tutup onu mutfağa götürdüm. Tezgâhın başına oturup yüzünü ellerine gömdü. Tabureye tırmanıp bir şey söylemeden durdum. Bazen bir şey söylemeye gerek olmazdı.

Birkaç dakika sonra, "Babam sana kızgın olduğu için üzgünüm," dedi.

Bu olabilecek en tuhaf durumdu; arkadaşımın babası bir ihtimal beni öldürmek istiyordu. "Senin hatan değil," diye mırıldandım.

"Annemi davet etmemesini anlıyorum ama..." Sesi çatladı. "Çok zor günlerden geçiyor Starr. King'le." Kenya yüzünü koluna sildi. "Keşke onu bıraksa."

"Belki bırakmaya korkuyordur," dedim. "Bana bak, Khalil için konuşmaya korkuyordum ve sen de bu yüzden canıma okudun."

"Okumadım."

"Evet okudun."

"İnan bana okumadım. Eğer bir gün canına okuyacak olursam emin ol aradaki farkı anlarsın."

"Her neyse! Aynı şey olmadığını biliyorum ama..." Tanrım

bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Iesha'yı anladığımı düşünüyorum. Bazen insanın kendi hakkını savunması zor oluyor. Birilerinin onu da iteklemesi gerekebilir."

"Yani onun canına okumamı mı istiyorsun? Canına okuduğumu düşündüğüne inanamıyorum. Hassas bebe."

Ağzım apaçık kaldı. "Ne var biliyor musun? Bu seferlik buna bir şey demeyeceğim. Yok, onun canına okuman gerektiğini söylemiyorum, bu aptalca olurdu. Sadece..." İç çektim. "Bilmiyorum."

"Ben de."

Sessizleştik.

Kenya yüzünü bir defa daha sildi. "İyiyim." Ayağa kalktı. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet! Bana bunu sormayı kes. Hadi gel, dışarı çıkıp ağabeyim hakkında konuşmalarını durduralım çünkü ikimiz de konuştuklarını biliyoruz."

Kapıya yöneldi ama ben, "Ağabeyimiz," dedim.

Kenya arkasına döndü. "Ne?"

"Ağabeyimiz. O benim de ağabeyim."

Bunu saldırgan bir sesle söylememiştim hatta yemin ederim, tavır koyar bir halim bile yoktu. Karşılık vermedi. "Peki," bile demedi. Bir anda, "Tabii ki, o bizim ağabeyimiz, senin de ağabeyin değilmiş gibi davrandığım için aşırı üzgünüm," demesini beklemiyordum. Fakat bir etki görmeyi umuyordum.

Kenya dışarı çıktı.

Seven'la Iesha farkında olmadan partinin durdurma tuşuna basmışlardı. Müzik kapanmıştı ve Seven'ın arkadaşları öylece durmuş alçak sesle konuşuyorlardı.

Chris'le Maya yarıma geldiler. Maya, "Seven iyi mi?" diye sordu.

"Müziği kim kapattı?" diye sordum. Chris omuz silkti.

Bu öğleden sonra ses sistemine bağlayıp bize DJ'lik yaptırdığımız babamın iPod'unu verandadaki masadan aldım. Çalma

listesini gözden geçirip Seven'ın, Khalil'in ölmesinin hemen ardından bana çaldığı şu Kendrick Lamar şarkısını buldum. Kendrick her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Seven şarkıyı ikimiz için de çaldığını söylemişti.

Play tuşuna basıp duymasını umdum. Kenya için de çalıyordum.

Şarkının ortalarındayken Seven'la Layla dışarı çıktılar. Gözleri şiş ve pembe olsalar da kuruydular. Bana bakıp biraz gülümseyip başıyla selam verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Annem, babamı dışarı çıkardı. İkisi de koni şeklinde doğum günü şapkası takmışlardı ve babam üstünde mumların yandığı devasa boyutta dikdörtgen bir pasta taşıyordu.

"Mutlu yıllar sana!" diyerek gelirken annem omuzlarını o kadar da utandırıcı olmayan bir şekilde sallamaya başladı. "Mutlu yıllar sana! Mutlu yıllar!"

Seven pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Müziği kapattım.

Babam pastayı verandadaki masanın üstüne koyunca herkes pastayla Seven'ın etrafına toplandı. Ailemiz, Kenya, DeVante ve Layla, kısaca oradaki siyahilerin hepsi "Mutlu Yıllar"ın Stevie Wonder versiyonunu söylüyorlardı. Maya onu biliyormuş gibi görünüyordu. Seven'ın arkadaşlarının büyük kısmı tamamen kafaları karışmış görünüyorlardı. Chris de öyleydi. Bu kültürel farklar bazen çılgınca olabiliyorlardı.

Anneannem şarkı söylemeyi abartıp çıkılmasına gerek olmayan notalara çıktı. Annem ona "Mumlar sönmek üzere anne!" dedi.

O kadar acayip dramatik bir kadın ki.

Seven mumları üflemek için eğildi ama babam, "Bekle! Hocam, ben bir şeyler söylemeden mumları üfleyemeyeceğini biliyorsun."

"Ayyy, babaa!"

Sekani incecik sesiyle, "Sana ne yapacağını söyleyemez Seven," dedi. "Artık yetişkinsin!"

Babam Sekani'yi baştan aşağı süzdü. "Velet var ya..." Seven'a

döndü. "Adamım, seninle gurur duyuyorum. Sana söylediğim gibi, ben liseden terkim. Bir sürü genç kardeşimiz de aynı şekilde okumuyorlar. Bizim geldiğimiz yerde birçoğu da on sekiz yaşına varamıyor. Bazıları varıyor ama o yaşa geldiklerinde de çok örseleniyorlar ve kafaları darmadağın oluyor. Fakat sen öyle olmadın. Senin bir yerlere geleceğinden hiç şüphem yok. Bundan her zaman emindim.

"Bak, çocuklarıma anlamı olan isimler koymam gerektiğine inanıyorum. Sekani, neşe ve keyif anlamına geliyor."

Küçümsemeyle burnumdan güldüm, Sekani bana yan yan baktı.

"Kız kardeşinize Starr adını koydum çünkü o benim karanlıklardaki ışığımdı. Seven, bu kutsal bir sayı. Kusursuzluğun sayısı. Kusursuz olduğunu söylemiyorum çünkü kimse değildir ama sen Tanrı'nın bana bahşettiği kusursuz bir hediyesisin. Seni seviyorum adamım. Mutlu yıllar ve tebrikler."

Babam Seven'ın ensesini şefkatle kavradı. Seven'ın sırıtması daha da büyüdü.

"Ben de seni seviyorum baba."

Pasta, Bayan Rooks'un kırmızı kadife pastalarından biriydi. Herkes ne kadar iyi olduğunu anlata anlata bitiremedi. Carlos Dayı en az üç dilim aşırıp mideye indirdi. Daha da çok dans edip daha da çok güldük. Baştan sona bakıldığında iyi bir gündü.

Fakat iyi günler sonsuza dek devam etmezler.

BÖLÜM 5

OLAYDAN ON ÜÇ HAFTA SONRA

—JÜRİNİN KARARI

YİRMİ İKİ

Yeni mahallemizde annemle babama sadece, "Biraz yürüyeceğim," deyip evden çıkabiliyordum.

Az önce büyük jürinin kararını birkaç saat içinde açıklayacağını söyleyen Bayan Ofrah ile telefon konuşmamızı bitirmiştik. Karardan sadece jüri üyelerinin haberdar olduğunu iddia etmişti ama içimden bir ses bana bildiğini söylüyordu. Böyle durumlarda karar hep aynı olurdu.

Ellerimi kolsuz eşofman üstümün ceplerine soktum. Birkaç çocuk bisiklet ve kaykaylarıyla yanımdan geçerken az kalsın beni yere deviriyorlardı. Büyük jürinin kararından endişe duyduklarını sanmıyordum. Evin oradaki çocuklar gibi içeri girmek için acele ettiklerini de sanmıyordum.

Evin oradaki.

Buraya taşınmaya geçen haftasonu başlamıştık. Beş gün olmuştu ama bu yeni yer hâlâ ev gibi gelmiyordu. Açılmamış bütün o kutular ya da ismini bilmediğim sokaklar yüzünden

olabilirdi. Gıcırdayan arabasıyla Fo'ty Ounce ya da sokağın karşısından bağırarak selam veren Bayan Pearl de yoktu.

Normal hissetmeye ihtiyacım vardı.

Chris'e mesaj attım. On dakikadan kısa bir süre sonra babasının Mercedes'iyle gelip beni aldı.

Bryantlar, kâhyanın kalması için ayrı bir binası olan sokaktaki tek evde oturuyorlardı. Bay Bryant'ın çoğu antika sekiz arabası vardı ve bir de hepsini koyabileceği büyüklükte garajı.

Chris arabayı garajdaki iki boş yerden birine park etti.

"Annenle baban yoklar mı?" diye sordum.

"Aynen. Kulüpte romantik yemeğe çıktılar."

Chris'in evinin büyük kısmı, içinde oturulamayacak kadar lüks duruyordu. Heykeller, yağlıboya tablolar, şamdanlar. Evden çok bir müze gibiydi. Chris'in üçüncü kattaki süiti daha normal görünüyordu. Odasında deri bir koltuk vardı, düz ekran televizyonu ve oyun sistemlerinin tam karşısına yerleştirilmişti. Odasının zemini bir basket sahasının yarısıymış gibi boyanmıştı ve duvarında isterse oynamak için kullanabileceği bir pota vardı.

California King Size yatağı topluydu; bu nadir görünen bir manzaraydı. Onula tanışmadan önce hiç çift kişilikten büyük bir yatak görmemiştim. Timberlandlerimi çıkarıp komodininin üstünden uzaktan kumandayı aldım. Kendimi yatağına atarken televizyonu açtım.

Chris, Chucklarını çıkarıp üstünde bir drum pad, bir klavye ve bir de elektronik pikapın bir Mac'e bağlanmış halde durduğu masasının başına oturdu. "Şuna baksana," deyip bir ritim tuttu.

Dirseklerimden destek alıp doğruldum ve başımı sallayarak ritmine ayak uydurdum. Eski moda bir havası vardı, Dre'yle Snoop'un eskiden olsa kullanacakları tarzda bir şey gibiydi. "Güzel."

"Teşekkür ederim. Fakat basların bir kısmını iptal etmem gerekiyor galiba." Arkasına dönüp işe girişti.

Battaniyesinden çıkmış bir iplikle oynamaya başladım.

"Onun hakkında suçlamada bulunacaklarını düşünüyor musun?"

"Sen?"

"Hayır."

Chris sandalyesini arkaya çevirdi. Gözlerim sulanmışlardı ve yan yatmıştım. Yatağa gelip yanıma yatınca yüz yüze geldik.

Chris alnını alnıma bastırdı. "Özür dilerim."

"Sen bir şey yapmadın."

"Ama dünyadaki bütün beyazlar adına özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Özür dilemene gerek yok."

"Ama istiyorum."

Devasa evindeki süitinde California King Size yatağında yatarken gerçeği gördüm. Yani, en baştan beri apaçık ortadaydı ama o anda etrafında ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı sanki. "Biz birlikte olmamalıyız," dedim.

"Neden?"

"Garden Heights'taki eski evim, senin evinin içine sığardı."

"Yani?"

"Babam çeteciydi."

"Benim babam da kumar oynuyor."

"Ben toplu konutlarda büyüdüm."

"Benim de büyürken başımı sokacak bir yerim vardı."

İç çekip sırtımı ona dönmeye başladım.

Fakat beni omzumdan tutunca durdum. "Bu meselelerin yeniden kafana girmesine izin verme Starr."

"Hiç insanların bize nasıl baktıklarını fark ettin mi?"

"Hangi insanların?"

"İnsanların," dedim. "İkimizin çift olduğumuzu anlamaları için bir saniye geçmesi gerekiyor."

"Kimin umurunda?"

"Benim."

"Neden?"

"Çünkü senin Hailey'yle olman lazım."

Tiksintiyle irkildi. "Ne demeye öyle bir şey yapayım be?"

"Hailey'yle değil. Ama anla işte. Sarışın. Zengin. Beyaz."

"Benim tercihim: Güzel. İnanılmaz. Starr."

Anlamamıştı ama artık bu konu üstünde daha fazla konuşmak istemiyordum. Büyük jürinin kararı aklımın köşesinden bile geçmesin diye kendimi onda tamamen kaybetmek istiyordum. Dudaklarını öptüm, mükemmeldiler ve hep öyle olacaklardı. O da bana karşılık verdi ve kısa süre içinde yapmayı bildiğimiz tek şey buymuş gibi öpüşmeye başlamıştık.

Fakat yetmiyordu. Ellerim göğsünün altına gitti ve şişen tek yerinin kolları olmadığını fark ettim. Pantolonunun fermuarını açmaya başladım.

Ellerimi tuttu. "Oha. Ne yapıyorsun?"

"Sence?"

Gözleri gözlerimi aradı. "Starr, istiyorum, gerçekten de..."

"İstediğini biliyorum. Bu da kusursuz bir fırsat." Öpücüklerimi boynunda gezdirirken o kusursuz yerleştirilmiş çillerinin hiçbirini ıskalamıyordum. "Bizden başka kimse yok."

Gergin bir sesle, "Ama yapamayız," dedi. "Böyle olmaz."

"Neden olmasın?" Ellerimi pantolonuna sokup o şişkinliğe doğru ilerledim.

"Çünkü iyi değilsin."

Durdum.

O bana baktı, ben de ona. Gözlerim buğulandı. Chris kollarını bana dolayıp beni kendine doğru çekti. Yüzümü tişörtüne gömdüm. Lever sabunuyla Old Spice'ın mükemmel bir karışımı gibi kokuyordu. Kalbinin atışları bugüne kadar yaptığı bütün ritimlerden daha iyiydi. Benim normalim, kanlı canlı.

Chris çenesini başımın üstüne dayadı. "Starr..."

İhtiyaç duyduğum kadar ağlamama izin verdi.

Telefonumun titremesini bacağımda hissedip uyandım. Chris'in odası neredeyse zifiri karanlık olmuştu; kırmızı gökyüzü saye-

sinde odasına az da olsa ışık giriyordu. Derin bir uykuya dalmıştı ve sanki hep öyle uyuyormuş gibi beni tutmuştu.

Telefonum bir kez daha titreşti. Kendimi Chris'in kollarından sıyırıp yatağın ayakucuna süründüm. Telefonu cebimden çıkardım. Seven'ın yüzü ekranımı aydınlatıyordu.

Uykudan yeni kalktığımı belli etmemeye çalıştım. "Alo?"

Seven, "Ne cehennemdesin sen?" diye havladı.

"Karar açıklandı mı?"

"Hayır. Soruma cevap ver."

"Chris'in evindeyim."

Seven dişlerini emdi. "Bilmek istemiyorum. DeVante orada mı?"

"Hayır. Niye?"

"Carlos Dayı dışarı çıkalı epey bir zaman olduğunu söyledi. O zamandan beri kimse onu görmemiş."

Midem kilitlendi. "Ne?"

"Aynen. Erkek arkadaşınla oynaşıyor olmasaydın bunu biliyor olurdun."

"Şu an ciddi ciddi bana kendimi suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?"

İç çekti. "Çok zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ama lanet olsun be Starr. Öylece ortadan kaybolup bizi ortada bırakamazsın. Annem seni arıyor. Endişeden hastalanacak neredeyse. Babam da dükkânı korumaya gitti, hani... şey olursa diye."

Chris'in yanına sürünüp omzundan tutup sarstım. Seven'a, "Gelip bizi al," dedim. "DeVante'yi aramana yardım edeceğiz."

Anneme nerede olduğumu, nereye gideceğimi ve iyi olduğumu bildiren bir mesaj attım. Onu arayacak cesaretim yoktu. Hele bu kadar kızgınken ağzına geleni söylemesini göze almak? I-ıh, istemez kalsın.

Seven araba yoluna girerken telefonda konuşuyordu. Yüzünde biri ölmüş gibi bir ifade vardı.

Yolcu kapısını itip açtım. "Sorun nedir?"

"Kenya saklınlış," dedi. "Ne oldu?" Seven cevabı dinleyip her geçen saniye biraz daha dehşete kapılmış gibi göründü. Sonra da bir anda, "Yoldayım," deyip telefonu arka koltuğa attı. "DeVante."

"Oha, dur." O motoru çalıştırırken ben de kapıyı tutuyordum. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Chris, Starr'ı eve götür..."

"Seni kendi başına Garden Heights'a gönderelim öyle mi?" Siktir, eylemlerin sesi sözlerden gür çıkar. Yolcu koltuğuna geçtim.

Chris, "Ben de geliyorum," dedi. Koltuğumu öne yatırdım ve o da arkaya geçti.

İyi ki mi demeli maalesef mi demeli bilmiyordum ama Seven'ın karşı çıkacak zamanı olmadı. Yola çıktık.

Seven, Garden Heights'a olan kırk beş dakikalık yolu otuz dakikada katetti. Yol boyunca Tanrı'ya, DeVante'nin iyi olması için yalvardım.

Otoyoldan çıktığımızda güneş batmıştı. Seven'a geri dönmesini söyleme dürtümle mücadele ettim. Bu, Chris'in mahallemize ilk gelişiydi.

Fakat ona güvenmek zorundaydım. Hayatıma girmesine izin vermemi istiyordu ve bundan daha "içeride" olamazdı.

Cedar Grove toplu konutlarının duvarlarına graffiti yapılmıştı ve avluda bozuk arabalar vardı. Klinikteki Siyahi İsa duvar resminin altındaki kaldırımda çatlakların arasından çimenler çıkmıştı. Geçtiğimiz her kaldırımda bir sürü çöp vardı. İki eroin bağımlısı bir köşede yüksek sesle kavga ediyorlardı. Uzun zaman önce hurdalığa gönderilmiş olması gereken bir sürü külüstür araba vardı. Evler eski ve küçücüklerdi.

Chris'in aklından her ne geçiyorduysa ağzından çıkmıyordu.

Seven, arabayı Iesha'nın evinin önüne park etti. Evin boyası soyuluyordu ve pencerelerde de perde ya da jaluzi yerine muşamba asılıydı. Iesha'nın pembe BMW'si ve King'in gri BMW'si

bahçede L şeklinde park edilmişlerdi. Yıllardır oraya park edildiğinden çimler tamamen ölmüştü. Araba yolu ve sokağa, tekerleklerine havalı jantlar takılmış arabalar park edilmişti.

Seven motoru kapattı. "Kenya hepsinin arka bahçede olacağını söyledi. Bana bir şey olmaz. Siz burada kalın."

Arabalara bakılacak olursa her Seven için yaklaşık elli King Lord vardı. King'in bana kızgın olup olmadığı umurumda değildi, ağabeyimi oraya yalnız başına göndermeyecektim. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır."

"Geliyorum dedim."

"Starr, bunun için zamanım..."

Kollarımı kavuşturdum. "Dene bakalım gelmemi engelleyebilecek misin?"

Engelleyemezdi ve denemeyecekti.

Seven iç çekti. "Tamam. Chris, burada kal."

"Dünyada olmaz. Burada tek başıma durmayacağım."

Hepimiz çıktık. Arka bahçede çalan müzik yankılanıyor ve ara ara birileri gülüp bağırıyordu. Evin önündeki elektrik kablosundan bir çift gri boğazlı spor ayakkabı sallanıyordu, anlayana bu burada uyuşturucu satıldığını söyleyen bir işaretti.

Seven koşturarak sokak kapısını bütün gücüyle açtı. "Kenya!"

Dışarısıyla karşılaştırıldığında içerisi beş yıldızlı otel gibi kalıyordu. Oturma odasında bildiğin avizeler vardı ve mobilyaların hepsi yepyeni deriydi. Düz ekran bir televizyon duvarlardan birini olduğu gibi kaplamıştı ve başka bir duvardaki akvaryumda da tropikal balıklar yüzüyordu. "Siyahi mahallesi zengini" tanımının sözlükteki karşılığı gibiydiler.

Seven koridorda ilerleyerek, "Kenya!" diye tekrarladı.

Ön kapıdan arka kapıyı görebiliyordum. Arka bahçede bir sürü King Lord kadınlarla dans ediyordu. King tam ortada yüksek arkalıklı bir sandalyede, tahtında oturmuş puro tüttürüyordu. Iesha da sandalyenin koluna oturmuş omuzlarını müzik eşliğinde oynatıyordu. Kapıdaki koyu renkli sineklik sayesinde

ben dışarıyı görebiliyordum ama onların içeriyi göremiyor olma ihtimalleri yüksekti.

Kenya yatak odalarının birinden koridora baktı. "Buraya gelin."

DeVante, yatağın ayakucunda fetüs pozisyonunda kıvrılmış bir halde yatıyordu. Uzun tüylü beyaz halı, burnu ve ağzından sızan kanla lekelenmişti. Yanında bir havlu vardı ama onu kullandığı yoktu. Gözlerinden birinin etrafında taze bir morluk vardı. İnleyip yan tarafını tuttu.

Seven, Chris'e baktı. "Onu kaldırmama yardım et."

Chris'in rengi atmıştı. "Belki de po..."

"Chris dostum hadi ama!"

Chris çok küçük adımlarla Seven'ın yanına geldi ve ikisi DeVante'yi doğrultup yatağa yaslayarak oturttular. Burnu şişip morarmıştı ve üstdudağında kötü bir kesik vardı.

Chris ona havluyu uzattı. "Kanka ne oldu ya?"

"Yürürken King'in yumruğuna çarptım. Abi ne olduğunu sanıyorsun? Üstüme atladılar."

Kenya, "Onları durduramadım," dedi, sesi sanki ağlamış da burnu tıkanmış gibi geliyordu. "Çok üzgünüm DeVante."

DeVante, "Bu halt senin suçun değil Kenya," dedi. "Sen iyi misin?"

Kenya burnunu çekip koluna sildi. "Ben iyiyim. Beni sadece itti."

Seven'ın gözleri parladı. "Kim seni itti?"

DeVante, "Zavallı kıçımı dövmelerini engellemeye çalıştı," dedi. "King öfkeden deliye dönüp onu itip oda..."

Seven hızla kapıya yürüdü. Onu kolundan tutup hareket etmemesi için ayaklarımı halıya bastırdım ama beni de kendisiyle birlikte çekmeye başladı. Kenya da diğer koluna yapıştı. O anda bizim ağabeyimizdi, sadece benim ya da onun değil.

"Seven, hayır," dedim. Kollarını çekip kurtarmaya çalıştı ama hem ben hem de Kenya çelik gibi yapışmıştık. "Oraya gittiğin anda ölürsün."

Çenesi kaskatı kesilmiş, omuzları gerilmişti. Kıstığı gözlerini kapıdan ayırmıyordu.

"Beni. Bırakın," dedi.

Kenya, "Seven, ben iyiyim. Yemin ederim," dedi. "Starr haklı. Onlar Vante'yi öldürmeden önce buradan çıkarmamız lazım. Sadece güneşin batmasını bekliyorlar."

Seven, "Sana el sürdü," diye hırladı. "Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Biliyoruz," dedim. "Ama lütfen oraya geri dönme."

Onu durduruyor olmaktan nefret ediyordum çünkü Tanrı şahidim olsun, birilerinin King'in kıçını tekmelemesini istiyordum. Fakat bu Seven olamazdı. Dünyada olmazdı. Onu da kaybedemezdim. Bir daha asla normal olamazdım.

Silkelenip elimizden kurtuldu ama normalde böyle bir hareketin ardından gelen o reddedilmişlik hissi yoktu. Öfkesini kendiminmiş gibi anlıyordum.

Arka kapı gıcırdayıp çarparak kapandı.

Siktir.

Donup kaldık. Koridordan gelen ayak sesleri giderek yaklaştı. Iesha kapıda belirdi.

Kimse konuşmadı.

Kırmızı plastik bir bardaktan bir şey yudumlayarak bize baktı. Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı ve sanki korkumuzdan keyif alıyormuş gibi konuşmak için hiç acele etmedi.

Biraz buz çiğnedikten sonra Chris'e bakıp, "Evimin kap'sından içeri aldığın bu küçük beyaz çocuk da kimin nesiymiş bakalım?"

Iesha ukala ukala sırıtıp beni süzdü. "Senin olduğ'na bahse girerim, öyle he mi? İşte o beyazların okullarına gidersen ol'cağı budur anacım." Kapının çerçevesine yaslandı. Bardağını dudaklarına kaldırırken altın bilezikleri şıkırdadılar. "Bunu eve getirdiğin gün Marvin'in yüzündeki ifadeyi görmek için para bile verirdim ha. Siktir, Seven'ın siyahi bi' kızla takılıyor olmasına şaşırıyorum."

Adı söylenince Seven transtan çıktı. "Bize yardım edebilir misin?"

"Size yardım etmek mi?" diye tekrarladı gülerek. "Ne? DeVante için mi? Ona yardım edecekmiş gibi bir halim mi var?"

"Anne..."

"Şimdi 'anne' mi oldum?" dedi. "Evvelki hafta 'Iesha' diyordun hani? N'oldu ha Seven? Bak bebeğim, sen oyun nasıl işler bilmiyo'n. Bırak da anan sana bir şeyleri açıklasın tamam mı? DeVante, King'den para çaldığında dayak yemeyi hak etti. Hak ettiğini buldu. Ona yardım eden herkes de aranıyor demektir ve bunu kaldıracak durumda olsalar iyi olur." Bana baktı "Aynı şey isim vermese de gammazlık yapanlar için de geçerli."

Tek yapması gereken King'e seslenmekti...

Gözleri bir anda arka kapıya yöneldi. Havada müzik ve kahkaha sesleri yükseliyordu. "Bakın size ne diy'cem," deyip bize döndü. "Zavallı DeVante'yi yatak odamdan çıkarsanız iyi edersiniz. Kanlarını halımın üstüne akıtıyor filan. Bir de havlularımdan birini kullanıcak kadar küstah. Aslına bakarsan onu ve şu gammazı al ve evimden götür."

Seven, "Ne?" dedi.

"Sağırlığın mı tuttu şimdi de?" dedi. "Onları evimden götür dedim. Kız kardeşlerini de al."

Seven, "Onları ne diye alacakmışım?" dedi.

"Çünkü ben öyle dedim! Artık büyükannene mi götürürsün başka bir yere mi bilemem, umurumda değil. Karşımdan al götür. Partimizi canlandırmaya çalışıyoruz burada amk." Hiçbirimiz yerimizden kımıldamayınca, "Yürüyün!" dedi.

Kenya, "Ben Lyric'i alacağım," deyip gitti.

Chris'le Seven, DeVante'yi birer kolundan tutup kaldırdılar. DeVante kalkana kadar irkilip küfretti. Kalkınca da eğilip böğrünü tuttu ama yavaşça doğrulup soluklarını düzene soktu. Başıyla onayladı. "Ben iyiyim. Sadece her yerim ağrıyor."

Iesha, "Acele edin," dedi. "Lanet olsun ya. Size bakmaktan usandım."

Seven'ın öfkeli bakışları dile getiremediklerini ifade ediyordu.

DeVante yürüyebildiğinde ısrar etti ama Seven'la Chris omuzlarını destek alması için ona destek oluyordu. Kenya, kucağında Lyric'le ön kapıya çıkmıştı bile. Kapıyı çıkmaları için tutarken bir yandan da arka bahçeye bakıyordum.

Siktir. King tahtından kalkıyordu.

Iesha arka kapıdan çıktı ve King daha tam kalkamadan yanında bitti. Omuzlarından tutup kulağına fısıldayarak onu yavaşça yerine oturttu. King pişmiş kelle gibi sırıtıp sandalyesine yaslandı. Iesha arkasını King'e dönüp ona esas görmek istediği şeyi gösterdi ve dans etmeye başladı. King kıçına bir şaplak attı. Iesha bana doğru baktı.

Beni görebildiğini sanmıyordum ama görmeye çalıştığı kişilerden birinin ben olduğumu sanmıyordum zaten. Onlar arabaya girmişlerdi bile.

Aniden anladım.

Seven, "Starr hadi gel," diye seslendi.

Verandadan atlayarak indim. Seven, Chris'le benim arkaya, kız kardeşlerinin yanına girebilmemiz için koltuğunu öne eğdi. Hepimiz içeri girince de gaza bastı.

"Seni hastaneye götürmemiz lazım Vante," dedi.

DeVante havlusunu burnuna bastırıp havluyu lekeleyen kana baktı. Sanki o kısacık gözlemle doktorların anlayamayacağı bir şey anlamış gibi, "Bana bi'şey olmaz," dedi. "Iesha bize yardım ettiği için çok şanslıyız dostum."

Seven küçümsemeyle burnundan soludu. "Bize yardım etmiyordu. Birilerinin kan kaybından ölüyor olduğunu görse bile halısı ve partisini daha çok umursardı."

Ağabeyim zekiydi. O kadar zekiydi ki aptaldı. Annesi canını o kadar çok yakmıştı ki doğru bir şey yaptığında bile bunu göremiyordu. "Seven, o bize yardım etti," dedim. "Düşünsene. Neden kız kardeşlerini de almanı istedi?"

"Çünkü onlarla uğraşmak istemedi. Her zamanki gibi."

"Hayır. King'in, DeVante'nin gitmiş olduğunu görünce kuduracağını biliyor," dedim. "Kenya orada olmazsa, Lyric orada olmazsa hıncını kimden çıkaracak sence?"

Önce hiçbir şey söylemedi.

Sonra da, "Siktir," dedi.

Araba aniden durdu ve hepimiz önce öne sonra da Seven geniş bir U dönüşü yaparken yana doğru savrulduk. Gaz pedalını kökledi ve evler yanımızdan hızla geçip gitmeye başladılar.

Kenya, "Seven hayır!" dedi. "Geri dönemeyiz!"

"Onu korumam gerekiyor!"

"Hayır, gerekmiyor!" dedim. "Onun seni koruması gerekiyor ve şu anda da tam olarak bunu yapmaya çalışıyor."

Araba yavaşladı. Iesha'nın evinden birkaç ev önce tamamen durdu.

"Eğer King..." Seven yutkundu. "Eğer Iesha... onu öldürür."

Kenya, "Öldürmez," dedi. "Bu kadar zaman dayandı. Bunu yapmasına izin ver Seven."

Radyoda çalan bir Tupac şarkısı sessizliği doldurdu. Artık bir şeyleri değiştirmeye başlamamız gerektiği hakkında rap yapıyordu. Khalil haklıydı 'Pac'ın söyledikleri hâlâ anlamlıydı.

Seven, "Tamam," deyip bir u dönüşü daha yaptı. "Tamam."

Şarkı bitti. DJ konuşmaya başladı, "Ülkenin en seksi radyo kanalı Hot 105'i dinliyorsunuz," dedi. "Eğer yeni açtıysanız büyük jüri Memur Brian Cruise Jr.'ı, Khalil Harris'in ölümüyle suçlamamaya karar verdi. Dualarımız ve düşüncelerimiz Harris ailesinin yanında. Hepiniz güvende kalın."

YİRMİ ÜÇ

Seven'ın büyükannesine giden yol boyunca hiç sesimiz çıkmadı.

Gerçeği söylemiştim. Yapmam gereken her şeyi yapmıştım ve sikeyim, yine de yetmemişti. Khalil'in ölümü bir suç olarak kabul edilecek kadar korkunç değildi.

Fakat kahretsin, peki ya hayatı? Bir zamanlar, kanlı canlı bir insandı işte. Bir ailesi vardı. Arkadaşları vardı. Hayalleri vardı. Sikeyim ya, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Onların gözünde sadece ölmeyi hak eden bir gangsterdi.

Etrafımızda arabaların kornaları çalıyordu. Şoförler bağıra bağıra kararı mahallenin geri kalanına bildiriyorlardı. Benim yaşlarımdaki birkaç çocuk bir arabanın üstüne çıkmış, "Khalil için Adalet!" diye bağırıyorlardı.

Seven onların etrafından dolanıp arabayı büyükannesinin araba yoluna park etti. İlk başta sessiz kalıp kımıldamadı. Aniden direksiyonu yumrukladı. "Siktir!"

DeVante başını iki yana salladı. "Ne saçmalık lan."

"Siktir!" Seven'ın sesi çatlamıştı. Gözlerini kapatıp ileri-geri sallanmaya başladı. "Siktir, siktir, siktir!"

Ben de ağlamak istiyordum. Sadece yapamıyordum.

Chris, "Anlamıyorum," dedi. "O Khalil'i öldürdü. Hapse girmesi lazım."

Kenya, "Asla girmezler," diye mırıldandı.

Seven aceleyle yüzünü sildi. "Sikerler bu işi. Starr, sen ne yapmak istersen varım. Bir şeyler yakmak istiyorsan bir şeyler yakarız. Söyle yeter."

Chris, "Dostum deli misin?" dedi.

Seven arkasına döndü. "Sen anlamıyorsun. Onun için kapa çeneni. Starr, ne yapmak istiyo'sun?"

Herhangi bir şey. Her şeyi. Çığlık atmayı. Ağlamayı. Kusmayı. Birilerini yumruklamayı. Bir şeyler yakmayı. Bir yerlere bir şeyler atmayı.

Bana nefretlerini verdiler ve ben de herkesi sikip atmak istiyordum, nasıl yapacağımı bilemesem de.

"Bir şeyler yapmak istiyorum," dedim. "Protesto etmek, ayaklanmak, umurumda değil..."

Chris, "Ayaklanmak mı?" diye tekrarladı.

"Yürü be!" DeVante benimle yumruk tokuşturdu. "Benim de dediğim buydu be ya!"

Chris, "Starr bunu iyi düşün," dedi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ama konuşmak da değiştirmedi!" diye patladım. "Ben her şeyi doğru yaptım ve bir sikim değişmedi. Ölüm tehditleri aldım, polisler ailemi taciz ettiler, birileri evime ateş açtı daha bir sürü boktan şey oldu. Peki ya ne için? Khalil'in kavuşamadığı adalet için mi? Biz onların sikinde değiliz, o halde tamam. Artık onlar da benim sikimde değil."

"Ama..."

"Chris benimle aynı fikirde olmana ihtiyacım yok," dedim boğazım sıkışarak. "Sadece nasıl hissettiğimi anlamaya çalış lütfen, olur mu?"

Ağzını birkaç defa açıp kapattı. Tepki vermedi.

Seven dışarı çıkıp koltuğunu öne eğdi. "Hadi gel Lyric. Kenya, sen burada mı kalıyorsun yoksa bizimle mi geliyorsun?"

Kenya, "Kalıyorum," dedi hâlâ kurumamış gözleriyle. "Annem gelirse diye."

Seven ağır ağır başını salladı. "İyi fikir. Birilerine ihtiyacı olacak."

Lyric, Kenya'nın kucağından inip yürüme yolunda koştu. Kenya tereddüt etti. Dönüp bana baktı. "Üzgünüm Starr," dedi. "Bu doğru değil."

Lyric'in peşinden kapıya gitti ve büyükanneleri onları içeriye aldı.

Seven şoför koltuğuna döndü. "Chris, seni evine götürmemi istiyor musun?"

"Kalıyorum," Chris sanki kendisiyle anlaşmaya varıyormuş gibi başıyla onayladı. "Evet kalıyorum."

DeVante, "Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sordu. "Ortalık epey bi' karışacak."

"Eminim." Beni süzdü. "Herkesin jürinin kararının deli saçması olduğunu bilmesini istiyorum."

Elini avuç içi yukarı gelecek şekilde koltuğa koydu. Ben de elimi onun eline koydum.

Seven, motoru çalıştırıp araba yolundan geri geri çıktı. "Birileri twittera bakıp nerede olay olduğunu öğrensin."

"Tamamdır." DeVante telefonunu kaldırdı. "Millet Magnolia'ya doğru gidiyormuş. Geçen sefer orada bir sürü..." İrkilip böğrünü tuttu.

Chris, "Sen buna hazır mısın Vante?" diye sordu.

DeVante doğruldu. "Evet. Çeteye giriş töreninde bundan beter dayak yemiştim."

"Seni nasıl yakaladılar ki?" diye sordum.

Seven, "Evet. Carlos Dayı yürüyüp gittiğini söyledi," dedi. "Bu epey uzun bir yürüyüş."

"Dostum," DeVante tam DeVante tarzında inledi, "Dalvin'i ziyaret etmek istemiştim tamam mı? Otobüse binip mezarlığa gittim. Garden'da kendi başına ya bundan nefret ediyo'm. Yalnız olmasını istememiştim, bilmem mantıklı geliyor mu?"

Bayan Rosalie ve Cameron, Bayan Tammy'yle birlikte New York'a gittikleri ve artık ben de olmadığım için Khalil'in Garden Heights'ta yalnız kalacağını düşünmemeye çalışıyordum. "Mantıklı geliyor."

DeVante havluyu burnuyla dudağına bastırdı. Kanaması azalmıştı. "Dönüş otobüsüne binemeden King'in elemanları beni enselediler. Şu ana dek çoktan ölmüş olurdum diye düşünmüştüm. Çok ciddiyim."

Chris, "Yani, öyle olmadığına sevindim," dedi. "Bana, seni Madden'da yenmek için daha çok zaman kaldı demektir."

DeVante ukala ukala sırıttı. "Hak'katen bunun ol'cağını düşünüyo'san kafayı yemişsin beyaz çocuk."

Magnolia Caddesi sanki cumartesi sabahıymış da havalı çocuklar piyasa yapıyorlarmış gibi arabalarla doluydu. Sonuna kadar açık setlerden gelen müzik sesleri, korna seslerine karışıyor, insanlar arabaların pencerelerinden sarkıyor, kaportaların üstüne çıkıyorlardı. Kaldırımlar tıklım tıklım doluydu. Dışarıda hava dumanlıydı ve uzaklarda alevler göğü yalıyorlardı.

Seven'a Just Us for Justice'ın önüne park etmesini söyledim. Pencereler ahşap levhalarla kapatılmış ve üstlerine sprey boyayla "Sahibi siyahi" yazılmıştı. Bayan Ofrah büyük jüri suçlamada bulunmamaya karar verirse şehrin çeşitli yerlerinde protestolara önderlik edeceklerini söylemişti.

Kaldırımda belli bir hedefimiz olmadan yürüyorduk. Fark ettiğimden daha kalabalıktı. Mahallenin neredeyse yarısı oradaydı. Kapüşonumu saçlarımın üstüne geçirip başımı öne eğdim. Büyük jüri ne karar vermiş olursa olsun ben hâlâ "O gece Khalil'in yanında olan Starr"dım ve bu gece görülmek değil sadece duyulmak istiyordum.

Birkaç kişi Chris'e "bu beyaz çocuk burada ne arıyor lan" bakışını attı. Chris ellerini ceplerine soktu.

"Galiba kolay fark ediliyorum ha?" dedi.

"Burada olmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Sen ve Seven için Williamson'da olmak bunun gibi bir şey değil mi?"

Seven, "Çok benziyor," dedi.

"O zaman başa çıkabilirim."

Kalabalık çok fazlaydı. Olup bitenleri daha iyi görebilmek için bir otobüs durağının üstüne tırmandık. Gri bandanalı King Lordlar ve Yeşil bandanalı Garden Disciplelar sokağın ortasındaki bir polis arabasının üstünde yan yana durmuş, "Khalil için adalet!" diye bağırıyorlardı. İnsanlar arabanın etrafında toplanmış sahneyi telefonlarına kaydediyor ve pencerelere taş atıyorlardı.

Bir adam elinde bir beyzbol sopasıyla, "Siktiğimin polisi," dedi. "Onu bir hiç uğruna öldürdü!"

Sopayı şoför tarafının penceresine vurup camı tuzla buz etti.

Başlamıştı.

King Lordlarla GMler, ön pencereyi tekmeleye tekmeleye yerinden çıkardılar. Sonra da biri "Ters çevirin şu pezevengi!" diye bağırdı.

Çeteciler aşağıya atladı ve millet arabanın yan tarafına dizildi. Arabanın üstündeki ışıklara bakınca Khalil'le arkamda yanıp sönen ışıkları hatırladım ve araba ters çevrilirken ortadan kaybolmalarını izledim.

Birileri, "Dikkat!" diye bağırdı.

Bir Molotov kokteyli arabaya doğru süzüldü ve ardından, vuumf! Araba alevler içinde kalmıştı.

Kalabalık tezahürat etti.

Hüznün insanları birbirine çektiği söylenir ama bence öfke de öyleydi. Kızgın olan bir tek ben değildim; çevremdeki herkes öyleydi. Olay sırasında yolcu koltuğunda oturuyor olmaları gerekmiyordu. Benim öfkem onların ve onların öfkesi de benimdi.

Bir arabanın sonuna kadar açılmış müzik setinden, plak çizilme sesi geldi ve ardından Ice Cube, "Polisin amına koyayım, yerin üstünden değil altından geliyorum. Genç bir niggayım başım belada rengim koyu çünkü..." diye rap yapmaya başladı.

İnsanların verdikleri tepkilere bakınca bunun bir konser olduğunu sanabilirdiniz, sözleri rap yapıp ritimle beraber zıplayarak müziğe eşlik ediyorlardı. DeVante'yle Seven, şarkıyı bağıra bağıra söylüyorlardı. Chris de başıyla tempo tutup sözleri mırıldanıyordu ama Cube ne zaman "nigga" dese tam olarak yapması gerektiği gibi susuyordu.

O kroşe, hedefe isabet ettiği anda Magnolia Bulvarı hep bir ağızdan, "Polisin amına koyayım," diye bağırıyordu, büyük ihtimalle göklere erişecek kadar yüksek sesle.

Ben de aynı şekilde bağırıyordum. Bir parçam, "Peki ya Carlos Dayı? O da polis," diyordu ama bu, o ya da işlerini düzgün yapan iş arkadaşlarıyla ilgili değildi. Bu, Bir-On Beş'le, yalandan soru soran o dedektiflerle ve babamı yere yatıran o polislerle ilgiliydi. Onların amına koyayım.

Bir yerde cam kırıldı. Rap yapmayı bıraktım.

Bir blok ötede insanlar McDonald's'ın ve yanındaki eczanenin camlarına taş ve çöp tenekeleri atmaya başlamışlardı.

Bir defasında acile gitmemi gerektiren hakikaten kötü bir astım krizi geçirmiştim. Annem, babam ve ben saat sabahın üçüne kadar hastaneden çıkamamıştık ve çıktığımızda da açlıktan ölüyorduk. Annemle o McDonald's'tan hamburger alıp yerken babam da o eczaneye gidip reçetemdeki ilaçları almıştı.

Eczanenin cam kapıları tamamen kırılmıştı. İnsanlar içeri hücum edip alabildikleri kadar malı yağmalayıp dışarı çıkıyorlardı.

"Durun!" diye bağırdım ve başkaları da aynı şeyi yaptılar ama yağmacılar içeri akın etmeye devam ettiler. Bir anda içeriden turuncu bir parlama gelince bütün hepsi dışarı fırladılar.

Chris, "Hassiktir," dedi.

Çok kısa süre içinde bina alevler içinde kalmıştı.

DeVante, "İşte bu be!" dedi. "Yakın orospuyu!"

Bay Wyatt bakkal dükkânının anahtarlarını kendisine verdiğinde babamın yüzündeki ifadeyi hatırladım; Bay Reuben'ı ve duvarlardaki yıllar, yıllar içinde inşa ettiği mirasını gösteren onca resmi hatırladım; Bayan Yvette'in her gün esneyerek dükkânına gelmesini; hatta o karın ağrısı Bay Lewis'in en üst kalite saç kesimlerini.

Bir sonraki sokaktaki rehincinin camları kırıldı. Sonra da yanındaki güzellik malzemeleri satan dükkânın.

İkisinden de alevler yükselince insanlar tezahürat yaptılar. Yeni bir savaş şarkısı söylemeye başlamışlardı:

Çatı, çatı, çatı alev aldı! Suya ihtiyacımız yok, bırakın pezevengi yansın!

Ben de herkes kadar öfkeliydim ama bu... yapılması gereken bu değildi. Bence değildi.

DeVante anında onlara katılıp yeni marşı söylemeye başlamıştı. Elimin tersiyle koluna vurdum.

"Ne?" dedi.

Chris beni dürttü. "Çocuklar..."

Birkaç blok ötede ayaklanmaya müdahale ekipmanlarını kuşanmış olan polisler sıra halinde dizilmiş caddede ilerliyorlar, hemen arkalarından ışıldaklarını açmış iki tank geliyordu.

Hoparlöre konuşan bir memur, "Bu barışçıl bir toplantı değil," dedi. "Hemen dağılın, aksi takdirde tutuklanacaksınız."

İlk savaş narası yeniden başlamıştı: "Polisin amına koyayım! Polisin amına koyayım!"

İnsanlar polislere taş ve cam şişe atmaya başladılar.

Seven, "Yo," dedi.

Memur, "Kanun görevlilerine çeşitli nesneler fırlatmayı kesin," dedi. "Sokakları derhal boşaltmazsanız tutuklanacaksınız."

Taşlarla şişeler uçuşmaya devam ettiler.

Seven banktan aşağıya atladı. Chris'le ben de aşağıya inerken, "Hadi gelin," dedi. "Buradan çıkmamız lazım."

DeVante, "Polisin amına koyayım! Polisin amına koyayım!" diye bağırmaya devam ediyordu.

Seven, "Vante, dostum, hadi gel!" dedi.

"Onlardan korkmuyo'm! Polisin amına koyayım!"

Yüksek bir pat sesi geldi. Bir şey havaya doğru yükselip ardından sokağın ortasına indi ve bir ateş topu çıkararak patladı.

DeVante, "Hassiktir!" dedi.

Banktan aşağıya atlayınca koşmaya başladık. Kaldırımda bildiğin izdiham olmuştu. Arabalar caddede hız yaparak polislerden uzaklaşıyorlardı. Arkamızdansa sanki 4 Temmuz kutlamaları yapılıyormuş gibi patır patır sesler geliyordu.

Ortalık duman olmuştu. Başka yerlerin daha camları kırıldı. O küçük patlama sesleri giderek yaklaştı ve duman da kesifleşti.

Alevler nakit avansçıyı yuttu. Fakat Just Us for Justice'a bir şey olmamıştı. Diğer tarafındaki oto yıkamaya da bir şey olmamıştı, duvarlarından birine sprey boyayla "sahibi siyahi" yazılmıştı.

Seven'ın Mustang'ine atladık. Eski Taco Bell otoparkının arka girişinden hızla dışarı fırlayıp bir sonraki sokağa çıktık.

"Az önce n'oldu öyle ya?" dedi.

Chris oturduğu yerde göçtü. "Bilmiyorum ama bir daha olmasını istemiyorum."

DeVante, "Niggalar boş yere konuşmaktan bıktılar," dedi soluk soluğa. "Starr'ın dediği gibi onlar bizi siklemiyorsa biz neden onları sikleyecekmişiz? Dolayısıyla yakın şu orospuyu amk."

Seven, "Ama onlar burada yaşamıyorlar!" dedi. "Bu mahalleye ne olduğu onların zerre umurlarında değil."

DeVante, "O zaman ne yapalım?" diye patladı. "Bütün şu 'Kumbaya'ymış, barışmış, o teranelerin bir boka yaramadıkları ortada. Biz bir şeyleri parçalayana kadar dinlemiyorlar."

"Ama o işletmeler," dedim.

DeVante, "Ne olmuş onlara," diye sordu. "Annem o McDonald's'da çalışırdı ve ona neredeyse hiç para vermiyorlar-

dı be. O rehinci bizi kaç defa kazıkladı. Yok ya, o iki orospuya ne olduğu umurumda değil."

Anlıyordum. Babam da bir defasında evlilik yüzüğünü o rehinciye kaptırmıştı. Hatta bir defasında orayı kundaklamakla tehdit etmişti. Aslında şu anda alevler içinde olması biraz ironikti.

Fakat eğer yağmacılar "sahibi siyahi" yazılarını umursamamaya karar verirlerse sonunda bizim dükkânımıza da saldırabilirlerdi. "Gidip babama yardım etmemiz lazım."

Seven, "Ne?" dedi.

"Gidip babamın dükkânı korumasına yardım etmemiz lazım! Yağmacılar gelirse diye."

Seven yüzünü sildi. "Siktir. Galiba haklısın."

DeVante, "Koca Mav'a yamuk yapacak kimse yok," dedi.

"Bundan emin olamazsın," dedim. "İnsanlar öfkeli DeVante. Hiçbir şey düşünmüyorlar ve bok gibi şeyler yapıyorlar."

DeVante sonunda başıyla onayladı. "Tamam, iyi. Hadi gidip Koca Mav'a yardım edelim."

Chris, "Benim yardım etmemi sorun eder mi sence?" diye sordu. "Beni son gördüğünde çok hoşlanmış gibi görünmüyordu."

DeVante, "Görünmüyor muydu?" diye tekrarladı. "Adam bildiğin gözleriyle seni eşek sudan gelene dek dövdü be. Oradaydım, hatırlıyorum."

Seven kıkırdadı. DeVante'nin koluna vurup, "Şşş," dedim.

"Ne? Doğruyu söylüyorum. Chris beyaz olduğu için küplere binmişti. Ama ne var biliyo'n mu? Demin yaptığın gibi NWA'den sözler döktürmeye devam edersen belki sende sıkıntı olmadığını düşünür."

Chris, "Ne? Beyaz bir çocuk NWA biliyor diye şaşırdın mı yani?" diye takıldı.

"Adamım sen beyaz değilsin. Sen açık tenlisin."

"Aynen öyle!" dedim.

Seven kahkahalarımız üstünden "Durun durun," dedi, "hakikaten de siyahi olup olmadığını test etmemiz lazım. Chris, güveçte bezelye yer misin?"

"Dünyada olmaz. O halt mide bulandırıcı."

Üçümüz de kopup, "Chris siyahi! Chris siyahi!" dedik.

"Bir dakika bir tane daha," dedim. "Peynirli makarna. Ana yemek mi yoksa garnitür mü?"

"Aaa..." Chris'in gözleri aramızda gidip geldi.

DeVante, Jeopardy'nin* müziğini taklit etti.

Seven bir sunucunun ses tonuyla, "Üç yüz değerindeki soru: Nasıl siyahilik kartı alınır Alex?" dedi.

Chris sonunda cevap verdi. "Ana yemek."

Üçümüz, "Aaa!" diye hayal kırıklığıyla inledik.

DeVante, "Daat-daat-daat!" diye ekledi.

"Çocuklar ama öyle! Düşünsenize. İçinde protein var, kalsiyum var..."

DeVante, "Protein etten alınır," dedi. "Lanet olası peynirden değil. Keşke birileri bana biraz makarna verip de, "Al bu yemek," dese de gününü göstersem."

Chris, "Ama bak olabilecek en kolay, en çabuk yemek," dedi. "Bir kutu açtın mı..."

"Sorun da bu zaten," dedim. "Gerçek peynirli makarna kutudan çıkmaz bebeğim. Eninde sonunda üstündeki kabuğu fokurdayan halde bir fırından çıkar."

"Âmin." Seven yumruğunu bana uzatınca onunla yumruk tokuşturdum.

Chris, "Ooo," dedi. "Ekmek kırıntısı olan çeşidinden mi bahsediyorsunuz?"

DeVante, "Ne?" diye bağırdı ve Seven da, "Ekmek kırıntısı mı?" dedi.

"Yok," dedim. "Üstünde peynirden bir kabuk olur. Bir gün seninle bir soul yemeği restoranına gitmemiz lazım bebeğim."

"Bu manyak, ekmek kırıntısı dedi," DeVante, sesi kulağa hakikaten hakarete uğramış gibi geliyordu. "Ekmek kırıntısı."

Araba durdu. İleride, üstünde yol kapalı yazan bir levha ve önünde duran polis arabasıyla yol kesilmişti.

---

* Amerika'da ünlü bir yarışma programı. *–yhn*

Seven, "Lanet olsun," deyip geri geri gitti ve U dönüşü yaptı. "Dükkâna gitmek için başka bir yol bulmamız lazım."

"Bu gece büyük ihtimalle mahallede yolu kapattıkları başka yerler de vardır," dedim ona.

"Siktiğimin ekmek kırıntıları." DeVante duyduklarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. "Yemin ederim beyazları anlayamıyorum. Makarnanın üstüne ekmek kırıntısı dökmeler, köpekleri ağızlarından öpmeler..."

"Köpeklerine çocuklarıymış gibi davranmalar," diye ekledim.

DeVante, "Aynen!" dedi. "Bile isteye kendilerini öldürebilecek şeyleri yapmaları, bungee jumping gibi."

Seven, "Target'a sanki öyle deyince mekân daha havalı oluyormuş gibi 'Tar-cey' demeleri," dedi.

"Siktir," diye mırıldandı Chris. "Annem öyle diyor."

Seven'la kahkahalarla gülmeye başladık.

DeVante, "Anne babalarıyla salak salak konuşmaları," diye devam etti. "Bariz bir arada kalmaları gereken zamanlarda ayrılmaları."

Chris, "Ha?" dedi.

"Bebeğim hadi ama," dedim. "Beyazlar her zaman farklı gruplara ayrılmak isterler ve öyle yaptıklarında da kötü bir şeyler olur."

"Ama bu sadece korku filmlerinde öyle," dedi.

DeVante, "Yok be! Haberlerde hep öyle boktan olayları gösteriyorlar," dedi. "Ormanda yürüyüşe gidiyorlar, gruplara ayrılıyorlar, sonra da ayının teki birilerini öldürüyor."

Seven ardından, "Arabaları bozulur, yardım bulmak için ayrılırlar ve sonra da seri katilin teki herkesi öldürür," diye ekledi.

DeVante, "Hani, birlikten kuvvet doğar diye bir şey duymadınız mı yahu?" diye sordu.

Chris, "Peki tamam," dedi. "Madem beyazlar öyleymiş beyazlar böyleymişe girdiniz, ben de siyahiler hakkında bir soru sorabilir miyim?"

O noktada soundtracke bir plak çizilme sesi girdi. Yalanım yok, hakikaten de Seven dahil üçümüz de dönüp ona baktık. Araba yolun kenarına doğru kayıp kaldırıma sürttü. Seven küfredip yolun ortasına getirdi.

Chris, "Yani, adil olurdu," diye mırıldandı.

"Çocuklar, Chris haklı," dedim. "Onun da sorabilmesi lazım."

Seven, "Tamam," dedi. "Sor bakalım Chris."

"Tamam. Neden bazı siyahi anne ve babalar çocuklarına değişik isimler veriyorlar? Yani, isimlerinize baksanıza. Normal değiller."

DeVante göğsünü şişirerek, "Benim adım normal," dedi. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Seven, "Dostum, adını Jodeci'deki bir elemandan almışsın," dedi.

"Sen de bir rakamdan! Göbek adın ne? Sekiz mi?"

Seven, "Her neyse Chris," dedi, "DeVante'nin haklı olduğu bir nokta var. Bizim isimlerimizi sizinkilerden daha az normal kılan nedir? Sizin için 'normal'i tanımlayan kim veya nedir? Babam burada olsa beyaz standartlarının tuzağına düştüğünü söylerdi."

Chris'in boynuyla yüzü yavaş yavaş yeniden renklenmeye başladı. "Öyle demek iste... tamam, belki de 'normal' doğru kelime değildi."

"Yok," dedim.

"Galiba nadir görülen demek daha doğru olurdu, ne dersiniz?" diye sordu. "Sizin nadir görülen isimleriniz var."

DeVante, "Mahallede üç tane daha DeVante tanıyorum," dedi.

Seven, "Doğru. Nereden baktığınla ilgili," dedi. "Ayrıca, beyazların çoğunun sıradışı bulduğu isimlerin çoğunun Afrika dillerinde karşılıkları var."

"Hem gerçekçi olalım, bazı beyazlar da çocuklarına 'nadir görülen' isimler veriyorlar," dedim. "Bu siyahlara özgü bir şey

değil. Sırf başında 'De-' ya da 'La-' olmaması bunları 'normal' yapmaz."

Chris başıyla onayladı. "Evet doğru."

DeVante, "Neden De'yi örnek olarak kullanmak zorundasın?" diye sordu.

Yine durduk. Yolu burada da kapatmışlardı.

Seven, "Siktir," diye tısladı. "Uzun yolu kullanmam lazım. Doğu tarafından."

DeVante, "Doğu tarafından mı?" dedi. "Orası GM bölgesi..."

Onlara, "...ve geçen sefer ayaklanmaların çoğu orada yaşandı," diye onlarahatırlattım.

Chris başını iki yana salladı. "Olmaz. O halde oraya gidemeyiz."

Seven, "Bu gece kimse çeteleri filan düşünmüyor," dedi. "Ayrıca ana yollardan uzakta kaldığımız sürece bir sorun yaşamayız."

Yakınımızda bir yerden, biraz fazla yakınımızdan silah sesleri gelince hepimiz yerimizde zıpladık. Hatta Chris küçük bir çığlık attı.

Seven yutkundu. "Evet. Her şey yolunda gidecek."

YİRMİ DÖRT

Seven her şeyin yolunda gideceğini söylediği için her şey ters gitti.

Doğu yakasından geçen yolların çoğunu polis kapatmıştı ve Seven'ın kapalı olmayan bir yol bulması bin yıl sürdü. Dükkâna giden yolun yarısına gelmişken araba öksürüp yavaşladı.

Seven, "Hadi ama," dedi. Gösterge panellini sıvazlayıp gaza bastı. "Hadi bebeğim."

Bebeği, "sikerler" deyip durdu.

"Siktir!" Seven başını direksiyona yasladı. "Benzinimiz bitti."

Chris, "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Keşke. Evden çıktığımızda az kalmıştı ama benzin almadan biraz daha idare edebilirim diye düşünmüştüm. Arabamı tanıyorum."

"Belli ki bir bok bildiğin yok," dedim.

Yakınımızda birkaç dubleks ev vardı. Bunun hangi sokak olduğunu bilmiyordum. Yakınlarda bir yerden siren sesleri gel-

meye başladı ve hava da mahallenin kalanı gibi puslu ve dumanlıydı.

Seven, "Buradan fazla uzak olmayan bir yerde bir benzin istasyonu var," dedi. "Chris arabayı itmeme yardım edebilir misin?" dedi.

Chris, "Yani arabanın sağladığı korumadan çıkıp itmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet aynen öyle. Her şey yolunda gidecek." Seven dışarı atladı.

Chris, "Daha önce de böyle demiştin," diye mırıldansa da dışarı çıktı.

DeVante, "Ben de itebilirim," dedi.

Seven, "Yok dostum. Senin dinlenmen lazım," dedi. "Sen arkana yaslan yeter. Starr, direksiyonun başına geç."

İlk defa kendinden başka birisinin "bebeğini" kullanmasına izin veriyordu. Vitesi N'ye takıp direksiyonla yön vermemi söyledi. Benim yanımdan itiyordu. Chris de yolcu tarafından itiyordu. Durmadan omzunun üstünden arkasına bakıyordu.

Siren sesleri gitgide yükselirken duman da koyulaştı. Seven'la Chris öksürüp burunlarını tişörtleriyle örttüler. Yağmalanmış şilteler ve bir sürü insanla dolu bir kamyonet son hızla yanımızdan geçip gitti.

Alçak bir tepeye gelince Seven'la Chris arabaya yetişmek için hafif hafif koşmak zorunda kaldılar.

Seven, "Yavaşla, yavaşla!" diye bağırdı. Frenlere bastım. Araba tepenin dibinde durdu.

Seven tişörtüne öksürdü. "Dur biraz. Bir dakika durmam lazım."

Vitesi parka geçirdim. Chris iki büklüm olmuş soluklanmaya çalışıyordu. "Bu duman beni öldürecek," dedi.

Seven doğrulup yavaşça ağzından soluk verdi. "Siktir. Arabadan inersek benzin istasyonuna daha hızlı gideriz. İkimiz bütün yol boyunca itemeyiz."

Ne oluyoruz ya? Dibinde durduğumun farkında mıydı? "Ben de itebilirim."

"Bunu biliyorum Starr. Fakat sen de itsen bile arabayı bıraktığımızda olacağımız kadar hızlı olamayız. Lanet olsun ama burada bırakmak da istemiyorum doğrusu."

Chris, "Ayrılsak nasıl olur?" dedi. "İki kişi burada kalır, diğerleri de gidip benzin alır... vee bu tam da bahsettiğiniz şu beyaz saçmalıkları gibi oldu değil mi?"

"Evet," dedik topluca.

DeVante, "Sana söylemiştim," dedi.

Seven ellerini kavuşturup rastalarının üstüne koydu.

"Siktir, siktir, siktir. Burada bırakmamız lazım."

Ben Seven'ın anahtarlarını aldım ve o da bagajdan bir benzin bidonu aldı. Arabasını okşayıp ona bir şeyler fısıldadı. Onu sevdiğini ve geri döneceğine söz verdiğine bahse girerdim. Tanrım.

Dördümüz kaldırımda yürümeye başladık ve tişörtlerimizi ağzımızla burunlarımızın üstüne çektik. DeVante sendelese de iyi olduğuna yemin etti.

Uzaklardan gelen bir ses bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini çıkaramıyordum ve söylediklerine sanki büyük bir kalabalıktan geliyormuş gibi gök gürültüsünü andıran bir karşılık geliyordu.

Chris'le ben diğer ikisinin arkasından yürüyorduk. Eli yan tarafına düştü ve bana sürtündü, böyle sinsi sinsi elimi tutmaya çalışırdı hep. Ona izin verdim.

"Demek eskiden burada yaşıyordun ha?" dedi.

Bunun Garden Heights'a ilk gelişi olduğunu unutmuştum. "Evet. Yani, mahallenin bu tarafında değil. Ben Batı Yakası'ndanım."

Seven, "Batı Yakasıı!" deyince DeVante parmaklarını W yapacak şekilde birleştirdi. "En iyi yakaaaa!"

DeVante, "Anamın adınaaaaa!" diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. İnsanlar şu "mahallenin hangi tarafındansın" saçmalığını fazla ciddiye alıyorlardı. "Yanından geçtiği-

miz büyük apartman kompleksini gördün mü? Onlar küçükken oturduğum toplu konutlardı."

Chris başını salladı. "Arabayı park ettiğimiz o yer... orası da babanın seninle Seven'ı götürdüğü yer miydi?"

"Aynen. Birkaç yıl önce otobana daha yakın yeni bir yer açtılar."

"Belki bir gün oraya ikimiz beraber gidebiliriz," dedi.

DeVante, "Kanka," diye bodoslama daldı. "Lütfen bana kız arkadaşını Taco Bell'e yemeğe götürmek istediğini söyleme. Taco Bell mi?"

Seven böğüre böğüre güldü.

"Affedersiniz, sizinle konuşan oldu mu?" diye sordum.

DeVante, "Hey, dostum, sana yardımcı olmaya çalışıyoruz," dedi. "Erkeğinin işten anladığı yok."

Chris, "Gayet iyi anlıyorum," dedi. "Kız arkadaşıma hangi mahallede olursa olsun onunla her yere gitmekten memnun olacağımı söylüyordum. O orada olduğu sürece hiç sorunum olmaz."

Dişlerini göstermeden bana gülümsedi. Ben de aynısını yaptım.

DeVante, "Pehh! Yine de Taco Bell," dedi. "Gecenin sonunda bağırsaklarından gelen seslerle Taco Cehennemi olacak."

Ses artık biraz daha yükselmişti. Henüz net anlaşılmıyordu. Bir adamla bir kadın içlerinde düz ekran televizyonlar olan iki alışveriş arabasını koşarak iterek kaldırımdan geçtiler.

DeVante gülerek, "Buradakiler vahşiye bağlamışlar," dedi ama hemen böğrünü tuttu.

Seven, "King seni tekmeledi, değil mi?" dedi. "Şu koca Timbler ayağındayken?"

DeVante ıslık çalarak nefes verdi. Başıyla onayladı.

Seven, "Evet, aynısını bir defa da anneme yapmıştı. Kaburgalarının çoğunu kırmıştı," dedi.

Çitle çevrili bir bahçede tasmalı duran bir Rottweiler havlayıp üstümüze gelmeye çalıştı. Ona doğru ayağımı yere vurunca ciyaklayıp arkaya zıpladı.

Seven, "Bir şey yok," dese de kulağa kendisini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. "Evet, iyi olacak."

Hoparlörden gelen bir ses, "Sokağı boşaltmalısınız," dedi. "Yasadışı bir şekilde trafiği kapatıyorsunuz."

Başka bir hoparlörden gelen bir ses, "Fırça, tabanca değildir! Fırça tabanca değildir!" diye slogan atıyordu. Kalabalık sloganı tekrarlıyordu.

Dörtyol ağzına geldik. Kırmızı, yeşil ve sarı bir okul otobüsü sağ tarafımızdaki sokağa park edilmişti. Yan tarafına Just Us for Justice yazılmıştı. Büyük bir kalabalık sol tarafımızdaki sokakta toplanmıştı. Ellerindeki siyah fırçaları havaya doğrultmuşlardı.

Protestocular Carnation'daydılar. Olayın yaşandığı yerde.

O geceden sonra oraya dönmemiştim. Buranın Khalil'in... bütün dikkatimi verip bakınca kalabalık ortadan kayboldu ve onu sokağın ortasında yatarken gördüm. Bütün olay sanki tekrara alınmış bir korku filmi gibi gözümde canlandı. Bana son defa baktı ve...

"Fırça, tabanca değildir!"

O ses beni sarsıp kendime getirmişti.

Kalabalığın ilerisinde saçları sımsıkı örülmüş bir kadın, elinde tuttuğu megafonla bir polis arabasının üstüne çıkmıştı. Bize döndüğünde yumruğunu, siyah gücünü simgelemek için yukarı kaldırmıştı. Tişörtünün önünde Khalil'in gülümseyen yüzü basılıydı.

Seven, "Bu senin avukatın değil mi Starr?" diye sordu.

"Evet." Bayan Ofrah'nın radikal politik hareketlerin içinde olduğunu biliyordum ama insan "avukat" deyince aklına "polis arabasının üstünde, elinde megafonla duran kişi" gelmiyordu.

Polis, "Hemen dağılın," diye tekrarladı. Kalabalıktan onu göremiyordum.

Bayan Ofrah sloganı tekrarladı. "Fırça, tabanca değildir! Fırça, tabanca değildir!"

Slogan bulaşıcıydı ve etrafımızda yankılandı. Seven, DeVante ve Chris de katıldılar.

"Fırça, tabanca değildir," diye mırıldandım.

Khalil kapının yanına yığıldı.

"Fırça, tabanca değildir."

İyi olup olmadığımı sormak için kapıyı açtı.

Sonra pat-pat...

Avazım çıktığı kadar, "Fırça, tabanca değildir!" diye bağırıp gözümde yaşlar yumruğumu havaya kaldırdım.

Bayan Ofrah, "Kız Kardeşimiz Freeman'ı, buraya gelip o gece gerçekleşen adaletsizlik için iki çift laf etmeye çağırıyorum," dedi.

Megafonu onun gibi bir Khalil tişörtü giymiş olan bir kadına verip devriye arabasından aşağıya atladı. Kalabalık ona yol açtı ve Bayan Ofrah dört yol ağzında otobüsün yanında duran başka bir iş arkadaşının yanına gitti. Beni gördü ama ilk anda kim olduğumu anlayamayıp yeniden baktı.

Yanıma gelip, "Starr?" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biz... ben... Kararı açıkladıklarında bir şey yapmak istedim. Dolayısıyla mahallemize geldik."

Dayak yemiş DeVante'ye baktı. "Aman Tanrım! Ayaklanmada arada mı kaldınız?"

DeVante yüzüne dokundu. "Lanet olsun, o kadar mı kötü görünüyorum?"

"Böyle görünmesinin sebebi ayaklanma değil," dedim. "Ama Magnolia'daki gösteriye katıldık. Orada işler çığırından çıktı. Yağmacılar devreye girdiler."

Bayan Ofrah dudaklarını büzdü. "Evet. Duyduk."

Seven, "Biz çıkarken Just Us for Justice'a bir şey olmamıştı," dedi.

Bayan Ofrah, "Bir şey olsa bile sorun değil," dedi. "Ahşap ve tuğlayı yok edebilirsiniz ama bir hareketi yok etmeniz mümkün değildir. Starr, annen burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet." Sesim kendime bile ikna edici gelmemişti.

"Gerçekten mi?"

"Tamam, hayır. Lütfen ona söyleme."

"Söylemek zorundayım," dedi. "Avukatın olarak senin çıkarlarını korumak zorundayım. Annenin burada olduğunu bilmesi senin çıkarına."

Hayır değil çünkü duyunca beni öldürecek. "Fakat benim avukatımsın. Onun değil. Bunu söylemen müşteriyle arandaki gizlilik ilkesini ihlal etmez mi?"

"Starr..."

"N'olur? Diğer gösteriler sırasında izledim ve konuştum. Dolayısıyla da şimdi bir şey yapmak istiyorum."

"Konuşmanın bir şey yapmak olmadığını da kim söylemiş?" dedi. "Sessiz kalmaktan daha üretken. Sana sesin hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Sesimin en büyük silahım olduğunu söylemiştin."

"Bunu söylerken ciddiydim." Bana bir saniye için baktı, sonra da burnundan nefes verdi. "Bu gece sistemle savaşmak istiyor musun?"

Başımla onayladım.

"Hadi gel o zaman."

Bayan Ofrah elimden tutup beni kalabalığın içinden geçirdi.

"Beni kov," dedi.

"Ha?"

"Bana artık seni temsil etmemi istemediğini söyle."

"Artık beni temsil etmeni istemiyorum," dedim.

"İyi. Şu an itibariyle senin avukatın değilim. Dolayısıyla annenle baban bunu öğrenirlerse senin avukatın olarak değil, bir aktivist olarak hareket ettiğimi söyleyeceğim. Dört yoldaki otobüsü gördün mü?"

"Evet."

"Eğer polisler tepki verirlerse doğruca ona koşacaksın. Anladın mı?"

"Ama ne..."

Beni devriye arabasına götürüp arkadaşına işaret etti. Kadın inip megafonu Bayan Ofrah'ya verdi. Bayan Ofrah da megafonu bana uzattı.

"Silahını kullan," dedi.

Başka bir arkadaşı beni kaldırıp arabanın üstüne koydu.

Yaklaşık üç metre ileride sokağın ortasında Khalil'i anmak için yapılmış küçük bir türbe vardı; özenle yerleştirilip yakılmış mumlar, oyuncak ayılar, çerçeveli fotoğraflar ve balonlar. Protestocuları ayaklanmaya müdahale ekipmanlarını kuşanmış bir grup polisten ayırıyordu. Magnolia'daki kadar polis yoktu ama yine de... sonuçta polistiler.

Kalabalığa döndüm. Beni beklentiyle izliyorlardı.

Megafon bir tabanca kadar ağırdı. Bayan Ofrah'nın bunu silah olarak kullanmamı söylemiş olduğu düşünülürse ironik bir durumdu. Kaldırmakta çok zorlandım. Siktir, ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ağzıma yaklaştırıp düğmeye bastım.

"Benim..." Neredeyse kulak zarım yırtılıyormuş gibi hissettiren çok yüksek bir ses çıkardı.

Kalabalığın içinden biri, "Korkma!" diye bağırdı. "Konuş."

Polis, "Derhal sokağı boşaltmalısınız," dedi.

Var ya. Sikerler.

Megafona, "Benim adım Starr. Khalil'in başına geleni gören benim," dedim. "Ve yaşananlar doğru değildi."

Kalabalıktan birkaç kişi, "Evet" ve "Âmin" dedi.

"Yanlış bir şey yapmıyorduk. Memur Cruise kötü niyetli olduğumuzu varsaymakla kalmadı, aynı zamanda suçlu olduğumuzu da varsaydı. Yani, suçlu olan Memur Cruise."

Kalabalık tezahürat yapıp alkışladı. Bayan Ofrah, "Konuş!" dedi.

Bu beni gaza getirdi.

Polislere döndüm. "Bundan bıktım usandım! Tıpkı bazıları yüzünden hepimizin kötü olduğunu varsaydığınız gibi biz de sizin hakkınızda aynı şeyi düşünüyoruz. Bize farklı düşünmemiz için bir neden sağlamadığınız sürece protesto etmeye devam edeceğiz."

Tezahüratlar artmıştı ve ne yalan söyleyeyim bu, devam etmem için beni motive ediyordu. Silahlar benim işim değildi; benim olayım mikrofonlardı.

"Herkes Khalil'in nasıl öldüğünü konuşmak istiyor," dedim. "Ama bu, Khalil'in nasıl öldüğüyle ilgili değil. Onun yaşamış olmasıyla ilgili. Onun hayatının bir önemi vardı. Khalil yaşadı!" Bir kez daha polislere baktım. "Beni duydunuz mu? Khalil yaşadı."

Megafonu olan polis, "Dağılmanız için üçe kadar sayacağım," dedi.

"Khalil yaşadı!" diye slogan atıyorduk.

"Bir."

"Khalil yaşadı!"

"İki."

"Khalil yaşadı!"

"Üç."

"Khalil yaşadı!"

Biber gazı kapsülü polislerden bize doğru süzüldü. Devriye arabasının yanına düştü.

Arabadan aşağıya zıplayıp kapsülü elime aldım. Ucundan duman çıkıyordu. Her an alev alabilirdi.

Avazım çıktığı kadar bağırıp Khalil'in beni duymasını umdum ve kapsülü polislere geri fırlattım. Patlayınca hepsi bir biber gazı bulutunun içinde yitip gittiler.

Kıyamet koptu.

Polisler hep birlikte koşarak Khalil'in türbesini ezip geçtiler ve kalabalık koşarak kaçmaya başladı. Birisi beni kolumdan yakaladı. Bayan Ofrah.

"Otobüse git!" dedi.

Otobüse giden yolu yarılamışken Chris'le Seven beni yakaladılar.

Seven, "Hadi gel!" deyip beni çekip onlarla beraber götürdü.

Onlara otobüsü söylemek istedim ama patlamalar başladı ve koyu beyaz bir duman etrafımızı sardı. Burnum ve boğazım ateş

yutmuşum gibi yanıyorlardı. Gözlerim sanki içine köz parçaları daldırılmış gibiydi.

Bir şey başımızın üstünden vızıldayarak geçti ve ardından önümüzde bir şey patladı. Daha çok duman.

Chris etrafa bakınarak çatlak bir sesle, "DeVante!" dedi. "DeVante!"

Onu yanıp sönen bir sokak lambasına yaslanmış bir halde bulduk. Öksürüp öğürüyordu. Seven beni bırakıp onu kolundan tuttu.

"Siktir be adamım! Gözlerim! Nefes alamıyorum."

Koştuk. Chris elimi tıpkı benim onun elini tuttuğum gibi sımsıkı tuttu. Her yönden çığlıklar ve yüksek patlama sesleri geliyordu. Duman yüzünden bir şey göremiyordum Just Us otobüsünü bile.

DeVante, "Koşamıyorum. Göğsüm!" dedi. "Siktir!"

Seven onu çekerek, "Hadi gel dostum," dedi. "Devam et!"

Dumanın içinde beliren parlak ışıklar hızla sokak boyunca ilerlerdiler. Aşırı büyük lastikleri olan gri bir pikaptı gelen. Yanımızda durdu, pencereler aşağıya indi ve King Lordların ikram edeceği kurşunları beklemeye başladım, bir an için kalbim durmuştu.

Fakat atkuyrukları olan Cedar Grove King Lordlarından Goon, burnu ve ağzının üstüne gri bir bandana sarmış şoför koltuğundan bize bakıyordu. "Arkaya geçin!" dedi.

Yüzlerine beyaz bandanalar sarmış bizim yaşlarımızda iki çocuk, pikapın arkasına geçmemize yardımcı oldular. Bu, herkese açık bir davetti ve başkaları da pikapa bindiler, mesela gömlek giyip kıravat takmış şu beyaz adamla omzunda kamera tutan Latino. Beyaz adam tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Goon gaza basıp yola çıktı.

DeVante kamyonetin zeminine uzanmıştı. Gözlerini tutup ıstırap içinde kıvrandı. "Siktir ya! Siktir!"

Goon arka pencereden, "Bri ona biraz süt ver," dedi.

Süt mü?

Bandanalı kız, "Süt kalmamış amca," dedi.

"Siktir!" Goon tısladı. "Dayan Vante."

Yüzümden aşağıya gözyaşları ve sümük akıyordu. Gözlerim yanmaktan hissizleşmiş gibiydiler.

Kamyonet yavaşladı. Goon, "Gel bakalım kankacık," dedi.

Bandanalı iki çocuk sokaktaki bir çocuğu kollarından tutup kamyonete taşıdılar. Çocuk yaklaşık on üç yaşındaymış gibi görünüyordu. Gömleği kurum olmuştu ve öksürüp öğürüyordu.

Öksürük krizim tuttu. Burnumu çekmek sıcak kor çıkarmak gibiydi. Kıravatlı gömlekli adam bana nemlendirdiği mendilini verdi.

"Biraz yardımı olur," dedi. "Burnuna tutup öyle nefes al."

Az miktarda temiz hava almamı sağlamıştı. Chris'e uzattım o da kullanıp yanındaki Seven'a uzattı. Seven da kullanıp başkasına verdi.

Adam kameraya bakıp, "Görebildiğin gibi Jim," dedi, "bu gece protestolara katılan çok sayıda genç var, siyah ve beyaz."

Chris öksürmeden önce bana, "Ben de numune oluyorum ha?" diye mırıldandı. Canımı yakacak olmasa gülerdim.

Beyaz adam, "Bu beyefendi gibi mahalleyi dolaşıp sokakta gördüklerine yardımcı olmak için ellerinden geleni yapanlar da var," dedi. "Şoför Bey isminiz nedir?"

Latino kamerayı Goon'a çevirdi.

Goon, "Nunya," dedi.

"Nunya, bizi arabanıza aldığınız için teşekkür ederiz."

Vaaaaay. Neden tanıdık geldiğini anlamıştım. Ulusal bir kanalda çalışan bir haber sunucusuydu, Brian bilmemkim.

"Yanımızdaki genç bayan az önce etkileyici bir konuşma yaptı," deyip kamerayı bana doğrulttu. "Hakikaten de tanık siz misiniz?"

Başımla onayladım. Artık saklamamın bir anlamı kalmamıştı.

"Az önce söylediklerinizi kaydettik. İzleyicilerimize iletmemiz için eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet. Bütün bunların hiçbir anlamı yok."

Yine öksürmeye başladım. Beni rahat bıraktı.

Gözlerim kapalı olmadığında mahallemin ne hale geldiğini görebiliyordum. Daha çok tank, daha çok polis, daha çok duman. Yağmalanmış iş yerleri. Sönmüş sokak lambaları ve her yerin zifiri karanlığa gömülmesini engelleyen yangınlardan gelen ışık. İnsanlar yağmaladıkları kucak dolusu malzemeyle Walmart'tan çıkarken yuvalarından fırlayan karıncalara benziyorlardı. Dokunulmayan işletmelerin pencereleri, tahta plakalarla kapatılmış ve üstlerine sprey boyayla "siyahilere aittir" yazılmıştı.

Sonunda Marigold Bulvarı'na saptık ve ciğerlerim alev alev olsa da derin bir nefes alabildim. Dükkânımız tek parçaydı. Pencereler kapatılmış ve üstlerine aynı şekilde "siyahilere aittir" yazılmıştı, sanki dükkânı ölümcül vebadan koruması için sürülmüş kurban kanı gibiydi. Sokak epey sessizdi. Pencereleri kırılan tek işletme Top Shelf Spirits and Wine'dı, onun üstünde de "siyahilere aittir" yazmıyordu.

Goon dükkânımızın önünde durdu. Dışarı atlayıp kamyonetin arkasına geldi ve herkesin inmesine yardımcı oldu. "Starr, Sev, anahtarınız var mı?"

Seven'ın anahtarlarını bulmak için ceplerimi yokladım ve bulup çıkardıktan sonra Goon'a attım. Kapıyı açana dek her anahtarı denedi. "Hepiniz içeriye," dedi.

Kameraman ve haberci dahil herkes dükkâna girdi. Goon ile bandanalı elemanlardan biri DeVante'yi alıp içeri taşıdılar. Babamdan eser yoktu.

Yere eğilip karın üstü kendimi bırakırken gözlerimi hızla kırpıştırıyordum. Gözlerim yanıp gözyaşlarıyla doldular.

Goon, DeVante'yi yaşlı bankına oturttuktan sonra buzdolabına koştu.

Koşa koşa dönüp elindeki büyük kutudan DeVante'nin suratına süt döktü. Süt onu bir anlığına beyaz yapmıştı. DeVante öksürüp tükürdü. Goon biraz daha süt döktü.

DeVante, "Dur!" dedi. "Beni boğacaksın!"

Goon, "Ama gözlerin artık yanmıyor değil mi?" diye karşılık verdi.

Yarı sürünüp yarı koşarak buzdolabına gittim ve kendim için de bir kutu süt aldım. Yüzüme döktükten birkaç saniye sonra rahatladım.

Kameraman kayıt yaparken insanlar yüzlerine süt döküyorlardı. Yaşlıca bir bayan kutudan süt içiyordu. Dökülen süt yerde küçük bir birikinti oluşturmuştu ve üniversite çağındaki bir çocuk da yüzü birikintiye gelecek şekilde uzanmış soluk soluğa yatıyordu.

İnsanlar yeterince rahatladıktan sonra gidiyorlardı. Goon birkaç kutu süt alıp, "Hey, sokakta birilerinin ihtiyacı olursa diye bunları alabilir miyiz?" dedi.

Seven başıyla onaylayıp elindeki kutudan bir yudum süt aldı.

"Teşekkürler kanka. Babanı yeniden görürsem hepinizin burada olduğunuzu söylerim."

"Babamızı..." Öksürüp bir yudum süt içerek ciğerlerimdeki alevleri söndürdüm. "Babamızı mı gördün?"

"Evet az önce. Sizleri arıyodu."

Of, siktir.

Haberci, Goon'a, "Beyefendi," dedi, "sizinle gelebilir miyiz? Mahallede olanların daha fazlasını görmek isteriz."

"Hiç sorun değil kanka. Arkaya atlayın." Kameraya dönüp parmaklarını K ve L harflerine benzeyecek şekilde büktü.

"Cedar Grove Kingleri bebeğim! Taçlar yukarı! Addi-o!" King Lord çağrısını yapmıştı. Canlı yayında çete işaretleri verilmesini istiyorsanız işi Goon'a bırakacaktınız.

Bizi dükkânda yalnız bıraktılar. Seven, Chris ve ben dizlerimizi göğsümüze çekmiş süt birikintisinin içinde duruyorduk. DeVante'nin kollarıyla bacakları yaşlı bankından aşağıya sarkıyorlardı. Kutuyu dikip biraz süt içti. Seven telefonunu cebinden çıkardı. "Lanet olsun. Şarjım bitmiş. Starr telefonun yanında mı?"

"Evet." Hem sesli hem metin aşırı fazla mesaj gelmişti, çoğunluğu da annemden.

Önce sesli mesajları dinledim. Başlarda oldukça sakindiler, annem, "Starr bebeğim, bunu alır almaz beni ara olur mu?" demişti.

Ama kısa süre içinde şuna dönüştüler: "Starr Amara, bu mesajları aldığını biliyorum. Beni ara. Ciddiyim."

Sonra dönüşümlerine devam edip şu noktaya geldiler, "Bak, bu işi fazla abarttın. Carlos'la her an kapıdan çıkabiliriz ve Tanrı'ya dua et ki seni bulamayalım!"

Sadece birkaç dakika önce gelen son mesajda annem, "Haa, demek telefonlarıma cevap vermiyorsun ama protestolara önderlik edebiliyorsun ha? Annem seni canlı yayında gördüğünü söyledi, konuşma yapıp polislere biber gazı atıyormuşsun! Yemin ediyorum beni aramazsan şuracıkta canını al'cam senin!"

DeVante, "Boka battık adamım," dedi. "Feci boka battık."

Seven saatine baktı. "Lanet olsun. Yola çıkalı dört saat olmuş."

DeVante, "Feci boka battık," diye tekrarladı.

Chris, "Belki dördümüz Meksika'da bir yer tutabiliriz ne dersiniz?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Annemden kurtulmak için yeterince uzak değil."

Seven yüzündeki kuruyup kabuklaşmış sütü yoldu. "Tamam, onları aramamız lazım. Ofis telefonundan ararsak annem numarayı görüp burada olduğumuzu söylediğimizde yalan söylemediğimizi anlar. Bunun yardımı olur değil mi?"

"Herhangi bir şeyin yardım edebileceği noktayı üç saat önce geçtik," dedim.

Seven ayağa kalkıp Chris'le benim kalkmamız için elini uzattı. DeVante'nin banktan kalkmasına yardım etti. "Hadi gelin. Hepiniz sesinizin pişmanmışsınız gibi çıktığından emin olun tamam mı?"

Babamın ofisine yöneldik.

Sokak kapısı gıcırdadı. Bir şey yere çarptı.

Arkama baktım. Ucundan yanan bir parça kumaş sarkan cam bir şişe...

Vuumf! Dükkân aniden parlak turuncu renkte ışıkla aydınlandı ve yüzüme sanki dükkânın içinde güneş doğmuş gibi bir sıcak dalgası çarptı. Alevler tavanı yalayıp kapıya giden yolu kapadılar.

YİRMİ BEŞ

Bütün koridor şimdiden alevler içinde kalmıştı.

Seven, "Arka kapı," dedi soluk soluğa. "Arka kapı!"

Chris'le DeVante babamın ofisinin yanından geçen koridor boyunca peşimizden geldiler. Tuvalete ve teslim edilen malların indirildiği arka kapıya gidiyordu. Duman, koridoru doldurmaya başlamıştı bile.

Seven kapıyı itti. Yerinden kımıldamadı bile. Chris'le omuz attılar ama kurşun geçirmez, omuz geçirmez, hiçbir şey geçirmezdi. Hem zaten kapının önündeki demir parmaklık çıkmamızı engellerdi.

Seven çatlak bir sesle, "Starr, anahtarlarım," dedi.

Başımı iki yana salladım. Onları Goon'a vermiştim ve en son sokak kapısında bırakırken görmüştüm.

DeVante öksürdü. Bütün bu duman varken soluk almak zorlaşıyordu. "Dostum burada ölemem. Ölmek istemiyorum."

Chris, "Kapa çeneni! "dedi. "Ölmeyeceğiz."

Dirseğimin içine öksürdüm. "Babamın yedek anahtarları olabilir," derken sesim inceydi. "Ofisinde."

Koridoru koşarak geçtik ama ofisin kapısı da kilitliydi.

Seven, "Siktir!" diye çığlık attı.

Bay Lewis sendeleyerek sokağın ortasına geldi. İki elinde de bir beyzbol sopası vardı. Etrafına bakındı, sanki dumanın nereden geldiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Pencerelerde ahşap levhalar olduğundan doğruca kapıdan bakmadığı sürece içerideki kıyameti görmesi mümkün değildi.

Avazım çıktığı kadar bağırdım, "Bay Lewis!"

Çocuklar da bana katıldılar. Duman sesimizi boğuyordu. Alevler en az bir iki metre ötemizde dans ediyorlardı ama yemin ederim sanki içlerinde duruyordum.

Bay Lewis sendeleyerek dükkâna doğru ilerledi ve gözlerini kıstı. Kapıdan içeriye, doğruca alevlerin diğer tarafında duran bizlere baktığında gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!"

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek sokağa doğru sendeledi. "Yardım edin! İçeride kalan çocuklar var! Yardım edin!"

Sağ tarafımızdan yüksek bir çatırtı sesi geldi. Yangın başka bir rafı daha götürmüştü.

Bay Reuben'ın yeğeni Tim, koşup ön kapıyı açtı ama alevler çok fazlaydı.

"Arka kapıya gidin!" diye bağırdı bize.

Tim oraya neredeyse bizden önce varmıştı. Bütün gücüyle kapıya asıldığında cam sarsıldı. Böyle çeke çeke eninde sonunda kapıyı sökecekti. Fakat bizim enini sonunu görecek zamanımız yoktu.

Dışarıdan bir aracın lastiklerinin gıcırtısı geldi.

Bir kaç saniye içinde babam koşarak arka kapıya gelmişti.

Tim, "Dikkat et," deyip onu yoldan çekti.

Babam telaştan beceriksizleşen parmaklarıyla anahtarlarını çıkarıp art arda birkaç tanesini kilide sokarken, "Lütfen Tanrım. Lütfen," diye mırıldandı.

Hemen yanımda öksürüp hırlamalarına rağmen duman yüzünden Seven, Chris ve DeVante'yi neredeyse hiç göremiyordum.

Bir klik sesi geldi. Kapının kulbu döndü ve son hızla açıldı. Koşarak dışarı çıktık. Temiz hava ciğerlerimi doldurdu.

Babam, beni ve Seven'ı çekip ara sokaktan geçirdi, köşeyi döndürdü ve sokağın karşısına geçirip Reuben's'ın önüne getirdi. Tim de DeVante'yle Chris'i aldı. Bizi kaldırıma oturttular.

Başka bir arabanın lastikleri gıcırdadı ve annemin, "Aman Tanrım," dediğini duydum.

Bize doğru koşarken Carlos Dayı da hemen arkasındaydı. Beni omuzlarımdan tutup kaldırıma uzanmama yardım etti.

"Nefes al bebeğim," dedi. "Nefes al."

Fakat görmem lazımdı. Doğrulup oturdum.

Babam Tanrı bilir ne için dükkânın içine koşmaya çalıştı. Alevler onu geri itti. Tim koşarak amcasının restoranından bir kova su getirdi. Dükkânımızın içine koşup suyu alevlerin üstüne boşalttı ama o da geriye zıplamak zorunda kaldı.

İnsanlar birer ikişer sokağa döküldüler ve daha fazla kova dükkâna taşındı. Bayan Yvette güzellik salonundan bir tane getirdi. Tim onun içindekileri de alevlerin üstüne boşalttı. Alevler çatıyı tükettiler ve komşu binadaki berberin pencerelerinden duman çıkmaya başladı.

Bay Lewis, "Dükkânım!" diye bağırdı. Bay Reuben onu tutup dükkânına koşmasını engelledi. "Dükkânım!"

Babam sokağın ortasında soluk soluğa durmuş çaresiz görünüyordu. Bir kalabalık toplanmıştı ve insanlar ellerini ağızlarına bastırmış olanları izliyorlardı.

Yakında bir yerden bas sesi geldi. Babam yavaşça başını çevirdi.

O gri BMW içki dükkânının yanındaki dört yol ağzına park edilmişti. King arabaya yaslanmıştı. Birkaç tane daha King Lord yanında ayakta duruyor ya da arabanın üstüne oturmuş bekliyorlardı. Gülüp işaret ettiler.

King doğruca babama baktı ve çakmağını çıkardı. Ateş yaktı.

Iesha, ismini vermeden gammazlık yaptım diye King'in bizim haddimizi bildireceğini söylemişti. Bu da bütün ailem anlamına geliyordu.

İşte yapmıştı.

"Seni orospu çocuğu!" Babam, King'in üstüne yürüdü ve King'in adamları da ona doğru yürüdüler. Carlos Dayı, babamı durdurdu. King Lordlar makinelerine uzanıp babama meydan okudular. King sanki komedi programı izliyormuş gibi güldü.

Babam, "Bu bokun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Lan gerzek herif, adamlarının arkasına saklanma da kim delikanlıymış görelim lan!"

King gülmeyi kesti.

"Evet, söyledim işte! Senden korkmuyo'm! Sende korkulacak bir nane yok! Gücün anca çocuk yakmayı denemeye yetiyor di mi lan siktiğimin korkağı!"

"I-ıh!" Annem, King'e doğru ilerlemeye başladı ve Carlos Dayı'nın onu da tutabilmek için fazla mesai yapması gerekti.

Bay Lewis belki duymamışızdır diye, "Maverick'in dükkânını yaktı!" diye herkese ilan etti. "King, Maverick'in dükkânını yaktı!"

Bu sözler kaynayan bir kazanın fokurdaması gibi kalabalık içinde fısıltılarla yayıldı ve insanlar gözlerini kısıp King'e diktiler.

Tabii ki tam o anda polisler ve itfaiye arabası çıkagelmeye karar verdiler. Tabii ki. Çünkü Garden Heights'ta işler böyle yürürdü.

Carlos Dayı, annemle babamı gerilemeye ikna etti. King purosunu dudaklarına götürürken gözleri parlıyordu. Bay Lewis'in beyzbol sopalarından birini alıp kafasını patlatmak istiyordum.

İtfaiyeciler işe koyuldular. Polisler kalabalığa geri çekilmesini söyledi. King'le elemanları artık iyice eğlenmeye başlamışlardı. Siktir, sanki polisler ona yardım ediyor gibiydiler.

Bay Lewis, "Onları götürmeniz lazım!" dedi. "Yangını çıkaranlar onlar!"

King, "Bu yaşlı adam ne dediğini bilmiyor," dedi. "Bütün bu duman kafasını karıştırmış."

Bay Lewis, King'e saldırmak üzere harekete geçince bir polis memuru onu tutmak zorunda kaldı. "Ben deli değilim lan! Sen başlattın işte! Herkes biliyor!"

King'in yüzü seyirdi. "Kendini kollasan iyi edersin, millete iftira atmaların sonu iyi olmaz."

Babam bir kez daha bana baktığında yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Bay Lewis'i tutan polise döndü ve, "Yalan söylemiyo'. Yangını King başlattı memur bey."

Hassiktir.

Babam birini gammazlamıştı.

"Burası benim dükkânım," dedi. "Yangını onun başlattığını biliyorum."

Polis, "Onun yaptığını gördünüz mü?" diye sordu.

Hayır. Zaten sorun da buydu. King'in yaptığını biliyorduk ama eğer kimse onu görmediyse...

Bay Reuben, "Ben gördüm," dedi. "O yaptı."

Bayan Yvette, "Ben de gördüm," dedi.

Siktir, şimdi de kalabalıktaki herkes aynı şeyi söyleyip King ile adamlarını işaret ediyorlardı. Demek istediğim, herkes gammazlıyordu. Kurallar artık değişmişti.

King arabasının kapısına uzandı ama polislerden bazıları silahlarını çekip ona ve adamlarına yere uzanmalarını söylediler.

Bir ambulans geldi. Annem onlara duman soluduğumuzu söyledi. Ben de gammazlık yapıp onlara DeVante'yi söyledim, gerçi mosmor olmuş gözüne bakıldığında yardıma ihtiyacı olduğu anında anlaşılıyordu. Dördümüzü kaldırıma oturtup yüzümüze oksijen maskesi taktılar. Artık o kadar kötü olmadığımı düşünüyordum ama temiz havanın ne kadar hoş olduğunu unutmuştum. Garden Heights'a girdiğimizden beri duman soluyordum.

DeVante'nin göğsüne baktılar. Morarmıştı ve ona röntgen çektirmesi gerekeceğini söylediler. Ambulansa binmek istemediği için annem ilk yardım görevlilerine onu kendi arabasıyla hastaneye götüreceğini söyledi.

İkimizin de yüzünde oksijen maskeleriyle el ele tutuştuk ve başımı Chris'in omzuna koydum. Yalan söyleyip, o da yanımda olduğu için gecenin daha iyi geçtiğini söylemeyeceğim; dürüst olmak gerekirse çok sikik bir gece olmuştu ve daha iyi olmasını sağlayabilecek hiçbir şey yoktu ama beraber atlatmış olmamızın da bir zararı yoktu.

Annemler bize doğru geldiler. Babam dudaklarını bastırıp ipince bir çizgi haline getirmişti ve anneme bir şeyler mırıldandı. Annem de onu dirseğiyle dürtüp, "Nazik ol," dedi.

Annem, Chris'le Seven'ın arasına oturdu. Babam ilk başta sanki ona yer açmamızı istermiş gibi Chris'le benim tepemde dikildi.

Annem, "Maverick," dedi.

"Tamam tamam." Diğer yanıma oturdu.

İtfaiyecilerin alevleri söndürmelerini izledik. Fakat yaptıkları anlamsızdı. Sadece dükkânın iskeletini kurtarıyorlardı.

Babam iç çekip kel kafasını ovuşturdu. "Kahretsin ya."

Kalbim sızladı. Gerçek anlamda ailemizin bir üyesini kaybetmiştik. Hayatımın büyük kısmını o dükkânda geçirmiştim. Başımı Chris'in omzundan çekip babamın omzuna koydum. Kolunu omzuma atıp saçlarımı öptü. Bunu yapınca bir anlığına yüzünde beliren o ukala, kendinden memnun ifadeyi kaçırmadım. Gıcık.

"Bir dakika." Geri çekildi. "Siz bunca zamandır neredeydiniz?"

Annem, "Benim de bütün bilmek istediğim bu," dedi. "Mesajlarıma ya da çağrılarıma cevap veremiyormuş gibi yapmalar filan!"

Cidden mi? Seven'la ben az kalsın yangında ölüyorduk ve onları aramadığımız için öfkeli miydiler yani? Maskemi kaldırıp, "Zorlu bir gece oldu," dedim.

Annem, "Ha, eminim öyle olmuştur," dedi. "Küçük bir radikalimiz oldu Maverick. Hem de haberlere filan da çıktı, polise biber gazı atarken."

"Bize attıklarını geri gönderiyordum," diye belirttim.

Babam, "Neeee?" dedi ama etkilenmişti. Annem ona yan gözle bakıp daha sert bir sesle "Demek istediğim, nasıl yani? Neden öyle bir şey yaptın?"

"Kızmıştım." Kollarımı dizlerimin üstünde kavuşturup aralarından Timblerime baktım. "Jürinin kararı doğru değildi."

Babam kolunu omuzlarıma atıp başını başıma dayadı. Babam yakınlığını böyle ifade ederdi hep. "Hayır," dedi. "Değildi."

"Hey." Annem kendisine bakmamı işaret etti. "Karar doğru olmayabilir ama bu senin hatan değildi. Ne dediğimi hatırlıyor musun? Bazen işler yolunda gitmeyebilir..."

"Ama esas olan doğru olanı yapmaya devam etmektir." Gözlerim yeniden Timblerime kaydı. "Yine de Khalil bundan iyisini hak ediyordu."

"Evet." Sesi kalınlaştı. "Öyle."

Babam benim üstümden erkek arkadaşıma baktı. "Peki... düz adam Chris."

Seven burnundan güldü. DeVante kıkırdadı. Annem, "Maverick!" derken ben de "Baba!" dedim.

Chris, "En azından beyaz çocuk değil," dedi.

Babam, "Kesinlikle," dedi. "Bir basamak atladın. Kızımla çıkacaksan hoş görümü adım adım kazanman lazım."

"Tanrım." Annem gözlerini devirdi. "Chris bebeğim, bütün gece burada mıydın?"

Bunu söyleme şeklini duyunca elimde olmadan güldüm. Temelde ona, "Siyahi mahallesinde olduğunun farkındasın değil mi?" diye sormuştu.

Chris, "Evet ha'mfendi," dedi. "Bütün gece."

Babam hırlamayla inleme arası bir ses çıkardı. "O halde az da olsa taşaklı sayılabilirsin."

Ağzım açık kaldı ve annem de, "Maverick Carter!" dedi. Seven'la DeVante kahkaya boğuldu

Peki Chris? Chris, "Evet efendim, öyle olduğunu düşünmek isterim," dedi.

Seven, "Vay beeee," dedi. Yumruk tokuşturmak için elini Chris'e uzattı ama babam sert bir bakış atınca elini çekti.

Babam, "Tamam Düz Adam Chris," dedi. "Önümüzdeki cumartesi boks salonu, sen ve ben."

Chris oksijen maskesini o kadar hızlı kaldırdı ki... "Affedersiniz. Ben şey dememe..."

Babam, "Sakin ol, seninle dövüşmeyeceğim," dedi. "Antrenman yapacağız. Birbirimizi tanıyacağız. Bi' süredir kızımla görüşüyormuşsun. Seni tanımam lazım ve boks salonunda bir adam hakkında çok şey öğrenebilirsin."

"Alı..." Chris'in omuzları gevşedi. "Tamam." Oksijen maskesini yeniden taktı.

Babam sırıttı. Benim için biraz fazla hınzırcaydı. Zavallı erkek arkadaşımın canını çıkaracaktı.

Polisler, King'le adamlarını devriye arabalarına doluşturuken kalabalık tezahürat yapıp alkış tuttu. Sonunda o gece kutlayacak bir şey çıkmıştı.

Carlos Dayı yanımıza geldi. Kareli bir gömlekle şort giymişti. Kendisine hiç uymuyordu ama halindeki bir şey hâlâ dedektif olduğunu belli ediyordu. Meslektaşları geldiğinden beri polis moduna geçmişti.

Carlos Dayı eğilip kaldırımda DeVante'nin yanına otururken şu yaşlı erkeklere özgü inleme sesini çıkardı. DeVante'nin ensesini, babamın Seven'ın ensesini tuttuğu gibi tuttu. Buna erkeklerin birbirini kucaklaması diyordum.

"Güvende olduğuna sevindim ufaklık," dedi. "Üstünden iki defa kamyon geçmiş gibi görünüyor olsan da."

"Size bir şey söylemeden gittiğim için kızgın değil misin?"

"Tabii ki kızgınım. Aslında epey canım sıkıldı ama güvende olmandan ötürü daha mutluyum. Şimdi, annem ve Pam'e gele-

cek olursak, onlar tamamen farklı bir hikâye. Seni onların gazabından kurtaramam."

"Beni evden mi atıyorsunuz?"

"Hayır. Cezalı olduğun için bir süre dışarıya çıkamayacaksın, aslında büyük ihtimalle hayatın boyunca ama bunun tek nedeni seni seviyor olmamız."

DeVante'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Carlos Dayı dizlerine hafifçe vurdu. "Eveeeet... bütün bu tanıklar sayesinde King'i kundakçılıktan içeriye atabiliriz."

Babam, "Hakikaten mi?" dedi.

"Aynen. Başlangıç için iyi ama yeterli değil. Haftasonuna kadar çıkmış olur."

Böylece eski teraneye aynen devam edecekti. Fakat bu defa hedefleri olacaktı tabii.

DeVante, "King'in zulasının nerede olduğunu bilseniz," dedi, "bunun bir yardımı olur muydu?"

Carlos Dayı, "Büyük ihtimalle evet," dedi.

"Birileri onu gammazlamayı kabul etse bunun bir yardımı olur muydu?"

Carlos Dayı tamamen ona döndü. "Tanıklık etmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Yani..." DeVante durakladı. "Kenya'ya, annesine ve kız kardeşine yardımı olur mu?"

Seven, "King'in hapse girmesinin mi?" dedi. "Evet. Hem de çok."

Babam, "Aslında bütün mahalleye epey bir yardımı dokunur," dedi.

DeVante, Carlos Dayı'ya, "Ve ben de koruma altında olacağım, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle. Söz veririm."

"Ayrıca Carlos Dayı sözlerini tutar," dedim.

DeVante bir an için başıyla onayladı. "O halde tanıklık edeceğimi düşünüyorum."

Bir kez daha has-siktir. "Bundan emin misin?" diye sordum.

"Aynen. Senin o şekilde polislerle yüzleştiğini görünce, ne bileyim ya. Bana bir şey yaptı," dedi. "Bir de şu kadın seslerimizin silahımız olduğunu söyledi ya. Ben de kendiminkini kullanmalıyım, değil mi?"

Chris, "Demek gammaz olmaya razısın?" dedi.

Seven, "King için," dedi.

DeVante omuz silkti. "Onlar benim derimi açarlarsa, ben de ağzımı açarım."

YİRMİ ALTI

Ertesi sabah saat on bire geliyordu ve hâlâ yataktaydım. Geçirdiğim en uzun gecenin ardından yastığımla ciddi ciddi yeniden tanışmak zorundaydım.

Annem yeni odamın ışıklarını yaktı. Tanrım burada ne kadar da çok ışık vardı böyle. "Starr, suç ortağın telefonda."

"Kim?" diye mırıldandım.

"Protestodaki suç ortağın. Annem televizyonda sana megafonu verdiğini görmüş. Seni o şekilde tehlikeye attı."

"Ama beni tehlikeye atmak isteme..."

"Ah, ben onun haddini bildirdim bile, sen merak etme. Al bakalım. Senden özür dilemek istiyor."

Bayan Ofrah beni zor bir duruma soktuğu ve Khalil meselesinin geldiği nokta yüzünden özür diledi ama benimle gurur duyduğunu da ekledi.

Aynı zamanda aktivizm alanında bir geleceğim olabileceğini düşündüğünü de söyledi.

Annem elinde telefonla odamdan çıkınca yan tarafıma döndüm. Tupac yüzünde ukala bir sırıtmayla posterden bana bakıyordu. Karnındaki Thug Life dövmesi fotoğraftaki en fazla göze çarpan şeydi. Yeni odama yerleştirdiğim ilk şeydi. Sanki Khalil'i de yanımda getirmiş gibiydim.

Thug Life'ın, "Küçük çocuklara aşıladığınız bütün o nefretiniz herkesin belasını sikiyor," anlamına geldiğini söylemişti. Geçen gece bütün o şeyleri öfkeli olduğumuz için yapmıştık ve yaptıklarımız hepimizin belasını sikmişti. Şimdi de bir şekilde herkesi toparlamanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Oturup komodinimin üstünde duran telefonumu aldım. Beni haberlerde görüp süperliğin vücut almış hali olduğumu düşünen Maya'dan ve bir de Chris'den gelen birkaç mesaj vardı. Annesiyle babası evden çıkmama cezası vermişlerdi ama buna fazlasıyla değdiğini söylüyordu. Hakikaten de değmişti.

Başka bir mesaj daha gelmişti. Hem de beklenmedik şekilde Hailey'den. Basit bir sözcük:

Üzgünüm.

Beklediğim bu değildi; aslında ondan ne herhangi bir şey gelmesini beklemiştim ne de bir daha onunla uğraşmak istiyordum. Kavgamızdan bu yana benimle ilk defa konuşmuştu. Durumdan şikâyetçi değildim. Benim için de o yok gibiydi. Yine de karşılık verdim.

Ne için üzgünsün?

Adilik yapmıyordum. Adilik, "Tanımadığım numara, sen kimsin ya?" demek olurdu. Özür dilemesi gereken şeylerin listesi neredeyse sonsuza kadar uzuyordu.

Karar için, dedi.

Ve bana kızgın olduğun için.

Son zamanlarda kendimde değildim.

Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.

Çıkan karar için gösterdiği anlayış hoştu hoş olmasına da, ben kızgın olduğum için mi üzgündü? Bu, davranışları ya da

ettiği pis laflar için özür dilemesiyle aynı şey değildi ki. Üzgün olmasının nedeni benim verdiğim tepkiydi.

Tuhaf bir şekilde bunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Görüyorsunuz ya tıpkı annemin dediği gibiydi; eğer iyi yanlar kötü yanlardan fazlaysa Hailey'nin arkadaşım olarak kalmasına izin vermeliydim. O noktada bir ton kadar boktan şey vardı, aşırı miktarda kötü yan vardı. Minicik bir parçamın, Hailey'nin ne kadar yanıldığını fark etmesini umduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ama etmemişti işte. Bunu asla görmeyebilirdi bile.

Var ya... Bu iyi bir şeydi. Tamam, belki de iyi değildi çünkü onun boktan bir insan olduğu anlamına geliyordu ama durup değişmesini beklemek zorunda değildim. Artık ipin ucunu bırakabilirdim. Karşılık verdim:

İşler bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Gönder tuşuna bastım, mesajın gitmesini bekledim ve bütün konuşmamızı sildim. Sonra Hailey'nin numarasını da rehberimden sildim.

Yavaşça koridorda ilerlerken gerinip esnedim. Yeni evimizin planı eskisinden farklıydı ama buna alışabileceğimi düşünüyordum.

Babam mutfak tezgâhında birkaç gülün dikenlerini kesiyordu. Yanında Sekani bir sandviçi yalayıp yutmakla meşguldü ve Brickz de patilerini Sekani'nin kucağına koyup arka ayakları üstüne dikilmişti. Sandviçe, sincaplara baktığı gibi bakıyordu.

Annem duvardaki düğmelere bastı. Biri lavabodan bir öğütme sesi gelmesine neden oldu, diğeri de ışıkları açıp kapatıyordu.

"Çok fazla düğme var," diye mırıldandı ve ardından beni fark etti. "Ah, bak Maverick. Küçük devrimcimiz gelmiş."

Brickz paytak adımlarla yanıma gelip dili dışarıda bacaklarıma sarıldı.

"Günaydın," deyip kulaklarının arkasını kaşıdım. Beni bırakıp Sekani ve sandviçe döndü.

Seven üstüne benim el yazımla, "Mutfak eşyaları," yazılmış bir kutunun içinde bir şey ararken, "Bana bir iyilik yap Starr," dedi. "Gelecek sefere kutuda tam olarak hangi mutfak eşyalarının olduğunu daha net belirt. Tabakları bulmaya çalışırken üç kutuyu aramam gerekti."

Tezgâhın önündeki taburelerden birine tırmandım. "Tembel teneke, kâğıt havlular bu iş için değil mi?"

Seven gözlerini kıstı. "Baba baksana, bil bakalım dün Starr'ı nereden al..."

"Tabaklar şu kutunun dibindeler," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ortaparmağım ona doğru kalkmayı o kadar çok istiyordu ki.

Babam, "Şundan eminim bak; o çocuğun evine gitmemiş olsan iyi edersin."

Zoraki bir gülümseme takındım. "Hayır. Tabii ki gitmedim."

Seven'ı öldürecektim.

Babam dişlerini emdi. "Hı-hı." Gülleri üstünde çalışmaya döndü. Tezgâhın üstünde bütün bir çalı duruyordu. Güller kurumuştu ve yapraklarının bir kısmı da dökülmüştü. Babam çalıyı kil bir saksının içine koyup köklerin üstüne toprak döktü.

"Kendilerine gelecekler mi?" diye sordum.

"Evet. Az'cık hasar görmüşler ama hayattalar. Farklı bir şey deniycem. Onları yeni toprağa dikmek reset tuşuna basmak gibi olabilir."

Sekani, ağzı ekmek ve etle dolu bir halde, "Starr," dedi. "Gazeteye çıkmışsın."

Annem, "Ağzın doluyken konuşma çocuk!" dedi.

Babam başıyla tezgâhtaki gazeteyi işaret etti. "Evet. Bir baksan fena olmaz küçük Kara Panter."

Ön sayfadaydım. Fotoğrafçı beni tam kapsülü atarken yakalamıştı. Elimdeki kapsülden dumanlar çıkıyordu. Başlıkta, "Tanık Direniyor," diyordu.

Annem çenesini omzuma yasladı. "Bu sabah her haber programında seni tartıştılar. Anneannen beş dakikada bir arayıp

başka bir kanalı izlememizi söylüyor." Yanağımı öptü. "Beni bir daha sakın böyle korkutma."

"Korkutmam. Haberlerde ne diyorlar?"

Babam, "Sana cesur diyorlar," dedi. "Fakat illa polisleri tehlikeye attığını söyleyen kanallar da var tabii."

"O polislerle bir derdim yoktu. Benim derdim o biber gazı kapsülüyleydi ve ilk onlar attılar."

"Biliyorum bebeğim. Söylemene gerek yok. O kanaldakiler gelsin de kı..."

"Bir dolar baba." Sekani sırıtıp ona baktı.

"Güllerimi. Güllerimi öpebilirler." Sekani'nin burnuna toprak sürdü. "Benden o doları alamayacaksın."

Seven öfkeyle Sekani'ye bakıp, "Biliyor," dedi. Sekani Brickz'e rakip olabilecek kadar şirin suçlu yavru köpek bakışlarıyla ona baktı.

Annem çenesini omzumdan kaldırdı. "Tamam. Bu neydi bakalım?"

"Hiç. Sekani'ye para konusunda dikkatli olmamız gerektiğini söyledim."

Sekani, "Garden Heights'a geri dönmemiz gerekebileceğini de söyledi," diye ispiyonladı. "Gerekecek mi?"

Annem, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Çocuklar bu işi kotaracağız."

Babam, "Kesinlikle", dedi. "Nation Brothers'daki gibi sokakta portakal satmam gerekse bile üstesinden geleceğiz."

"Fakat orayı bırakmamız doğru mu?" diye sordum. "Demek istediğim mahalle karmakarışık bir durumda. Orayı toparlamamıza yardım etmek yerine kalkıp gidince insanlar hakkımızda ne diyecekler?"

Böyle bir şey söyleyeceğimi hiç ama hiç düşünmemiştim ama geçen gece bütün bu konu hakkında, kendim hakkında farklı düşünmeme neden olmuştu. Garden Heights hakkında farklı düşünmeme...

Babam, "Yine de toparlanmasına yardımcı olabiliriz," dedi.

Annem, "Doğru. Klinikte daha fazla ek mesai yapacağım," dedi.

Babam, "Ayrıca yenilenene kadar dükkânı kullanarak neler yapılabileceği üstüne düşüneceğim," dedi. "Bir şeyleri değiştirmek için orada oturmamıza gerek yok bebeğim. Umursamamız yeter. Tamam?"

"Tamam."

Annem yanağımdan öpüp saçlarımı okşadı. "Şu hale bak. Bir anda toplumun hayrını düşünmeye başlar oldun. Maverick sigortadan ne zaman geleceklerdi?"

Babam gözlerini kapatıp burun kemerini sıktı. "Birkaç saat içinde. Dükkânın o halini görmek bile istemiyorum."

Sekani, "Sorun değil baba," dedi ağzı sandviçle dolu bir halde. "Kendi başına gitmek zorunda değilsin. Biz de seninle geliriz."

Böylece hep beraber dükkâna gittik. İki devriye arabası Garden Heights'ın girişini kapamışlardı. Babam onlara kimliğini gösterip neden içeri girmemiz gerektiğini açıkladı. Konuşurlarken nefes almayı başardım. Sonra içeri geçmemize izin verdiler.

Lanet olsun ya, neden insanların içeri girmelerine izin vermediklerini anlayabiliyordum. Duman havaya kalıcı olarak yerleşmiş gibiydi ve sokaklar cam kırıkları ve her çeşit çöple doluydu. Bir sürü işletmenin simsiyah iskeletinin önünden geçtik.

Fakat bakması en zorumuza giden dükkânımızdı. Yanmış dam sanki en ufak rüzgârda yıkılacakmış gibi kendi üstüne göçmüştü. Tuğlalarla demir parmaklıklar kömürleşmiş molozları koruyorlardı.

Bay Lewis dükkânının önündeki kaldırımı süpürüyordu. Dükkân kadar kötü durumda değildi ama bir süpürgeyle faraşın durumunu düzeltebileceği de yoktu.

Babam dükkânın önüne park edince dışarı çıktık. Annem babamın omzunu sıkıp sıvazladı.

Sekani, "Starr," diye fısıldayıp bana baktı. "Dükkân..."

Gözleri yaşarmıştı ve benimkiler de yaşardı. Kollarımı omuzlarına sarıp onu kendime doğru çektim. "Biliyorum dostum."

Bir gıcırtı sesi yükseldi. Bize doğru gelirken birisi bir şarkının melodisiyle ıslık çalıyordu. Fo'ty Ounce alışveriş arabasını kaldırım boyunca itiyordu. Hava bu kadar sıcak olmasına rağmen kamuflaj ceketini üstünden çıkarmamıştı.

Dükkânın önünde aniden durdu, sanki o anda fark etmiş gibi.

O kendine has hızlı konuşmasıyla sanki tek bir kelime söylermiş gibi, "Lanet olsun Maverick," dedi. "Ne oldu burada yahu?"

Babam, "Hocam dün gece neredeydin?" dedi. "Dükkânımı yaktılar."

"Otoyolun öbür tarafına geçmiştim. Burada kalamazdım. Yoook efendim, bu aptalların delireceklerini biliyordum. Sigortan var mı? Umarım vardır. Benim var."

"Ne için?" diye sordum, adam ciddi miydi?

"Hayatım!" dedi sanki apaçık ortadaymış gibi. "Yeniden inşa edecek misin Maverick?"

"Bilmiyorum dostum. Üstüne düşünmem lazım."

"Yapman lazım çünkü artık bakkal dükkânımız kalmadı. Herkes gidip bir daha da dönmeyecek."

"Üstüne düşüneceğim."

"Tamam. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Sonra da arabasını itip kaldırımda ilerlemeye başladı ama aniden durdu. "İçki dükkânı da mı gitmiş. Haayır olamaaz!"

Kıkırdadım. Sadece Fo'ty Ounce böyle olabilirdi.

Bay Lewis elinde süpürgesiyle sendeleyerek geldi. "Şu aptalın haklı olduğu bir konu var. Burada oturanların bir bakkala ihtiyaçları var. Kapatırsan herkes çekip gider."

Babam, "Biliyorum," dedi. "Sadece... hazmetmesi çok zor Bay Lewis."

"Öyle olduğunu biliyorum ama başa çıkabilirsin. Clarence'a neler olduğunu söyledim," dedi, eskiden dükkânın sahibi olan

arkadaşı Bay Wyatt'tan bahsediyordu. "Bir yere gitmemen gerektiğini düşünüyor. Konuşuyorduk da benim de onun yaptığını yapmam lazım diye düşündüm. Bir sahilde oturup güzel kadınları izlemem lazım."

Seven, "Dükkânını kapatıyor musun?" diye sordu.

Sekani, "Saçlarımı kim kesecek?" diye sordu.

Bay Lewis ona baktı. "Benim derdim değil. Maverick buralardaki tek bakkal dükkânı olacağına göre genişlemek için alana ihtiyacın olacak. Benim dükkânı sana vermek istiyorum."

Annem kekeleyerek, "Ne?" dedi.

Babam, "Oha, bir saniye dur Bay Lewis," dedi.

"Duracak bir durum yok. Sigortam vardı ve oradan ihtiyacım olandan fazlası gelecek. Yanıp gitmiş bir dükkânın bana bir faydası yok. Sen güzel bir dükkân inşa edip millete içinde alışveriş yapmaktan gurur duyacakları bir yer verebilirsin. Senden tek istediğim Newey Bilmemkimin fotoğraflarının yanına Dr. King'in birkaç fotoğrafını da asman."

Babam güldü. "Huey Newton."

"Aynen. O işte. Taşındığınızı biliyorum ve bundan ötürü mutluyum ama mahallenin yine de senin gibi adamlara ihtiyacı var. Sadece bakkal dükkânı işletiyor olsan da."

Sigorta şirketinin adamı kısa süre sonra gelince babam ona kalıntıları gezdirdi. Annem kamyonetten birkaç eldiven ve çöp kutusu alıp kardeşlerimle bana uzattı ve işe koyulmamızı söyledi. İnsanlar arabalarıyla yanımızdan geçip kornalarına basarken biraz zor oluyordu aslında. Bize, "Başınızı dik tutun," ya da, "Arkanızdayız!" gibi şeyler söylüyorlardı.

Bay Rooks ve Tim gibi birkaç kişi dışarı çıkıp yardımcı oldular. Bay Reuben bize şişeler dolusu buz gibi su getirdi çünkü güneş fenaydı. Ter içinde kaldırıma oturdum, yorulmuştum ve bu kadar yeter demeye yüzde yüz hazırdım. Fakat daha bitirmemize çok vardı.

Üstüme birinin gölgesi düşünce yukarıya baktım. Kenya kendine çok büyük gelen bir tişört ve basketbol şortu giymişti. Seven'ınmış gibi duruyorlardı.

"Selam."

Yanıma oturup dizlerini göğsüne çekti. "Seni televizyonda gördüm," dedi. "Sana sesini çıkarmanı söylemiştim ama lanet olsun Starr. Sanki biraz abarttın."

"Fakat insanların konuşmalarını sağladım, değil mi?"

"Evet. Dükkân için üzgünüm. Babamın yaptığını duydum."

"Evet öyle." İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Annen nasıl?"

Kenya dizlerini daha da yukarı çekti. "Onu dövdü. Hastanelik oldu. Gece orada tuttular. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve daha bir sürü şey olmuş ama iyi olacak. Kısa süre önce gördük ama sonra polisler gelince oradan çıkmak zorunda kaldık."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Öncesinde evimize baskın yapıp ona bir şeyler sormak istediler. Şu anda Lyric'le benim büyükannemizde kalmamız gerekiyor."

DeVante şimdiden saldırmıştı. "Bu bir sıkıntı oluyor mu?"

"Aslında rahatladım. Çok boktan değil mi?"

"Yok ya, aslında değil."

Saç örgülerinden birini kaşıyınca bir şekilde hepsi aynı anda ileri geri hareket ettiler. "Seven'a, benim ağabeyim ama senin ağabeyin değil, dediğim için özür dilerim."

"Aa." Aslında bunu unutmuştum. Olup biten onca şeyden sonra çok küçük bir şeymiş gibi geliyordu. "Sorun değil."

"Galiba ona ağabeyim dememin sebebi... gerçekten de ağabeyimmiş gibi hissetmemi sağladığı içindi, anlıyor musun?"

"Ee, o zaten senin ağabeyin Kenya. Sen ve Lyric'le beraber zaman geçirmeyi ne kadar çok istediğini görünce cidden kıskanıyorum."

"Çünkü yanımızda olması gerektiğini düşünüyor," dedi. "Yanında olmak istediği sizlersiniz. Yani, nedenini anlayabiliyorum. Babamla geçinemiyorlar. Fakat arada bir ağabeyim olmak

zorunda hissetmeseydi de ağabeyim olmayı isteseydi keşke diyorum. Bizden utanıyor. Annemle babam yüzünden."

"Hayır utanmıyor."

"Evet utanıyor. Sen de benden utanıyorsun."

"Ben hiç öyle söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu Starr," dedi. "Beni hiç şu kızlarla takılmaya davet etmedin. Bir defa bile ben oradayken evinde olmadılar. Sanki benim de arkadaşın olduğunu bilmelerini istemiyormuşsun gibi. Benden, Khalil'den hatta Garden'dan utanıyordun ve bunu biliyorsun."

Sustum. Ne kadar çirkin olursa olsun gerçekle yüzleşecek olursam haklıydı. Garden Heights'tan da içindeki her şeyden de utanıyordum. Fakat şu anda aptalca geliyordu. Nereden geldiğimi ya da nelerden geçtiğimi değiştiremezdim, o halde ne diye beni ben yapan şeylerden utanacakmışım? Bu kendimden utanmak gibi bir şeydi.

Yok ya. Sikerler.

"Belki eskiden utanıyordum," diye kabul ettim. "Fakat artık utanmıyorum. Seven da senden utanmıyor. Annenden ya da Lyric'ten de. Sizi, hepinizi seviyor Kenya. Dolayısıyla dediğim gibi, bizim ağabeyimiz. Sadece benim değil. İnan bana eğer tepemden düşmesi anlamına gelecekse onu paylaşmaktan son derece mutlu olurum."

"Bazen tam bir karın ağrısı olabiliyor, değil mi?"

"Kızım, deli misin?"

İkimiz de güldük. Çok şey kaybetmiş olsam da bazı iyi şeyler de kazanmıştım. Kenya gibi mesela.

"Evet tamam, dedi. "Galiba onu paylaşabiliriz."

Annem sanki daha hızlı çalışmamızı sağlayacakmış gibi ellerini çırpıp, "Çabuk ol Starr," dedi. Yemin ederim, hâlâ diktatör modundaydı. "Yapacak işlerimiz var. Kenya, yardım etmek istiyorsan sana ayırdığım bir torba ve bir çift eldiven var."

Kenya, *cidden mi*, dermiş gibi bana döndü.

"Onu da paylaşabilirim," dedim. "Aslında lütfen al."

Gülüp ayağa kalktık. Kenya molozlara bakındı. Temizleme işine katılan komşuların sayısı artmıştı ve kalıntıları elden ele aktarıp kaldırımdaki çöp konteynırlarına atmak için bir hat oluşturmuşlardı.

Kenya, "Peki şimdi ne yapacaksınız bakalım?" diye sordu. "Dükkânı yani."

Bir araba bize korna çaldı ve şoför bağırıp arkamızı kolladığını söyledi. Cevabım hazırdı.

"Yeni baştan inşa edeceğiz."

Bir zamanlar gamzeli, elâ gözlü bir çocuk vardı. Ona Khalil derdim. Dünya ise ona gangster derdi.

Yaşadı ama bu pek de uzun sürmedi ve hayatımın geri kalanı boyunca nasıl öldüğünü hatırlayacağım.

Bu bir peri masalı mı? Hayır. Fakat daha iyi bir sondan vazgeçmiyorum.

Mesele sadece ben, Khalil, o gece ve o polis olsa vazgeçmek kolay olurdu. Fakat mesele çok daha büyük. Seven'la ilgili. Sekani'yle. Kenya'yla. DeVante'yle.

Oscar'la ilgili.

Aiyana'yla.

Trayvon'la.

Rekia'yla.

Michael'la.

Eric'le.

Tamir'le.

John'la.

Ezell'le.

Sandra'yla.

Freddie'yle.

Alton'la.

Philando'yla.

Hatta ilk başta kimsenin tanıyamadığı 1955'te ölen şu küçük oğlanla ilgili: Emmett'le.

İşin berbat yanı ne biliyor musunuz? Onlardan daha o kadar çok var ki.

Fakat yine de bir gün bunun değişeceğini düşünüyorum. Nasıl mı? Bilmiyorum. Ne zaman mı? Kesinlikle bilmiyorum. Neden mi? Çünkü her zaman direnmeye hazır birileri olacak. Belki de artık benim sıramdır.

Başkaları da direniyorlar, Garden'da bile, bazen uğruna direnilecek bir şey yokmuş gibi gelse bile. İnsanlar bilinçleniyor, bağırıyor, yürüyor ve talepte bulunuyorlar. Unutmuyorlar. En önemli kısmının bu olduğunu düşünüyorum.

Khalil, asla unutmayacağım.

Asla vazgeçmeyeceğim.

Asla susmayacağım.

Sana söz veriyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bunun kulağa bir rapçinin ödül Kabul konuşması gibi gelmesi ihtimali olduğundan hakiki bir rapçi gibi ilk önce Efendimiz ve kurtarıcımız İsa Mesih'e teşekkür etmem gerekiyor. Benim için yaptığın onca şeyi hak etmiyorum. Hayatıma soktuğun ve bu kitabı mümkün kılan onca kişi için sana teşekkür ederim:

Brooks Sherman, tam bir süper kahraman, hatta kitap temsilcilerinin şahı, sağlam dost ve "V yakalı süvetere bürünmüş gangsterin" dik âlâsı. İlk günden beri en önemli tezahüratçım, arada bir psikoloğum oldun ve yeri geldiğinde de benim için gangster gibi davrandın. Ancak gerçek bir G, on üç yayıncının katıldığı bir açık artırmayı senin gibi idare edebilirdi. Sana süper demek yetmez, sen adamın dibisin. Starr arkasını kolladığın için şanslı ve ben daha da şanslıyım.

Donna Bray, insanlar internetten *belalı* sözcüğünü arattıkları zaman sözlük anlamının yanında senin resmin de çıkmalı.

Aynı zamanda *deha* ve *parlak zekalı*, ibarelerinin karşısında da çıkmalı. Bu kitap senin sayende çok daha güçlü. Sadece Starr ve hikayesine değil aynı zamanda bana da senin kadar inanan bir editörüm olduğu için kendimi son derece minnettar hissediyorum. "Olayı çaktığın" için teşekkür ederim.

Bent Agency'deki Jenny Bent, Victoria Cappello, Charlee Hoffman, John Bowers'ı da içeren olağanüstü takım ve özellikle İngiltere'deki fevkalade temsilcim Molly Ker Hawn, Cookie Lyon senin yanında solda sıfır, da dahil olmak üzere bütün uluslararası temsilcilerim. Elimden gelse size dünyadaki bütün karamelli pastaları verip bir milyon kere teşekkür ederdim.

Balzer ve Bray/HarperCollins'teki herkese KOCAMAN bir teşekkür, bu kitap için sıkı çalışmanız ve asla azalmayan hevesiniz unutulmaz. Siz hakikaten de tam bir rüya takımısınız. Alessandra Balzer, Viana Siniscalchi, Caroline Sun, Jill Amack, Bethany Reis, Jenna Stempel, Alison Donalty, Nellie Kurtzman, Bess Braswell ve Patty Rosati'ye ayrıca teşekkür ederim. Debra Cartwright, inanılmaz illüstrasyonların için sana teşekkür ederim. Starr ve Khalil'in daha da kanlı canlı birer karakter olmalarına büyük yardımın dokundu.

Mary Pender-Coplan gezegendeki en iyi film temsilcisisin. İlk yavrumu sana borçluyum ve dolayısıyla sana olan minnetim sonsuz. Nancy Taylor, gezegendeki en iyi film temsilcisi asistanısın sizlere ve UTA'daki herkese sonsuz teşekkürler.

Christy Garner, sık sık karanlıkların içindeki ışık olduğun ve her zaman, berbat durumda olsalar (olsam) dahi, öykülerimdeki (ve bendeki) iyi yanları gördüğün için teşekkür ederim. Senin dostluğun bana bahşedilmiş bir lütuf.

Double Stuf Ekibi: Becky Albertalli, Stefani Sloma ve Nic Stone. Siz hanımların beğendiğiniz Oreolar sıkıntılı olsa da sizi sevdiğime hiçbir şüphem yok. Size arkadaşlarım diyebilmekten onur duyuyorum.

B-Team'deki bütün kardeşlerim, ama özellikle de Sarah

Cannon, Golden Oreolardaki suç ortağım Adam Silvera, Lianne Oelke, Heidi Schulz, Jessica Cluess, Brad McLelland, Rita Meade ve Mercy Brown, sizlere sesleniyorum.

We Need Diverse Books ekibinin tamamı, özellikle de Walter Dean Myers Burs Komitesi. Ellen Oh sen çocuk edebiyatı için paha biçilmez bir mücevhersin ve benim hayatım için de öylesin.

Tupac Shakur, seni hiç tanımadım ama bilgeliğin ve sözlerin her gün bana ilham veriyorlar. İster "Thugz Mansion" da ol, ister Küba'da bir yerlerde saklanıyor ol, bu öykünün, mesajının hakkını verdiğini umuyorum.

Bütün Belhaven ailem özellikle de Dr. Roger Parrot, Dr. Randy Smith, Dr. Don Hubele, "Dayı" Howard Bahr, Bayan Rose Mary Foncree, Dr. Tracy Ford ve Bayan Sheila Lyons.

Joe Maxwell, bana yol gösterdiğin ve sevgini esirgemediğin için teşekkür ederim. Sana çok, çok, ÇOK, şükürler olsun.

İnanılmaz eleştiri ortaklarım, beta okuyucularım ve kardolarım: Michelle Hulse, Chris Owens, Lana Wood Johnson, Linda Jackson, Dede Nesbitt, Katherine Webber, S.C., Ki-Wing Merlin, Melyssa Mercado, Bronwyn Deaver, Jeni Chappelle, Marty Mayberry (nam-ı diğer bu kitabın özet mektubunu okuyan ilk kişi), JeffZentner (Hov!) ve Twitter'daki bütün takipçilerim ve Sub It Club, Absolute Write ve Kidlit AOCV'deki herkes. İsminizi yazmadıysam özür dilerim. Hepinizi seviyorum.

Wakanda kızlarım: Camryn Garrett, L. L. McKinney ve Adrianne Russell. Siz siyahi kız büyüsünün vücut bulmuş hâlisiniz.

June Hardwick, iç görün, uzmanlığın ve olduğun kişi için sana teşekkür ederim. Bana tahmin ettiğinden de çok ilham veriyorsun.

Christyl Rosewater ve Laura Silverman beni ve hareketi desteklediğiniz için teşekkürler. Basit bir eylemin değişime neden olabileceğinin kanıtısınız!

The Team Coffeehouse Queens:* Brenda Drake, Nikki Roberti ve Kimberly Chase. Arkadaşlarım ve ailemin dışında sözcüklerimi beğenen ilk insanlardansınız. Size o kadar çok şey borçluyum ki. Brenda, yazı camiasına verdiğin sarsılmaz destek için sana özellikle teşekkür ederim.

#ownvoices** çetesi (hani, billiyorsunuz ya, insanlar çete olduğumuzu söyledikleri için). Mücadele etmeye, yazmaya ve ilerlemeye devam din. Sizin seslerinizin bir önemi var.

#WordSmiths*** tayfam, yıkılıyorsunuz!

Stephanie Dayton ve Lisa "Left Eye" Lopes, yaptığınız küçük bir şeyle on dört yaşındaki Angie'nin hayatını değiştirdiniz ve belli açılardan onu kurtardınız. Size teşekkür ederim.

Bishop Crudup ve New Horizon ailesi, dualarınız, desteğiniz ve sevginiz için teşekkürler.

Ailem ve bütün sevdiklerim, özellikle de Hazel, LuSheila ve bütün teyzelerim, amcalarım, dayılarım ve kuzenlerim. Her ne kadar hepinizle "kan bağım" olmasa da tamamınızla sevgi bağım var. İsminizi saymadıysam saygısızlıktan değil. Basitçe söylemek gerekirse herkese teşekkür ederim.

Charles Amca, bütün o beş dolarlar için teşekkürler. Dünyanın sözcüklerini okumuş olmasını ve senin de benim sözcüklerimi okumuş olmanı dilerdim. Bu kitap senin için.

Babam Charles R. Orr için: Varlığını hissetmediğim tek bir gün yok. Seni affediyorum ve seni seviyorum. Benimle gurur duyduğunu umuyorum.

En büyük destekçim Annem/anam/anneciğim/Julia Thomas'a: Sen karanlıklardaki en yüce ışıksın; gerçek bir "Starr"sın. Annem olduğun için kendimi kutsanmış sayıyorum ve senin yarın kadar bir kadın olabilmeyi umuyorum. Maya Angelou "Fenomen bir Kadın"ı tarif ederken seni betimlemiş. Beni olduğum gibi sevdiğin için sana teşekkür ederim.

---

* Kahvehane Kraliçeleri Takımı. –*çn*

** Kendi sesleri. –*çn*

*** Sözustaları. –*çn*

Son olarak hem Georgetown'daki hem de dünyanın bütün "Garden"larındaki her çocuğa şunu söylemek isterim: Seslerinizin bir önemi var, rüyalarınızın, hayallerinizin ve hayatlarınızın bir önemi var. Betonun çatlaklarında büyüyen birer gül olun.

